

Giới thiệu Tình Cũ Tự Cháy

Tình cảm lâu ngày không gặp lại nhớ và cũng rất nhiều trường hợp Tình Cũ Tự Cháy! Không hợp nhau chia tay là điều đương nhiên, khi mất thì mới tiếc!

Đạo này xung quanh mọi người ai cũng nói rằng Hạ Giai Ngôn làm việc gì cũng suôn sẻ, như có thần trợ giúp vậy. Hạ Giai Ngôn cảm thấy xấu hổ, chẳng qua là cô xui xẻo gặp lại người yêu cũ có năng lực tốt mà thôi.

Mọi người lại nói, Giáo sư Lục luôn thâm sâu khó dò, khó đoán. Hạ Giai Ngôn im lặng, chỉ cô mới biết được anh có bao nhiêu thô bạo. Đặc biệt là ở phương diện thân bí mà chỉ có cô biết được mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Sáng nay trời đổ mưa phùn, Hạ Giai Ngôn đang nằm trên giường lắng nghe từng tiếng mưa rơi tí tách thì chợt nhớ tới chậu hoa hồng ngoài sân, liền khoát áo bước xuống giường.

Hạ Giai Ngôn vội chạy ra sân, mưa kéo theo gió lạnh thổi vào khiến bờ vai của cô không kìm được mà khẽ co rút lại. Chậu hoa này là cô mua cách đây vài ngày, trong chậu có bốn nụ nhưng hiện tại chỉ mới nở một hoa mà thôi.

Đóa hoa hồng mới nở đỏ thắm trải qua mưa gió trông rất đáng thương, nếu còn tiếp tục như vậy e rằng đến một cánh hoa cũng chẳng còn. Hạ Giai Ngôn chạy vào nhà lấy cây kéo ra, cầm lấy phần cuống hoa chỗ không có gai, cẩn thận cắt xuống, cắm vào bình hoa trên bàn trang điểm.

Sau khi cắm xong cành hoa ấy, Hạ Giai Ngôn mới đi rửa mặt. Mặc dù là cuối tuần nhưng cô vẫn phải dậy sớm chuẩn bị để tới trường.

Học đại học tại chức là một chuyện không mấy dễ dàng, mục tiêu Hạ Giai Ngôn đặt ra lại tương đối cao. Ngày đó, để thi đỗ vào ngôi trường mình yêu thích cô đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Học cùng khóa với cô còn có đồng nghiệp cũ tên là Chu Đình. Mấy năm trước, bọn cô cùng thực tập trong một công ty quảng cáo. Sau đó, Chu Đình vì lý do cá nhân nên phải thôi việc, còn Hạ Giai Ngôn thì vẫn được giữ lại làm việc. Nhưng không vì vậy mà tình bạn của các cô dừng lại ở đó. Cho đến bây giờ, cô và Chu Đình vẫn là bạn thân không có chuyện gì giấu giếm nhau.

Vị giáo sư ban đầu dạy bọn họ vì sức khỏe có vấn đề, cần phải nằm viện để điều trị. Vì vậy, trong khoảng thời gian sắp tới, công việc của thầy ấy sẽ do một giáo viên khác đảm nhận. Hạ Giai Ngôn rời nhà sớm hơn 15 phút nên cô tới lớp tương đối sớm, trong lớp chỉ có khoảng mười bạn học đang ngồi ở phía trước.

Hạ Giai Ngôn ngồi gần cửa sau, vừa ngồi xuống thì bả vai bên phải đã bị vỗ một cái thật mạnh. Cô quay lại đã thấy Chu Đình đang ngồi vào vị trí bên cạnh, sau đó lấy hai bản giáo án từ trong túi ra.

“Hôm nay sao lại đến sớm như vậy, không phải cậu đặt nhầm giờ báo thức đó chứ?” Hạ Giai Ngôn luôn chọn vị trí gần cửa sau nhằm thuận tiện cho việc thường xuyên đi muộn của Chu Đình.

Chu Đình nhìn vào màn hình di động để sửa sang lại tóc, sau đó nói: “Giáo sư Tôn bảo thầy dạy thay là một người rất đẹp trai”

Những lời này do giáo sư Tôn nói trong giờ học, Hạ Giai Ngôn vốn chỉ xem nó chỉ là lời nói đùa. Cô nói với Chu Đình: “Đừng ngốc vậy chứ, chẳng qua giáo sư muốn khuyến khích chúng ta đi học nên mới nghĩ ra lời nói dối như vậy thôi”

Tuy nói thế nhưng Hạ Giai Ngôn phát hiện số các bạn học đi học so mỗi ngày thường đông hơn nhất nhiều. Cô bắt đầu đi lác đác, xem ra mọi người đều rất mong chờ vị thầy giáo mới kia.

Còn 15 phút nữa là vào lớp, phòng học bỗng nổi lên một trận xôn xao. Hạ Giai Ngôn đang viết tiêu đề mới, bị Chu Đình huých khuỷu tay một cái, cô mới ngẩng đầu lên cho có lệ.

Một người khoát chiếc áo ban-đờ-xuy* nam màu nâu nhạt đứng trên bục giảng, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể thấy được anh ta có thân hình cao lớn. Anh ta nghiêng người, đang cúi đầu thực hiện một vài thao tác nào đó trên máy tính.

Hạ Giai Ngôn không thể thấy rõ diện mạo của anh ta, bên cạnh cô Chu Đình thấp giọng thì thầm: “Giáo sư rõ ràng là nói dối”

“Tạm được mà, nhìn nghiêng xem ra cũng không tệ lắm” Hạ Giai Ngôn cuối mặt, khách quan đánh giá.

Ánh mắt của Chu Đình vẫn tiếp tục dõi theo vị giáo sư trên bục giảng kia, cô thở dài: “Tớ còn tưởng rằng sẽ là một tên mặt búng ra sữa, không ngờ lại là mẫu đàn ông nam tính có lực sát thương lớn như vậy. Thật là đáng tiếc, tớ không có hứng thú với mẫu đàn ông này”

Hạ Giai Ngôn cười rộ lên, cô lại ngẩng đầu lên một lần nữa, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt đầy quen thuộc kia. Cô cảm thấy kinh ngạc, nụ cười trên mặt bất giác mà cứng lại.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, lớp học cũng dần ổn định. Máy chiếu bắt đầu hoạt động, Lục Tiệp vỗ vỗ nhẹ lên microphone, sau đó nói: “Chúc các bạn học một buổi sáng tốt lành, tôi tên là Lục Tiệp. Do sức khỏe của giáo sư Tôn có chút vấn đề nên tôi sẽ dạy thay thầy ấy lớp của các bạn một thời gian ngắn”.

Hạ Giai Ngôn cất di động vào túi, lật sách đến chương của khóa giảng. Cô nâng tầm mắt, núp sau lưng bạn học ở hàng trước bắt đầu “quang minh chính đại” nhìn Lục Tiệp.

Chu Đình khẽ cảm thán: “Giọng nói có sức hút quá, nghe rất êm tai!”

Phim đèn chiếu lật qua một trang mới, trên màn hình lúc này là tên của anh cùng phương thức liên lạc. Lục Tiệp dùng bút laser khoanh tròn số điện thoại cùng địa chỉ mail: “Nếu trong quá trình học tập gặp phải bất cứ khó khăn gì, hoan nghênh các bạn liên hệ với tôi để cùng nhau thảo luận”

Bỗng từ trong một góc nào đó vang lên một giọng nữ: “Nếu không phải là vấn đề học tập thì có thể liên lạc với thầy không ạ?”

Vừa dứt lời, trong phòng vang lên một trận cười nhẹ.

Lục Tiệp không trả lời lại, thậm chí mí mắt cũng không chớp một cái.

Rất nhiều người lấy điện thoại di động ra chụp lại màn hình chiếu, những âm thanh nhanh chóng vang lên liên tục.

Hạ Giai Ngôn lại dùng bút ghi lại số điện thoại cùng địa chỉ mail vào phần mục lục sau sách. Nhiều năm không gặp, chắc Lục Tiệp cũng đã nhiều lần đổi số điện thoại di động. Cô mấy mốc ghi lại mười con số xa lạ kia, trong lòng không chút gợn sóng.

Khoảng một phút sau, Lục Tiệp lại chuyển màn hình chiếu sang trang mới, bắt đầu giảng bài. Một bạn học nữ ngồi phía trước giờ điện thoại lên, Hạ Giai Ngôn vô tình nhìn thấy, trong màn hình Lục Tiệp đang cầm bút laser chụp ảnh, mà màn hình chiếu bên cạnh anh thì không được quay vào.

Trong suốt thời gian giảng bài, Lục Tiệp không hề cười lấy một cái. Đầu tiên anh đem những danh từ chuyên ngành khó hiểu giải thích qua một lần, sau đó mới đi vào trọng tâm bài giảng. Mặc dù anh hơi thiếu gần gũi một chút, nhưng cũng vì vậy mà khiến mọi người có thái độ học tập nghiêm túc.

Chu Đình một tay lật sách, một tay chống cằm, thề son sắt với lòng: “Với gương mặt này, từ nay về sau tớ tuyệt đối không bao giờ dám đến muộn nữa!”

Hạ Giai Ngôn xoay cây bút trong tay, hạ thấp giọng nói: “Lần nào cậu không đi muộn 20 phút, tớ sẽ xem như cậu đến sớm!”

Chu Đình sống ở khá xa, mỗi lần đến trường đều phải mất hơn cả tiếng đồng hồ. Tiết thứ nhất thường được bắt đầu vào lúc tám giờ năm mươi nếu cô không muốn đi muộn thì phải dậy lúc bảy giờ. Điều này đối với thói quen chín giờ sáng đi làm, năm giờ chiều về nhà của tầng lớp lao động tri thức mà nói quả là một vấn đề nan giải. (với mình là một cực hình)

Đối với sự hoài nghi của Hạ Giai Ngôn, Chu Đình không phục lắm, bất giác mà lớn giọng: “Cái gì, quyết tâm của tớ lớn lắm đây!”

Vừa dứt lời, phòng học bỗng nhiên im phăng phắt.

Hạ Giai Ngôn tuy không thật sự tập trung nghe giảng nhưng cô biết Lục Tiệp sẽ không tự nhiên mà dừng lại. Cô tò mò ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt của Lục Tiệp, bốn mắt nhìn nhau, tim cô bỗng nhiên lỡ nhịp. Sắc mặt Lục Tiệp vẫn nhàn nhạt, không có ngạc nhiên, không có vui mừng, cũng không có tức giận.

Chu Đình biết mình gây họa chỉ biết cắn môi cúi thấp đầu xuống.

Ba giây sau, các bạn học cũng bắt đầu theo ánh mắt của Lục Tiệp mà tìm kiếm xung quanh. Trong lòng mọi người đều nghi hoặc nhưng không ai dám công khai bàn tán.

Phòng học im lặng có chút kìm nén. Hạ Giai Ngôn dờ mắt, mà Lục Tiệp cũng thu hồi tầm mắt lại, tiếp tục giảng nội dung phần dưới. Cô không biết Lục Tiệp làm như vậy là vì không muốn vấn đề nhỏ này ảnh hưởng tới buổi học hay cố tình bỏ qua kỷ luật của lớp học để chừa cho các cô chút mặt mũi.

Còn vài phút là đến giờ tan học, Lục Tiệp cũng đã hoàn thành bài học ngày hôm nay, anh làm một bảng tóm tắt buổi học, các bạn sinh viên sắp xếp lại kiến thức mới, xong xuôi mới tắt máy chiếu.

Rất nhiều bạn học đã muốn đóng giao án lại, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Hạ Giai Ngôn cũng đem nắp bút đóng lại, trong lòng đang suy nghĩ nên ăn trưa ở đâu, vô tình nâng mắt lên thì thấy Lục Tiệp không biết từ lúc nào đã bước xuống bục giảng, đứng giữa lối đi phía trước. Anh không cầm microphone nhưng thanh âm vẫn trầm ổn như cũ: “Các bạn sinh viên ngồi đây đều không còn là những đứa trẻ mười tuổi, không thể “đến muộn về sớm”, trong lớp học đã quy định không được nói chuyện, ngủ, sử dụng di động, tôi hi vọng không phải lặp lại nữa.”

Sau khi từ phòng học đi ra, Chu Đình lập tức nói với Hạ Giai Ngôn: “Những lời Lục Tiệp nói lúc nãy rõ ràng là nói tớ, anh ta có ý gì chứ, cảm thấy tớ không bằng một đứa con nít mười tuổi hả?”

“Cậu cho là giáo viên ai cũng hiền lành như giáo sư Tôn à?” Hạ Giai Ngôn không kìm được mà quay đầu nhìn vào trong phòng học, Lục Tiệp vẫn chưa đi, đang bị mấy sinh viên nữ vây quanh.

Chu Đình đeo túi xách trên vai, tức giận nói: “Thật là nhớ giáo sư Tôn quá, lúc trước không hiểu nên không biết quý trọng, giờ lại hi vọng thầy ấy trở lại.”

Hạ Giai Ngôn cười cô: “Không phải lúc này cậu quyết định vì gương mặt của anh ta mà sau này sẽ không bao giờ đi muộn nữa mà.”

“Tớ thay đổi quyết định rồi.” Chu Đình bĩu môi. “Tớ quyết định mỗi lần tới tiết anh ta đều sẽ đi muộn!”

Hạ Giai Ngôn kéo tay Chu Đình lại, giọng điệu vui sướng và đắc ý khi thấy người khác gặp họa: “Anh ta cũng có nhân mạng về việc đi muộn về sớm, nếu cậu mỗi buổi đều đến muộn, tớ chỉ có thể cầu phúc cho cậu mà thôi.”

Chu Đình quay đầu trừng mắt với Hạ Giai Ngôn: “Hả?”

“Chu Đình nhà ta học tập xuất sắc về nhiều mặt, làm sao có thể nợ môn được.” Hạ Giai Ngôn thức thời động viên Chu Đình, sau đó đề nghị: “Đi thôi! Chúng ta đi xả láng một bữa, hay đến Tuy Vị quán bên cửa bắc ăn thử đi?”

Vì trường học nằm ở gần khu vực cửa nam, nên các cô phải mất chút thời gian để đến Tuy Vị quán. Lật thực đơn, Chu Đình chỉ vào phần ăn cho hai người hỏi Hạ Giai Ngôn: “Cái này thế nào?”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “Tớ cũng thích cái này”

Gọi đồ ăn xong, nhân viên phục vụ mang cuốn thực đơn đi. Hạ Giai Ngôn dựa vào lưng ghế, tay xoa xoa phần thái dương hơi căng ra, Chu Đình thấy thế hỏi cô: “Sao mặt lại thâm quầng nghiêm trọng như vậy, lại bị Quan Mộ Hân bóc lột à?”

Nghe thấy cái tên Quan Mộ Hân, cái trán của Hạ Giai Ngôn càng căng ra thêm. Còn nhớ khi mới vào công ty, cô cực khổ phấn đấu nhưng thành quả đều bị Quan Mộ Hân mang đi tranh công. Trong lúc tức giận đã tìm Quan Mộ Hân để đối chất. Nhưng Quan Mộ Hân lại không hề xin lỗi, chỉ lập lòe vài câu nước đôi cho qua chuyện, sau đó liền xua cô đi.

Trong văn phòng, các chị lớn trong nhóm đều biết Hạ Giai Ngôn còn trẻ người non dạ, vì vậy tận tình khuyên bảo, mọi việc nên lấy chữ nhẫn làm trọng, không nhịn được cũng phải cố mà nhịn.

Hạ Giai Ngôn vì hồ sơ chứng nhận thực tập nên nhịn Quan Mộ Hân ba tháng. Ba tháng sau, khi cô đang chuẩn bị tạm biệt mọi người, thì bất ngờ nhận được giấy tuyển dụng chính thức. Công việc ở đây cũng rất thú vị, phần lớn đồng nghiệp trong công ty đều rất quan tâm giúp đỡ mình, sau khi suy nghĩ kỹ cô quyết định ở lại. Mà sự thật chứng minh, đặc tội với cấp trên sẽ không có kết quả tốt. Quan Mộ Hân là cấp trên trực tiếp lãnh đạo cô, thế là từ nay về sau cô sẽ bị ma nữ này tra tấn.

Chu Đình luôn hỏi cô, sao không đổi chỗ làm khác. Hạ Giai Ngôn mỗi lần đều lắc đầu cười, cô biết rõ cái mình muốn nhất không phải là vì một phút vui vẻ mà viết đơn từ chức, mà là bằng chính thực lực của bản thân ưu nhã đánh trả lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sáng nay trời đổ mưa phùn, Hạ Giai Ngôn đang nằm trên giường lắng nghe từng tiếng mưa rơi tí tách thì chợt nhớ tới chậu hoa hồng ngoài sân, liền khoát áo bước xuống giường.

Hạ Giai Ngôn vội chạy ra sân, mưa kéo theo gió lạnh thổi vào khiến bờ vai của cô không kìm được mà khẽ co rút lại. Chậu hoa này là cô mua cách đây vài ngày, trong chậu có bốn nụ nhưng hiện tại chỉ mới nở một hoa mà thôi.

Đóa hoa hồng mới nở đỏ thắm trải qua mưa gió trông rất đáng thương, nếu còn tiếp tục như vậy e rằng đến một cánh hoa cũng chẳng còn. Hạ Giai Ngôn chạy vào nhà lấy cây kéo ra, cầm lấy phần cuống hoa chỗ không có gai, cẩn thận cắt xuống, cắm vào bình hoa trên bàn trang điểm.

Sau khi cắm xong cành hoa ấy, Hạ Giai Ngôn mới đi rửa mặt. Mặc dù là cuối tuần nhưng cô vẫn phải dậy sớm chuẩn bị để tới trường.

Học đại học tại chức là một chuyện không mấy dễ dàng, mục tiêu Hạ Giai Ngôn đặt ra lại tương đối cao. Ngày đó, để thi đỗ vào ngôi trường mình yêu thích cô đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Học cùng khóa với cô còn có đồng nghiệp cũ tên là Chu Đình. Mấy năm trước, bọn cô cùng thực tập trong một công ty quảng cáo. Sau đó, Chu Đình vì lý do cá nhân nên phải thôi việc, còn Hạ Giai Ngôn thì vẫn được giữ lại làm việc. Nhưng không vì vậy mà tình bạn của các cô dừng lại ở đó. Cho đến bây giờ, cô và Chu Đình vẫn là bạn thân không có chuyện gì giấu giếm nhau.

Vị giáo sư ban đầu dạy bọn họ vì sức khỏe có vấn đề, cần phải nằm viện để điều trị. Vì vậy, trong khoảng thời gian sắp tới, công việc của thầy ấy sẽ do

một giáo viên khác đảm nhận. Hạ Giai Ngôn rời nhà sớm hơn 15 phút nên cô tới lớp tương đối sớm, trong lớp chỉ có khoảng mười bạn học đang ngồi ở phía trước.

Hạ Giai Ngôn ngồi gần cửa sau, vừa ngồi xuống thì bà vai bên phải đã bị vỗ một cái thật mạnh. Cô quay lại đã thấy Chu Đình đang ngồi vào vị trí bên cạnh, sau đó lấy hai bản giáo án từ trong túi ra.

“Hôm nay sao lại đến sớm như vậy, không phải cậu đặt nhầm giờ báo thức đó chứ?” Hạ Giai Ngôn luôn chọn vị trí gần cửa sau nhằm thuận tiện cho việc thường xuyên đi muộn của Chu Đình.

Chu Đình nhìn vào màn hình di động để sửa sang lại tóc, sau đó nói: “Giáo sư Tôn bảo thầy dạy thay là một người rất đẹp trai”

Những lời này do giáo sư Tôn nói trong giờ học, Hạ Giai Ngôn vốn chỉ xem nó chỉ là lời nói đùa. Cô nói với Chu Đình: “Đừng ngạc vậy chứ, chẳng qua giáo sư muốn khuyến khích chúng ta đi học nên mới nghĩ ra lời nói dối như vậy thôi”

Tuy nói thế nhưng Hạ Giai Ngôn phát hiện sĩ số các bạn học đi học so với ngày thường đông hơn nhất nhiều. Cô bắt đầu đi lác đầu, xem ra mọi người đều rất mong chờ vị thầy giáo mới kia.

Còn 15 phút nữa là vào lớp, phòng học bỗng nổi lên một trận xôn xao. Hạ Giai Ngôn đang viết tiêu đề mới, bị Chu Đình huych khuỷu tay một cái, cô mới ngẩng đầu lên cho có lệ.

Một người khoát chiếc áo ban-đờ-xuy* nam màu nâu nhạt đứng trên bục giảng, mặc dù khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể thấy được anh ta có thân hình cao lớn. Anh ta nghiêng người, đang cúi đầu thực hiện một vài thao tác nào đó trên máy tính.

Hạ Giai Ngôn không thể thấy rõ diện mạo của anh ta, bên cạnh cô Chu Đình thấp giọng thì thầm: “Giáo sư rõ ràng là nói dối”

“Tạm được mà, nhìn nghiêng xem ra cũng không tệ lắm” Hạ Giai Ngôn cuối mặt, khách quan đánh giá.

Ánh mắt của Chu Đình vẫn tiếp tục dõi theo vị giáo sư trên bục giảng kia, cô thở dài: “Tớ còn tưởng rằng sẽ là một tên mặt búng ra sữa, không ngờ lại là mẫu đàn ông nam tính có lực sát thương lớn như vậy. Thật là đáng tiếc, tớ không có hứng thú với mẫu đàn ông này”

Hạ Giai Ngôn cười rộ lên, cô lại ngẩng đầu lên một lần nữa, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt đầy quen thuộc kia. Cô cảm thấy kinh ngạc, nụ cười trên mặt bất giác mà cứng lại.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, lớp học cũng dần ổn định. Máy chiếu bắt đầu hoạt động, Lục Tiệp vỗ vỗ nhẹ lên microphone, sau đó nói: “Chúc các bạn học một buổi sáng tốt lành, tôi tên là Lục Tiệp. Do sức khỏe của giáo sư Tôn có chút vấn đề nên tôi sẽ dạy thay thầy ấy lớp của các bạn một thời gian ngắn”.

Hạ Giai Ngôn cất di động vào túi, lật sách đến chương của khóa giảng. Cô nâng tầm mắt, núp sau lưng bạn học ở hàng trước bắt đầu “quang minh chính đại” nhìn Lục Tiệp.

Chu Đình khẽ cảm thán: “Giọng nói có sức hút quá, nghe rất êm tai!”

Phim đèn chiếu lật qua một trang mới, trên màn hình lúc này là tên của anh cùng phương thức liên lạc. Lục Tiệp dùng bút laser khoanh tròn số điện thoại cùng địa chỉ mail: “Nếu trong quá trình học tập gặp phải bất cứ khó khăn gì, hoan nghênh các bạn liên hệ với tôi để cùng nhau thảo luận”

Bỗng từ trong một góc nào đó vang lên một giọng nữ: “Nếu không phải là vấn đề học tập thì có thể liên lạc với thầy không ạ?”

Vừa dứt lời, trong phòng vang lên một trận cười nhẹ.

Lục Tiệp không trả lời lại, thậm chí mí mắt cũng không chớp một cái.

Rất nhiều người lấy điện thoại di động ra chụp lại màn hình chiếu, những âm thanh nhanh chóng vang lên liên tục.

Hạ Giai Ngôn lại dùng bút ghi lại số điện thoại cùng địa chỉ mail vào phần mục lục sau sách. Nhiều năm không gặp, chắc Lục Tiệp cũng đã nhiều lần đổi số điện thoại di động. Cô máy móc ghi lại mười con số xa lạ kia, trong lòng không chút gợn sóng.

Khoảng một phút sau, Lục Tiệp lại chuyển màn hình chiếu sang trang mới, bắt đầu giảng bài. Một bạn học nữ ngồi phía trước giờ điện thoại lên, Hạ Giai Ngôn vô tình nhìn thấy, trong màn hình Lục Tiệp đang cầm bút laser chụp ảnh, mà màn hình chiếu bên cạnh anh thì không được quay vào.

Trong suốt thời gian giảng bài, Lục Tiệp không hề cười lấy một cái. Đầu tiên anh đem những danh từ chuyên ngành khó hiểu giải thích qua một lần, sau đó mới đi vào trọng tâm bài giảng. Mặc dù anh hơi thiếu gần gũi một chút, nhưng cũng vì vậy mà khiến mọi người có thái độ học tập nghiêm túc.

Chu Đình một tay lật sách, một tay chống cằm, thề son sắt với lòng: “Với gương mặt này, từ nay về sau tớ tuyệt đối không bao giờ dám đến muộn nữa!”

Hạ Giai Ngôn xoay cây bút trong tay, hạ thấp giọng nói: “Lần nào cậu không đi muộn 20 phút, tớ sẽ xem như cậu đến sớm!”

Chu Đình sống ở khá xa, mỗi lần đến trường đều phải mất hơn cả tiếng đồng hồ. Tiết thứ nhất thường được bắt đầu vào lúc tám giờ năm mươi nếu cô không muốn đi muộn thì phải dậy lúc bảy giờ. Điều này đối với thói quen chín giờ sáng đi làm, năm giờ chiều về nhà của tầng lớp lao động tri thức mà nói

quả là một vấn đề nan giải. (với mình là một cực hình)

Đối với sự hoài nghi của Hạ Giai Ngôn, Chu Đình không phục lắm, bất giác mà lớn giọng: “ Cái gì, quyết tâm của tớ lớn lắm đây!”

Vừa dứt lời, phòng học bỗng nhiên im phăng phắt.

Hạ Giai Ngôn tuy không thật sự tập trung nghe giảng nhưng cô biết Lục Tiệp sẽ không tự nhiên mà dừng lại. Cô tò mò ngẩng đầu , liền bắt gặp ánh mắt của Lục Tiệp, bốn mắt nhìn nhau, tim cô bỗng nhiên lỡ nhịp. Sắc mặt Lục Tiệp vẫn nhàn nhạt, không có ngạc nhiên, không có vui mừng, cũng không có tức giận.

Chu Đình biết mình gây họa chỉ biết cắn môi cúi thấp đầu xuống.

Ba giây sau, các bạn học cũng bắt đầu theo ánh mắt của Lục Tiệp mà tìm kiếm xung quanh. Trong lòng mọi người đều nghi hoặc nhưng không ai dám công khai bàn tán.

Phòng học im lặng có chút kìm nén. Hạ Giai Ngôn dỗi mắt, mà Lục Tiệp cũng thu hồi tầm mắt lại, tiếp tục giảng nội dung phần dưới. Cô không biết Lục Tiệp làm như vậy là vì không muốn vấn đề nhỏ này ảnh hưởng tới buổi học hay cố tình bỏ qua kỷ luật của lớp học để chừa cho các cô chút mặt mũi.

Còn vài phút là đến giờ tan học, Lục Tiệp cũng đã hoàn thành bài học ngày hôm nay, anh làm một bảng tóm tắt buổi học, các bạn sinh viên sắp xếp lại kiến thức mới, xong xuôi mới tắt máy chiếu.

Rất nhiều bạn học đã muốn đóng giao án lại, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Hạ Giai Ngôn cũng đem nắp bút đóng lại, trong lòng đang suy nghĩ nên ăn trưa ở đâu, vô tình nâng mắt lên thì thấy Lục Tiệp không biết từ lúc nào đã bước xuống bục giảng, đứng giữa lối đi phía trước. Anh không cầm microphone nhưng thanh âm vẫn trầm ổn như cũ : “ Các bạn sinh viên ngồi đây đều không còn là những đứa trẻ mười tuổi, không thể “đến muộn về sớm”, trong lớp học đã quy định không được nói chuyện, ngủ , sử dụng di động, tôi hi vọng không phải lặp lại nữa.”

Sau khi từ phòng học đi ra, Chu Đình lập tức nói với Hạ Giai Ngôn: “Những lời Lục Tiệp nói lúc nãy rõ ràng là nói tớ, anh ta có ý gì chứ, cảm thấy tớ không bằng một đứa con nít mười tuổi hả?”

“ Cậu cho là giáo viên ai cũng hiền lành như giáo sư Tôn à?” Hạ Giai Ngôn không kìm được mà quay đầu nhìn vào trong phòng học, Lục Tiệp vẫn chưa đi , đang bị mấy sinh viên nữ vây quanh.

Chu Đình đeo túi xách trên vai, tức giận nói: “ Thật là nhớ giáo sư Tôn quá, lúc trước không hiểu nên không biết quý trọng, giờ lại hi vọng thầy ấy trở lại.”

Hạ Giai Ngôn cười cô: “ Không phải lúc nãy cậu quyết định vì gương mặt của anh ta mà sau này sẽ không bao giờ đi muộn nữa mà.”

“ Tớ thay đổi quyết định rồi.” Chu Đình bĩu môi. “ Tớ quyết định mỗi lần tới tiết anh ta đều sẽ đi muộn!”

Hạ Giai Ngôn kéo tay Chu Đình lại, giọng điệu vui sướng và đắc ý khi thấy người khác gặp họa: “ Anh ta cũng có nhấn mạnh về việc đi muộn về sớm, nếu cậu mỗi buổi đều đến muộn, tớ chỉ có thể cầu phúc cho cậu mà thôi.”

Chu Đình quay đầu trừng mắt với Hạ Giai Ngôn: “ Há?”

“Chu Đình nhà ta học tập xuất sắc về nhiều mặt, làm sao có thể nợ môn được.”Hạ Giai Ngôn thức thời động viên Chu Đình, sau đó đề nghị: “ Đi thôi! Chúng ta đi xa lánh một bữa, hay đến Tự Vị quán bên cửa bắc ăn thử đi?”

Vì trường học nằm ở gần khu vực cửa nam, nên các cô phải mất chút thời gian để đến Tự Vị quán. Lật thực đơn, Chu Đình chỉ vào phần ăn cho hai người hỏi Hạ Giai Ngôn: “Cái này thế nào?”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “ Tớ cũng thích cái này”

Gọi đồ ăn xong, nhân viên phục vụ mang cuốn thực đơn đi. Hạ Giai Ngôn dựa vào lưng ghế, tay xoa xoa phần thái dương hơi căng ra, Chu Đình thấy thế hỏi cô: “ Sao mắt lại thâm quầng nghiêm trọng như vậy, lại bị Quan Mộ Hân bóc lột à?”

Nghe thấy cái tên Quan Mộ Hân, cái trán của Hạ Giai Ngôn càng căng ra thêm. Còn nhớ khi mới vào công ty, cô cực khổ phấn đấu nhưng thành quả đều bị Quan Mộ Hân mang đi tranh công. Trong lúc tức giận đã tìm Quan Mộ Hân để đối chất. Nhưng Quan Mộ Hân lại không hề xin lỗi, chỉ lập lờ vài câu nước đôi cho qua chuyện, sau đó liền xua cô đi.

Trong văn phòng, các chị lớn trong nhóm đều biết Hạ Giai Ngôn còn trẻ người non dạ, vì vậy tận tình khuyên bảo, mọi việc nên lấy chữ nhẫn làm trọng, không nhịn được cũng phải cố mà nhịn.

Hạ Giai Ngôn vì hồ sơ chứng nhận thực tập nên nhịn Quan Mộ Hân ba tháng. Ba tháng sau, khi cô đang chuẩn bị tạm biệt mọi người, thì bất ngờ nhận được giấy tuyển dụng chính thức. Công việc ở đây cũng rất thú vị, phần lớn đồng nghiệp trong công ty đều rất quan tâm giúp đỡ mình, sau khi suy nghĩ kỹ cô quyết định ở lại. Mà sự thật chứng minh, đắc tội với cấp trên sẽ không có kết quả tốt. Quan Mộ Hân là cấp trên trực tiếp lãnh đạo cô, thế là từ nay về sau cô sẽ bị ma nữ này tra tấn.

Chu Đình luôn hỏi cô, sao không đổi chỗ làm khác. Hạ Giai Ngôn mỗi lần đều lắc đầu cười, cô biết rõ cái mình muốn nhất không phải là vì một phút vui vẻ mà viết đơn từ chức, mà là bằng chính thực lực của bản thân ưu nhã đánh trả lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Chảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cứ mỗi lần nghe đến cái tên Quan Mộ Hân lại khiến Hạ Giai Ngôn cảm thấy khó chịu, nhưng cô vẫn phải ngoan ngoãn trở về công ty chịu sai bảo.

Công ty hữu hạn quảng cáo Diệu Thế Văn Hoa vốn được người trong ngành công nhận là nhân tài kiệt xuất. Năm đó, để có cơ hội vào đây thực tập ngoại trừ sự cố gắng của bản thân, Hạ Giai Ngôn còn phải nhờ đến một chút mối quan hệ. Làm ở công ty được năm năm, từ một sinh viên ngây thơ không biết gì trở thành một nhân viên có thể giữ vững được lập trường với khách hàng, con đường này quả thật không dễ đi chút nào.

Thứ hai luôn là ngày bận rộn nhất của Hạ Giai Ngôn, ngay cả thời gian để đứng lên pha một ly trà cũng không có. Trợ lý văn phòng Miêu Miêu rất biết chăm sóc đã pha giúp cô một ly trà xanh, cô nhẹ giọng cảm ơn, Miêu Miêu tiện thể nhắc cô: “Chị Giai Ngôn, mười giờ chị nhớ đến phòng 47 họp nhé.”

“Ừ!” Hạ Giai Ngôn tranh thủ cười với Miêu Miêu một cái: “Nếu cuộc họp kết thúc sớm, giữa trưa chị với em cùng nhau đi ăn cơm ha.”

Miêu Miêu khoai trá “Hi” một tiếng, sau đó trở về chỗ ngồi để sắp xếp lại văn bản.

Rốt cuộc buổi trưa hôm đó Hạ Giai Ngôn không thể cùng ăn trưa với Miêu Miêu, công ty vừa nhận được một hạng mục lớn, làm quảng cáo cho một thương hiệu đá quý nổi tiếng. Cấp trên rất coi trọng hạng mục này vì vậy cuộc họp kéo dài những ba tiếng đồng.

Từ cuộc họp đi ra, Hạ Giai Ngôn đói bụng đến nỗi đi bộ cũng cảm thấy là hết cả người, đồng nghiệp Thịnh Mỹ của cô vừa ôm tập văn kiện vừa thấp giọng oán thán: “Lần sau họp, tớ phải ăn hai túi bánh quy trước mới được.”

Hạ Giai Ngôn quay đầu, nghiêm túc nói: “Hai túi mà đủ à, ít nhất cũng phải nửa tá.”

Mấy đồng nghiệp đi xuống căn tin dưới lầu ăn vội ăn vàng cho xong bữa trưa, trở lại văn phòng mới thả lỏng một chút. Hạ Giai Ngôn vừa gục đầu trên bàn làm việc nghỉ ngơi được một giây thì âm báo tin nhắn mới làm cô thức giấc.

Người gọi tin nhắn đến là Quan Mộ Hân, nội dung chủ yếu là phân công nhiệm vụ. Mặc dù cảm tình của Hạ Giai Ngôn đối với Quan Mộ Hân không mấy tốt đẹp nhưng cô lại một trăm phần trăm kính nể thái độ làm việc rất hăng hái của Quan Mộ Hân. Cô mở tin nhắn ra, sau khi xem xong thì tức đến nghiêng răng nghiêng lợi – Quan Mộ Hân lại đem nhiệm vụ khó khăn nhất giao cho mình!

Theo như cách làm của các tổ khác, đối với nhiệm vụ tốn nhiều công sức như vậy bình thường sẽ thay phiên nhau hoặc rút thăm để quyết định. Nhưng bởi vì giữa cô và Quan Mộ Hân từng có xích mích nên mỗi lần như vậy cô đều vinh quang gánh sứ mệnh này trên vai.

Nỗi đau nhỏ như khích lệ, như vực thăm đau khổ lật đổ cơn sóng nhỏ... Hạ Giai Ngôn ngậm ngùi tự an ủi bản thân, cố gắng lấy lại tâm trạng, sau đó nhanh chóng liều mạng nhảy vào làm việc.

Trong những ngày này, mỗi ngày Hạ Giai Ngôn đều làm việc đến sứt đầu mẻ trán. Vất vả mong chờ cũng đến cuối tuần, cô rốt cuộc có thể tắt màn hình đầy tài liệu và số liệu xuống, chuyển qua cuộc sống thoải mái của sinh viên.

Thứ bảy, thời tiết không tốt lắm. Trước khi ra khỏi nhà, Hạ Giai Ngôn thuận tay lấy cây ô đặt ở kệ giày bỏ vào túi xách, đề phòng lỡ trời mưa.

Lúc cô đến lớp học, Lục Tiệp đang điều chỉnh phim đèn chiếu cho buổi học. Anh hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình, không bị phân tâm bởi sự ra vào của các sinh viên.

Chỗ ngồi các hàng trước đều đã kín, trong khi Chu Đình thì đang gần cửa sổ để dễ dàng chơi điện thoại. Hạ Giai Ngôn vừa buông túi xách xuống vừa ghẹo cô: “Không phải cậu bị mấy lời của Lục Tiệp dọa sợ rồi chứ?”

Chu Đình kiêu ngạo bật cười một tiếng: “Tâm tình của tớ hôm nay rất tốt, nên chừa cho anh ta chút mặt mũi.”

“Có chuyện gì tốt vậy? Nói ra để tớ cũng được vui lây nào.” Hạ Giai Ngôn nói

“Cũng không có gì, chính là bắt Đại Bân làm tài xế cho tớ thôi.” Nhắc tới bạn trai, Chu Đình như mở cờ trong bụng, cười rộ lên.

Hạ Giai Ngôn cảm thấy đáng thương cho Đại Bân: “Người đàn ông của cậu vừa kết thúc trực ban xong, sao cậu có thể nở lòng nào sai bảo anh ta như thế?”

“Đây là do cậu không hiểu thôi.” Chu Đình nhìn về phía cô. “Vì thương anh ta nên mới muốn sai bảo anh ta. Anh ta còn rất thích ý, còn nói sẽ đón tớ khi

tan học nữa.”

Hạ Giai Ngôn làm điệu bộ đáng thương nói: “Tớ vừa hăm mộ vừa ganh tỵ, làm sao bây giờ?”

Các cô nói chuyện phiếm thêm một lúc thì chuông báo vào lớp vang lên. Máy chiếu không chậm một giây sáng lên, Hạ Giai Ngôn và Chu Đình liếc nhau, sau đó tự giác ngậm miệng lại.

Trên bục giảng Lục Tiếp vẫn nghiêm túc giảng bài như cũ. Nghe giọng anh vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Hạ Giai Ngôn không ý thức được nhìn vào mấy dòng chữ trong sách mà ngẩn người. Cả buổi sáng cô đều không tập trung, đừng nói là ghi bài ngay cả việc Lục Tiếp giảng cái gì cô cũng không nhớ dù chỉ vài câu.

Đến cuối tiết học, Hạ Giai Ngôn càng không tập trung, suy nghĩ của cô trôi xa, mãi đến khi bên tai vang lên tiếng xì xào nghị luận, cô mới khôi phục tinh thần.

Chu Đình xoay bút trong tay, đề nén âm thanh tán thưởng: “Thật là sâu sắc!”

Theo tầm mắt của Chu Đình, Hạ Giai Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía màn hình chiếu, đập vào mắt cô đầu tiên là ba chữ lớn: Quảng Cáo Cầu. Cô nhìn xuống, giải thích cho cụm từ này là: một loại nhân cách giống chó, thuộc loại sinh vật ba không “Không ai quý trọng, không ai mời, không ai thích.” Câu cửa miệng luôn là “Oke ! Oke ! Oke!”, “Tốt ! Tốt ! Tốt”, “Sửa cái này một chút!”

Hạ Giai Ngôn cũng từng đọc qua cách giải thích từ mới cho đoạn này, cô ấn tượng nhất với danh từ 'bạn trai (bạn gái). Cách lý giải của nó càng tinh túy hơn: Nó là một loại sinh vật tồn tại trong thế giới của người kia. Người quảng cáo đa số không có bạn trai (bạn gái), đến loại căng hơi cũng không có, vì cho dù có mua được cũng chẳng có thời gian bom hơi*

* Đoạn này mình bắt tài không edit được phải nhờ tới cao nhân. Có lẽ mấy bạn không hiểu về loại căng hơi.. Theo mình nghĩ có lẽ là chỉ hàng nhái ý..ý nói ngay cả hàng nhái cũng không có vì cho dù có cũng không có thời gian mà dùng :3

Đương nhiên, Lục Tiếp không đem cụm từ này trích xuống dưới, bằng không khẳng định phòng học sẽ vang lên tiếng cười vì những ý nghĩ đen tối của mấy bạn nam.

Chờ mọi người gần thống nhất ý kiến thảo luận, Lục Tiếp nâng tay ý bảo mọi người im lặng: “Tuần trước sau khi tan học, có một vài bạn học rất tích cực ở lại giao lưu với tôi, các cô ấy cho tôi biết, 90% bạn học trong lớp đều làm trong ngành quảng cáo truyền thông. Vài ngày trước, tôi thấy chú thích của những thuật ngữ này trên mạng, vì thế đã trích xuống một vài từ trong đó xuống để cùng các bạn chia sẻ.”

“Giáo sư Lục, công việc của chúng em thật sự rất vất vả. Thi cuối kì mong thầy giờ cao đánh khẽ.” Giọng một bạn nam ngồi phía sau vang lên.

Các bạn học cũng sôi nổi hòa theo, Chu Đình nghiêng đầu thì thầm vào tai Hạ Giai Ngôn: “Ý thức khủng hoảng của mọi ng thật mạnh mẽ, đều đoán được Lục Tiếp ... không phải người có thể xem thường

Lục Tiếp lại ra hiệu bảo học sinh im lặng, anh không trả lời bất cứ vấn đề gì liên quan đến kì thi, chỉ tiếp tục đề tài vừa rồi: “Trước đây tôi từng dẫn dắt vài học sinh vượt qua những ý kiến phê bình, lĩnh vực công tác của bọn họ tương đối đa dạng, có người làm thương nhân cũng có người làm về chính trị. Tôi thường xuyên nhận được tin nhắn hay mail của bọn họ, thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ than phiền về khó khăn trong công việc. Trong thực tế, mỗi một ngành nghề đều phải vượt qua muôn vàn khó khăn trắc trở, không chỉ riêng ngành quảng cáo, mà còn những ngành khác nữa. Hi vọng mọi người ở đây có thể tiếp tục cố gắng và khuyến khích lẫn nhau.”

Mấy bạn nữ ngồi hàng trước vỗ tay mở đầu, khiến các sinh viên khác cũng vỗ tay theo.

Chu Đình mặt mày hớn hờ nói: “Không nhìn ra nha, cái tên Lục Tiếp này rất thấu hiểu nỗi khổ của người khác, nếu mặt của anh ta có thể nhu hòa một chút, cười nhiều hơn một chút, chắc chắn sẽ được chào đón hơn.”

“Hiện tại, anh ta cũng đã rất được chào đón rồi!” Hạ Giai Ngôn vừa lắc đầu vừa cười, bắt đầu từ tuần trước, thường ngày lớp học đều vắng lặng như tờ nay lại trở nên rất sôi động, mà chủ yếu đều xoay quanh chủ đề mà Lục Tiếp triển khai.

Lục Tiếp còn nói: “Cuối cùng, tôi muốn nói với mọi người, tôi không chấp nhận mọi người lấy lý do công việc bận rộn để trốn học, nếu các bạn quả thật không có thời gian thì phải xin phép với tôi, sau đó tìm bạn học hỗ trợ bù lại phần chương trình thiếu ấy. Nếu mỗi tiết học các bạn đều nghiêm túc nghe giảng, tôi cam đoan cuối kì các bạn sẽ không bị nợ môn.”

Lúc tan học thì trời đổ mưa to, Hạ Giai Ngôn lấy ô ra, trong khi Chu Đình đang gọi điện thoại cho Đại Bản đến rước.

Mới nói được vài câu, đột nhiên Chu Đình lớn tiếng nói: “Mưa lớn như vậy, làm sao em tự về được?”

Hạ Giai Ngôn nghi hoặc nhìn Chu Đình, Chu Đình nhăn mặt, dường như gặp phải chuyện gì đó.

Kết thúc cuộc gọi, Chu Đình nhét điện thoại vào trong túi một cách thô bạo: “Đại Bản bảo có việc gấp, ít nhất cũng hai tiếng nữa mới có thể tới đón tớ.

Chán quá, tớ định tự về nhưng lại không mang theo ô.”

“Ô của tớ là ô đơn, nhưng mà chắc che mưa tạm thời cũng không thành vấn đề.” Hạ Giai Ngôn nghĩ một chút rồi đề nghị “Chúng ta đi ăn cơm trước,

nói không chừng một chút nữa trời sẽ tạnh mưa.”

“ Cũng được” Chu Đình cất sách giáo khoa xong “ Đi tới siêu thị nhỏ trước đi, tớ mua một cái ô, bằng không lát nữa chúng ta sẽ ướt như chuột lột .”

Mưa không có dấu hiệu nhỏ lại, Hạ Giai Ngôn mở ô ra che mưa, Chu Đình khoát một cánh tay lên vai cô, hai người cùng nhau nắm chắc chiếc ô, cùng nhau bước vội trên con đường của trường học.

Mưa trút xuống theo hướng nghiêng nghiêng khiến quần áo các cô thấm ướt, con gió đông đầu mùa thổi tới lạnh thấu xương, cái lạnh từng chút từng chút thấm vào da. Còn một đường rất xa mới có thể đến nhà của Chu Đình, quần áo lại ướt nhẹp. Hạ Giai Ngôn lo cô sẽ bị cảm lạnh, nên khi đến cửa nam liền trú mưa trước cửa phòng an ninh.

Chu Đình chống nạnh, giọng bất đắc dĩ nói: “ Xem ra trận mưa này tạm thời trong chót lát không thể tạnh ngay được.”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “ Chi có thể từ từ mà đợi thôi.”

Khi các cô đang ngây người nhìn mưa rơi thành từng phiến mỏng. Một chiếc ô tô màu đen không nhanh không chậm chạy đến, tài xế lái xe rất chắc tay, những giọt nước trên đường chỉ bắn lên một chút xíu, các cô cho rằng chiếc ô tô này sẽ chạy thẳng ra khỏi cổng trường, ngay khi ô tô chạy sát người chuẩn bị vượt qua, thì ngoài dự định ô tô dừng lại trước mặt các cô.

Từng giọt mưa như những hạt đậu nhỏ rơi xuống kính chắn gió phía trước, cần gạt nước liên tục hoạt động gạt đi những giọt nước trên mặt kính.

Mặc dù mưa bụi mờ mờ, nhưng Hạ Giai Ngôn liếc mắt liền nhận ra người đàn ông ngồi ở ghế lái. Đứng bên cạnh cô Chu Đình lộ vẻ không thể tin được, thấp giọng hỏi: “ Là Lục Tiếp hả?”

Hạ Giai Ngôn còn chưa kịp trả lời, Lục Tiếp đã hạ kính xe xuống, anh hơi thò đầu ra, mỉm cười nhẹ nhàng động hai cái: “ Lên xe!”

Chu Đình mừng rỡ, không nói hai lời cô mở cửa sau của xe, lên xe xong mới hơi áy náy nói: “ Ngại quá giáo sư Lục, làm đệm xe của thầy dơ rồi!”

Hạ Giai Ngôn cuối đầu nhìn nhìn tấm đệm xe màu trắng dưới chân, sau đó lại nhìn nhìn nước nhỏ xuống từ chiếc ô, không biết phải làm thế nào bây giờ.

Lục Tiếp không quay đầu lại, anh chỉ nói một câu: “ Không sao!” sau đó tập trung lái xe.

Không khí im lặng trong xe có chút quái dị, trong tối Chu Đình chột chột Hạ Giai Ngôn, nhưng Hạ Giai Ngôn lại không phản ứng, Chu Đình đành cố gắng xua tan bầu không khí: “ Giáo sư Lục, trí nhớ của thầy thật tốt, mới có hai tiết đã nhớ được chúng em.”

Nghe vậy, mắt Lục Tiếp khẽ chớp một cái. Ngừng nửa giây, anh nói : “ Cũ chi của em rất nổi bật, tôi không muốn nhớ cũng không được.”

Chu Đình lúng túng cười trừ: “ Thật xin lỗi ạ.”

Lục Tiếp hỏi cô : “ Em tên là gì?”

Chu Đình theo phản xạ nói ra tên của mình, nhưng nói xong lại vô cùng hối hận. Cô không nên khinh địch mà khai thật tên họ, lỡ như Lục Tiếp ghi hận trong lòng, con đường phía trước của cô sẽ muôn vàn chông gai.

Lục Tiếp chỉ nói : “ Như vậy, bạn học Chu Đình tính đi đâu?”

Lúc này Chu Đình mới nhớ ra phải nói địa điểm cho anh, nhưng siêu thị nằm bên ngoài cửa Nam tầm hai trăm mét , chiếc xe nhún ga một cái là vọt qua. Cô ngại báo Lục Tiếp vòng lại, đành túm túm vạt áo Hạ Giai Ngôn, im lặng hỏi ý kiến

Hạ Giai Ngôn mỉm cười, rồi nói: “Chờ dùm chúng tôi tới bến tàu điện ngầm gần đây là được rồi.”

Lục Tiếp không trả lời lại, chỉ là đồng ý lái xe đến bến tàu điện ngầm gần đó. Mưa vẫn chưa tạnh, anh lái xe đỗ sát dưới hiên che mưa.

Các cô nói cảm ơn với Lục Tiếp, đang muốn mở cửa xe Lục Tiếp lại đột nhiên quay đầu. Anh nhìn về phía Chu Đình, hỏi cô: “ Tôi có chút việc tìm Hạ Giai Ngôn, em có thể về một mình chứ?”

Tay Hạ Giai Ngôn cứng ngắt tại tay cầm trên cửa xe, mà Chu Đình thì ngạc nhiên “A” lên một tiếng, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân: “ Hai người biết nhau hả?”

Trên mặt Lục Tiếp không có bất cứ biểu cảm gì, trái lại anh còn hỏi Chu Đình : “ Bất ngờ lắm sao? Chẳng lẽ trông tôi giống một mẫu đàn ông không thể làm quen với sinh viên nữ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Cứ mỗi lần nghe đến cái tên Quan Mộ Hân lại khiến Hạ Giai Ngôn cảm thấy khó chịu, nhưng cô vẫn phải ngoan ngoãn trở về công ty chịu sai bảo.

Công ty hữu hạn quảng cáo Diệu Thế Văn Hoa vốn được người trong ngành công nhận là nhân tài kiệt xuất. Năm đó, để có cơ hội vào đây thực tập ngoại trừ sự cố gắng của bản thân, Hạ Giai Ngôn còn phải nhờ đến một chút mối quan hệ. Làm ở công ty được năm năm, từ một sinh viên ngây thơ không biết gì trở thành một nhân viên có thể giữ vững được lập trường với khách hàng, con đường này quả thật không dễ đi chút nào.

Thứ hai luôn là ngày bận rộn nhất của Hạ Giai Ngôn, ngay cả thời gian để đứng lên pha một ly trà cũng không có. Trợ lý văn phòng Miêu Miêu rất biết chăm sóc đã pha giúp cô một ly trà xanh, cô nhẹ giọng cảm ơn, Miêu Miêu tiện thể nhắc cô: “Chị Giai Ngôn, mười giờ chị nhớ đến phòng 47 họp nhé.”

“Ừ!” Hạ Giai Ngôn tranh thủ cười với Miêu Miêu một cái: “Nếu cuộc họp kết thúc sớm, giữa trưa chị với em cùng nhau đi ăn cơm ha.”

Miêu Miêu khoái trá “Hi” một tiếng, sau đó trở về chỗ ngồi để sắp xếp lại văn bản.

Rốt cuộc buổi trưa hôm đó Hạ Giai Ngôn không thể cùng ăn trưa với Miêu Miêu, công ty vừa nhận được một hạng mục lớn, làm quảng cáo cho một thương hiệu đá quý nổi tiếng. Cấp trên rất coi trọng hạng mục này vì vậy cuộc họp kéo dài những ba tiếng đồng hồ.

Từ cuộc họp đi ra, Hạ Giai Ngôn đói bụng đến nỗi đi bộ cũng cảm thấy là hết cả người, đồng nghiệp Thịnh Mỹ của cô vừa ôm tập văn kiện vừa thấp giọng oán thán: “Lần sau họp, tớ phải ăn hai túi bánh quy trước mới được.”

Hạ Giai Ngôn quay đầu, nghiêm túc nói: “Hai túi mà đủ à, ít nhất cũng phải nửa tá.”

Mấy đồng nghiệp đi xuống căn tin dưới lầu ăn vội ăn vàng cho xong bữa trưa, trở lại văn phòng mới thả lỏng một chút. Hạ Giai Ngôn vừa gục đầu trên bàn làm việc nghỉ ngơi được một giây thì âm báo tin nhắn mới làm cô thức giấc.

Người gọi tin nhắn đến là Quan Mộ Hân, nội dung chủ yếu là phân công nhiệm vụ. Mặc dù cảm tình của Hạ Giai Ngôn đối với Quan Mộ Hân không mấy tốt đẹp nhưng cô lại một trăm phần trăm kính nể thái độ làm việc rất hăng hái của Quan Mộ Hân. Cô mở tin nhắn ra, sau khi xem xong thì tức đến nghiêng răng nghiêng lợi – Quan Mộ Hân lại đem nhiệm vụ khó khăn nhất giao cho mình!

Theo như cách làm của các tổ khác, đối với nhiệm vụ tốn nhiều công sức như vậy bình thường sẽ thay phiên nhau hoặc rút thăm để quyết định. Nhưng bởi vì giữa cô và Quan Mộ Hân từng có xích mích nên mỗi lần như vậy cô đều vinh quang gánh sứ mệnh này trên vai.

Nỗi đau nhỏ như khích lệ, như vực thẳm đau khổ lật đổ con sóng nhỏ.... Hạ Giai Ngôn ngậm ngùi tự an ủi bản thân, cố gắng lấy lại tâm trạng, sau đó nhanh chóng liêu mạng nhảy vào làm việc.

Trong những ngày này, mỗi ngày Hạ Giai Ngôn đều làm việc đến sứt đầu mẻ trán. Vất vả mong chờ cũng đến cuối tuần, cô rốt cuộc có thể tắt màn hình đầy tài liệu và số liệu xuống, chuyển qua cuộc sống thoải mái của sinh viên.

Thứ bảy, thời tiết không tốt lắm. Trước khi ra khỏi nhà, Hạ Giai Ngôn thuận tay lấy cây ô đặt ở kệ giày bỏ vào túi xách, đề phòng lỡ trời mưa.

Lúc cô đến lớp học, Lục Tiếp đang điều chỉnh phim đèn chiếu cho buổi học. Anh hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình, không bị phân tâm bởi sự ra vào của các sinh viên.

Chỗ ngồi các hàng trước đều đã kín, trong khi Chu Đình thì đang gần cửa sổ để dễ dàng chơi điện thoại. Hạ Giai Ngôn vừa buông túi xách xuống vừa ghẹo cô: “Không phải cậu bị mấy lời của Lục Tiếp dọa sợ rồi chứ?”

Chu Đình kiêu ngạo bật cười một tiếng: “Tâm tình của tớ hôm nay rất tốt, nên chừa cho anh ta chút mặt mũi.”

“Có chuyện gì tốt vậy? Nói ra để tớ cũng được vui lây nào.” Hạ Giai Ngôn nói

“Cũng không có gì, chính là bắt Đại Bân làm tài xế cho tớ thôi.” Nhắc tới bạn trai, Chu Đình như mở cờ trong bụng, cười rộ lên.

Hạ Giai Ngôn cảm thấy đáng thương cho Đại Bân: “Người đàn ông của cậu vừa kết thúc trực ban xong, sao cậu có thể nỡ lòng nào sai bảo anh ta như thế?”

“Đây là do cậu không hiểu thôi.” Chu Đình nhìn về phía cô. “Vì thương anh ta nên mới muốn sai bảo anh ta. Anh ta còn rất thích ý, còn nói sẽ đón tớ khi tan học nữa.”

Hạ Giai Ngôn làm điệu bộ đáng thương nói: “Tớ vừa hăm mộ vừa ganh tỵ, làm sao bây giờ?”

Các cô nói chuyện phiếm thêm một lúc thì chuông báo vào lớp vang lên. Máy chiếu không chậm một giây sáng lên, Hạ Giai Ngôn và Chu Đình liếc nhau, sau đó tự giác ngậm miệng lại.

Trên bục giảng Lục Tiếp vẫn nghiêm túc giảng bài như cũ. Nghe giọng anh vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Hạ Giai Ngôn không ý thức được nhìn vào mấy dòng chữ trong sách mà ngẩn người. Cả buổi sáng cô đều không tập trung, đừng nói là ghi bài ngay cả việc Lục Tiếp giảng cái gì cô cũng không nhớ dù chỉ vài câu.

Đến cuối tiết học, Hạ Giai Ngôn càng không tập trung, suy nghĩ của cô trôi xa, mãi đến khi bên tai vang lên tiếng xì xào nghị luận, cô mới khôi phục tỉnh thần.

Chu Đình xoay bút trong tay, đè nén âm thanh tán thưởng: “Thật là sâu sắc!”

Theo tầm mắt của Chu Đình, Hạ Giai Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía màn hình chiếu, đập vào mắt cô đầu tiên là ba chữ lớn: Quảng Cáo Cầu. Cô nhìn xuống, giải thích cho cụm từ này là: một loại nhân cách giống chó, thuộc loại sinh vật ba không “Không ai quý trọng, không ai mời, không ai thích.” Câu cửa miệng luôn là “Oke ! Oke ! Oke!”, “Tốt ! Tốt ! Tốt”, “Sửa cái này một chút!”

Hạ Giai Ngôn cũng từng đọc qua cách giải thích từ mới cho đoạn này, cô ấn tượng nhất với danh từ 'bạn trai (bạn gái). Cách lý giải của nó càng tinh túy hơn: Nó là một loại sinh vật tồn tại trong thế giới của người kia. Người quảng cáo đa số không có bạn trai (bạn gái), đến loại căng hơi cũng không có, vì cho dù có mua được cũng chẳng có thời gian bơm hơi*

* Đoạn này mình bắt tài không edit được phải nhờ tới cao nhân. Có lẽ mấy bạn không hiểu về loại căng hơi.. Theo mình nghĩ có lẽ là chỉ hàng nhái ý..ý nói ngay cả hàng nhái cũng không có vì cho dù có cũng không có thời gian mà dùng :3

Đương nhiên, Lục Tiếp không đem cụm từ này trích xuống dưới, bằng không khẳng định phòng học sẽ vang lên tiếng cười vì những ý nghĩ đen tối của mấy bạn nam.

Chờ mọi người gần thống nhất ý kiến thảo luận, Lục Tiếp nâng tay ý bảo mọi người im lặng: “Tuần trước sau khi tan học, có một vài bạn học rất tích cực ở lại giao lưu với tôi, các cô ấy cho tôi biết, 90% bạn học trong lớp đều làm trong ngành quảng cáo truyền thông. Vài ngày trước, tôi thấy chú thích của những thuật ngữ này trên mạng, vì thế đã trích xuống một vài từ trong đó xuống để cùng các bạn chia sẻ.”

“Giáo sư Lục, công việc của chúng em thật sự rất vất vả. Thi cuối kì mong thầy giờ cao đánh khẽ.”Giọng một bạn nam ngồi phía sau vang lên.

Các bạn học cũng sôi nổi hòa theo, Chu Đình nghiêng đầu thì thầm vào tai Hạ Giai Ngôn: “Ý thức khủng hoảng của mọi ng thật mạnh mẽ, đều đoán được Lục Tiếp ... không phải người có thể xem thường

Lục Tiếp lại ra hiệu bảo học sinh im lặng, anh không trả lời bất cứ vấn đề gì liên quan đến kì thi, chỉ tiếp tục đề tài vừa rồi: “Trước đây tôi từng dẫn dắt vài học sinh vượt qua những ý kiến phê bình, lĩnh vực công tác của bọn họ tương đối đa dạng, có người làm thương nhân cũng có người làm về chính trị. Tôi thường xuyên nhận được tin nhắn hay mail của bọn họ, thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ than phiền về khó khăn trong công việc. Trong thực tế, mỗi một ngành nghề đều phải vượt qua muôn vàn khó khăn trắc trở, không chỉ riêng ngành quảng cáo, mà còn những ngành khác nữa. Hi vọng mọi người ở đây có thể tiếp tục cố gắng và khuyến khích lẫn nhau.”

Mấy bạn nữ ngồi hàng trước vỗ tay mở đầu, khiến các sinh viên khác cũng vỗ tay theo.

Chu Đình mặt mày hớn hờ nói: “Không nhìn ra nha, cái tên Lục Tiếp này rất thấu hiểu nỗi khổ của người khác, nếu mặt của anh ta có thể nhu hòa một chút, cười nhiều hơn một chút, chắc chắn sẽ được chào đón hơn.”

“Hiện tại, anh ta cũng đã rất được chào đón rồi!” Hạ Giai Ngôn vừa lắc đầu vừa cười, bắt đầu từ tuần trước, thường ngày lớp học đều vắng lặng như tờ nay lại trở nên rất sôi động, mà chủ yếu đều xoay quanh chủ đề mà Lục Tiếp triển khai.

Lục Tiếp còn nói: “Cuối cùng, tôi muốn nói với mọi người, tôi không chấp nhận mọi người lấy lý do công việc bận rộn để trốn học, nếu các bạn quả thật không có thời gian thì phải xin phép với tôi, sau đó tìm bạn học hỗ trợ bù lại phần chương trình thiếu ấy. Nếu mỗi tiết học các bạn đều nghiêm túc nghe giảng, tôi cam đoan cuối kì các bạn sẽ không bị nợ môn.”

Lúc tan học thì trời đổ mưa to, Hạ Giai Ngôn lấy ô ra, trong khi Chu Đình đang gọi điện thoại cho Đại Bản đến rước.

Mới nói được vài câu, đột nhiên Chu Đình lớn tiếng nói: “Mưa lớn như vậy, làm sao em tự về được?”

Hạ Giai Ngôn nghi hoặc nhìn Chu Đình, Chu Đình nhăn mặt, dường như gặp phải chuyện gì đó.

Kết thúc cuộc gọi, Chu Đình nhét điện thoại vào trong túi một cách thô bạo: “Đại Bản bảo có việc gấp, ít nhất cũng hai tiếng nữa mới có thể tới đón tớ.

Chán quá, tớ định tự về nhưng lại không mang theo ô.”

“Ô của tớ là ô đơn, nhưng mà chắc che mưa tạm thời cũng không thành vấn đề.” Hạ Giai Ngôn nghĩ một chút rồi đề nghị “Chúng ta đi ăn cơm trước, nói không chừng một chút nữa trời sẽ tạnh mưa.”

“Cũng được” Chu Đình cất sách giáo khoa xong. “Đi tới siêu thị nhỏ trước đi, tớ mua một cái ô, bằng không lát nữa chúng ta sẽ ướt như chuột lột.”

Mưa không có dấu hiệu nhỏ lại, Hạ Giai Ngôn mở ô ra che mưa, Chu Đình khoát một cánh tay lên vai cô, hai người cùng nhau nắm chắc chiếc ô, cùng nhau bước vội trên con đường của trường học.

Mưa trút xuống theo hướng nghiêng nghiêng khiến quần áo các cô thấm ướt, cơn gió đông đầu mùa thổi tới lạnh thấu xương, cái lạnh từng chút từng chút thấm vào da. Còn một đường rất xa mới có thể đến nhà của Chu Đình, quần áo lại ướt nhẹp. Hạ Giai Ngôn lo cô sẽ bị cảm lạnh, nên khi đến cửa nam liền trú mưa trước cửa phòng an ninh.

Chu Đình chống nạnh, giọng bất đắc dĩ nói: “Xem ra trận mưa này tạm thời trong chót lát không thể tạnh ngay được.”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “Chỉ có thể từ từ mà đợi thôi.”

Khi các cô đang ngây người nhìn mưa rơi thành từng phiến mỏng. Một chiếc ô tô màu đen không nhanh không chậm chạy đến, tài xế lái xe rất chắc tay, những giọt nước trên đường chỉ bắn lên một chút xiu, các cô cho rằng chiếc ô tô này sẽ chạy thẳng ra khỏi cổng trường, ngay khi ô tô chạy sát người chuẩn bị vượt qua, thì ngoài dự định ô tô dừng lại trước mặt các cô.

Từng giọt mưa như những hạt đậu nhỏ rơi xuống kính chắn gió phía trước, cần gạt nước liên tục hoạt động gạt đi những giọt nước trên mặt kính.

Mặc dù mưa bụi mờ mờ, nhưng Hạ Giai Ngôn liếc mắt liền nhận ra người đàn ông ngồi ở ghế lái. Đứng bên cạnh cô Chu Đình lộ vẻ không thể tin được, thấp giọng hỏi: “Là Lục Tiệp hả?”

Hạ Giai Ngôn còn chưa kịp trả lời, Lục Tiệp đã hạ kính xe xuống, anh hơi thò đầu ra, môi mông nhẹ nhàng động hai cái: “Lên xe!”

Chu Đình mừng rỡ, không nói hai lời cô mở cửa sau của xe, lên xe xong mới hơi áy náy nói: “Ngại quá giáo sư Lục, làm đệm xe của thầy dơ rồi!”

Hạ Giai Ngôn cuối đầu nhìn nhìn tấm đệm xe màu trắng dưới chân, sau đó lại nhìn nhìn nước nhỏ xuống từ chiếc ô, không biết phải làm thế nào bây giờ.

Lục Tiệp không quay đầu lại, anh chỉ nói một câu: “Không sao!” sau đó tập trung lái xe.

Không khí im lặng trong xe có chút quái dị, trong tối Chu Đình chột chột Hạ Giai Ngôn, nhưng Hạ Giai Ngôn lại không phản ứng. Chu Đình đành cố gắng xua tan bầu không khí: “Giáo sư Lục, trí nhớ của thầy thật tốt, mới có hai tiết đã nhớ được chúng em”

Nghe vậy, mắt Lục Tiệp khẽ chớp một cái. Ngừng nửa giây, anh nói: “Cử chỉ của em rất nổi bật, tôi không muốn nhớ cũng không được.”

Chu Đình lúng túng cười trừ: “Thật xin lỗi ạ.”

Lục Tiệp hỏi cô: “Em tên là gì?”

Chu Đình theo phản xạ nói ra tên của mình, nhưng nói xong lại vô cùng hối hận. Cô không nên khinh địch mà khai thật tên họ, lỡ như Lục Tiệp ghi hận trong lòng, con đường phía trước của cô sẽ muôn vàn chông gai.

Lục Tiệp chỉ nói: “Như vậy, bạn học Chu Đình tính đi đâu?”

Lúc này Chu Đình mới nhớ ra phải nói địa điểm cho anh, nhưng siêu thị nằm bên ngoài cửa Nam tầm hai trăm mét, chiếc xe nhấn ga một cái là vọt qua. Cô ngại báo Lục Tiệp vòng lại, đành tùm tùm vạt áo Hạ Giai Ngôn, im lặng hỏi ý kiến

Hạ Giai Ngôn mỉm môi, rồi nói: “Chờ dùm chúng tôi tới bến tàu điện ngầm gần đây là được rồi.”

Lục Tiệp không trả lời lại, chỉ là đồng ý lái xe đến bến tàu điện ngầm gần đó. Mưa vẫn chưa tạnh, anh lái xe đỗ sát dưới hiên che mưa.

Các cô nói cảm ơn với Lục Tiệp, đang muốn mở cửa xe Lục Tiệp lại đột nhiên quay đầu. Anh nhìn về phía Chu Đình, hỏi cô: “Tôi có chút việc tìm Hạ Giai Ngôn, em có thể về một mình chứ?”

Tay Hạ Giai Ngôn cứng ngắt tại tay cầm trên cửa xe, mà Chu Đình thì ngạc nhiên “A” lên một tiếng, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân: “Hai người biết nhau hả?”

Trên mặt Lục Tiệp không có bất cứ biểu cảm gì, trái lại anh còn hỏi Chu Đình: “Bất ngờ lắm sao? Chẳng lẽ trông tôi giống một mẫu đàn ông không thể làm quen với sinh viên nữ?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chu Đình quét mắt nhìn hai người vài lần, khuôn mặt có chút hưng phấn sau khi biết được bí mật. Ánh mắt Lục Tiệp đánh lại khiến cô không dám lơ đãng, vì thế đành nói lời tạm biệt với bọn họ. Hạ Giai Ngôn đưa chiếc ô của mình cho cô, nhưng cô không nhận: “Cậu cầm đi, đợi tí tới tới của hàng tiện lợi mua là được mà.”

Lục Tiệp lặng lẽ xuống xe, từ trong cốp xe lấy ra một chiếc ô cán dài đưa cho Chu Đình: “Đi đường cẩn thận.”

Cầm lấy chiếc ô, Chu Đình cười cười đầy hứng thú với anh, sau đó quay người rời đi.

Sau khi Chu Đình xuống xe, Hạ Giai Ngôn lễ phép ngồi vào ghế lại phụ, tránh cho Lục Tiệp cảm thấy như là lái xe riêng của cô.

Đợi Hạ Giai Ngôn cài xong dây an toàn, Lục Tiệp mới khởi động ô tô.

Lúc còn Chu Đình, Hạ Giai Ngôn không đến mức cảm thấy có gì đó không bình thường nhưng bây giờ cô lại bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên. Lục Tiệp tập trung lái xe, còn cô nhàm chán nhìn về phía cửa sổ, mưa rơi trên ô kính xe, vỡ tan thành từng đóa bọt nước, khiến cảnh vật phía sau trở nên hư ảo.

Ô tô chạy đến ngã tư thì gặp phải mười giây đèn đỏ. Ánh mắt Lục Tiệp nhìn lên bảng nhảy số, ngón tay khẽ gõ nhịp nhịp lên bánh lái.

Hạ Giai Ngôn len lén liếc mắt nhìn trộm anh, nhưng lại bị anh nhạy cảm bắt gặp. Cô đành phải quay đầu lại, chọn một đề tài an toàn nhất để nói chuyện với anh: “Anh về nước khi nào?”

Tầm mắt Lục Tiệp dừng trên người cô, mà giọng anh phát ra như không hề có bất cứ cảm xúc gì: “Tháng trước.”

Trầm mặc hai giây, Hạ Giai Ngôn lại hỏi: “Sống ở Anh mấy năm nay rồi, sao tự nhiên lại về đây.”

Bên ngoài bức tường ở phía trước treo một tấm poster thời trang lớn, Lục Tiệp nhìn những dòng chữ tiếng trung quen thuộc và gương mặt người mẫu Châu Á, không khỏi cảm thán: “Cuộc sống ở nước ngoài, luôn cảm thấy dường như thiếu thiếu gì đó, có lẽ là thiếu đi cảm giác thân thuộc và lòng trung thành.”

Lục Tiệp không thèm hỏi Hạ Giai Ngôn muốn ăn cái gì, trực tiếp lái xe đến nhà hàng gần đây. Hạ Giai Ngôn hỏi anh còn chiếc ô nào khác nữa không, anh đưa mắt nhìn trời mưa, sau đó trả lời: “Không còn.”

Hạ Giai Ngôn chỉ có thể cùng che chung một chiếc ô với Lục Tiệp. Lục Tiệp chủ động cầm ô, Hạ Giai Ngôn cũng buông tay khỏi cán. Vai Lục Tiệp khá rộng, đáng người lại cao chiếc ô thì không đủ lớn mà anh còn nghiêng về phía Hạ Giai Ngôn cho nên một bên tay của anh bị mưa thấm ướt.

Bọn họ đi đến trước sảnh nhà hàng, cô lễ tân một bên mở cửa kính cho bọn họ, một bên hỏi xem bọn họ có đặt chỗ trước chưa. Cửa thủy tinh phản chiếu hình dáng hai người. Hạ Giai Ngôn thấy tóc mình rối tung, khăn quàng cổ cũng bị lệch. Tuy Lục Tiệp đã cố che ô rồi nhưng do vóc người của anh nên vẫn có chút nhếch nhác.

Hôm nay, Lục Tiệp mặc một chiếc áo ban- đờ - xuy vải kaki màu lục địa, mặc dù vết nước thấm không nhìn rõ nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn phát hiện bên vai trái chiếc áo ban – đờ - xuy và tay áo bị ướt một mảng nhỏ. Nhiệt độ máy sưởi trong nhà hàng rất ấm, sau khi ngồi xuống anh cởi chiếc áo ban – đờ - xuy ra nhưng không hề đề ý đến vấn đề ấy.

Trong lúc ăn cơm, bọn họ đều không thích nói chuyện phiếm. Cho tới ăn xong, họ vẫn không nói với nhau quá vài câu, nhưng không khí lại rất hài hòa, một chút cảm giác lúng túng nhột nhột cũng không có.

Lục Tiệp vừa thanh toán hóa đơn xong thì cơn mưa cũng vừa tạnh, anh nói với Hạ Giai Ngôn: “Tôi đưa em về.”

Hạ Giai Ngôn cất giọng dịu dàng từ chối: “Tôi sống cũng gần đây thôi, lúc này lại ăn no quá nên tôi muốn đi bộ về.”

Lục Tiệp cũng không miễn cưỡng cô, chỉ nói: “Như vậy cũng được.”

Bọn họ vai kề vai ra khỏi nhà hàng, Hạ Giai Ngôn nói lời cảm ơn với anh: “Giáo sư Lục, cảm ơn thầy đã mời tôi ăn cơm.”

Nghe thấy kiểu xưng hô như vậy, Lục Tiệp nói: “Đây không phải trường học, em cũng không cần xưng hô cứng nhắc như vậy.”

Hạ Giai Ngôn có chút ngẩn ngơ, nửa giây sau cô mới nói: “Vậy, tạm biệt Lục sư huynh nhé.”

Lục Tiệp ngẩn người, nhưng rất nhanh khôi phục lại. Anh phát phát tay với Hạ Giai Ngôn, trên mặt hiện ra nụ cười mờ nhạt như có như không.

Cứ hai tuần một lần, bên trường học vốn không có lịch học vào chủ nhật, Hạ Giai Ngôn lại về nhà thăm ba mẹ như thường lệ.

Khoảng cách từ công ty đến nhà cô không xa lắm, thậm chí đi xe buýt cũng chỉ mất nửa giờ là tới. Sở dĩ cô chọn ở phòng công ty cho thuê hoàn toàn là vì cô thật sự không chịu nổi cái cảnh chen lấn tắc nghẽn khi đến giờ cao điểm. Mỗi lần đứng chen chúc trong xe buýt, cô cảm thấy mình giống như một con cá mòi, bị đủ tất cả các loại người đụng vào còn xô tới đẩy lui nữa, hít vào bên trong phổi đều là hơi thở của người khác phả ra.

Hôm nay, Hạ Giai Mặc cũng dẫn theo vợ con về thăm cha mẹ, Hạ Giai Ngôn lấy chìa khóa ra mở cửa, cháu của cô là Từ Thông nghe thấy tiếng vang lập tức chạy tới nhào vào ôm lấy chân trái của cô. Bập bẹ gọi “Cô.”

“Con về rồi đây.” Đưa chìa khóa lên trên tủ giày, Hạ Giai Ngôn ẵm cháu lên: “Quý nhỏ, cháu làm gì mà chạy nhanh như vậy hả?”

Hạ Nguyên đang ngồi đọc báo trên ghế, thấy con gái về khiến ông không kiềm được mà nở nụ cười thật tươi: “Cái trứng nghịch ngợm ngợm đòi đi ra ngoài chơi.”

Hạ Giai Ngôn nhéo nhéo khuôn mặt mập mập của cháu mình, câu bé thì cứ lắc lắc mình, không muốn bị Hạ Giai Ngôn nhéo. Cô nghịch ngợm cào cào

vào bên dưới hai tay cậu, chọc cậu vừa cười vừa thết chối tai vì nhột.

Chiêm Tuệ đang bận rộn thì nghe thấy tiếng con trai, tay cầm cái sạn đi ra từ phòng bếp. Hạ Giai Ngôn gọi : “ Chị dâu.” Sau đó lại nói : “ Thơm quá, bao giờ thì được ăn cơm ạ.”

Chiêm Tuệ cười tủm tỉm nói: “ Em ham ăn giống Thông Thông y như đực vậy.”

Đây là điều Hạ Giai Ngôn thích nhất, cả nhà quây quần vui vẻ cùng nhau ăn cơm. Hôm nay Hạ Giai Mặc và Chiêm Tuệ cùng vào bếp, không nói đến thức ăn rất đa dạng mà dư vị đọng lại cũng khiến người khác nhớ mãi không quên. Cô ăn nhiều hơn sơ với ngày thường, Đào An Nghi không nhìn được nói:

“Giai Giai, nếu công việc không bận rộn lắm thì thường xuyên về nhà, mẹ sẽ nấu nhiều đồ ăn ngon cho con.”

Cho tới bây giờ, Đào An Nghi vẫn không đồng ý cho con gái ra ngoài thuê phòng ở, mặc cho Hạ Giai Ngôn đã cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho bản thân nhưng bà vẫn không yên tâm. Mấy đứa nhỏ bên hàng xóm đều được nuôi dưỡng thành châu tròn ngọc sáng*, mà con gái của bà đã tốt nghiệp được bốn năm nay rồi, vậy mà một chút thịt trên người cũng chẳng có. Điều càng khiến Đào An Nghi lo lắng chính là Hạ Giai Ngôn quyết định học thêm đại học tại chức. Công việc của Hạ Giai Ngôn đã rất bận rộn, nay còn chịu thêm nhiều áp lực từ bài vở, chủ nhật cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, bà thật sự lo lắng cho sức khỏe của con gái.

*Châu tròn ngọc sáng: mập mạp kiểu có da có thịt ý. Cái này tớ tham khảo gu gồ :3

Hạ Nguyên cũng có ý như Đào An Nghi, ông nói thêm: “ Đứng rồi đó, xem con kia cứ như là bị bỏ đói mấy ngày vậy.”

“Nào phải ạ, này là do anh trai con và chị dâu nấu ăn ngon quá thôi ạ.” Hạ Giai Ngôn cũng đã quen với sự cảm râm của bố mẹ, cô dùng đũa gắp một miếng thịt cho Thông Thông, dịu dàng hỏi: “ Thông Thông cháu nói có đúng không?”

Thông Thông đang ăn khì thế, nghe Hạ Giai Ngôn hỏi, cậu bé không cần suy nghĩ, cao giọng trả lời : “ Đúng ạ !”

Lúc này mọi người đều không nhận được đều bật cười lên.

Ăn xong cơm trưa, Thông Thông nhất quyết muốn đi ra ngoài chơi, không chịu ngủ trưa. Hạ Nguyên bị cháu nội quấy lầy, cuối cùng ông đành chịu thua dẫn cháu trai đến khu vui chơi nhỏ để chơi.

Hạ Giai Ngôn rửa chén trong bếp, Đào An Nghi ở bên cạnh giúp đỡ, bà nói với con gái: “ Tuần sau khí trời trở lạnh, mẹ đem áo lông năm ngoài của con ra giặt rồi, khi nào về thì nhớ mang đi.”

“ Con biết rồi ạ!” Hạ Giai Ngôn trả lời.

Đào An Nghi tiếp tục nói: “ Đi làm nhớ mặc nhiều quần áo vào, thời tiết thay đổi thất thường lắm.”

“ Dạ!” Hạ Giai Ngôn không nhận được nói : “ Con tự biết chăm sóc bản thân mà mẹ.”

Đào An Nghi liếc xéo con gái một cái, nói : “ Tự chăm sóc bản thân thì nói làm gì, sao con không giới thiệu ai đó chăm sóc cho con đi.”

Hạ Giai Ngôn âm thầm cảm thấy bị đá kích, lần nào về nhà, cha mẹ cũng thay phiên nhau làm công tác tư tưởng cho cô.

Quả nhiên, Đào An Nghi tiếp tục nói: “ Con còn nhớ Lộ Lộ nhà đi ba không? Cô ấy tính ra vẫn nhỏ hơn con vài tuổi, vậy mà tuần trước đã sinh được một đứa trẻ mập mạp. Người ta đã làm mẹ mà con ngay cả bạn trai cũng chưa có! Công việc đã bận bịu, con còn muốn học đại học làm cái gì? Bao nhiêu chuyện dồn lại, con làm gì có thời gian tìm kiếm bạn trai hả... ?”

Hạ Giai Mặc đứng hút thuốc ngoài ban công bên cạnh phòng bếp, tiếng trò chuyện của hai mẹ con cô truyền ra ngoài cửa sổ, anh nghe mẹ mình đang thao thao bất tuyệt, bất đắc dĩ cười cười.

Hạ Giai Ngôn chỉ có thể khúm núm gật đầu, bất luận mẹ cô nói cái gì, cô đều không phản bác lại.

May mắn có Thông Thông lại giải vây cho Hạ Giai Ngôn, cậu bé chạy vào bếp, kéo kéo vạt áo Đào An Nghi nói: “ Bà nội, chúng ta cùng đi chơi.”

Hạ Giai Ngôn vội vàng nói : “ Mẹ cùng Thông Thông đi chơi đi, con tự làm được mà.”

Đào An Nghi thấy cháu nội bảo bối tâm trạng u ám liền biến mất, bà cúi tạp dề ra, nắm bàn tay bé nhỏ của Thông Thông dẫn nó đi ra ngoài.

Hút chưa được nửa điếu, Hạ Giai Mặc dập thuốc. Anh dựa người vào cánh cửa, do dự một giây mới mở miệng: “ Nghe nói Lục Tiệp về nước.”

Đang dùng khăn lau khô bát đĩa Hạ Giai Ngôn nói: “ Em đã biết, anh ta về từ tháng trước.”

Về mặt Hạ Giai Mặc kì quặc liếc nhìn em gái nhỏ của mình, hỏi tiếp: “ Anh ta muốn đến tìm em?”

“ Anh ta đang dạy ở trường em.” Hạ Giai Ngôn trả lời.

Hạ Giai Mặc nhủ mảy: “Dạy lớp của em?”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, khoe môi giật giật, nhưng rốt cuộc vẫn không nói ra bất cứ điều gì.

Hạ Giai Mặc im lặng, anh đùa nghịch chiếc bật lửa trong tay, thờ dài...

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Chảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đối với Hạ Giai Ngôn, việc Lục Tiệp về nước không phải là chuyện kinh thiên động địa gì cả. Đã đi lâu như vậy rồi, khoảng cách giữa bọn họ trong lúc đó đã trở nên xa rất xa, bất luận là khoảng cách về thời gian hay không gian đều như nhau cả. Chính vì vậy mà khi gặp lại Lục Tiệp trong lớp học, trong lòng cô như dậy sóng, nhưng rất nhanh sau đó, liền tĩnh lặng trở lại.

Dù rằng Hạ Giai Mặc chưa nói gì, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn biết được anh đang lo lắng cho cô. Cô lại cảm thấy cứ băn khoăn mãi về điều này thật dư thừa, công việc thường ngày đã bận rộn, bài vở lại căng thẳng, cô căn bản không có nhiều tinh lực để nghĩ về những việc đó.

Buổi chiều thứ tư, Hạ Giai Ngôn nhận được điện thoại của Kha Tuyết vốn là bạn cùng phòng đại học. Sau khi tốt nghiệp, trong phòng kí túc xá chỉ có cô và Kha Tuyết là ở trong thành phố, nên hai cô vẫn giữ liên lạc với nhau.

Kha Tuyết hỏi: “Cậu còn nhớ hội trường hội học sinh sư huynh Phạm Ngạn Xương không?”

Hạ Giai Ngôn có chút ấn tượng: “Có phải người luôn mang gọng mắt kính đen không, nhìn rất lịch sự?”

“Đúng, chính là anh ấy.” Kha Tuyết còn thần thần bí bí nói: “Bây giờ anh ấy làm ăn rất khá. Tháng sau sẽ đến tổng công ty bên Thụy Sĩ phát triển sự nghiệp. Thế nên anh ấy muốn tổ chức một buổi họp mặt, xem như là tiệc chia tay, cậu có rảnh để tham gia không?”

“Khi nào thì tổ chức?” Hạ Giai Ngôn hỏi

“Buổi tối ngày kia.” Kha Tuyết sợ cô từ chối, lập tức bổ sung: “Phạm sư huynh còn chỉ đích danh mời cậu và anh trai cậu đấy, cậu mà không đến tức là không nể mặt. Huống chi, cậu mà không đến tớ sẽ cảm thấy ngại.”

“Sao cậu lại cảm thấy ngại?” Hạ Giai Ngôn cười cười nói, Kha Tuyết với Tiêu Hoài đều thuộc hàng ngũ có tiếng tăm trong trường, Kha Tuyết là phát thanh viên hàng đầu của trường, mà Tiêu Hoài lại là phó chủ tịch hội học sinh cùng với Phạm Ngạn Xương tình cảm bạn bè không phải ít, anh ta nhất định sẽ không vắng mặt trong buổi tụ họp hôm đó.

“Thì...” Kha Tuyết vui tươi hơn hớn nói: “Tớ chỉ nhớ cậu thôi, lâu rồi chúng ta không gặp nhau.”

Hạ Giai Ngôn không có lý do từ chối, cô ghi lại địa điểm tụ họp, sau đó tán gẫu vài câu với Kha Tuyết rồi cúp máy.

Vào buổi tối, Hạ Giai Ngôn đứng trước gương trong phòng tắm cẩn thận đánh giá mặt mình. Hạng mục quảng cáo đá quý diễn ra vô cùng thuận lợi, nên gần đây cô chưa phải tăng ca, nhưng làn da vẫn bị sạm đen một chút. Ai ai rồi cũng phải già đi theo tháng năm, khiến cô không khỏi buồn ngủi, rằng mình đã không còn là cô nữ sinh xinh đẹp tuổi hai mươi nữa rồi.

Mãi cho đến khi tụ họp với nhiều bạn học cũ đã lâu không gặp, Hạ Giai Ngôn mới thấy sự thay đổi của bản thân không phải là nhiều lắm. Các bạn nam trong ban khoa học tự nhiên trước đây toàn mặc quần đùi mang dép lê lang thang trong trường nay đã trở thành những cổ vấn đầu tư mặc trên người bộ âu phục gầy da chỉnh tề, đàn chị trong đoàn múa có dáng người thon thả trước đây bây giờ cũng trở thành quý cô khiến người xung quanh phải ngưỡng mộ, mà cậu đàn em nhất gan cả lớp trước kia thì đang phấn khởi tự tin phát danh thiếp của mình cho mọi người.

Phạm Ngạn Xương thấy cô, rất vui mừng tiến lên chào đón: “Giai Ngôn sư muội, lâu rồi không gặp.”

Hạ Giai Ngôn gật đầu với anh ta, chân thành chúc mừng: “Phạm sư huynh, chúc mừng anh!”

Phạm Ngạn Xương cười ha hả, anh ta chỉ chỉ Hạ Giai Mặc cách đó không xa: “Hai người đúng là anh em, cách nói chuyện cũng giống nhau y như đúc.”

Không gian trong phòng không ảm ỹ lắm, Hạ Giai Mặc nghe Phạm Ngạn Xương nói thế liền đi đến: “Anh Phạm, anh chê tôi không có gì thay đổi cũng không sao, nhưng không được chê em gái tôi không có ý sáng tạo.”

Phạm Ngạn Xương sớm biết sẽ như thế nên không có gì bất ngờ, anh ta lại nói: “Thấy chưa, anh trai của em mười năm vẫn như một luôn che chở cho em. Anh hỏi thật, chị dâu của em có ghen với em không đấy?”

Hạ Giai Ngôn cười cười tươi nói: “ Anh trai em rất thương chị dâu ạ.”

Bọn họ tán gẫu được một lát thì Kha Tuyết với Tiêu Hoài cũng đi tới.

Do công việc bận rộn, nên hơn nửa năm nay Hạ Giai Ngôn chưa gặp lại Kha Tuyết. Đáng người Kha Tuyết so với lúc trước có phần nở nang không ít, cô cực kì hâm mộ nói : “ Xem ra dạo này cậu sống rất an nhàn sung sướng ha, mới một thời gian ngắn không gặp đã thành châu tròn ngọc sáng rồi.”

(tớ về quê gần 2 tháng cũng sắp thành châu tròn ngọc sáng rồi :3)

Kha Tuyết sờ sờ mặt mình, sau đó thấp giọng nói với cô: “ Giai Ngôn, tớ đang có em bé*.”

* Nguyên văn là tớ mang thai.. Nhưng tớ nghĩ bạn bè sẽ nói như vậy dễ thương với nhẹ nhàng hơn hí hí

Lời này làm cho Hạ Giai Ngôn ngây người ba giây, nhìn về mặt hạnh phúc của Kha Tuyết, cô thật sự vui mừng thay cho Kha Tuyết: “Thật không nghĩ tới, cậu là người đầu tiên trong kí túc xá mang thai đây.”

Thời đại học, ký túc xá chỗ Hạ Giai Ngôn rất nổi tiếng ở bên ngoài, học viện truyền thông có bảy đóa kim hoa, mà phòng 606 ở tầng ba đã có bốn đóa kim hoa rồi. Mặc cho bên ngoài đánh giá như thế nào, các cô vẫn chỉ là những nữ sinh bình thường, đối với hôn nhân và gia đình đều có áp ụ mong chờ. Lúc nằm nói chuyện với nhau, các cô vẫn hay đoán xem ai sẽ là người đầu tiên bước sang một trang khác của đời người. Tính Kha Tuyết phóng khoáng nhất, tất cả mọi người đều đoán rằng cô sẽ không bị đàn ông trói buộc dễ dàng như vậy.

Kha Tuyết cũng nhớ về những ngày tháng vô tư trước đây, dừng một lát, cô mới nói: “ Tớ cũng không nghĩ đến nữa là..”

Lần tụ họp này tổng cộng có mười sáu người, Phạm Ngạn Xương đặt phòng VIP tại khách sạn Tinh Cấp để mở tiệc chiêu đãi bạn học. Trong bàn tiệc, mấy người đàn ông đều cùng nhau cụng ly uống rượu, không khí như trở về thời niên thiếu vô cùng vui vẻ. Thời gian như gió thoảng qua, chớp mắt đã vài năm, hương rượu phảng phất, bọn họ càng nói thì càng buồn.

Khó có dịp được gặp nhau, bữa tiệc này chắc chắn sẽ không kết thúc sớm. Sau khi ăn xong, nhân viên phục vụ thu dọn bàn ăn, tiếp theo mang lên một mâm trái cây cùng với bia. Phạm Ngạn Xương kêu quản lý vào, bảo ông ta mở dàn âm thanh lên, thế là nơi này lập tức trở thành phòng K lớn.

Ánh đèn được điều chỉnh mờ đi, vài bạn học có giọng cao đều vây quanh máy hát, bộ dạng nhao nhao muốn hát thử. Từ trước đến nay, Hạ Giai Ngôn là người không thích náo nhiệt, nên ngồi qua một bên nói chuyện phiếm với Kha Tuyết.

Hai cô đang tán gẫu khi thể thì cửa phòng bị đẩy vào, nhân viên phục vụ dẫn một người đàn ông bước vào, tiếp theo gây ra một hồi xôn xao nhỏ.

Mấy người đàn ông đang ngồi trên sofa thay phiên nhau đứng lên dùng phương thức đặt biệt của cánh đàn ông chào hỏi anh ta. Bọn họ như đội bóng anh dũng đang hân hoan sau khi đoạt cúp. Không khí lập tức tốt lên vô cùng, dường như trở lại khi xưa.

“ Lục Tiệp đã về nước?” mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng Kha Tuyết chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông kia là Lục Tiệp. Tuy bọn họ không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, nhưng cô vẫn có chút ấn tượng sâu sắc với anh.

Ánh đèn màu cam đúng lúc chiếu qua gương mặt của Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn nhẹ nhàng “ Ừ.” một tiếng. Sau đó cầm ly nước chanh lên uống còn lại hơn phân nửa.

Thấy phản ứng của cô có chút lãnh đạm, Kha Tuyết áy náy giải thích: “Lúc trước, tớ không biết anh ta sẽ tới..”

Hạ Giai Ngôn nhẹ nhàng nói : “ Không sao đâu, mọi người đều tụ họp đông đủ không phải rất vui sao?”

Chuyện tình cảm năm đó của bọn họ gần như cả trường đều biết, học sinh gương mẫu như Lục Tiệp mà cũng yêu đương, Hạ Giai Ngôn muốn giấu cũng không giấu được. Đa số mọi người đều cho rằng cô vẫn chưa quên được Lục Tiệp, ngay cả người thân bên cạnh cũng cho là như vậy, nên cô không biết phải giải thích như thế nào và cũng không muốn giải thích, để tránh càng tỏ càng đen*.

*mình nghĩ là càng giải thích càng chứng tỏ ý. :3

Kha Tuyết vội vàng đánh trống lảng, Hạ Giai Ngôn giữ vững tinh thần tiếp tục nói chuyện phiếm với Kha Tuyết. Mọi người đang phấn khởi ca hết bài này đến bài khác, một giọng hát khi trầm khi bổng vang lên, không biết là ai đang hát bài “ Đứa trẻ đuổi theo cánh diều”, nghe thấy câu “ Mối tình đầu phảng phất như cát trôi , gió thổi tan rồi chẳng thể nào níu giữ.”, khiến cô có chút giật mình.

Sau khi mang thai, Kha Tuyết trở nên thèm ngủ, cứ vài phút lại ngáp một cái. Hạ Giai Ngôn hỏi cô: “ Có muốn tớ gọi Tô Hoài đưa cậu về nghỉ ngơi không?”

“ Hiếm có khi có dịp tụ tập, chúng tớ về như thế sẽ làm mọi người mất hứng.” Kha Tuyết phát phát tay, sau đó quay đầu nhìn về phía cô “ Ngược lại thì cậu không cần theo hầu tớ như thế đâu, ra kia chơi đi.”

Ngay khi nói xong thì có người rủ Hạ Giai Ngôn cùng hát. Kha Tuyết đẩy cô một cái: “ Tà sư huynh mời cậu hát cùng chân thành như thế, cậu sẽ không từ chối đúng không?”

Hạ Giai Ngôn cũng khá thân với Tà Luật. Khi còn là sinh viên năm nhất, Hạ Giai Ngôn thích đến sân vận động xem các anh luyện tập hay thi đấu. Tà

Luật là cầu thủ dự bị của đội bóng rổ. Lúc anh ta không cần vào sân thường ngồi cùng cô trên khán đài xem đồng đội mình thi đấu. Quả thật cô không có lý do từ chối, vì thể đành tiến đến máy hát cùng anh song ca.

Nam nữ song ca chỉ có thể hát tình ca mà thôi, bọn họ chọn một bài hát có giai điệu du dương mà u oán, ca ca một hồi không nhận được bật cười.

Mấy người đàn ông ngồi trên ghế đang trò chuyện vui vẻ, nghe thấy tiếng hát của Hạ Giai Ngôn, đã có chút say Triệu Lượng khoát tay lên vai Hạ Giai Mặc : “ Lão Hạ, Giai Ngôn nhà cậu không thể xem thường nha.”

Hạ Giai Mặc cộng ly với anh ta, khiêm tốn nói: “ Coi như không phải lo lắng gì lắm.”

Triệu Lượng khí thế uống sạch bia thừa trong chai, nói tiếp: “ Vài tháng trước, tớ gặp Giai Ngôn ở công trường xây dựng, quảng cáo của công ty tớ giao cho bên Diệu Thế làm, Giai Ngôn đến nghiên cứu địa hình. Tớ nghe đồng nghiệp kia kể lại, khu C chưa có thang máy, cậu ta theo lên đến nơi đã thờ không ra hơi, vậy mà Giai Ngôn nhà cậu vốn chỉ là một cô gái còn mang giày cao gót leo ba mươi tầng lầu mà đến nửa câu kêu ca cũng không có, thật là liều mạng.”

“ Tớ không nghe em ấy nhắc đến.” Hạ Giai Mặc cau mày.

“ Khó trách cậu thương em ấy như vậy.” Triệu Lượng lười nhanh hơn đầu, giọng nói có chút mơ hồ: “ Tớ cũng muốn có em gái như vậy, tớ sẽ cưng chiều nó như bảo bối, ai dám ăn hiếp nó, tớ sẽ tính sổ với người đó.”

Hạ Giai Mặc đoạt lấy chai bia trong tay Triệu Lượng, ngữ khí nhàn nhạt nói : “ Triệu Lượng, cậu uống say rồi,”

Lục Tiệp chỉ lẳng lẳng lắng nghe, mặt anh giấu trong góc tối gần đó, không ai nhìn rõ được vẻ mặt anh lúc này.

Tuy rằng mọi người đều đã uống không ít, nhưng trên cơ bản mọi người ở đây trong công việc đều trải qua tôi luyện trở thành những tình anh, trong lòng bọn họ đều hiểu rằng đây là một đề tài nhạy cảm, vì thế nên nhẹ nhàng để nó trôi qua. Phạm Ngạn Xương tự mình khui mấy chai bia, tiếp theo nói : “ Chỉ uống bia không thì chán quá, chúng ta chơi đồ xúc xắc đi.”

Bọn đàn ông đều không thích ca hát cho lắm nên âm âm đứng lên hưởng ứng. Lục Tiệp lấy lý do không rõ luật chơi nên từ chối tham gia. Khi Phạm Ngạn Xương đưa viên xúc xắc cho Hạ Giai Ngôn, Hạ Giai Mặc trở cảm: “ Không được, tớ còn chờ tàn tiệc đưa Giai Ngôn về.”

Ngày mai Hạ giai Ngôn còn phải đi học nên gần tới mười một giờ, cô liền chuẩn bị ra về. Trước khi ra về, cô còn nhiều lần nói cảm ơn với Phạm Ngạn Xương, cũng nói chào tạm biệt với những người khác. Tầm mắt nhìn đến Lục Tiệp, cô vẫn giữ nguyên nụ cười tươi,nhẹ nhàng gật đầu với anh.

Tạ Luật hát hơn phân nửa buổi tối, sau khi Hạ Giai Ngôn rời đi, anh ta cũng ngồi vào ghế chơi đồ xúc xắc.

Lục Tiệp dịch người lại, duỗi tay đem cốc xúc xắc trong bàn trà cầm lên : “ Tôi chơi với cậu.”

Những người khác đều có chút ngà ngà say, nghe Lục Tiệp nói, bọn họ lẳng lẽ quan sát đánh giá người đàn ông tưởng như trầm tĩnh này.

Từ trước đến nay, Tạ Luật luôn là người tùy tiện không suy nghĩ liên đồng ý.

Nhìn biểu hiện thoải mái ung dung của Lục Tiệp, mọi người ngồi đó đều gần như có thể đoán được, buổi tụ họp lần này sẽ kết thúc bằng sự kiện say mềm của Tạ Luật.

P/s: Đây thấy không. anh tôi im im mà hiểm lắm

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tối hôm qua tan cuộc lúc mấy giờ, Hạ Giai Ngôn không rõ lắm. Nhưng sáng nay cô gặp Lục Tiệp ở phòng học, tinh thần sáng khoái như mọi khi, không một chút nào cảm thấy tiêu tụy.

Chu Đình đã liên tục đến sớm hai tuần lễ, nhưng đến tuần thứ ba thì cô không thể nào kiên trì nổi, chỉ có thể ngay thời điểm chuông vào lớp reo lên mới hấp ta hấp tấp chạy vào phòng học. May mắn Lục Tiệp chẳng nói gì cả, nói vài câu chào hỏi với mọi người rồi bắt đầu bài giảng.

Mấy buổi học trước không tập trung, khiến Hạ Giai Ngôn nhìn vào giáo trình chỉ thấy vô cùng lạ lẫm. Chu Đình chống cằm lên đuôi bút, trạng thái không tốt hơn Hạ Giai Ngôn là bao. Mãi đến khi Lục Tiệp muốn mời sinh viên trả lời một số vấn đề, hai cô mới giật mình khôi phục tâm trạng, quỳnh lên vội vàng lật sách vở. Nghe Lục Tiệp kêu lên một cái tên xa lạ, hai cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

Trong lúc nghỉ giải lao, Chu Đình phá tan dự định chuẩn khôi lớp của Hạ Giai Ngôn, cô bắt lấy tay áo Hạ Giai Ngôn, đề thấp giọng nói : “ Cậu thành thật

khai báo ngay cho tớ, cậu với cái tên đàn ông trên bục giảng kia có quan hệ gì hả?”

Vì vấn đề này, Chu Đình đã mấy lần gọi cho Hạ Giai Ngôn, mà Hạ Giai Ngôn mỗi lần đều lấy cớ này cớ nọ trả lời qua loa tránh né cô. Sự tò mò trong cơ thể càng ngày càng tăng lên, nếu hôm nay không tìm được đáp án, cô nhất định không buông tha.

Hạ Giai Ngôn biết hôm nay không thể nào trốn thoát, đành ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng đem bàn tay của Chu Đình mở ra : “ Quan hệ của tớ và anh ta, cũng giống với quan hệ của cậu với anh ta. Tớ là học sinh của anh ta, anh ta là thầy của tớ, nói đơn giản hơn, chỉ là quan hệ thầy trò mà thôi.”

Chu Đình tức đến nghẹn lời, ngừng một chút mới quát tên cô.

Tay Hạ Giai Ngôn vuốt vuốt cô, dừng vài giây nói : “ Tớ với Lục Tiệp từng là bạn học, chúng tớ quen biết từ nhiều năm trước.”

“ Các cậu quen biết thì nói là quen biết, tại sao phải giấu hả?” Chu Đình lập tức hỏi tới : “ Rốt cuộc là quen biết thế nào?”

Hạ Giai Ngôn tránh nặng tìm nhẹ nói : “ Anh ta với anh tớ giống nhau, bọn họ đều là thành viên trong đội bóng rổ của trường, cho nên tương đối gọi là có quen biết. Tớ hay đến tìm anh tớ, gặp nhiều thì tự nhiên quen thôi.”

Dứt lời, Hạ Giai Ngôn vô ý thức liếc về phía bục giảng một cái, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp Lục Tiệp.

Khi đó Hạ Giai Ngôn mới học năm nhất, cô lỡ đem tiền đóng học phí thanh toán các chi phí lặt vặt hết, nên phải cầu cứu Hạ Giai Mặc. Bọn cô hẹn gặp nhau vào lúc năm giờ rưỡi tại sân vận động. Cô tới sớm, trong sân trống không, ngược lại trên khán đài từng tốp đội viên đang tùm nham tùm ba.

Có người nhận ra cô là em gái của Hạ Giai Mặc, vì thế cách đó vài bước kêu lên : “ Anh của em đang ở phòng thiết bị thể dục.”

Trong phòng thể dục Hạ Giai Ngôn thực sự thấy một bóng lưng nam sinh đang quay về phía cửa. Anh ta đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay còn đang cầm một quyển tập, hình như đang kiểm tra số lượng dụng cụ.

Các thành viên trong đội bóng rổ đều có vóc dáng hết sức giống nhau, nhưng Hạ Giai Ngôn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhận nhầm người, cô nhớ rõ Hạ Giai Mặc mặc áo thi đấu màu đỏ mang số 16. Vừa hay nam sinh này cũng mặc áo thi đấu màu đỏ mang số 16, sau đó Hạ Giai Ngôn rón rén chạy vào, bịt mắt cậu ta, quai gò nói : “ Đoán xem là ai đây?..”

Không ngờ, người nọ bỏ tay cô ra, nghiêng mặt quay đi không thèm nói với cô một câu.

Nhìn thấy gương mặt xa lạ kia, Hạ Giai Ngôn vô cùng kinh ngạc, sau một lúc cô mới nhớ tới phải xin lỗi anh. Sau này nhớ lại, cô nghĩ ấn tượng Lục Tiệp đối với cô chắc vô cùng tệ. Thứ nhất, cô vừa kết thúc kì huấn luyện, làn da đen sạm đi vì bị phơi nắng. Thứ hai, cô còn ngốc nghếch nói với một đứa con trai xa lạ đoán xem mình là ai..

Chu Đình ngồi bên cạnh cô lấy tay chọc chọc cô hai cái : “ Ôi! Nhìn cái bản mặt phơi phới của cậu kia, đang nhớ lại chuyện xưa tốt đẹp nào đó có phải không?”

Nghe thấy giọng của Chu Đình, Hạ Giai Ngôn mới thoát ra khỏi hồi ức. Cô nghi hoặc sờ sờ mặt mình, âm thanh trầm ổn nói : “ Cái gì mà phơi phới hả, nói hươu nói vượn không à!”

Chu Đình sáp vào người cô, ý cười trong mắt hỏi : “ Cậu thích thăm người ta đúng không? Có phải đã sớm có gian tình với anh ta rồi đúng không?”

“ Chu Đình cậu muốn chết có phải không?” Hạ Giai Ngôn cả giận hỏi.

“ Tớ sai rồi”, Chu Đình giơ tay làm ra vẻ xin hàng, nhưng rất nhanh lại hỏi tới : “ Bọn cậu thật sự chưa có gì với nhau hả, vậy tại sao tuần trước anh ta lại đuổi tớ đi, muốn một mình đi với cậu hả?”

Hạ Giai Ngôn liếc cô một cái nói : “ Bởi vì cậu không được yêu quý, cẩn thận thành tích cuối kỳ của cậu đi kia.”

Thời điểm tan học, Chu Đình đưa chiếc ô dài của Lục Tiệp cho Hạ Giai Ngôn : “ Cậu với người kia tương đối quen biết, vậy giúp tớ mang ô trả lại cho anh ta nhé.”

Hạ Giai Ngôn chưa kịp từ chối, thì Chu Đình nhanh như làn gió chuồn khỏi phòng học.

Hôm nay, Lục Tiệp vẫn như trước bị các bạn học nữ vây quanh để thảo luận về tính cách của học thuật , Hạ Giai Ngôn có chút lúng túng, nếu lúc này cô mang ô tới trả cho Lục Tiệp, có khả năng sẽ bị người khác ganh ghét. Cân nhắc trước sau, cô quyết định ngồi tại chỗ đợi anh.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, bạn học đặt câu hỏi cuối cùng mới lưu luyến rời đi.

Lục Tiệp đang định thu dọn đồ đạc, giương mắt thì thấy Hạ Giai Ngôn đang ngồi đó.

Hạ Giai Ngôn nhìn chằm chằm xuống bục giảng, phát hiện Lục Tiệp đang nhìn mình, vì thế liền đi tới : “ Chu Đình có việc gấp phải về trước, cô ấy nhờ tôi đem ô gửi lại cho anh.”

Lục Tiệp hơi hơi vuốt cằm, Hạ Giai Ngôn đang tính nói tạm biệt với anh, thì anh lại hỏi : “ Buổi chiều có rảnh không?”

“ Có chuyện gì sao?” Hạ Giai Ngôn nói.

“ Tôi còn chưa thuê được phòng ở thích hợp, buổi chiều có hẹn với mấy người bên môi giới, định rủ em đi cùng.” Phát hiện biểu tình hoang mang trên mặt cô, Lục Tiệp nói thêm : “ Mẹ tôi dạy, xem phòng nhất định phải có phụ nữ đi cùng. Trời sinh phụ nữ đã nhạy cảm, phòng ở có gì không thích hợp sẽ dễ dàng phát hiện.”

Hạ Giai Ngôn có chút do dự.

Lục Tiệp làm ra vẻ vô tình giải thích : “ Tôi vừa về nước, không quen với bạn nữ nào cả, nên mới làm phiền em.”

Đã nói tới nước này, Hạ Giai Ngôn không có lí do gì để từ chối.

Lục Tiệp lại đến nhà hàng lần trước ăn cơm trưa, lúc này Hạ Giai Ngôn muốn tính tiền, nhưng anh lại không đồng ý.

Lục Tiệp hẹn với bên môi giới nhà đất vào lúc hai giờ chiều, Lục Tiệp và cô đang tới khu nhà cao tầng bên cạnh trường học xem phòng, trong lúc chờ thang máy, anh đột nhiên nhớ tới lời Triệu Lượng nói, không tự chủ được mà nhìn xuống đôi giày của Hạ Giai Ngôn.

Hôm nay, Hạ Giai Ngôn mang một đôi giày da màu đen, ánh mắt cô nhìn thẳng lên bảng nhảy số thang máy, nên không nhìn thấy ánh mắt của Lục Tiệp.

Người môi giới giới thiệu cho Lục Tiệp một phòng có gác xép ở tầng cuối. Lục Tiệp cùng Hạ Giai Ngôn đi vừa bước vào phòng, người mua giới đã sử dụng hết hoàn toàn ba tất lưới, nói hết ưu điểm của phòng này một lần.

Hạ Giai Ngôn ngồi ở phòng khách vài phút, sau đó bước vào phòng ngủ chính nhìn xung quanh một vòng, Lục Tiệp kéo rèm cửa sổ ra, quay đầu hỏi cô : “ Nơi này được không?”

Lúc trước cũng từng xem qua một vài quảng cáo bất động sản, Hạ Giai Ngôn đối với phong thủy cũng có biết sơ sơ. Cô nói với Lục Tiệp: “ Không tốt lắm, phòng ngủ đối diện với đường chính, buổi tối sẽ rất âm ỉ, hướng hồ xung quanh còn có nhiều vật bén nhọn của công trình, khá nguy hiểm.”

Sau đó bọn họ còn đi xem vài nơi, nhưng vẫn chưa chọn được phòng thích hợp cho Lục Tiệp. Người môi giới đi cùng bị ép tới nổi vã cả mồ hôi hột, nhưng trong lòng biết rõ khách hàng càng soi mói càng mua sắm nhiều. Nên anh ta không dám chậm trễ. Thấy Lục Tiệp lắc đầu, anh ta lại dẫn bọn họ đi xem phòng khác.

Đêm qua ngủ muộn, sáng nay phải dậy sớm, lúc này lại cùng Lục Tiệp đi tới đi lui nhiều chuyến như vậy, Hạ Giai Ngôn từng chút từng chút cảm thấy mệt mỏi trong đầu. Trên đường đi đến khu cao tầng khác, cô vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi, không ngờ lại ngủ quên luôn.

Khi Hạ Giai Ngôn tỉnh dậy đó là chuyện của nửa tiếng sau, cô nhẹ nhàng lấy tay ấn ấn vào cổ, động tác này khiến cho chiếc áo đang khoát trên người cô rơi xuống. Cô theo bản năng chụp lại được, cùng lúc đó, bên tai vang lên một giọng nam trầm thấp : “ Ngủ có ngon không?”

Nghe thấy giọng Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn mới hoàn toàn tỉnh táo, cô hỏi anh : “ Đã chọn được phòng rồi hả?”

Lục Tiệp lắc đầu : “ Lần sau lại xem tiếp”

Hạ Giai Ngôn đem áo trả lại cho anh, áy náy nói : “ Thật ngại quá, đã quấy rầy kế hoạch của anh rồi.”

“ Không sao” Lục Tiệp cầm áo bỏ ra ghế sau : “ Là do tôi suy nghĩ không chu đáo, đã quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của em.”

Thấy anh nói chuyện khách sáo như thế, Hạ Giai Ngôn không biết phải đáp lại thế nào, cuối cùng chỉ có thể hỏi : “ Chúng ta hiện tại. ....”

Lục Tiệp mở khóa cửa xe, sau đó nói : “ Vào nhà nghỉ ngơi đi”

Hạ Giai Ngôn lúc này mới hướng ra ngoài kính xe nhìn xung quanh, nhanh chóng nhận ra tòa nhà trước mặt chính là nơi cô đang thuê phòng trọ. Cô rõ ràng không nói cho Lục Tiệp biết địa chỉ nhà của mình, nhưng ai lại có thể đưa cô về đúng nơi như vậy. Cô mang theo một bụng nghi vấn bước xuống xe, đi được vài bước, phía sau vang lên tiếng động cơ ô tô. Cô đột nhiên dừng bước, sau đó vòng qua.

Lục Tiệp dường như sớm đoán được Hạ Giai Ngôn sẽ hành động như vậy, Hạ Giai Ngôn đang tính gõ cửa kính xe, thì anh đã hạ kính xe xuống.

“ Làm sao anh biết tôi ở đây?” Hạ giai Ngôn hỏi.

Lục Tiệp nhìn cô, trong mắt ánh lên nụ cười tự nhiên: “ Em nộp thông tin tài liệu cá nhân cho trường rất đầy đủ.”

Điều này cần thiết cho công việc của Lục Tiệp, hay mượn việc công làm chuyện riêng, Hạ Giai Ngôn không rõ lắm. Theo như hiểu biết của cô về Lục Tiệp, anh sẽ không làm việc gì mà không có mục đích, khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ nhớ địa chỉ nhà cô.

Lục Tiệp hiểu rõ suy nghĩ của cô, dùng mấy giây, anh nói : “ Lúc này em ngủ, anh không muốn đánh thức em, nên đã đăng nhập vào hệ thống của trường để tra.”

Hạ Giai Ngôn có thể tưởng tượng ra được, hiện tại mặt cô nhất định tràn ngập vẻ phòng bị. Nhìn bộ dạng vô tội vô hại của Lục Tiệp khi này, cô đành

phải cười trừ với anh, lại một mối giải thích : “ Tôi chỉ tò mò mà thôi.”

Lục Tiệp cũng cười cười, hai người nhất thời im lặng.

“ Cái đó... nếu không còn việc gì nữa.” Hạ Giai Ngôn đứng thẳng người : “ Tôi lên lầu trước, anh đi đường cẩn thận.”

Lục Tiệp “Ừ” một tiếng, lái xe đến phía trước, anh lại nói với Hạ Giai Ngôn: “ Anh nghĩ, chúng ta còn có thể làm bạn, em không cần lúc nào cũng đề cao cảnh giác với anh như vậy.”

-- Hết phần 1-

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Sau khi chia tay còn có thể làm bạn được không?

Hạ Giai Ngôn mở máy tính gõ những chữ này, sau đó nhấn enter từ khóa. Đã chia tay Lục Tiệp nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô thận trọng suy nghĩ về vấn đề này.

Trên mạng có đủ loại đáp án, một bạn trên mạng cảm thấy tán thành với quan điểm ấy, sau khi chia tay vẫn có thể làm bạn. Dù sao hai người cũng từng có khoảng thời gian ngọt ngào hạnh phúc với nhau, chia tay vì một nguyên nhân nào đó để rồi cả đời không nhìn mặt nhau, cách cư xử như vậy thật không quen, không nên như vậy. Trái lại cũng một bạn trên mạng lại cho rằng, sau khi chia tay không thể nào trở thành bạn bè, bắt luận chia tay vì lí do gì, gặp nhau chỉ thêm lúng túng và đau lòng, đã như vậy tội tình chi mà làm chuyện tự ngược bản thân như thế.

Hạ Giai Ngôn mở rất nhiều trang, xem cho đến khi hai mắt bắt đầu cay xè, cô mới tắt máy.

Cho dù tham khảo nhiều ý kiến của bạn bè trên mạng, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn không tìm ra được đáp án chính xác cho bản thân. Cô nằm trên giường, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, trầm nghĩ, vấn đề này thật sự nhàm chán tới cùng.

Một tuần mới lại đến, Hạ Giai Ngôn không rảnh để suy nghĩ miên man, đến công ty lại tập trung toàn bộ tinh thần để phấn đấu.

Đạo gần đây Diệu Thế Văn Hoa liên tục có niềm vui, đầu tiên là thời gian trước đạt được giải thưởng lớn công ty có mười quảng cáo xuất sắc nhất cả nước, mà gần đây lại có thông tin, thương hiệu mỹ phẩm nổi tiếng thế giới Ayers* có ý định cùng hợp tác với Diệu Thế. Tin tức này được tung ra, liền khiến người trong ngành đều ganh tỵ.

*Cái này tớ dùng QT thì dịch là Ái Nhĩ Tư. Phiên âm ghép lại là Ayers. Tớ có tham khảo thử bản cover là Earl nhưng tớ ko hiểu vì sao lại là từ đó nên tớ vẫn để theo của tớ nhé. Nếu bạn nào biết thì góp ý với mình nhé :3

Nếu lần này Diệu Thế thành công hợp tác với Ayers, đa số công lao đều sẽ thuộc về Quan Mộ Hân. Nghe nói Quan Mộ Hân gặp được quý nhân, cũng nhờ quý nhân đó xe chỉ luôn kim*, cô ấy mới có cơ hội khai thác khách hàng đăng cấp như vậy.

*Tớ nghĩ giống đưa đường dẫn lối, giúp đỡ ý

Thương hiệu nổi tiếng như Ayers, những công ty quảng cáo muốn được hợp tác với họ nhiều không kể xiết. Diệu Thế đã đàm phán với họ hơn nửa tháng, nhưng đến nay vẫn chưa xác định. Quan Mộ Hân và giám đốc bộ phận sáng tạo Lê Thiệu Tri sử dụng hết tất cả vốn liếng đi đàm phán, cấp trên Ayers rốt cuộc cũng bị thuyết phục, nhưng họ lại đưa ra một yêu cầu -- phải mời được cô diễn viên mới nổi tiếng Tiền Anh đảm nhiệm vai nữ chính trong quảng cáo. Nói cách khác chỉ cần Diệu Thế mời được Tiền Anh tham gia quảng cáo, thì hạng mục lớn này chắc chắn rơi vào trong tay họ.

Quan Mộ Hân cùng với Lê Thiệu Tri chưa kịp tỏ ra vui mừng, thì đã bị yêu cầu bổ sung đầy khó khăn này hung hăng tát một bạt tai.

Nói đến Tiền Anh, nhân viên của Diệu thế đều hận cô ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhất là bộ phận sáng tạo. Ba tháng trước, Tiền Anh từng tham gia quảng cáo cho một thương hiệu thời trang lớn. Mà quảng cáo này do Diệu Thế phụ trách, tính tình cô ta cáu kỉnh, tự cao tự đại, sau hậu trường ý mình là ngôi sao nổi tiếng kiên quyết một chút cũng không hợp tác, từ đầu tới cuối đều làm ầu làm tả, mỗi phân đoạn đều khiến người phụ trách giận đến tím mặt, thiếu chút nữa phải hủy bỏ hạng mục quảng cáo đó.

Nổi lên một cách nhanh chóng trong ngành giải trí Tiền Anh vốn là cây hái ra tiền công ty giải trí Thiên Tế. Quản lý công ty tất nhiên sẽ tìm mọi cách để bảo vệ cô ta, quay qua nói Diệu Thế là người có lỗi. Lần hợp tác đó, khiến hai công ty trở lên âm ỹ và căng thẳng. Tiền Anh lại hùng hồn tuyên bố, từ nay về sau không bao giờ hợp tác với Diệu Thế nữa.

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp công ty, thời điểm Thịnh Mỹ chạy đến nói cho Hạ Giai Ngôn, cô đang tìm đọc điều tra báo cáo thị trường. Sau khi biết được Ayers chỉ định Tiền Anh là ngôi sao quảng cáo, cô thở hắt, kinh ngạc hỏi : “ Cậu bảo ai cơ?”

“Cậu không nghe lầm đâu, là Tiễn Anh!” Thịnh Mỹ lộ ra vẻ mặt sầu não : “ Vừa rồi LiLy vừa đến đây thông báo, Quan Mộ Hân kêu tổ chúng ta đến phòng họp thứ hai mở cuộc họp khẩn cấp.”

Và lại bất luận quá trình kia gian khổ như thế nào, chỉ cần có thể hợp tác thành công với Ayers, nhất định sẽ mang vinh quang cho Diệu Thế. Bắt đầu cuộc họp, Quan Mộ Hân khoe khoan một hồi, mới chính thức bước vào nội dung chính : “ Hạng mục của Ayers sẽ do tổ chúng ta phụ trách, đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác với Ayers, các giai đoạn không thể xảy ra bất kì sai sót nào, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng, sau này các thương hiệu lớn cũng sẽ tin tưởng hợp tác với chúng ta.”

Khi cuộc họp gần kết thúc, Quan Mộ Hân tắt máy chiếu. Hai tay cô chống lên mặt bàn dài. Trên mặt vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp như cũ : “ Tất cả mọi người cũng đã nhận được thông tin, Ayers không muốn để chúng ta tuyển chọn ngôi sao quảng cáo, thay vào đó họ chỉ định Tiễn Anh. Tuy rằng xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn này, nhưng tôi tuyệt đối tin tưởng tổ chúng ta có thể xử lý êm đẹp chuyện này.”

Tuy rằng Quan Mộ Hân đã gạt lực đơn giản hóa vấn đề, nhưng mỗi người ngồi đây trong tâm đều sáng như gương. Bọn họ đều hiểu rõ đây không phải là cái gì chuyện nhỏ ngoài ý muốn, mà là cùng nhau lột hổ.

Quan Mộ Hân làm lơ trước biểu cảm hơi trầm trọng của mọi người, kẹp tài liệu lại, cô dùng ngữ khí thoải mái nói : “ Giai Ngôn, tạm thời cô không cần theo sát tiến trình nghiệp vụ quảng cáo của Ayers, cô phụ trách khai thông mối quan hệ với bên công ty giải trí Thiên Tế, tốt nhất là liên hệ được với quản lý Phùng của Tiễn Anh để biết lịch trình.”

Hạ Giai Ngôn thật sự hoài nghi có phải tai của mình có vấn đề hay không, bởi vì lời Quan Mộ Hân vừa nói thật sự không phải là tiếng người. Cô nhất tay, cân nhắc xong mới nói : “ Tiễn Anh với công ty chúng ta xảy ra mâu thuẫn căng thẳng như vậy, chỉ riêng việc khai thông mối quan hệ với bọn họ e rằng cũng không giải quyết được, tôi nghĩ việc này cần phải suy nghĩ đối sách.”

“Tại sao lại không thể chứ?” Quan Mộ Hân nhìn cô : “ Ra đường làm việc là vì tiền bạc, không phải vì tình cảm. Tuy chúng ta và Thiên Tế từng có xích mích, nhưng không có ai lại có thể bỏ qua tiền tài cùng danh lợi. Nếu Tiễn Anh tiếp nhận quảng cáo lần này, không những có thể thu được một khoản chi phí quảng cáo, mà còn có thể tỏa sáng hơn trước, tôi cảm thấy chuyện này không khó khăn như suy nghĩ của cô đâu.”

Đối với cảnh ngộ của Hạ Giai Ngôn, các đồng nghiệp trong văn phòng đều tỏ ra thông cảm với cô. Tất cả mọi người bắt tay vào chuẩn bị sơ bộ cho công việc. Thịnh Mỹ kéo ghế dựa đến bên cạnh Hạ Giai Ngôn, thấp giọng hỏi : “ Cậu định làm thế nào ?”

“ Chắc chết!” Hạ Giai Ngôn bất lực nói

Miêu Miêu cầm một tách trà xanh đi tới, thấy bộ dạng Hạ Giai Ngôn như đại nạn ập xuống, cô hỏi : “ Cô Tiễn Anh đó rất khó làm việc sao?”

Thịnh Mỹ nói : “ Một người giống như cuồng phong vậy, cô ta đi đến đâu, chỗ ấy trời long đất lở”

Miêu Miêu chỉ mới đến làm việc hơn tháng, nên đối với đoạn lịch sử thống khổ bị thâm kìa hoàn toàn không biết chút gì. Cô có xem qua một số phim điện ảnh và truyền hình của Tiễn Anh, nên cũng có chút hiểu biết đối với Tiễn Anh : “ Em thường xem tin tức của Tiễn Anh trên mấy tờ tạp chí bất quải, nghe nói Tiễn Anh chỉ là nghệ danh, cô ta hình như là thiên kim tiểu thư của một gia tộc lớn nào đó, tóm lại là một nhân vật lợi hại.”

Gia thế của Tiễn Anh, Hạ Giai Ngôn đã sớm thăm dò rõ ràng. Gia thế của Tiễn Anh thật sự rất tốt, cô ấy sở dĩ tiến vào giới giải trí có lẽ là vì được đồng đạo khán giả đánh giá cao và khen ngợi, không liên quan đến quan hệ tiền bạc gì mấy. Ở trên thế giới này, có thể dùng tiền để giải quyết khó khăn không phải là chuyện gì to tát, mà trong thời kỳ chiến đấu khó khăn* Tiễn Anh vẫn luôn luôn giữ vững trạng thái tốt nhất.

*Nguyên văn là máy bay chiến đấu nhưng mà mình ko hiểu máy bay chiến đấu thì liên quan gì nên đành đoán thế nhé.

Hạ Giai Ngôn đặt lịch hẹn với bên công ty giải trí Thiên Tế. Điện thoại viên nghe cô là nhân viên của Diệu Thế đã nói : “ Tôi sẽ nhanh chóng chuyển lời giúp cô, mong cô kiên nhẫn đợi điện thoại trả lời của chúng tôi.”

Đợi hai ngày trời cũng không thấy hồi đáp, Hạ Giai Ngôn biết đây không phải chuyện đùa. Cô vô kế khả thi, đành trực tiếp đến Thiên Tế tìm người đại diện của Tiễn Anh là Phùng Ân. Cô chạy tới chạy lui, nhưng đừng nói là Phùng Ân, ngay cả trợ lý của Phùng Ân cô cũng chưa gặp được.

Nhiều lần huých vào vách tường như thế*, cô đang cân nhắc xem có nên bỏ cuộc hay không. Nhưng nghĩ đã chịu đựng nhiều như vậy, bây giờ bỏ cuộc lại bị Quan Mộ Hân châm chọc khiêu khích, cô khề cần mồi tiếp tục kiên trì.

*là liên tiếp gặp phải cản trở

Mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo khắp nẻo, Hạ Giai Ngôn xuất hiện triệu chứng hạ đường huyết. Thời tiết lúc giá buốt cực độ, lúc đi ra ngoài, cô ước gì có thể đem khăn quàng cổ quấn quanh mặt mình. Cô vẫn chưa đi đến trạm xe buýt, phía sau đột nhiên vang lên tiếng còi ô tô. Cô bước vào trong lề hơn một chút, nhưng tiếng còi lại vang lên lần nữa. Cô bực bội quay đầu, không ngờ lại nhìn thấy chiếc xe quen thuộc.

Lục Tiệp không bỏ qua những cảm xúc viết trên mặt cô, anh không hỏi nhiều, chỉ nói : “ Đi đâu? Tôi chờ em đi.”

Cao ốc làm việc của công ty giải trí Thiên Tế chỉ cách trường đại học một cái ngã tư, nên Hạ Giai Ngôn cũng không thắc mắc tại sao Lục Tiệp lại xuất hiện ở đây. Khuôn mặt bị gió thổi vào làm đau, chân lại ê ẩm, cô cân nhắc nửa giây rồi mở cửa xe

“ Quay về công ty” sau khi lên xe, Hạ Giai Ngôn phun ra bốn tiếng kia* thì không nói gì nữa. Tinh thần và thể xác của cô vô cùng mệt mỏi, phải tiết kiệm

chút khí lực còn lại.

*nguyên văn là 3 chữ nhưng dịch tiếng việt mình bốn chữ há há

Lục Tiệp phân tâm nhìn cô một cái, sau đó quẹo một cái vào khúc cua bên trái mà chạy.

Toàn bộ quá trình Hạ Giai Ngôn không cần chỉ đường, nhưng Lục Tiệp vẫn có thể chính xác không nhầm đường chạy tới trước cổng công ty của cô. Sau khi xe ngừng hẳn, cô tháo dây an toàn : “Đã làm phiền anh rồi.”

Lục Tiệp nói : “Không có gì”

Trở về văn phòng làm việc đến bảy giờ tối, Hạ Giai Ngôn mới rời đi. Cô vừa đi vừa suy nghĩ nên giải quyết đơn giản nhanh lẹ buổi tối thế nào, vừa ra khỏi cổng tòa nhà, cô bất ngờ thấy xe Lục Tiệp vẫn đỗ ở vị trí lúc này. Cửa kính xe ở phía ghế lại đều hạ xuống, Lục Tiệp ngồi bên trong, lúc này đang lười biếng nhìn về phía đối diện của anh.

Sắc trời đã tối hẳn, đèn đường hai bên đã sáng lên, những chiếc xe lướt qua lướt lại không ngừng. Hạ Giai Ngôn nhìn người đàn ông đang thông dong đợi nguyên tại chỗ, nơi mềm yếu nhất của trái tim dường như nhẹ nhàng bị đứng một chút.

Nhưng mà sự cảm động chỉ kéo dài hai giây, Hạ Giai ngôn liền tỉnh táo lại. Cô thu lại toàn bộ cảm xúc ban đầu. Băng qua đường chính sau đó nói với anh : “Lần sau không cần đợi tôi đâu, khu vực này kẹt xe rất nghiêm trọng, không đến tám giờ con rồng dài *sẽ không biến mất”

*Ngụ ý chỉ kẹt thành 1 đường dài á

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ở trong mắt Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp là người thông minh đến nỗi khiến người khác phải ganh tỵ. Với chỉ số IQ của anh, anh nhất định sẽ hiểu ý tứ trong lời nói của cô, không phải chỉ đơn giản muốn nói cho anh biết giao thông ở đây rất bất tiện, mà còn muốn bóp chết những ý nghĩ nào đó không nên sinh ra trong đầu.

Thế nhưng, Lục Tiệp lại vờ như không hiểu ý tứ ấy trong lời nói của cô, chỉ nói : “Anh biết mà, anh cũng ở khách sạn gần đây nên mỗi đêm đều bị kẹt trên đường “

“Vậy mà anh còn...”

Hạ Giai Ngôn còn chưa nói hết câu, Lục Tiệp đã giơ tay phải lên, quơ quơ trước mặt cô. Trong tay anh đang cầm một chiếc di động, màu hồng nhạt, sau lưng được bọc bằng một cái ốp lưng hình động vật nửa mèo nửa cún.

Thấy chiếc di động đó, Hạ Giai Ngôn phản xạ tự nhiên sờ vào túi áo ban-đờ- xuy của mình. Vừa thọc tay vào, Lục Tiệp đã nói : “Còn tìm cái gì nữa, đây không phải là điện thoại của em hả?”

Hạ Giai Ngôn rốt cuộc cũng hiểu tại sao Lục Tiệp vẫn đợi ở nơi này, cô một mặt phê bình bản thân vứt đồ lung tung, một mặt lại trách mình nghĩ nhiều. May mắn thay Lục Tiệp cũng không để ý tới vấn đề đó, chỉ lặng lẽ trả di động lại cho cô, cô nhẹ nhàng thở ra : “Cũng may là rút trên xe của anh, nếu không, bị mất thì sẽ thật phiền phức.”

Lục Tiệp xụ mặt dạy dỗ cô : “Đã nói với em bao nhiêu lần, di động không nên thuận tay bỏ vào túi áo khoác sẽ rất dễ bị rơi ra ngoài rồi mà.”

“Biết rồi, biết rồi mà.” Hạ Giai Ngôn trả lời theo phản xạ, giống như rất nhiều năm về trước, cô bị Lục Tiệp dạy dỗ sau đó trả lời với thái độ có lệ.

Giọng điệu cùng lời thoại như vậy quá quen thuộc, chuyện cũ không hề dự kiến hiện lên trong lòng, bọn họ không hẹn mà cùng nhau im lặng.

Hạ Giai Ngôn cuối cùng đã hiểu, vì sao nhiều bạn trên mạng lại nói sau khi chia tay không thể trở thành bạn, bởi vì chạm mặt người yêu cũ rất dễ rơi vào tình trạng lúng túng khó xử. Trong nhất thời, cô không biết phải làm thế nào mới đúng nữa.

Cuối cùng vẫn là Lục Tiệp phá vỡ sự im lặng này, anh làm ra vẻ không có chuyện gì chuyển đề tài : “Điện thoại của em trông thật trẻ con, là của cháu em đưa em hả?”

Nghe xong lời anh, Hạ Giai Ngôn cũng có chút cảm thấy xấu hổ, bởi vì chính cô cũng cảm thấy cái ốp điện thoại mình dán quá thật trông rất trẻ con, mặc dù cô không phản bác lại, nhưng quyết định đêm nay về nhà nhất định phải gỡ nó ra.

Lục Tiệp bỏ cánh tay đang gác trên khung cửa sổ xuống : “Khuya rồi, về nhà nghỉ ngơi đi. Phía trước vẫn còn kẹt xe, em đi bộ về có lẽ nhanh hơn đây,

anh không đưa em về được.”

Hạ Giai Ngôn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, nhưng lập tức, trên mặt lại hiện lên vẻ áy náy : “ Bây giờ tắc đường rất nghiêm trọng. ....”

“ Không sao đâu, những vấn đề như vậy dù muốn hay không cũng phải tập quen dần.” Lục Tiệp tỏ ra không quan trọng nói. Nói tạm biệt với Hạ Giai Ngôn, sau đó nâng kính xe lên, lái xe rời đi.

Nhìn xe Lục Tiệp khuất bóng chỗ ngã rẽ, Hạ Giai Ngôn mới đi dọc theo con đường quen thuộc về nhà. Ánh trăng tối nay trong như nước, cô thường thường ngược đầu lên nhìn, vô tình nhớ đến nhiều năm trước đây, cô cũng thường nhìn mặt trăng kia khi tròn khi khuyết, rồi thương nhớ đến người đàn ông đang ở một đất nước xa xôi.

Thật ra, Lục Tiệp chẳng có gì tốt cả, anh là người nghiêm túc, bảo thủ, không cười, không thú vị. Người ta yêu đương thì muốn màu muôn vẻ, còn cô với Lục Tiệp yêu đương chỉ có tẻ nhạt và buồn chán mà thôi. Người ta đến rạp chiếu phim xem phim điện ảnh mới nhất đang được công chiếu, thì bọn họ tự học ở thư viện, lúc người ta ra ngoài hẹn hò đi chơi, bọn họ tự học trong thư viện; rồi khi người ra đi xem trăng ngắm sao, bọn họ vẫn đang tự học ở thư viện. Nghĩ đến đủ loại khuyết điểm của anh, tâm trạng Hạ Từ Nhược trở nên phẫn chán và trong sáng hơn.

Bồn ba cả ngày, Hạ Giai Ngôn lười nấu cơm, vì vậy đến tiệm thức ăn nhanh ở tiểu khu gọi một phần cơm cải bẹ xanh xào thịt bò. Bà chủ tiệm thức ăn nhanh nhận ra cô, chào hỏi cô một cách quen thuộc: “ Đêm nay lại tặng ca sao?”

Hạ Giai Ngôn “ Hì” một tiếng, thấy tiệm thức ăn nhanh ngồi gần như đầy khách, cô đã nói : “ Hôm nay buôn bán không tệ nha.”

Nét mặt bà chủ tươi cười rạng rỡ : “ Vậy xem như cảm ơn cháu là khách quen đến ủng hộ. Di sẽ cho cháu thêm ít thịt bò, cháu một thân con gái một mình buồn chải ngoài cuộc sống, thật không dễ dàng mà!”

Đúng thật là không dễ dàng, Hạ Giai Ngôn không khỏi cảm thấy xúc động. Sau khi giải quyết xong bữa tối, cô liền lấy điện thoại gọi cho Hạ Giai Mặc, hỏi anh thử xem có quen biết ai làm trong công ty giải trí Thiên Tế hay công ty trực thuộc của tập đoàn Thiên Tế hay không.

Hạ Giai Mặc vừa nghe đã biết công việc của Hạ Giai Ngôn gặp khó khăn nghiêm trọng, nếu không cô sẽ không gọi nhờ anh giúp đỡ. Anh hỏi Hạ Giai Ngôn :

“ Gặp phải chuyện gì vậy?”

Hạ Giai Ngôn kể đại khái nguyên nhân sự việc cho anh, nghĩ một chút nói thêm : “ Nếu tìm không được người giúp đỡ cũng không sao đâu, em trở về cùng đồng nghiệp nghĩ biện pháp khác là được thôi ạ.”

“ Anh sẽ hỏi giúp em một chút xem sao” Hạ Giai Mặc nói : “ Ngày mai anh sẽ điện thoại lại cho em”

Mặc dù chưa có câu trả lời chính xác, nhưng Hạ Giai Ngôn biết anh trai chắc chắn sẽ giúp được cho mình. Trường học của bọn họ là ngôi trường nổi tiếng về chuyên ngành truyền thông, rất nhiều sinh viên thậm chí vẫn chưa biết đọc, còn chưa tốt nghiệp đã được các xí nghiệp nhanh chân đến tuyển dụng trước.

Giao thiệp của Hạ Giai Mặc tương đối rộng rãi, nói không chừng bạn học cùng trường với anh đang đảm nhiệm chức vụ quan trọng nào đó tại tập đoàn Thiên Tế.

Nói xong vấn đề chính, Hạ Giai Ngôn nói chuyện phiếm với anh trong chốc lát rồi mới cúp máy. Duỗi cơ tay kéo qua một bên, cô nằm trên sofa một lát rồi mới lết vào phòng tắm tắm rửa.

Suốt cả buổi tối, Hạ Giai Ngôn đều ngủ không được -- thẳng giấc. Ngày hôm sau thức dậy, cô cảm thấy bụng lại nhói đau, mãi đến khi cảm thấy có dòng nước ấm trào giữa hai chân, cô mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Gần đây công việc không mấy thuận lợi, Hạ Giai Ngôn đã sớm đem kì sinh lý của mình vứt ra khỏi đầu. Cô lập tức xuống giường, xốc chăn lên thì thấy một mảng hồng phấn chưa thấm hết trên drap trải giường, trán liền giật giật buốt đau.

Hạ Giai Ngôn ở trong nhà tắm thật lâu, lúc đi ra đã gần tám giờ rưỡi. Cô ngay cả bôi một lớp dưỡng da cũng không có thời gian, chỉ vỗ vỗ nước hoa hồng lên mặt rồi lấy túi xách chạy ra khỏi cửa.

Đến phòng làm việc, Hạ Giai Ngôn chưa kịp nghĩ đến bữa sáng đã phải bận rộn chạy đông chạy tây. Công việc vừa đến lúc kết thúc, LiLy lại thông báo cho mọi người mở cuộc họp. Hết cả một buổi sáng, Hạ Giai Ngôn giống như một cái chong chóng bị xoay vòng vòng, ngay cả thời gian để uống miếng nước cũng không có.

Điều duy nhất khiến Hạ Giai Ngôn cảm thấy phẫn chán hơn đó là Hạ Giai Mặc gọi điện thoại nói cho biết, tuy rằng không liên hệ được với Phùng Ân, nhưng lại liên hệ được với tổng giám sát nghệ sĩ Từ Vinh Hào của công ty giải trí Thiên Tế. Ông ấy đồng ý hẹn gặp cô vào thứ bảy, nhưng về phần địa điểm thời gian gặp mặt, ông ấy sẽ sắp xếp sau.

Đối với Hạ Giai Ngôn đây là một tin vui, nhưng trong lòng Hạ Giai Mặc lại có một chút lo lắng, anh nhắc nhở Hạ Giai Ngôn : “ Công ty giải trí này có bối cảnh phức tạp, em phải cẩn thận một chút, phát hiện ra điều gì không bình thường thì đừng nói chuyện.”

“ Em nhất định sẽ cẩn thận mà.” Hạ Giai Ngôn cam đoan với anh.

Sau khi ăn cơm trưa, Hạ Giai Ngôn cảm thấy bụng càng lúc càng đau kịch liệt hơn, trong lúc làm việc không thể nào tập trung được, Thành Mĩ thấy bộ dạng thần thờ ỉu xiu của cô liền hỏi thăm hai ba câu, cô lắc đầu, giọng nói yếu ớt : “ Cũng không có gì, chỉ đau bụng kinh mà thôi.”

Thành Mĩ đưa cho cô hai viên thuốc giảm đau. Hạ Giai Ngôn rất ít khi uống loại thuốc này, bởi vì nó sẽ gây ảnh hưởng tới dạ dày, cô ăn uống thất thường nên dạ dày rất dễ bị đau. Nhưng lần đau bụng này vượt qua giới hạn chịu đựng của cô, cô không suy nghĩ nhiều đem hai viên giảm đau bỏ vào miệng.

Tan tầm về nhà, việc đầu tiên của Hạ Giai Ngôn là đem tấm drap trải giường ném vào máy giặt. Sau đó, thay một tấm drap sạch sẽ khác lên giường. Chỉ đổi drap và bỏ vào máy, cũng đã làm toàn thân cô đổ một lớp mồ hôi mỏng, cô tắm rửa một lát, sau đó nhớ đến cuộc hẹn với Từ Vinh Hào, vì thế liền gọi cho Lục Tiệp để xin phép.

Hạ Giai Ngôn lấy giáo trình mở ra, tìm được dây số điện thoại của Lục Tiệp bấm vào điện thoại di động, bấm xong, cô kiểm tra lại một lần nữa rồi gọi, giọng của Lục Tiệp rất nhanh từ đầu dây bên kia truyền tới, cô chào hỏi, sau đó tự giới thiệu : “ Tôi là Hạ Giai Ngôn đây.”

“ Có chuyện gì?” Anh hỏi cô

Đầu bên kia mơ hồ có âm thanh gõ phím vọng vào, Hạ Giai Ngôn nghĩ anh hẳn đang làm việc, cô không muốn làm phiền, vì thế nói ngắn gọn xúc tích: “ Thứ bảy tôi bận chút việc, cho nên muốn xin phép anh nghỉ một buổi.”

Lục Tiệp không lập tức đồng ý, anh nói với Hạ Giai Ngôn: “ Em đã ba buổi liên tục không tập trung nghe giảng, buổi kế tiếp sắp đến còn xin nghỉ, xem ra em thật sự muốn học lại môn này mà.”

Hạ Giai Ngôn chối bay chối biến : “ Tôi không nghe giảng bao giờ? Anh đừng có mà vu tội tôi như thế!

“ Thế em trả lời giúp anh, công thông tin tác động trên phương tiện truyền thông truyền thống chủ yếu thể hiện trong những khía cạnh nào?” Lục Tiệp hỏi.

“À thì.....” Hạ Giai Ngôn vẫn không trả lời được.

“ Vậy còn, những hạn chế của phương tiện truyền thông kỹ thuật số là gì? Lục Tiệp hỏi một vấn đề đơn giản hơn một chút.

“ Đây ... thì...” Hạ Giai Ngôn vẫn không trả lời được.

“ Em còn dám nói ... Em có nghe giảng hả?”

Lục Tiệp đang muốn quở trách cô, thì đầu dây bên kia truyền lên tiếng thét ngăn ngại của cô, anh còn chưa kịp hỏi chuyện gì, thì hiển thị cuộc trò chuyện trên điện thoại đã tắt ngúm. Đợi một lát sau anh gọi lại một lần nữa, anh chỉ nghe được một giọng nữ vô cùng máy móc vang lên, hết lần này đến lần khác vang lên : thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hạ Giai Ngôn thật không ngờ, ánh mắt Lục Tiệp nhạy bén như vậy, lại có thể phát hiện ba buổi đi học trước đó mình đều không tập trung. Những tiết học của Lục Tiệp trước đó, cô luôn nhắc nhở bản thân phải tập trung tinh thần, nhưng mỗi lần đều không làm được.

Hai vấn đề Lục Tiệp đề cập khá đơn giản, nhưng Hạ Giai Ngôn đều không trả lời được, có giải thích thêm cũng vô dụng mà thôi. Cô biết thế nào cũng sẽ bị Lục Tiệp phê bình, đang định ngồi xuống tiếp thu dạy dỗ, nào ngờ bên ngoài lại vang lên một âm thanh có chút kỳ lạ, cùng lúc đó, đèn trần trong phòng ngủ tự nhiên tắt ngúm.

Rèm cửa sổ ngoài ban công được kéo kín như bưng, nên ánh sáng bên ngoài căn bản không thể lọt vào được. Trong phòng trở thành một mảng tối đen, Hạ Giai Ngôn không hề chuẩn bị tâm lý, cô kim lòng không đậu thấp giọng sợ hãi kêu lên, tay run lên, di động liền rơi xuống sàn nhà.

Nghe thấy âm thanh va chạm của di động với sàn nhà, Hạ Giai Ngôn chỉ biết cái vô sau lưng di động chắc chắn đã bị lỏng ra. Cô chẳng nhìn thấy được gì hết, chỉ có thể ngồi xổm xuống mò mò tìm kiếm. Pin không biết ở góc nào, chắc là bay xuống gầm giường rồi. Trong lòng cô thầm mắng Lục Tiệp, đều tại anh nói ốp điện thoại của cô ngay thơ nếu không cô cũng chẳng tháo nó ra làm gì. Và nếu không tháo cái ốp đó ra, thì điện thoại của cô sẽ chẳng đến nỗi không có đồ bảo vệ gì hết mà trực tiếp tiếp xúc thân mật với sàn nhà, ngay cả pin cũng không biết tung tích nơi nao.

Vuốt vuốt, Hạ Giai Ngôn cảm thấy việc trước mắt là nên nhìn xem xảy ra chuyện gì, vì vậy liền cẩn thận dè dặt đi ra ngoài, cô thử mở công tắc đèn phòng khách, nhưng vẫn tối đen như cũ.

Trong khoảnh khắc đèn tắt, Hạ Giai Ngôn đang mơ hồ thì lại nghe thấy âm thanh có chút kì lạ vang lên. Tìm được đèn pin trong ngăn kéo tủ, cô đi kiểm

tra thử cầu dao điện, hóa ra không phải mất điện, chẳng qua là do đứt cầu dao.

Sau khi bật công tắc đèn lên, có ánh đèn trong phòng ngủ chiếu ra. Hạ Giai Ngón thở phào nhẹ nhõm, chợt nhớ đến cái máy giặt còn đang giặt drap trải giường, cô mở nắp ở trên ra nhìn, bên trong nước vẫn chứa nước hơn nửa lồng giặt. Cô đặt lại lập trình giặt một lần nữa, lúc ấn xuống nút khởi động, “Cạch” một tiếng, căn phòng lại một lần nữa rơi vào bóng tối.

Đáp án đã quá rõ ràng, đứt cầu dao điện chính là tai họa do cái máy giặt này gây ra.

Máy giặt có thể hỏng lúc nào cũng được, nhưng không thể nhầm ngay khi đang giặt drap trải giường mà hư được. Hạ Giai Ngón bị thương kêu lên, cô cố gắng vỗ vỗ cái máy giặt : “Muốn đình công là đình công liền vậy hả, sao mày không có một chút đạo đức nghề nghiệp nào thế hử?”

Sau khi hung hãn nhỏ phích điện máy giặt ra khỏi ổ cắm, Hạ Giai Ngón mới mở công tắc cầu dao điện lên. Cô lấy drap giường từ trong máy giặt ra, sau đó bị thương ngồi vò tay.

Thật vất vả mới giặt sạch xong, Hạ Giai Ngón lại phiền não vì không biết phải vắt ráo nước tấm drap bằng tay như thế nào đây. Cô kiên nhẫn, cô chia từng đoạn nhỏ vắt ráo nước, vắt đến đoạn cuối cùng, lưng của cô đã mỏi nhừ không cử động được.

Đem tấm drap phơi lên sào phơi đồ ngoài ban công, Hạ Giai Ngón mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, nằm được một lát, bụng cô lại đau âm ỉ. Cô tưởng chỉ cần nghỉ một lát sẽ không sao, nào ngờ chẳng thấy cơn đau dịu đi chút nào, mà ngược lại càng lúc càng đau hơn. Cô đau khó chịu lần qua lộn lại, đang ở tình thế khóc không ra nước mắt, thì chuông cửa vang lên.

Hạ Giai Ngón nhìn lên đồng hồ, đã trễ thế này, lại còn có ai đến tìm nhỉ. Cô nhìn qua mắt mèo dò xét một chút, lại thấy Lục Tiệp đang đứng ngay ngoài cửa, sắc mặt anh còn trông rất khó coi nữa.

Đợi đến khi Hạ Giai Ngón mở cửa ra, Lục Tiệp mới thật sự trút đi gánh nặng. Anh quan sát Hạ Giai Ngón một lượt từ trên xuống dưới, thấy mặt và môi cô tái xanh, rồi bộ dạng muốn đứng thẳng cũng không được của cô, anh đại khái có thể đoán được chuyện gì. Anh theo bản năng sờ trán Hạ Giai Ngón, giọng điệu có chút lo lắng : “Mặc ít quần áo như vậy, còn đi chân trần nữa, em còn cần thân thể này của mình nữa không hả?”

Hạ Giai Ngón như bị nhiệt độ bàn tay của anh làm nóng lên, cô thô bạo gạt tay anh ra, cũng lui về sau nửa bước. Chẳng quan tâm bụng vẫn đang đau, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Lục Tiệp, tư thế giống như thể hể anh mở miệng nói thêm bất kì câu nào nữa thì cô sẽ nhào tới cắn anh ngay lập tức.

Tay Lục Tiệp xấu hổ để trong không trung, môi anh giật giật, nhưng cuối cùng vẫn yên lặng thu tay về.

Bọn họ đều im lặng, đèn hành lang tự động tắt, sự im lặng bao trùm này khá áp lực.

Bình tĩnh lại, Hạ Giai Ngón mới phát giác bản thân mình cũng phản ứng hơi quá đáng, cho nên ra sức giấu đi mâu thuẫn lúc đầu. Xuất phát từ phép lịch sự, cô nghiêng người cho Lục Tiệp bước vào : “Sao anh lại tới đây?”

“Đang nói chuyện thì em hét chói tai một tiếng, sau đó điện thoại gọi lại mãi vẫn không được, anh tưởng em xảy ra chuyện gì đó bất trắc.” Giọng điệu Lục Tiệp nhàn nhạt nói. Anh không hề muốn cho Hạ Giai Ngón biết rằng, vừa rồi đến tận cùng anh đã có bao nhiêu lo lắng đứng ngồi không yên, đến nỗi nửa đêm nửa hôm còn chạy đến đây. Nếu không tận mắt thấy cô không có việc gì, anh nghĩ chắc chắn bản thân chẳng thể nào ngủ được.

Hạ Giai Ngón không thể nào ngờ được Lục Tiệp vì lý do này mà anh đặc biệt chạy đến đây như thế, cô nói với Lục Tiệp: “Máy giặt trong nhà có chút vấn đề, cho nên bị chập mạch đứt cầu dao điện. Di động bị rơi xuống sàn nhà, pin bị văng đi đâu mất, tôi phải giặt bằng tay nên .....”

Đây là lần đầu tiên Lục Tiệp bước vào nhà trọ của cô, anh nhìn quanh vài lần, tầm mắt cuối cùng dừng ở ban công nhìn tấm drap vừa được phơi lên còn đang nhỏ nước tong tong. Dừng lại một chút, sau đó sai chân đi tới.

Hạ Giai Ngón theo sau, thấy Lục Tiệp cởi chiếc áo ban – đờ - xuy ra, bộ dạng giống như đang sắp thể hiện tài năng, vẻ mặt cô sùng bái hỏi: “Anh sẽ sửa máy giặt hả?”

Lục Tiệp đem chiếc áo nhét vào trong tay cô, dứt khoát giong giọng đáp: “Sẽ không!”

“Anh chỉ lấy tấm drap vắt lại thôi.” Lục Tiệp đem tấm drap từ trên sào phơi đồ xuống dưới, tiếp theo quay đầu nói với cô, “Lấy quần áo và vớ chân mang vào đi, ngâm chân vào nước nóng trước khi mang vớ vào.”

Bị Lục Tiệp nhìn thoáng qua, Hạ Giai Ngón đảo qua đảo lại bên miệng từ “Không” nhưng vẫn không thốt thành lời mà nuốt ngược nó vào bụng, sau đó ngoan ngoãn đi vào phòng ngâm nước ấm. Nước ấm cực kì, bỏ bàn chân lạnh băng của cô vào trong đó, khiến cô thoải mái đến độ thờ ơ hết ra. Một bên thì ngâm chân, một bên thì nghĩ lại mình cũng quá nhỏ mọn. ....

Hạ Giai Ngón một lần nữa đi ra phòng khách là chuyện của mười phút sau đó. Bên ngoài yên tĩnh, ngay cả tiếng nhỏ nước ngoài ban công cũng đã dừng lại, cô nghĩ Lục Tiệp đã về, nhưng rất nhanh lại thấy bóng dáng anh trong phòng bếp.

Đép lê vốn là để mềm, Hạ Giai Ngón thả nhẹ bước chân đi vào bếp, rướn cổ lên xem Lục Tiệp đang làm gì. Chỉ thấy một tay Lục Tiệp đang cầm một củ gừng, tay còn lại cầm một con dao nhỏ, đang tập trung gọt vỏ. Hành động của anh luôn luôn vượt qua dự đoán của mình. Hạ Giai Ngón ngờ ngác đồng vỏ gừng trên tấm thớt, gần nửa buổi mới thu hồi tầm mắt lại. Trong phút chốc giương mắt lên, cô thấy Lục Tiệp vẫn vội vội vàng vàng như cũ, mà ánh mắt anh đang nghiêng nghiêng nhìn cô.

Hạ Giai Ngôn có cảm giác giống như đang làm chuyện xấu bị bắt được, cô chậm rãi đứng thẳng người lên, sau đó cười cười với anh: “Tôi..... còn tưởng anh đi rồi.”

“Đau bụng thì nên nấu trà gừng uống, không nên thường xuyên uống thuốc giảm đau biết chưa.” Lục Tiệp dùng mũi dao gầy gầy cạo cạo lớp vỏ gừng, sau khi ước tính liều lượng vừa đủ, tiếp đó dùng dao lớn trong bếp đập đập mấy củ gừng đấy.

“Đề đấy tôi làm cho.” Hạ Giai Ngôn cảm thấy ngượng ngùng khi làm phiền Lục Tiệp, đang muốn cầm lấy cán dao trong tay anh, nhưng làm nước gừng văng lên tung tóe bắn vào mắt, khiến mắt cô đau rất.

Lục Tiệp thấy cô dụi mắt, mày nhăn lại: “Dùng nước rửa sạch đi, sau đó đứng qua một bên.”

Hạ Giai Ngôn làm y theo lời anh nói, chỉ sau chót lát, trong mắt và vùng da xung quanh không còn cảm thấy nóng nữa.

Lục Tiệp đem gừng đã băm nhuyễn bỏ vào nồi, sau đó nâng tay nhìn đồng hồ, một chút ý tứ muốn ra về cũng không có.

Rất nhanh, mùi gừng nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, Hạ Giai Ngôn hít hít mũi, sau đó nói với Lục Tiệp: “Tôi canh nó sôi là được rồi, trời đã khuya, anh mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lục Tiệp chưa đáp ứng cô, ngược lại hỏi: “Tại sao em lại xin nghỉ học?”

Tư duy của anh rất nhanh nhạy, Hạ Giai Ngôn không thể nào đuổi kịp tiết tấu của anh. Đơ ba giây, cô mới nói qua loa nguyên nhân một lần cho anh biết.

Nghe cô nhắc đến tập đoàn Thiên Tế, Lục Tiệp nhủ mảy, vô thức thốt ra một cái tên: “Hứa Hựu Khiêm?”

“Anh biết anh ta hả?” Hạ Giai Ngôn hỏi.

Nước sôi hơi nước đầy nắp vung lên xuống tạo ra âm thanh, trước tiên Lục Tiệp hạ lửa nhỏ lại, sau nói với cô Hạ Giai Ngôn: “Có ăn chung với anh ta bữa cơm, cũng không tính là thân thiết.”

“Các anh quen biết nhau thế nào?” Hạ Giai Ngôn tò mò, cô đối với bối cảnh phức tạp của Hứa Hựu Khiêm cũng có chút hiểu biết, theo lý mà nói, Lục Tiệp sẽ không kết giao với loại người như Hứa Hựu Khiêm.

“Anh ta là em chồng của Khương Vũ Nhân.” Lục Tiệp nói.

Hạ Giai Ngôn nhạy cảm nhận ra, vừa rồi ngữ khí của Lục Tiệp có chút khéo léo thay đổi, cô nghiêng đầu hỏi: “Khương Vũ Nhân là ai?”

Lục Tiệp “Ồ” một tiếng: “Cô ấy là con gái một người bạn cũ của ba anh, lúc cô ấy đến Anh du học, là anh hướng dẫn cô ấy.”

Hạ Giai Ngôn gật đầu, nhanh chóng nói sang chuyện khác, tránh cho bản thân mình hỏi tới nhiều hơn: “Vậy, thứ bảy tôi có thể xin nghỉ được không?”

“Em không cần xin nghỉ.” Lục Tiệp nói, “Từ Vĩnh Hào kia, em cũng không cần phải gặp.”

“Vì sao?” Cô hỏi.

Lục Tiệp nói: “Chuyện này anh có thể giúp em sắp xếp, thứ bảy nhớ đi học đúng giờ.”

Hạ Giai Ngôn nghĩ Lục Tiệp muốn tìm sự giúp đỡ từ Hứa Hựu Khiêm, nhưng nghĩ đến Hứa Hựu Khiêm chưa chắc sẽ đồng ý, vì thế đã nói: “Hứa Hựu Khiêm là em chồng của con gái bạn ba anh, quan hệ với anh cũng không gần lắm....”

Thấy bộ dạng lo lắng của cô, Lục Tiệp lại nở nụ cười: “Chuyện của em, không cần phải phiền phức tìm Hứa Hựu Khiêm làm gì cả.”

Nhìn Lục Tiệp như đã có dự tính trong lòng, Hạ Giai Ngôn không nhịn được hỏi anh: “Vậy anh có cách gì?”

Trà gừng đã nấu xong, Lục Tiệp rót nó ra chén, sau đó đưa cho Hạ Giai Ngôn. Anh có ý thừa nước đục thả câu: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Hạ Giai Ngôn vẫn có điều băn khoăn, cô còn đang muốn hỏi tiếp, Lục Tiệp đã cướp lời mở miệng trước: “Tốt nhất là nên uống khi còn nóng, nếu để nguội sẽ không có hiệu quả.”

Chén trà gừng tỏa hơi nóng truyền đến tay cô, Hạ Giai Ngôn dùng một chút, nói với anh: “Tôi biết rồi.”

“Thôi anh về đây.” Dứt lời, Lục Tiệp ra phòng khách lấy áo khoác. Anh không mặc vào, chỉ tùy ý vắt nó lên cánh tay.

Hạ Giai Ngôn tiễn anh ra khỏi cửa, cũng thấp giọng nói cảm ơn với anh.

Lục Tiệp gật đầu, trước khi đi còn dặn dò thêm: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tiến xong Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn mới trở lại phòng bếp. Nhìn chén trà gừng vẫn đặt ở nơi đó, đèn nhà bếp chiếu xuống. Chén nước trên bàn phản

chiếu ánh sáng mờ nhạt, nhìn xa xa, lại có chút cô đơn không nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Buổi chiều ngày hôm sau, Hạ Giai Ngôn nhận được một cuộc gọi từ một số điện thoại chưa bao giờ gọi đến. Đầu bên kia truyền đến một giọng nam xa lạ, anh ta tự giới thiệu là trợ lý của Từ Vinh Hào, và mục đích gọi đến là để thông báo cho cô thời gian địa điểm cụ thể gặp mặt với Từ Vinh Hào. Nhớ đến những lời của Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn nói mình không có thời gian, khéo léo hoãn lại cuộc hẹn lần này.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại nội bộ vang lên, Hạ Giai Ngôn cầm phone lên nghe, giọng Quan Mộ Hân đồng thời vang lên: “Đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Đứng ở trước cửa văn phòng Quan Mộ Hân, Hạ Giai Ngôn hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa. Quan Mộ Hân tự mình mở cửa, cô cảm thấy được ưu ái mà lo sợ, chỉ cảm thấy tai họa sắp ập xuống đầu rồi.

“Giai Ngôn, bên Tiền Anh tiến triển thế nào rồi?” Quan Mộ Hân hỏi.

Mỗi lần động đến nhiệm vụ khó khăn, Quan Mộ Hân vẫn hay phảί cấp dưới đi đập bằng mọi chông gai, đợi dọn dẹp sạch sẽ mọi chướng ngại vật, cô ta mới làm ra vẻ xung phong đi đầu, chủ động tiếp nhận những công việc còn lại. Cứ như vậy, bao nhiêu công lao đều bị cô ta cướp đi hết. Ném qua quá nhiều thiệt thòi như vậy, Hạ Giai Ngôn hiểu rõ Quan Mộ Hân đang tính toán điều gì, cô không khai báo bất cứ điều gì, chỉ nói: “Tôi đã liên hệ với bên giải trí Thiên Tế rất nhiều lần, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy quản lý Phùng hồi âm.”

Nghe thấy vậy, mặt Quan Mộ Hân lập tức trầm xuống: “Đã tốn nhiều thời gian như vậy rồi mà vẫn chưa mời được khách vào nhà, sao cô không nghĩ biện pháp khác đi hả?”

Hạ Giai Ngôn cuối đầu không nói.

Quan Mộ Hân dùng sức phủ lên tập văn kiện trong tay, hai khuỷu tay để lên bàn cạnh cáo cô: “Hạng mục lần này rất quan trọng, nếu cô không nắm chắc rằng bản thân mình làm được thì nên báo cáo sớm cho tôi một tiếng. Đừng nói tôi không nhắc nhở cô trước, nếu để chậm tiến độ, hoặc làm khách hàng không hài lòng, cô sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ đấy.”

Gặp phải loại cấp trên hay tham công lại ưa đùn đẩy trách nhiệm cho qua kiểu này thật là khổ không tả nổi. Hạ Giai Ngôn trở về chỗ ngồi của mình, nghĩ đến công việc lại cảm thấy vô cùng bế tắc, cuối cùng đành đứng đi lấy nước sôi pha trà.

Đúng lúc này cũng có hai đồng nghiệp đang nhân hạ pha trà, thấy Hạ Giai Ngôn đi vào, đều vui vẻ gật đầu với cô. Hạ Giai Ngôn mỉm cười đáp lại, trong lúc lấy nước nóng, cô vô tình nghe thấy các cô ấy bàn tán chuyện trợ lý giám đốc bộ phận sáng tạo Phi Phi mang thai.

Bộ phận khách hàng và bộ phận sáng tạo trước giờ vẫn tới lui mật thiết với nhau, tuy Hạ Giai Ngôn không có giao tình với Phi Phi, tuy nhiên tình cờ vẫn hay gặp nhau cùng ăn trưa nói chuyện phiếm. Chuyện Phi Phi mang thai cũng cách đây vài tháng, đây cũng không phải là tin tức gì mới, cô không biết vì sao bọn họ lại lấy chuyện này ra để bàn luận.

Công việc trong tay vẫn chưa giải quyết xong, Hạ Giai Ngôn phải tăng ca đến tám giờ tối mới về nhà. Ngay cả ti vi cô cũng không thềm mở, tắm xong liền nằm lên giường xem giáo trình, để tránh cho Lục Tiệp nói cô đi học mà không tập trung.

Thứ bảy đến lớp, Chu Đình vẫn như cũ sát giờ mới hót ha hót hải chạy vào. Hạ Giai Ngôn thấy cô ấy thờ hỏn hỏn, thấp giọng cười cô: “Lần sau hãy rời giường sớm hai phút, sẽ không cần phải chạy chật vật như vậy.”

Chu Đình vỗ vỗ tay lên ngực, cô cẩn thận để ý Lục Tiệp đang giảng bài, canh lúc anh quay lên, cô mới nói với Hạ Giai Ngôn: “Cậu nghĩ rằng tớ không muốn như vậy hả, chỉ là tớ không dạy nổi.”

Trong lúc nghỉ giữa giờ, Hạ Giai Ngôn mới có thể thoải mái nói chuyện phiếm với Chu Đình. Hiện giờ Chu Đình đang làm việc cho một công ty thương mại nước ngoài, bận rộn luôn ngày luôn đêm, Hạ Giai Ngôn lắng nghe cô than thở nỗi cay đắng trong lòng, đột nhiên, điện thoại di động trong ngăn kéo rung hai cái.

Trên màn hình hiện thông báo: “Bạn có một tin nhắn mới”. Hạ Giai Ngôn mở ra, thì thấy trên mục người gọi viết hai chữ: Lục Tiệp. Cô nhớ mình không hề lưu số điện thoại mới của Lục Tiệp vào danh bạ, để ý kỹ, cô mới phát hiện đây số điện thoại này không phải số Lục Tiệp đã cho trên lớp, mà là số máy trước đây của anh.

Năm đó khi chia tay với Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn cũng không xóa đi số máy của anh trong điện thoại. Dãy số đó vốn đã thuộc nằm lòng từ lâu, cô không muốn làm điều thừa thãi, đối người lừa mình xóa nó đi. Cô nghĩ hẳn Lục Tiệp đã vứt số máy này từ lâu lắm rồi, đến bây giờ xem ra, có rất nhiều chuyện vô cùng không giống với tưởng tượng của cô.

Trong tin nhắn viết, tan học ở lại. Hạ Giai Ngôn nhìn thoáng qua hướng bậc giảng, nhưng không thấy bóng dáng Lục Tiệp đâu cả. Cô chưa trả lời, một lát sau, lại có tin nhắn mới: “Liên quan đến chuyện Tiễn Anh”

Chu Đình phát hiện Hạ Giai Ngôn đang ngẩn người, vì thế tò mò nhìn màn hình di động. Quét mắt qua, cô liền giật mình nói: “Các cậu nhanh như vậy đã cấu kết với nhau rồi hả?”

Hạ Giai Ngôn cất điện thoại di động vào, sau đó nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Chu Đình ngồi sát vào Hạ Giai Ngôn, nhỏ giọng nói: “Anh ta nói cậu tan học ở lại nha, có phải là muốn làm một trận lớn với cậu không đấy?”

Hạ Giai Ngôn tức giận cười thành tiếng, tay cô nắm lấy tay Chu Đình nói: “Cậu nghiêm chỉnh một chút ngay cho tớ”

Chu Đình nhanh nhẹn né tránh, cười hi hi nói: “Cậu với Lục Tiệp vẫn rất xứng đôi, hai người từng là bạn học, bây giờ lại trở thành thầy trò, duyên phận thật kì diệu biết bao. Huống chi, cậu cũng sắp bước vào hàng ngũ gái ế rồi, nếu còn không tìm người yêu, khẳng định nhà cậu sẽ bắt cậu đi xem mắt đấy.”

“Có duyên phận cũng phải phân biệt cho rõ ràng, đây rốt cuộc là lương duyên, hay là nghiệt duyên nữa.” Hạ Giai Ngôn tức giận nói. Nhưng bình tĩnh xem xét lại, trong lời nói của Chu Đình vẫn có ý đúng, cha mẹ cô thường nói bóng nói gió hi vọng cô tìm người yêu, cứ như thể nếu tiếp tục kéo dài sự cô không gả được ra ngoài không bằng. Cho dù thiếu kiên nhẫn, bọn họ cũng không tự mình sắp xếp xem mắt gì gì đó, vì tình cảm vốn dĩ không thể miễn cưỡng, điểm đó bọn họ rõ hơn ai hết.

Sau khi tan học, Hạ Giai Ngôn ở lại trong lớp chờ Lục Tiệp. Lục Tiệp vẫn như thường lệ giải đáp thắc mắc của sinh viên, đợi gần nửa tiếng, cô mới cùng Lục Tiệp rời đi.

Trên đường đến bãi đỗ xe, Lục Tiệp nói với cô: “Thứ hai Phùng Ân sẽ liên hệ với em, bàn bạc kỳ hạn thực hiện và một số vấn đề chi tiết khác, em có yêu cầu gì thêm cứ việc đề cập với cô ấy.”

Hạ Giai Ngôn vô cùng kinh ngạc, vừa mở miệng liền bùm bùm quăng ra một đồng vấn đề: “Anh nói chuyện với quản lý Phùng như thế nào? Có nói rõ ràng rằng Tiễn Anh đến quay quảng cáo cho công ty tôi không? Tiễn Anh cũng đồng ý rồi sao?”

Lục Tiệp nhún vai: “Anh cũng không rõ, em hỏi thử Khương Diên xem.”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Hạ Giai Ngôn không khỏi cao giọng: “Khương Diên? Là Khương Diên nổi tiếng đó hả?”

Khương Diên từng làm mưa làm gió trong dàn siêu sao của giới giải trí, ba năm trước đây anh ta tuyên bố tránh bóng, sau đó ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, từ đó về sau dần mờ nhạt trong con mắt của công chúng. Bên ngoài có tin đồn rằng anh ta sắp quay trở lại, cũng có tin đồn anh ta bí mật kết hôn, nhiều vô kể các phiên bản, người hâm mộ càng quan tâm đến tin tức của anh ta, càng lờ mờ không biết gì.

Hạ Giai Ngôn vẫn cảm thấy khó tin, suốt dọc đường cô liên tục hỏi tới: “Anh biết Khương Diên từ bao giờ thế? Làm sao anh quen được anh ta? Quan hệ của các anh tốt lắm hả?”

Đã lâu Lục Tiệp không được nghe thấy tiếng lèo xèo của cô, trong thoáng chốc, bọn họ giống như trở lại ngày không buồn không lo lúc xưa. Trước đây, anh không hề cảm nhận được khoảng thời gian ấy đẹp đến mức nào, nhưng vài năm vội vã trôi qua, nhưng anh lại chưa từng tìm được khoảng thời gian nào đẹp hơn so với khi ấy.

Không thấy Lục Tiệp trả lời, Hạ Giai Ngôn hỏi anh: “Này, sao không nói gì hết vậy? Anh không phải đang lừa tôi đấy chứ?”

Lục Tiệp rốt cuộc cũng trở về thực tại, anh nói: “Nhà anh và Khương gia có giao tình, Khương Diên là bạn thuở nhỏ với anh.”

“Tại sao tôi chưa bao giờ nghe anh nhắc tới Khương Diên?” Trong giọng nói Hạ Giai Ngôn có vài phần oán trách.

“Bây giờ, nói cho em không phải cũng như nhau sao?” Lục Tiệp nói. Bảy tám năm trước, là thời kỳ hưng thịnh của Khương Diên trong giới điện ảnh, cho dù anh ngu ngốc thế nào, cũng sẽ không ngốc đến nỗi giới thiệu người tình của công chúng lúc bây giờ cho bạn gái mình biết.

Nhìn thấy Khương Diên bằng da bằng thịt ngồi trong phòng riêng, Hạ Giai Ngôn cảm thấy lảng lảng, như đang trong mơ vậy. Bình thường chỉ là người xuất hiện trong màn hình lớn, nay lại có thể ngồi sờ sờ trước mặt, thật sự không thể tin được.

Khương Diên và Cố Hoàn đến từ sớm, thấy Lục Tiệp đi vào thì thờ ơ, nhưng khi thấy Hạ Giai Ngôn theo sau Lục Tiệp đi vào, hai người bọn họ đều ăn ý trêu Lục Tiệp, nói anh Kim Ốc Tàng Kiều*, sẽ mách với ba mẹ anh đang ở nước Anh xa xôi.

Lục Tiệp không nói gì, chỉ giới thiệu Hạ Giai Ngôn cho bọn họ quen biết. Lúc giới thiệu Hạ Giai Ngôn cho bọn họ, Lục Tiệp chỉ nói tên cô là Hạ Giai Ngôn, còn về quan hệ với cô như thế nào thì hoàn toàn không đề cập đến.

Hạ Giai Ngôn chưa từng thấy Cố Hoàn, nên nhìn nhiều lần, Cố Hoàn phát hiện ra quay mặt về phía cô mỉm cười, cho cô thoải mái quan sát. Nghe Khương Diên và Cố Hoàn nói đùa xong, Hạ Giai Ngôn tuy rằng cảm thấy xấu hổ, nhưng chút xấu hổ ấy không thể che dấu được sự kích động trong lòng, cô không nhịn được đem tâm tình trong lòng nói cho Lục Tiệp đang ngồi bên cạnh. Lục Tiệp nghe xong, đề nghị cô: “Em lại véo vào mặt của anh ta đi.”

“Tại sao?” Hạ Giai Ngôn khó hiểu.

Lục Tiệp nói: “Anh ta ghét nhất bị ai đó véo vào mặt, nếu anh ta có phản ứng, tức là không phải em đang nằm mơ.”

Hạ Giai Ngôn bĩu môi: “Nhàm chán”

Khương Diên và Cố Hoàn ngồi ở đối diện đang lặng lẽ vãn tai nghe hai người nói chuyện, Cố Hoàn che miệng cười trộm: “Giáo sư Lục, không ngờ anh cũng biết liếc mắt đưa tình với con gái nha.”

“Hắn là chúng ta nên chụp lại bộ dạng của anh ta bây giờ, để sau này khi bị anh ta nói móc thì lôi ra.” Thời điểm Khương Diên dường như bị thương, Lục Tiệp không ít lần châm chọc, rốt cuộc cũng đợi được tới ngày hôm nay, anh ta đương nhiên nhân cơ hội lần này đòi lại hết cả vốn lẫn lời.

Khương Diên và Cố Hoàn kẻ tung người hứng, khiến Hạ Giai Ngôn càng thêm xấu hổ.

Thừa dịp Hạ Giai Ngôn không để ý, Lục Tiệp hung hãn liếc mắt trừng bọn họ một cái, Cố Hoàn lập tức cảm thấy e dè một chút, Khương Diên tuy không có phản ứng gì, nhưng lúc sau cũng không dám can rờ như vậy nữa.

Hạ Giai Ngôn biết được Khương Diên vừa giúp mình một việc lớn, vì thế xuất phát tự đáy lòng nói cảm ơn với anh ta.

“Anh cũng có quen biết với Tiễn Anh, nên việc này giải quyết cũng khá dễ dàng thôi.” Khương Diên liếc mắt nhìn Lục Tiệp một cái, nói tiếp: “Đương nhiên, cho dù có phải xông pha vào biển lửa, anh cũng sẽ thay em xử lý thỏa đáng. Dù sao, Lục Tiệp cũng rất ít khi nhờ người khác.....”

Lục Tiệp hí mắt, Khương Diên vừa nhìn đã hiểu sự uy hiếp của anh, thức thời đem nửa câu sau nuốt vào, chỉ nói: “Lần sau gặp những vấn đề thế này cứ đến tìm anh, không chừng anh có thể cố gắng góp chút sức lực bé nhỏ để giúp đỡ.”

Hạ Giai Ngôn nghe ra, Khương Diên đang nhắc nhở riêng với cô, cô không cần phải nói cảm ơn với anh ta, mà là Lục Tiệp. Cô không nói gì, chỉ mỉm cười.

Trong lúc mọi người đang ăn cơm trưa, Hạ Giai Ngôn buông đũa, theo chân bọn họ lên tiếng chào hỏi rồi mượn cớ ra ngoài. Bọn họ cũng biết rằng cô muốn đi tính tiền, Khương Diên gọi Lục Tiệp một tiếng, mà Lục Tiệp ngay cả đầu cũng không ngước lên, chỉ nói: “Mặc kệ cô ấy đi.”

Khương Diên lại không nhịn được trêu chọc anh: “Một bữa cơm sẽ không mang nợ, cậu thật sự bỏ được sao?”

Lục Tiệp trầm mặc, đang lúc Khương Diên và Cố Hoàn đều nghĩ sẽ không lấy được đáp án thì anh lại thì thầm nhỏ: “Tớ nợ cô ấy rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ, Hạ Giai Ngôn là người vui nhất. Lúc chào từ biệt, Khương Diên còn nhiều lần mời Hạ Giai Ngôn đến nhà mình chơi, cô nhiệt tình đồng ý.

Sau khi Khương Diên và Cố Hoàn rời đi, Lục Tiệp cũng đưa Hạ Giai Ngôn về nhà. Trong lúc chờ đèn đỏ, anh phát hiện Hạ Giai Ngôn đang đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, vì thế hỏi cô: “Đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Giai Ngôn quay đầu lại, thành thật trả lời: “Lần trước Khương Diên đăng tải một status* trên weibo**, hỏi các fan hâm mộ làm thế nào để dỗ bạn gái, tôi đang nghĩ, dòng status đó có phải vì Cố Hoàn mà được đăng lên hay không?”

“Nếu không phải vì cô ấy thì còn có thể vì ai được nữa?” Lục Tiệp hỏi “Em cũng xem cái đó trên weibo à?”

Hơn nửa năm trước, Khương Diên vắng bóng đã lâu đột nhiên cập nhật weibo, hỏi đồng đạo các bạn trên mạng phương pháp lấy lòng bạn gái, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi đã khiến dư luận nóng lên. Là một fan hâm mộ, dĩ nhiên Hạ Giai Ngôn sẽ không bỏ qua tin tức này. Tuy nhiên, Khương Diên không tiếp tục giải thích cho những sự việc phát sinh sau đó. Thần tượng toàn dân cần lấy lòng một người con gái, cô ấy là ai, anh ấy có nhận được sự tha thứ của bạn gái hay không, toàn bộ đều trở thành vấn đề bí ẩn. Cô nói với Lục Tiệp: “Nếu thật vậy! Tôi rất muốn biết, rốt cuộc anh ấy đã dùng cách gì để dỗ Cố Hoàn hết giận.”

Lục Tiệp cười cô: “Em thật nhiều chuyện.”

Hạ Giai Ngôn không phủ nhận, sau đó cô còn nói: “Tôi còn tò mò hơn là, không biết đến tận cùng anh ấy đã làm chuyện gì khiến cho Cố Hoàn tức giận

như vậy?”

Lục Tiệp nói: “Đợi lần sau gặp mặt, em có thể hỏi anh ta.”

Hạ Giai Ngôn lắc đầu: “Như vậy sẽ chạm vào vết sẹo cũ trong lòng thần tượng của tôi. Không hay đâu!”

Đèn đỏ chuyển qua màu xanh, Lục Tiệp tập trung lái xe, không nói gì thêm. Hạ Giai Ngôn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau, cô nghe thấy tiếng Lục Tiệp vang lên: “Em nói như thế nào?”

“Nói gì?” Hạ Giai Ngôn không hiểu được.

Ánh mắt Lục Tiệp nhìn thẳng về phía trước, trầm giọng hỏi cô: “Em cũng là fan hâm mộ của Khương Diên, chẳng lẽ không thay anh ta bày mưu tính kế hay sao?”

Lòng ngực bỗng dưng dâng lên một cảm giác rất lạ, Hạ Giai Ngôn cúi đầu, giọng lãnh đạm nói: “Việc trước đây đã lâu như vậy rồi, tôi cũng không còn nhớ nữa.”

Lời của cô như mang hai ý nghĩa, tâm trạng Lục Tiệp dần trở nên phức tạp. Anh nín thở, vô thức siết chặt tay vào vô lăng, sau đó không cùng Hạ Giai Ngôn nói thêm lời nào.

Hai mươi phút sau, ô tô ổn định dừng dưới lầu nhà trọ. Hạ Giai Ngôn tháo dây an toàn, đang muốn nói lời cảm ơn, da đầu chợt cô căng ra, nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng.

Vừa mở khóa cửa, Lục Tiệp chợt nghe tiếng cô hô nhỏ, anh quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

“Tóc của tôi mắc vào dây đồng hồ rồi.” Hạ Giai Ngôn thử xả tóc xuống, dùng sức một chút, cô đau tới mức á khẩu.

Lục Tiệp nghiêng người để tay cô lại, thấp giọng: “Đừng nhúc nhích, để anh.”

Hơi thở ấm áp của anh phả vào gò má, Hạ Giai Ngôn cảm thấy cơ thể mình có chút cứng đờ, ngay cả ngón chân cũng tự nhiên co lại.

Các ngón tay luồn vào trong những sợi tóc mềm mại của cô, cảm giác dễ chịu đến nỗi khiến người ta không nỡ rời xa. Lục Tiệp gỡ mấy sợi tóc mắc kẹt trong dây đồng hồ ra, nửa giây sau, đã giải quyết xong mấy sợi tóc ấy. Anh liếc qua, thấy Hạ Giai Ngôn đang rũ mắt xuống, rèm mi rậm khe khẽ run. Có lẽ cô nhận ra anh đang nhìn mình chăm chú, nên bỗng chốc giương mắt, thế là ánh mắt hai người vô tình chạm nhau.

Trong xe trở nên tĩnh lặng, chỉ cần lắng nghe, chắc chắn bọn họ có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương. Hạ Giai Ngôn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trong đáy mắt anh, tim đập nhanh hơn nửa nhịp, cô vội chuyển tầm mắt, tiếp theo hỏi anh: “Xong rồi sao?”

Dường như cuối câu nói của cô mang theo một chút run rẩy, và dây thần kinh trong tai của Lục Tiệp dường như cũng xao động lên không ít. Anh chậm rãi thu tay lại, thanh âm ổn định trả lời: “Xong rồi.”

Hạ Giai Ngôn buông tay xuống, cô không nhìn anh, chỉ nói: “Cảm ơn anh.”

Lục Tiệp dừng nửa giây: “Không cần khách sáo, việc nhỏ mà thôi.”

Hạ Giai Ngôn sợ anh không hiểu, vì thế bổ sung: “Ý tôi là về chuyện Tiền Anh ấy.”

Giọng nói của Lục Tiệp nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì: “Anh biết.”

Hạ Giai Ngôn không nhịn được nhìn về phía anh. Tuy ngoài mặt anh rất bình tĩnh, nhưng khi thấy bộ dạng muốn nói rồi lại thôi của cô, anh lại “Đuối” khéo cô về.

Chủ nhật không có lịch học, Hạ Giai Ngôn cũng không về nhà, chỉ làm tổ trong phòng trọ của mình ngủ đến mức không biết trời trăng mây gió là gì.

Có lẽ do gần đây áp lực hơi nhiều, nên chất lượng giấc ngủ của Hạ Giai Ngôn cũng kém đi, chỉ một đêm lại hai ba lần mơ thấy ác mộng. Điện thoại di động trên đầu giường rung lên liên tục vậy mà cô vẫn không thể phân biệt đây là thật hay mơ. Mãi đến khi các đồ vật bên cạnh rung điện thoại, tạo ra âm thanh chói tai thì cô mới tỉnh hẳn.

Âm thanh di động phát ra không đều, Hạ Giai Ngôn khó khăn hé mắt ra, đưa tay mò mò tìm tới. Cô mơ hồ “A lô” một tiếng, tiếp theo chỉ nghe thấy giọng Chiêm Tuệ vang lên: “Giai Ngôn, em vẫn chưa rời giường sao?”

Hạ Giai Ngôn đưa tay nhìn đồng hồ một chút, hơn mười giờ rồi. Cô chống tay ngồi dậy: “Chuẩn bị dậy đây ạ, có chuyện gì vậy chị dâu?”

Chiêm Tuệ nói: “Hôm nay chị hầm canh gà, rất bổ, em có thể đến đây uống canh không?”

Hạ Giai Mặc và Chiêm Tuệ đều làm việc ở trung tâm thành phố, trước khi bọn họ kết hôn đã mua một căn nhà gần đó. Cô đồng ý qua bên ấy, sau đó rời giường đi rửa mặt.

Ngang qua siêu thị, Hạ Giai Ngôn mua ít nước trái cây ướp lạnh, tới trước quầy đồ chơi cô lại chọn thêm một ít đồ chơi cho Thông Thông. Chung quy cũng chỉ là một cậu bé, thích mỗi ô tô và người máy mà thôi, lần trước cô có mua cho Thông Thông một hộp LEGO***, nhưng cậu bé đến nhìn cũng không thèm liếc một cái, nói cái đó chỉ có con gái mới chơi.

Nhìn thấy Hạ Giai Ngôn lại xách túi này túi nọ đi lên, Chiêm Tuệ ra mở cửa sau đó nghiêm giọng nói cô lại khách sáo tiêu tiền lung tung. Cô để đồ lên bàn, cười nói: “Em cũng đâu phải mua cho hai người đâu, em mua cho Thông Thông mà.”

Chiêm Tuệ nói: “Thông Thông đang chơi điện tử trên máy tính trong thư phòng với ba nó rồi, em vào chơi cùng nó đi.”

“Để nó chơi đi ạ.” Hạ Giai Ngôn theo Chiêm Tuệ tới phòng bếp: “Có gì cần em phụ không?”

“Đều là mấy việc vặt vãi, không cần phụ gì đâu.” Chiêm Tuệ nói, nhưng Hạ Giai Ngôn kiên trì muốn giúp đỡ, nên cô cũng không từ chối được.

Các cô bận rộn trong bếp một lúc lâu, Hạ Giai Mặc mới từ thư phòng đi ra. Thấy Hạ Giai Ngôn, anh nói: “Thông Thông đã vài lần hỏi anh khi nào thì em đến, vào chơi với nó đi, nơi này giao cho anh chị là được rồi.”

Chiêm Tuệ cũng nói vào: “Đi đi, đi đi”

Hạ Giai Ngôn cầm đồ chơi bước vào thư phòng, cô đứng ở cạnh cửa nói: “Hello”, Thông Thông nghe thấy tiếng cô, bỏ con chuột ra chạy đến ôm cô.

Từ trước tới giờ Thông Thông luôn dính lấy Hạ Giai Ngôn, suy nghĩ của trẻ con rất đơn giản, ai tốt với nó, nó sẽ thân thiết với người ấy. Chiêm Tuệ nói cô có duyên với con nít, cô thì chỉ cười cười không nói gì cả.

Chiêm Tuệ hầm canh gà rất chuẩn, còn chưa tới giờ ăn cơm, Hạ Giai Ngôn và Thông Thông hướng theo nơi phát ra mùi thơm kia, sớm đi ra phòng ăn ngồi chờ. Chiêm Tuệ múc cho cô hẳn hai bát canh gà lớn, canh gà tuy béo nhưng không ngấy, Hạ Giai Ngôn cảm khái: “Em còn nhớ lúc em mới vào công ty, có một buổi tối phải chạy gấp hạng mục tới hơn mười hai giờ đêm, em đói đến run tay run chân, đành nấu một gói mì ăn liền vị gà hầm nấm. Lúc ấy em nghĩ, nếu có thể uống một chén canh gà nóng hổi thì tốt biết mấy.”

Hạ Giai Mặc trách cô: “Lại ăn mì ăn liền, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Tại em đói mà.” Hạ Giai Ngôn lôi kéo Thông Thông: “Thông Thông, mì ăn liền có ăn được không?”

Thông Thông mơ hồ nói: “Ăn ngon!”

Hạ Giai Mặc cười mắng: “Em đừng có dạy hư thằng nhỏ.”

Cơm nước xong xuôi, Thông Thông ngáp lên ngáp xuống, Chiêm Tuệ dẫn cậu bé đi ngủ, Hạ Giai Ngôn và Hạ Giai Mặc ngồi xem tivi trong phòng khách.

Hạ Giai Ngôn cầm điều khiển từ xa buồn chán chuyển hết kênh này đến kênh khác. Hạ Giai Mặc thấy cô không có tâm trạng xem tivi, nên nói chuyện với cô: “Anh nghe A Bằng nói, em vẫn chưa gặp mặt Từ Vĩnh Hào, vậy việc kia bây giờ giải quyết thế nào rồi?”

Tất cả các kênh gần như được chuyển thành một vòng, Hạ Giai Ngôn vẫn không tìm được tiết mục mình muốn xem. Cô để điều khiển từ xa lên bàn trà, sau đó trả lời: “Ừm, đã giải quyết xong rồi ạ.”

Có thể thay Hạ Giai Ngôn dàn xếp một vấn đề khó giải quyết như vậy cũng không có mấy người, Hạ Giai Mặc hỏi: “Là Lục Tiệp giúp hả?”

Hạ Giai Ngôn rót cuộc đã hiểu tại sao Chiêm Tuệ lại vô duyên vô cớ kêu mình đến đây uống canh gà. Cô dựa lưng vào sofa, không phủ nhận.

“Không phải anh ta định làm lại từ đầu với em đấy chứ?” Hạ Giai Mặc hỏi.

Phạm Ngạn Xương mời mọi người ăn cơm đêm đó, sau khi đưa Hạ Giai Ngôn về phòng trọ anh quay lại khách sạn, lúc ấy vẫn chưa tàn cuộc, nhưng Tạ Luật đã như một đồng bunn nhào vật vạ trên sofa. Triệu Lượng thì thăm cho anh biết, họa này là vì Giai Ngôn mà ra, Hạ Giai Mặc nhìn ra manh mối. Tuy rằng Lục Tiệp không phải đặt biệt về nước vì cô, nhưng loại vô tình gặp gỡ như thế này có sức ảnh hưởng lớn hơn gấp trăm ngàn lần so với cố ý sắp đặt, anh không cho rằng Lục Tiệp có thể thờ ơ.

“Em nghĩ hình như là vậy.” Hạ Giai Ngôn trả lời. Cô rất hiểu Lục Tiệp, lúc đầu do tâm tư rối bời, mới không phát hiện Lục Tiệp đang âm thầm kỹ lưỡng lấy lui để tiến. Bất luận Lục Tiệp che giấu tốt như thế nào đi nữa, nhưng ánh mắt không thể dối người được, ngày hôm qua ở trong xe, từ trong ánh mắt của anh cô đã thấy được câu trả lời.

“Vậy em tính thế nào?” Hạ Giai Mặc hỏi.

Đài truyền hình vừa phát một bộ hài kịch mới, Hạ Giai Ngôn nghe thấy tiếng cười đã thấy phiền lòng, cô tắt tivi, sau đó trả lời: “Em sẽ tìm cơ hội nói rõ với anh ấy.”

Thấy vẻ mặt cô hồ hững, Hạ Giai Mặc trầm xuống nói: “Anh nói một câu thật lòng, Giai Ngôn, năm đó em và Lục Tiệp chia tay, thực sự rất không nghiêm túc.”

Yêu đương với Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn đã bất chấp tất cả hậu quả của chuyện tình cảm trong khi học đại học. Lục Tiệp đã là sinh viên năm ba. Mọi

người quen biết anh đều rõ, anh đã sớm nộp đơn xin phép, hoàn thành chương trình bên này sẽ quay về Anh tiếp tục học cao lên. Hướng chi điều kiện gia đình của Lục Tiệp cũng rất tốt, mà nhà họ Hạ bất quá cũng chỉ là gia đình bậc trung. Người bên cạnh nhìn thế nào cũng thấy thấy bọn họ không hợp, với lại Hạ Giai Mặc cũng ngăn cản, nhưng cô vẫn khư khư cố chấp, có mười con trâu cũng không kéo lại được.

Phải mất nhiều năm thanh xuân, Hạ Giai Ngôn mới hoàn toàn ngộ ra, quyết tâm buông tha đoạn tình cảm năm xưa. Không ngờ, Lục Tiệp lại xuất hiện đúng thời điểm khó khăn, ngay cả bản thân anh trai cũng đã dao động, cô thật sự không biết nên cảm thấy vui, hay đáng buồn.

Hoàn phần 2-

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chiều thứ hai, Phùng Ân quả nhiên kêu trợ lý gọi điện thoại cho Hạ Giai Ngôn, thông báo cô đến nói chuyện tại trụ sở công ty giải trí Thiên Tế. Hạ Giai Ngôn không dám chậm trễ, cúp điện thoại xong vội vàng mặc áo khoác ngoài vào, dặn dò Thành Mi vài câu sau đó hấp tấp rời khỏi văn phòng.

Tại thời điểm này, thang máy không được sử dụng nhiều lắm, Hạ Giai Ngôn chờ không đến một phút, thang máy đã từ tầng trên đi xuống, dừng ngay tại vị trí của cô ở tầng trệt. Hạ Giai Ngôn vốn tưởng trong thang máy không có ai cả, nhưng khi cửa được mở ra hết cô mới phát hiện có một người đàn ông đang đứng bên cạnh bảng phím ấn của thang máy.

Đập vào mắt Hạ Giai Ngôn đầu tiên không phải là khuôn mặt của anh ta, mà là băng chức vụ anh ta đang đeo trên người. Thoáng nhìn thấy bốn chữ in đậm “Giám Đốc ý tưởng”, cô đứng mực đứng mực chào hỏi: “Chào giám đốc Lê”

Lê Thiệu Tri lịch sự đáp “Ừ” một tiếng, anh thay cô giữ nút mở cửa thang máy, đợi cô đi vào mới thả tay ra, thuận miệng hỏi: “Lầu mấy?”

“Lầu một ạ, cảm ơn!” Hạ Giai Ngôn nói. Tuy bộ phận khách hàng và bộ phận ý tưởng thường hay lui tới mặt thiết với nhau, nhưng những đồng nghiệp bộ phận ý tưởng thường trao đổi công việc với Hạ Giai Ngôn đa phần chỉ là những người có chuyên môn về mỹ thuật hay dự án, còn về phần giám đốc ý tưởng, cô rất ít khi tiếp xúc. Lê Thiệu Tri xuất thân từ tổ dự án, thăng tiến rất nhanh, anh ta từng đảm nhận chức vụ trong nhiều công ty quảng cáo A4, về sau cấp trên Diệu Thế được khoét được, mời anh về đảm nhiệm chức giám đốc ý tưởng này.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Hạ Giai Ngôn chợt nghe Lê Thiệu Tri hỏi: “Quảng cáo bên kia đã đồng ý rồi sao?”

Diệu Thế từ trên xuống dưới có trên mấy trăm nhân viên, Hạ Giai Ngôn không ngờ Lê Thiệu Tri có thể nhận ra được cô là nhân viên thuộc tổ của Quan Mộ Hân, không thể không bất ngờ. Nhưng ngẫm lại, cô cảm thấy điều ấy cũng bình thường thôi, Lê Thiệu Tri khẳng định phải có chút gì đó hơn người, bằng không làm sao có thể có được thành tích như ngày hôm nay chứ.

“Trước mắt kể ra vẫn chưa xác định được, chúng tôi vẫn cần phải tiếp tục theo dõi tiếp ạ.” Hạ Giai Ngôn trả lời.

Lê Thiệu Tri chỉ gật đầu, mà trong lòng lại cảm thấy có chút không thoải mái. Ayers đưa ra yêu cầu muốn Tiền Anh đảm nhiệm vai chính cho quảng cáo lần này anh vốn định tự mình thuyết với lãnh đạo công ty giải trí Thiên Tế rồi, nhưng Quan Mộ Hân lại nói điều này thuộc phạm vi nghiệp vụ của cô ta, cô ta sẽ cố gắng làm tốt. Đã làm việc với nhau nhiều năm, Lê Thiệu Tri rất rõ tính hiếu thắng mạnh mẽ của cô ta, vì thế đành buông tay để cô ta phụ trách. Người trong ngành rình quảng cáo của Ayers như thể hổ rình mồi, Diệu Thế phải nhanh chóng đáp ứng được yêu cầu của khách hàng, kí kết hợp đồng, như vậy mới có thể yên tâm không bị lọt mất. Nhưng đã một tuần trôi qua, bên Quan Mộ Hân vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Thang máy rất nhanh xuống đến tầng một, Lê Thiệu Tri đến bãi đỗ xe tầng phụ trong lòng đất, cửa thang máy mở ra thì anh lại giúp giữ nút mở cửa. Hạ Giai Ngôn gật đầu với anh, sau đó bước ra khỏi thang máy.

Để tiết kiệm thời gian, Hạ Giai Ngôn trực tiếp bắt taxi, gần hai mươi phút đã tới trước trụ sở công ty giải trí Thiên Tế. Vừa bước vào sảnh lớn, cô thấy cửa thang máy sắp đóng lại, vì thế cao giọng hô lên: “Chờ một chút”, đồng thời chạy nhanh đến đó.

Bước vào trong, Hạ Giai Ngôn định cảm ơn người vừa giúp mình giữ thang máy, giương mắt lên mới phát hiện người nọ chính là Lê Thiệu Tri.

Lê Thiệu Tri cũng không ngờ được người đến lại là cô, tuy rằng phản ứng của anh rất bình tĩnh, nhưng trên mặt vẫn hiện ra một tia kinh ngạc.

“Giám đốc Lê, sao lại là anh?” Hạ Giai Ngôn hỏi.

Rất nhanh, Lê Thiệu Tri đã hiểu ra, anh hỏi: “Quản lí Quan kêu cô tới đây để đàm phán sao?”

Hạ Giai Ngôn nói: “Vâng ạ.”

Lê Thiệu Tri thấp giọng nắn nót một câu, anh quyết định ngày mai sẽ hẹn giám đốc bộ phận khách hàng ra nói chuyện, hỏi rõ ràng xem Quan Mộ Hân làm quản lý ở bộ phận khách hàng như thế nào.

Bọn họ lên lầu thứ mười ba, nhân viên tại quầy lễ tân đã nhận ra Hạ Giai Ngôn, thấy cô vào đã nói: “Chào cô Hạ, quản lý Phùng đang đợi cô đấy ạ.”

“Vâng, cảm ơn.” Hạ Giai Ngôn nói.

Lễ tân nhìn đến người đàn ông đứng bên cạnh Hạ Giai Ngôn, hỏi tiếp: “Vị này là đồng nghiệp đi cùng cô luôn ạ?”

Hạ Giai Ngôn đang muốn giải thích anh ta chính là cấp trên của mình, không ngờ nhân viên lễ tân kia chưa cho cô cơ hội nói ra, tay đã làm hành động “Xin mời” nói: “Mời hai vị qua bên này.”

Mặc dù Lê Thiệu Tri cảm thấy kì lạ, nhưng dọc đường đi vẫn không lên tiếng hỏi bất cứ điều gì cả.

Lễ tân đưa bọn họ tới văn phòng của Phùng Ân. Vừa mở cửa, Phùng Ân liếc mắt đã nhận ra bóng dáng của Lê Thiệu Tri, cô lập tức nghênh đón, chủ động đưa tay: “Giám đốc Lê, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Lê Thiệu Tri bắt tay với cô, sau đó còn hỏi thăm thêm vài câu. Hạ Giai Ngôn khéo léo theo sau Lê Thiệu Tri, mãi đến khi Phùng Ân đem sự chú ý dịch chuyển tập trung lên người mình, cô mới tự giới thiệu bản thân.

Phùng Ân tiếp tục chủ động bắt tay với Hạ Giai Ngôn, giọng cô tràn ngập áy náy: “Đều tại tôi, tuần trước phải đi công tác vài ngày, không chỉ làm lỡ chuyện quan trọng, còn khiến cô phải chạy tới chạy lui, thật xin lỗi.”

Hạ Giai Ngôn thăm nghĩ, Phùng Ân không hồ là người đại diện của diễn viên điện ảnh nổi tiếng Tiền Anh, ngay cả khả năng diễn xuất cũng vô cùng đáng cấp.

Sau khi xã giao xong, bọn họ đến khu tiếp khách để thương thảo việc chính. Thật ra, việc này cũng không có gì để bàn bạc cả, nên xác định chuyện bọn họ cần làm lúc này, chẳng hạn khắc phục mối quan hệ đang căng thẳng của hai bên.

Cuộc đàm phán lần này diễn ra thuận lợi đến mức khiến Lê Thiệu Tri phải kinh ngạc. Bằng nhãn lực của anh, đương nhiên có thể nhìn ra được, Phùng Ân đang có ý định lấy lòng Diệu Thế, nói chính xác hơn một chút, hẳn là đang tự mình lấy lòng vị bên cạnh không dùng đến danh bộ phận khách hàng để làm việc. Vừa rồi Hạ Giai Ngôn không phát biểu bất cứ ngôn luận nào, nên tạm thời anh vẫn không nhìn ra được cô có chỗ nào đặt biệt, khiến cho một người cao ngạo như Phùng Ân cũng phải nhún nhường như vậy.

Khi bọn họ bước ra khỏi trụ sở làm việc thì đã gần sáu giờ tối, trời đã chập choạng tối, đèn đường hai bên cũng đã sáng lên. Hạ Giai Ngôn nói tạm biệt với Lê Thiệu Tri, nhưng Lê Thiệu Tri lại hỏi: “Cô định quay về công ty hả?”

Hạ Giai Ngôn trả lời: “Vâng ạ.”

“Đi chung xe với tôi đi, dù sao tôi cũng trở về công ty.” Lê Thiệu Tri nói.

Lúc này giao thông đang ở giờ cao điểm, nhưng Hạ Giai Ngôn lại vui vẻ đồng ý đi nhờ xe lần này: “Vây làm phiền giám đốc rồi ạ.”

Mở cửa xe ra, Hạ Giai Ngôn thấy một mô hình transformers được bày ra ngay trên ghế lái phụ. Lê Thiệu Tri cầm lấy nó tùy ý thả ra ghế sau, sau đó giải thích: “Đồ chơi của con tôi ấy mà.”

Hạ Giai Ngôn ít khi lên xe của đàn ông lạ, để làm dịu đi không khí, cô đùa một chút: “Tôi còn tưởng anh dùng nó để tìm linh cảm gì đó chứ.”

Lê Thiệu Tri cong cong khóe miệng, sau đó tập trung lái xe.

May mắn thay giao thông trong khoảng thời gian này vẫn chưa thuộc thời điểm tệ nhất, có thể đi được một đường thẳng tắp. Còn hai ngã tư nữa là tới công ty, điện thoại Lê Thiệu Tri vang lên. Anh tắt radio trong xe đi, sau đó sử dụng tai nghe bluetooth để nói chuyện.

Hạ Giai Ngôn không cố ý nghe lén, nhưng lời nói của Lê Thiệu Tri lại không sót một chữ nào. Anh đang nói chuyện công việc, Hạ Giai Ngôn nghe câu được câu mất, Lê Thiệu Tri đột nhiên nói: “Vâng, để tôi ghi lại...”

Ý thức được Lê Thiệu Tri đang phát tín hiệu cho mình, Hạ Giai Ngôn lập tức lấy điện thoại di động ra, mở thư mục ghi chú lên, cô chỉ nghe Lê Thiệu Tri nói mấy chữ rồi lập lại nguyên nội dung đoạn nói chuyện của người khác: “Thời gian gặp mặt là chín giờ bốn mươi phút sáng thứ ba tuần sau, địa chỉ là khu số 2x đường Trữ Thực khu Giang Hán, số điện thoại di động là 13xxxxxxxx...”

Đội Lê Thiệu Tri kết thúc cuộc trò chuyện, ngón tay Hạ Giai Ngôn vẫn đang lướt rất nhanh trên màn hình. Anh để ý liếc mắt nhìn Hạ Giai Ngôn một cái, trong giọng nói mang theo vài phần khen ngợi: “Phản ứng rất nhanh.”

“Tôi từng là thư ký của hội học sinh, những việc như thế này đã trở thành thói quen rồi.” Hạ Giai Ngôn nói. Hèn chi cô cứ có cảm giác, hôm nay Lê Thiệu Tri thoát nhìn thiếu thiếu điều gì đó, hóa ra là bởi vì anh ta không mang theo trợ lý Phi Phi đi cùng. Nếu cô nhớ không lầm trong lúc tán gẫu, Phi Phi đã mang thai được sáu tháng, trong khoảng thời gian này không nên đi lại làm lụng vất vả. Như vậy xem ra, anh ta có thể được coi là một cấp trên rất biết quan tâm với cấp dưới của mình.

“Trực tiếp gọi những thông tin ghi lại ban nãy đến điện thoại của tôi đi?” Lê Thiệu Tri nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Đã có mã vùng* của tôi chưa?”

“Chưa à.” Hạ Giai Ngôn trả lời. Trong công ty mã vùng của các cấp trên đều được công khai trong nội bộ, ngay cả mã vùng của cấp trên cũng không lưu lại hình như có chút thiếu tôn trọng, may thay Lê Thiệu Tri cũng không nói gì chỉ đọc mã vùng cho cô.

Sau khi giải quyết xong khâu tuyển chọn vai diễn quảng cáo, hạng mục Ayers rốt cuộc cũng bị Diêu Thế lấy được. Hạ Giai Ngôn không quên công lao của Lục Tiệp trong chuyện này, cô nhắn tin riêng gửi lời cảm ơn đến anh, vì muốn thể hiện lòng biết ơn, cô còn mời anh ăn bữa cơm. Tất nhiên, chẳng qua cô chỉ mượn danh có mời Lục Tiệp ăn cơm mà thôi, mục đích chính là muốn làm rõ mối quan hệ với anh.

Hạ Giai Ngôn đang suy nghĩ nói sao cho khéo, vậy mà Lục Tiệp không hề để ý tới cô, ngay cả tin nhắn trả lời cũng không có. Cô chỉ ngây ngốc đợi hai ngày, thư mục nhận vẫn không xuất hiện tin nhắn nào của anh cả, cô chỉ có thể coi như không có gì mà thôi.

Thứ bảy đi học, Hạ Giai Ngôn lại bất ngờ gặp Lục Tiệp trước cửa lầu. Lục Tiệp cũng thấy cô, cô nói với anh: “Buổi sáng tốt lành.” Còn anh chỉ gật gù đầu.

Hai người vai kề vai bước lên từng bậc thang, Hạ Giai Ngôn đi bên trái Lục Tiệp, nhưng Lục Tiệp vẫn không lấy cặp đựng laptop đang đeo bên trái đổi qua bên phải. Cô cảm thấy sự im lặng này có vẻ hơi quái dị, vì thế đã nói: “Anh có nhận được tin nhắn của tôi không?”

Lục Tiệp hình như đang nhớ lại, ba giây sau mới nói: “Hình như là có, nhưng anh không xem kỹ cho lắm, có chuyện gì quan trọng sao?”

Hạ Giai Ngôn khẽ nhún mày: “Cũng không có gì, tôi chỉ muốn cảm ơn anh đã giúp đỡ thôi.”

Lục Tiệp ngừng khi đều đều nói: “Không phải em đã cảm ơn rồi à? Sao giờ lại cảm ơn lần nữa?”

Hạ Giai Ngôn bị anh làm cho nghẹn, mãi một lúc sau vẫn không nói được gì. Thái độ của Lục Tiệp đối xử với cô thật khó hiểu, quả thật có chút kì lạ, nếu nói là bình thường, nhưng thật sự lại chẳng bình thường chút nào.

Bước vào lớp, Lục Tiệp theo thói quen dừng chân lại để cho cô đi lên, cô đến hàng ghế sau, vừa ngồi xuống đã cảm thấy buồn chán nhìn điện thoại.

Hôm nay đi học cũng không có gì đặc biệt cả. Chu Đình tiếp tục xem xét xung quanh rồi mới lặng lẽ vào lớp, sau đó cùng Hạ Giai Ngôn ở trong lớp thả hồn theo gió theo mây. Trong giờ học, Chu Đình bắt chéo chân nói chuyện với Hạ Giai Ngôn, nhưng Hạ Giai Ngôn lại chẳng thể tập trung đáp lời, ánh mắt của cô luôn cố tình liếc về phía bục giảng.

Chu Đình đang nói tuần sau cùng đồng nghiệp đi ra ngoại ô tổ chức tiệc nướng, mà Hạ Giai Ngôn đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Cậu nói xem, khi hai người xa cách nhau trong quãng thời gian quá dài, thì sự gắn kết giữa bọn họ sẽ dần dần mất đi từng chút một, hay nó sẽ vẫn còn đó, nguyên vẹn, không nhiều thêm mà cũng chẳng ít đi?”

“Đương nhiên là mất đi rồi” Chu Đình kiên định nói: “Sau khi xa nhau, hai người đều có cuộc sống riêng của mình, đừng nói là gắn kết, ngay cả tiếng nói chung cũng sẽ không có?”

Thế nhưng Hạ Giai Ngôn lại không nói gì xem như ngầm thừa nhận. Cô lấy sức cầm bút đâm mạnh vào trang sách. Rốt cuộc có phải Lục Tiệp bị mình thấu tâm tư, sau đó dùng kế hoãn binh, hay là Lục Tiệp và mình đã không còn gắn kết, thế nên ngay cả điều gì ẩn giấu sâu trong mắt anh cô cũng không đoán ra được.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Mặc kệ câu trả lời đó như thế nào, Hạ Giai Ngôn cũng sẽ không tiếp tục hẹn Lục Tiệp ăn cơm nữa, chứ nói chi là tìm Lục Tiệp để nói rõ mối quan hệ của bọn họ lúc này. Từ khi giúp đỡ thu xếp vụ Tiền Anh xong, anh cũng không chủ động liên lạc với Hạ Giai Ngôn, cô cũng chỉ gặp anh ở trường học mà thôi, thật sự không phát sinh bất cứ sự việc đặc biệt nào khác.

Đài truyền hình gần đây đang chiếu một bộ phim dài tập khá hay, chỉ cần không tăng ca, cho dù Hạ Giai Ngôn có bận việc gì cũng sẽ gác lại ngồi vào ghế trong phòng khách xem cho xong hai tập phim đó.

Lúc Hạ Giai Mặc gọi cho cô, nội dung phim đang diễn biến hết sức gay cấn, Hạ Giai Ngôn vẫn không chịu rời mắt, hiển thị người gọi cũng không thèm nhìn đã nghe máy. Giọng điệu cô có chút nhẹ nhàng, Hạ Giai Mặc hỏi: “Em đang bận hả?”

Nhận ra đây là giọng của Hạ Giai Mặc, Hạ Giai Ngôn bình thường trở lại: “Không à, đang xem phim truyền hình thôi.”

Hạ Giai Mặc hỏi cô khi nào thì bắt đầu kì nghỉ đông, nếu mọi người có thể sắp xếp thời gian trùng nhau, như vậy cả nhà có thể cùng nhau đi du lịch một chuyến. Cô đề nghị nên bắt đầu vào cuối tháng, Hạ Giai Mặc cũng tán thành ý kiến đó.

Sau khi quyết định thời gian xong, bọn họ nấu cháo điện thoại thêm một lúc. Nói đến việc thay đổi vị trí công tác của cô, Hạ Giai Mặc có chút lo lắng: “

Công việc có thuận lợi không? Máy người bên CD có làm khó dễ gì em không?"

Đề cập đến chức vụ mới của mình, Hạ Giai Ngôn lập tức đưa tay ấn ấn thái dương.

Nửa tháng trước, Hạ Giai Ngôn bị điều đến bộ phận ý tưởng, thay thế cho Phi Phi đang mang thai, tạm thời đảm nhiệm chức trợ lý giám đốc bộ phận ý tưởng. Tuy nói cô từ một nhân viên trong một bộ phận chủ lực trở thành trợ lý giám đốc, thoát nghe giống như bị giáng chức, nhưng trên thực tế đây là chuyện tốt muốn cầu cũng chẳng được. Bộ phận ý tưởng vốn là linh hồn của một công ty quảng cáo, ngoài ra giám đốc bộ phận ý tưởng còn là nhân vật quan trọng của công ty, đi theo bên cạnh giám đốc ý tưởng, cho dù chỉ là bưng trà rót nước cũng sẽ có cơ hội học hỏi được nhiều điều, nếu may mắn được giám đốc diu dắt, khẳng định tiền đồ sẽ vô cùng sáng lạng. Rất nhiều đồng nghiệp đều không hiểu, vì sao chuyện tốt đẹp này lại có thể rơi vào đầu Hạ Giai Ngôn cơ chứ.

Người cảm thấy khó hiểu nhất vẫn là Hạ Giai Ngôn. Cô từng hỏi đồng nghiệp bộ phận nhân sự, nhưng họ chỉ nói, là ý của cấp trên, có thể là do cuối năm nên không thích hợp tuyển thêm người mới. Sau khi bị điều đến bộ phận ý tưởng, Lê Thiệu Tri chưa từng giải thích nguyên nhân với cô, và cô cũng chẳng dám vì chuyện con con này mà làm phiền đến cái người bận rộn đến mức hận không thể biến hai mươi tư tiếng mỗi ngày thành bốn mươi tám tiếng để sử dụng.

Bộ phận khách hàng và bộ phận ý tưởng thuộc hai phong cách khác nhau, lúc đầu Hạ Giai Ngôn thật sự cảm thấy không quen, không ít lần cô bị Lê Thiệu Tri mắng, nhưng mắng thì mắng, cô giống như được anh khai thông đầu óc vậy, xử lý việc lớn việc nhỏ từng chút thành thục hơn. Công việc muốn cô xử lý vừa nhiều vừa đa dạng, đáng thương nhất là tăng ca như cơm bữa, bận đến nỗi chỉ có thể ăn cơm hộp nguội mà thôi. Khi nào cảm thấy sức cùng lực kiệt, cô sẽ co người ngồi trên ghế, không biết tốt xấu lời cấp trên bộ phận ý tưởng của mình ra rủa thảm một trận.

Điều khiến Hạ Giai Ngôn cảm thấy an ủi nhất là, đồng nghiệp bộ phận ý tưởng đoàn kết hơn rất nhiều so với bộ phận khách hàng, có lẽ bọn họ không cần vì lợi ích cá nhân mà cướp đơn đặt hàng, cho nên ở chung với nhau rất hòa hợp.

Không muốn người nhà phải lo lắng, Hạ Giai Ngôn tránh nặng tìm nhẹ nói: "Cũng có chút mệt, nhưng giám đốc là người rất tốt."

Hạ Giai Mặc lại dặn dò cô thêm vài câu, sau vài câu nói. Hạ Giai Ngôn cảm thấy anh mình có chuyện gì đó khó nói, vì thế chủ động hỏi anh. Anh do dự nói: "Lần trước em nói sẽ nói chuyện với Lục Tiệp, kết quả thế nào rồi?"

Nghe thấy tên Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn lại ấn ấn nhẹ thái dương, cô nói với Hạ Giai Mặc rằng: "Vẫn chưa nói."

"Hỏi hạn à?" Hạ Giai Mặc sớm đoán được đáp án này.

"Không phải!" Hạ Giai Ngôn giải thích: "Gần đây anh ấy không có đến tìm em nữa, chúng em cũng rất ít khi chạm mặt nhau, em chẳng thể vô duyên vô cớ kêu người ta đến, sau đó nói với anh ấy, chuyện chúng ta chẳng thể nào nữa đâu, anh đừng hi vọng nữa."

Hạ Giai Mặc cười nhẹ. Đại khái anh có thể đoán được em gái mình đang nghĩ gì, tuy rằng Hạ Giai Ngôn không muốn phát sinh tình cảm vượt qua giới hạn bạn bè với Lục Tiệp, nhưng nếu bất cô cả đời này không được qua lại với Lục Tiệp nữa, chắc hẳn cô sẽ không nở. Nếu Lục Tiệp ngừng lại những hành động khiến cô hiểu lầm, có thể cô sẽ thả lỏng cảnh giác xuống, tiếp tục duy trì qua lại với Lục Tiệp. Mà hiểu biết của Lục Tiệp về Hạ Giai Ngôn càng không thể ít hơn mình, thế nên Hạ Giai Mặc đoán chắc rằng, Lục Tiệp đang đánh đòn phủ đầu, chủ động giữ khoảng cách với cô, để tránh cô chủ động mở miệng vạch rõ ranh giới với cậu ta. Là người trong cuộc, có lẽ Hạ Giai Ngôn hẳn vẫn đang lạc trong sương mù, nhưng kẻ ngoài cuộc như anh đã thấy rõ ràng rành ròi.

Nghĩ đến đây, tự nhiên Hạ Giai Mặc lại nhớ đến chuyện lúc xưa. Khi còn học đại học, quan hệ của anh và Lục Tiệp vô cùng tốt, Lục Tiệp là một người có lý tưởng, Hạ Giai Mặc đã sớm được nghe cậu ta nói qua về kế hoạch của bản thân trong vài năm tới. Lục Tiệp chắc chắn sẽ ra nước ngoài, điều này có nghĩa là Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn sẽ phải chia cắt mỗi người một nơi. Yêu xa có biết bao điều trắc trở, so với bất cứ ai Hạ Giai Mặc càng hiểu rõ điều này, là một người anh trai anh không thể trợ mắt nhìn Hạ Giai Ngôn và cậu ta bắt đầu. Hạ Giai Ngôn cũng chẳng phải loại con gái ngang tàng bướng bỉnh, ban đầu Hạ Giai Mặc vô cùng tự tin có thể thuyết phục được cô chia tay với Lục Tiệp, nhưng lúc này cô lại kiên quyết muốn ở cùng một chỗ với Lục Tiệp, dù anh đã nói hết nước hết cái vẫn không lay động cô được nữa phần.

Sự thật chứng minh rằng, Hạ Giai Ngôn không yêu đuối như trong suy nghĩ của anh, thời điểm Lục Tiệp ra nước ngoài cũng là thời kì yêu đương cuồng nhiệt nhất của hai người bọn họ, mặc dù như vậy, cô vẫn không khóc cũng chẳng nháo, sau đó tiếp tục quay lại trường chăm chỉ học tập. Trong mong đến kì nghỉ đông và nghỉ hè, cô mặc kệ ba mẹ phản đối, một mình vượt qua biển cả nghìn trùng đến nước Anh xa xôi để gặp cậu ta.

Dù thế nào Hạ Giai Mặc cũng không ngờ được, cuối cùng bọn họ lại có thể chia tay, còn dứt khoát như vậy. Tám năm trước, tuy rằng anh có can thiệp chuyện tình cảm của Hạ Giai Ngôn, nhưng vẫn không thể bảo vệ cô tránh khỏi tổn thương. Tám năm sau, anh quyết định không nhúng tay vào, nên quay lại có thể sẽ quay lại thôi, còn nếu chia ly chắc chắn sẽ phải chia ly, hết thảy mọi chuyện đành thuận theo tự nhiên thôi.

Trong lòng có muôn ngàn lo lắng, Hạ Giai Mặc không biết nên nói điều gì, vì thế đành trầm mặc. Hạ Giai Ngôn còn đang xem phim trên tivi, không đợi anh lên tiếng cô đã nói: "Nếu không còn việc gì nữa thì em cúp máy đây ạ, phim đang tới khúc hấp dẫn!"

Hạ Giai Mặc "Ừm", dặn dò cô nghỉ ngơi sớm một chút rồi cúp điện thoại.

Xem phim và ngủ là hai phương thức xả stress hiệu quả của Hạ Giai Ngôn, làm việc căng thẳng mỗi ngày như vậy, tivi và giường trong nhà trở thành người bạn đời tuyệt vời nhất của cô. Cô còn ôm mộng ảo tưởng rằng, nếu văn phòng cũng có hai người bạn tuyệt vời này thì thật tốt biết mấy, như vậy cô không cần phải đối diện với chồng chồng vãn kiện và bán thiết kết được chất cao như ngọn núi nhỏ. Đang lúc Hạ Giai Ngôn còn đang đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp của chính mình thì điện thoại nội bộ reo lên. Cô theo bản năng ngồi thẳng lưng, sau đó mới nghe máy.

Hạ Giai Ngôn bị Lê Thiệu trì hoãn vào phòng của giám đốc, trước khi vào cửa cô nhìn đồng hồ, đã gần giờ tan tầm, xem ra đêm nay lại chạy không khỏi vận mệnh phải tăng ca. Nào ngờ Lê Thiệu Trì không ủy nhiệm công việc cho cô, ngược lại giọng điệu khản khản nói: "Có thể giúp tôi một việc không?"

Trải qua sự dạy dỗ đầm máu của Quan Mộ Hân, Hạ Giai Ngôn từ lâu đã hiểu sâu sắc tính nghiêm trọng của việc có quan hệ bất chính với cấp trên. Nhưng cô ko thể từ chối, cũng không dám từ chối: "Tôi sẽ cố hết sức."

Lê Thiệu Trì lấy ra một tấm thẻ từ trong ngăn kéo, sau đó đưa cho Hạ Giai Ngôn nói: "Bảo mẫu của con tôi có việc gấp phải về quê, mà tôi phải đợi mở hội nghị trực tuyến với cấp trên của công ty ở nước ngoài, có khả năng sẽ kéo dài đến khuya. Tôi muốn nhờ cô chăm sóc cho nó một buổi tối, sáng mai thay tôi đưa nó đến nhà trẻ, sau đó tôi sẽ cho cô nghỉ thêm một ngày."

Tấm thẻ kia là thẻ đưa đón, trên mặt có tên họ, lớp và ảnh chụp của cậu bé. Hạ Giai Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng tròn, trong lòng dâng lên tư vị lạ thường.

"Nếu cô không có vấn đề gì nữa, tôi sẽ gọi điện thông báo với bên nhà trẻ một tiếng." Lê Thiệu Trì nói.

"Vâng ạ" Hạ Giai Ngôn đáp lời anh.

Vì tránh giờ cao điểm lúc tan tầm, Lê Thiệu Trì cho Hạ Giai Ngôn tan ca trước thời gian một chút, để cô đến nhà trẻ đón cậu bé về. Hạ Giai Ngôn rất thuận lợi đón được cậu bạn nhỏ tên Lê Dục từ nhà trẻ, Lê Dục một chút sợ hãi cũng chẳng có, thấy cô liền lễ phép chào hỏi: "Chào dì ạ."

Xem ra Lê Dục thường xuyên gặp phải tình huống như thế này, Hạ Giai Ngôn sờ sờ đầu cậu, khen cậu: "Ngoan lắm."

Lê Dục né tránh, tiếp theo chủ động dắt tay cô: "Vì sao dì Phi Phi không tới đón con ạ?"

Nắm bàn tay bé nhỏ mềm mại như bông trong lòng bàn tay, Hạ Giai Ngôn không dám dùng sức, sợ làm cậu bé đau. Nghe Lê Dục nói xong, cô nói cho cậu bé biết: "Dì Phi Phi có việc bận, dì là đồng nghiệp của dì Phi Phi, con có thể gọi dì là dì Giai Ngôn."

Lê Dục ngọt ngào gọi cô một tiếng, hỏi tiếp: "Vậy dì có thể dẫn con đi ăn mì Ý không ạ? Dì Phi Phi mỗi lần tới đón con, đều sẽ dẫn con đi ăn mì Ý."

Hạ Giai Ngôn đồng ý, cậu bé liền túm tay cô dẫn đến một nhà hàng cơm tây. Cô không thích cơm tây cho lắm, nhưng thấy Lê Dục hào hứng như vậy, vì thế cũng gọi một phần mì ý sốt thịt băm với nấm. Lê Dục lật từng tờ thực đơn, sau một hồi suy nghĩ mới đem nhưng món mình chọn đọc hết một lần.

Hai người bọn họ kêu một bàn lớn đồ ăn, Hạ Giai Ngôn thầm nghĩ, khó trách cậu nhóc này mũm mĩm như thế, hóa ra sức ăn mạnh như vậy. Ăn xong bữa tối, Hạ Giai Ngôn chuẩn bị dắt cậu về phòng trọ của mình, nhưng nhìn bộ dạng miễn cưỡng của cậu bé, vò đuôi áo của cô nói: "Con còn muốn đi đạp chuột*", trước đây dì Phi Phi đều dẫn con đi."

Hạ Giai Ngôn không đồng ý, cô nói: "Chỗ dì ở không gần chỗ đấy, không thể về nhà trẻ như thế, lần sau chúng ta lại đi chơi có được không nào?"

Lê Dục dậm dậm chân xuống đất, một khắc sau mới nói: "Vậy cũng được ạ."

Hạ Giai Ngôn nhẹ nhàng thở ra, cô nắm tay cậu đi đến sân ga, chuẩn bị bắt một chiếc taxi về nhà trọ. Đoạn đường này không dễ bắt xe, xe taxi tới lui đều có khách trong đó, cô đành gọi điện thoại cho tổng đài xe taxi để đặt xe, nhưng nhân viên tổng đài lại nói tạm thời không còn xe taxi trống, chỉ hứa hẹn sẽ nhanh chóng giúp cô sắp xếp.

Vừa cúp điện thoại, Hạ Giai Ngôn phát hiện Lê Dục đang ngồi chồm hóm trên mặt đất, không biết đang làm gì. Cô cũng ngồi xuống, dịu dàng hỏi: "Một rồi phải không?"

Giọng Lê Dục yếu ớt: "Dì, bụng con đau quá.."

"Ngoại trừ đau bụng, còn thấy đau ở đâu nữa không con?" Hạ Giai Ngôn sợ tới mức toát cả mồ hôi lạnh, cô lập tức kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Lê Dục, may mắn không sốt.

"Con không biết" Lê Dục trả lời.

Hạ Giai Ngôn buột miệng phải tỉnh táo lại, cô kéo cậu bé lại: "Đừng sợ, dì đưa con tới bệnh viện."

Lê Dục không chịu đứng lên, cậu nói: "Con đau bụng, dì ôm con đi."

Hạ Giai Ngôn đoán chừng, cậu nhóc này nặng ít nhất phải hai mươi kí, cô căn bản không thể ôm nổi cậu đến bệnh viện. Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Giai Mặc, đúng lúc anh đang cùng Chiêm Tuệ ra ngoại thành ăn đồ ăn nhà nông, cho dù lập tức trở về cũng phải mất hơn một tiếng nữa. Cô vô cùng hoảng sợ, tay run rẩy lục lọi danh bạ, tìm hết danh bạ từ đầu tới cuối cũng không tìm được người thích hợp.

Lê Dục ngồi xồm kéo kéo ống quần của cô, Hạ Giai Ngôn loáng thoáng nghe thấy cậu kêu đau. Hết sức hoang mang lo sợ, cô trực tiếp mở bàn phím điện thoại, ấn xuống một dãy số đã khắc sâu trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Sau khi nhận được điện thoại của Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp lập tức từ khách sạn chạy tới. Xa Xa Lục Tiệp đã thấy Hạ Giai Ngôn và đứa bé kia đang ngồi trên bậc thang của một tòa nhà ven đường, còn đáo dác hết nhìn đông lại nhìn tây

Vô cùng sốt ruột đợi gần mười phút, rốt cuộc Hạ Giai Ngôn cũng nhìn thấy ô tô của Lục Tiệp đang chậm rãi chạy đến gần. Lục Tiệp còn chưa kịp xuống xe, cô đã vội mở cửa ra: "Cuối cùng anh cũng đã tới..."

Lục Tiệp gần như bị Hạ Giai Ngôn túm xuống xe, cô quên mất phải giữ khoảng cách với mình, xem ra cậu bé kia khiến cô sợ hãi không nhẹ. Anh đóng sầm cửa xe lại, vừa đi vừa hỏi: "Em đã cho cậu bé ăn cái gì?"

Hạ Giai Ngôn kể tường tận đầu đuôi cho anh nghe: "Cậu bé nói muốn ăn mì Ý, nên tôi dẫn cậu bé đi ăn. Ngoài mì Ý ra, cậu bé còn ăn khoai tây sợi, gà viên, còn uống cô ca nữa. Tôi không dám cho cậu bé ăn nhiều khoai sợi và gà viên, thậm chí cả cô ca cậu bé cũng chỉ uống gần nửa ly mà thôi."

"Sau khi ăn xong, cậu bé có chạy nhảy không?" Lục Tiệp lại hỏi.

"Không có, tôi đang định đưa cậu bé về nhà, còn chưa đi được hai bước cậu bé đã kêu đau bụng."

Lê Dục cuối đầu ngồi trên bậc thang, trên người đang khoác chiếc áo ban-đờ- xuy của Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp nhú mày: "Tại sao lại không vào trong chờ?"

"Cậu bé muốn ngồi chờ ở đây." Hạ Giai Ngôn giục: "Anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau đưa cậu bé tới bệnh viện thôi."

Nghe thấy điều này, mặc dù Lê Dục không ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt lại vụng trộm liếc hai người bọn họ một cái. Cũng chỉ là một cậu bé mà thôi, cần bản không thể che giấu cảm xúc của mình, Lục Tiệp nhạy cảm tóm được sự lo lắng trong mắt cậu, anh bước qua ôm lấy Lê Dục, hỏi: "Đau ở đâu?"

Lê Dục che bụng mình nói: "Ồ đây ạ."

Lục Tiệp mở tay cậu ra, tay cậu bé rất ấm, sắc mặt vẫn bình thường, một chút bộ dạng không khỏe cũng không có. Anh không nặng không nhẹ nhấn vào bụng cậu, ở bên cạnh Hạ Giai Ngôn vừa thấy thể đã khấn trương lên, không nhịn được nói: "Lục Tiệp anh nhẹ tay một chút..."

Vừa dứt lời, Lê Dục bỗng nở nụ cười, chôn mặt vào vòm ngực của Lục Tiệp, cọ cọ anh như chó nhỏ.

Hạ Giai Ngôn trợn mắt há hốc mồm, vài giây sau mới hiểu được vấn đề.

Lục Tiệp đưa áo ban-đờ-xuy cho Hạ Giai Ngôn, tiếp theo kéo cổ áo Lê Dục ra hỏi cậu: "Tại sao cháu lại giả bộ bệnh hả?"

Lê Dục vẫn muốn giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nhưng cổ áo bị kéo ra, cậu chỉ có thể chuyển hai mắt nhìn Lục Tiệp.

Lục Tiệp hỏi lại một lần nữa, Lê Dục nhìn nhìn sang Hạ Giai Ngôn, rụt rè nói: "Dì không chịu dẫn cháu đi đập chuột..."

Hạ Giai Ngôn dờ khóc dờ cười, nhưng thấy cậu bé không bị gì, trái tim treo lơ lửng trong không trung rốt cuộc cũng rơi xuống đất. Lục Tiệp cảm thấy chưa nguôi giận nhìn Lê Dục, cô sợ Lục Tiệp sẽ trách cứ cậu bé như học trò của mình, vội vàng nói: "Không có việc gì là tốt rồi, lên xe cả đi, nơi này gió lớn lắm."

Trên đường về, trong xe im ắng. Lê Dục nịnh nọt xích lại gần bên cô hơn một chút, nhỏ giọng hỏi: "Dì ơi, dì vẫn đang tức giận ạ?"

Hạ Giai Ngôn ôm cậu, dịu dàng nói: "Nếu con đồng ý với dì, sau này không được lấy chuyện như vậy ra đùa giỡn nữa, thì dì sẽ không giận con nữa nè."

Lê Dục thẳng tắp gật đầu, Hạ Giai Ngôn đưa ngón tay út ra: "Ngoắc tay nha."

Lục Tiệp phân tâm nhìn vào kính chiếu hậu trong thấy một lớn một bé đang ngồi phía sau, khóe môi anh không tự giác cong lên. Hạ Giai Ngôn vẫn rất thích con nít, đã qua nhiều năm như vậy, cô vẫn không thay đổi một chút nào cả.

Lái ô tô chạy đến gần tiểu khu, Hạ Giai Ngôn nói với Lục Tiệp: "Dừng xe ở bên cạnh là được rồi, không cần phải chạy vào đâu."

"Đến lúc thằng bé đòi em bé, chẳng phải anh vẫn phải quay lại sao? Đưa hai người đến dưới lầu cho chắc? Lục Tiệp nói.

Hạ Giai Ngôn trầm mặc, còn Lê Dục thì ngưỡng mặt lên hỏi cô: "Dì ơi, chú có ở cùng nhà với dì không ạ?"

"Không có." Hạ Giai Ngôn trả lời.

Lê Dục lại nói: "Dì Phi Phi ở cùng nhà với một chú, chú ấy có thể giúp con tắm rửa, nhà dì không có chú, vậy ai sẽ giúp con tắm rửa đây?"

Đĩ nhiên Hạ Giai Ngôn nói: "Dì sẽ giúp con tắm rửa."

Lê Dục lớn tiếng nói: "Con không cần! Dì là con gái."

Cô cố gắng dỗ Lê Dục: "Chẳng phải dì bảo mẫu trong nhà của con cũng là con gái đó sao? Con cứ xem như dì là dì ấy, tạm chấp nhận đêm nay có được không nào?"

Cậu bé này rất cố chấp, cậu nói: "Không chịu! Con và dì không thân thiết, con không cần dì tắm rửa giúp con."

Tại thời điểm hai người bọn họ tranh cãi, Lục Tiệp đã dừng ô tô dưới lầu nhà trọ. Anh thở ra, quay đầu nói với Hạ Giai Ngôn: "Nếu đã đến đây rồi, thì để anh giúp cậu bé tắm rửa xong sẽ về ngay."

Sau khi xuống xe Hạ Giai Ngôn muốn dắt tay Lê Dục, nhưng cậu không chịu, ngược lại còn chạy tới đòi Lục Tiệp bế.

Lục Tiệp xoay người bế Lê Dục lên, Hạ Giai Ngôn theo sau hai người bọn họ, Lê Dục ôm cổ anh, trông rất vui vẻ. Cô thật không hiểu, ngay cả cười Lục Tiệp cũng chẳng thèm cười lấy một cái, sao đứa nhỏ này lại có thể tự động tự giác bám dính lấy anh như vậy chứ.

Mãi cho đến khi vào cửa, Lê Dục vẫn mãi không chịu buông tay. Cậu quẩn lấy Lục Tiệp, giọng non nớt nói: "Chú không được bỏ đi nha."

"Chú sẽ không đi." Lục Tiệp cam đoan với cậu.

Hạ Giai Ngôn mở đèn, sau đó nói cho Lục Tiệp biết: "Chỉ có một phòng tắm thôi, ở trong phòng của tôi ấy. Anh dẫn cậu bé vào đi, tôi qua hàng xóm hỏi mượn đèn sưởi rồi về."

Bọn họ cũng chưa có kinh nghiệm giúp trẻ em tắm rửa, không biết mất bao lâu. Hạ Giai Ngôn nghĩ nên mượn đèn sưởi, cho dù có tắm lâu một chút cũng không phải lo Lê Dục sẽ bị cảm lạnh. Lúc cô mang đèn sưởi bước vào phòng tắm thì Lê Dục đang ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ, Lục Tiệp nửa ngồi nửa quỳ giúp cậu bé cởi giày. Cậu bé đang nói chuyện phiếm với Lục Tiệp, lúc đầu cô chẳng thèm nghe đã đi ra, nhưng lúc sau lại phát hiện cậu bé đang nói chuyện bằng tiếng Anh, không khỏi cảm thấy khó hiểu quay đầu liếc hai người bọn họ một cái.

Lục Tiệp nhận ra ánh mắt hơi tò mò thắc mắc của cô, vì thế đã nói: "Hiện tại các nhà trẻ đều áp dụng chương trình giáo dục song ngữ không tệ, cậu nhóc này phát âm rất chuẩn."

Hạ Giai Ngôn thuận miệng trả lời một tiếng. Bật đèn sưởi lên, cô lại nhớ tới phòng khác, trong túi sách của Lê Dục có quần áo để thay sau khi tắm rửa.

Mang quần áo và khăn tắm đến phòng ngủ Hạ Giai Ngôn chợt nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra do cửa chưa đóng kín. Cô chỉ định nhìn qua khe cửa xem tình hình bên trong thế nào, để tránh Lê Dục cho rằng mình chăm sóc không tốt. Thế nhưng, cô vô tình thấy hai tay Lục Tiệp đầy bọt xà phòng, ống tay áo sắp trượt xuống, không nhìn được nên đẩy cửa đi vào.

Ống tay áo đã gần như ướt hơn một nửa, Lục Tiệp không mở lời, nhưng lúc Hạ Giai Ngôn ra hiệu bảo anh đưa tay qua, anh ngoan ngoãn đưa tới, để cho cô giúp mình xấn ống tay áo lên.

Lê Dục đang trần truồng, thấy Hạ Giai Ngôn bước vào, cậu liền đỏ mặt nói: "Xấu hổ quá ... xấu hổ quá..."

Hạ Giai Ngôn nói: "Dì còn chưa mặc cỡ, mà cháu là một đứa con trai đã mặc cỡ cái gì hả?"

Lục Tiệp buồn cười, anh nói với Lê Dục: "Mặc cỡ thì xoay người đi chỗ khác, chú lớn như vậy còn không xấu hổ nữa là."

Dưới sự giúp đỡ của Hạ Giai Ngôn, rất nhanh Lê Dục đã tắm rửa xong.

Lúc này mãi lo cho cậu bé, làm Hạ Giai Ngôn quên mất phải đến cửa hàng bánh ở phía tây mua bánh mì hoặc bánh ngọt. Cô hỏi Lê Dục: "Dì bảo mẫu thường chuẩn bị cái gì cho con ăn vào bữa sáng?"

Lê Dục thành thật trả lời: "Cháo tiểu mễ và bánh bao, sữa và bánh mì nướng hoặc là sữa đậu nành và bánh mì ạ."

Hạ Giai Ngôn định nấu trước một nồi cháo tiểu mễ, sáng mai thức dậy, chỉ cần hâm lại là có thể ăn. Cô để Lục Tiệp dỗ Lê Dục ngủ, sau đó bận bịu vào bếp.

Lê Dục bị ẵm lên giường của Hạ Giai Ngôn, chiếc giường vừa rộng vừa êm, cậu lặn qua lặn lại trên giường hai vòng rồi chui vào trong chăn.

Lục Tiệp xoay người giúp cậu đắp chăn thật kín, sau đó kéo ghế dựa đến đầu giường, ôn hòa nói: "Nhắm mắt lại đi."

"Sau khi con ngủ, chú sẽ đi về hả?" Lê Dục hỏi.

"Ừ" Lục Tiệp không lừa cậu: "Sáng mai phải nghe lời dì Giai Ngôn nhé, biết không?"

Lê Dục dùng sức gạt đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Chờ tiểu mẽ nở ra, Hạ Giai Ngôn chỉnh lửa nhỏ lại quay về phòng ngủ xem Lê Dục đã ngủ chưa. Đến cạnh cửa, cô thấy Lục Tiệp đang ngồi trên ghế, tay nhẹ nhàng vỗ lưng Lê Dục, biểu tình trên mặt rất nhu hòa. Hẳn là Lê Dục đã ngủ, cậu nghiêng người, cơ thể nhỏ bé co thành một quả bóng, đáng vẻ đơn thuần mà bình yên khiến người khác vô cùng yêu mến.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Lục Tiệp lập tức thu tay đứng dậy, sau đó nhìn thoáng qua về phía cửa. Anh không nói gì, chỉ lấy tay Lê Dục đang bỏ bên ngoài để vào trong chăn, sau đó đứng lên, khe khẽ đem ghế dựa để lại vào chỗ cũ. Anh thả nhẹ bước chân ra ngoài phòng ngủ, đứng đối diện với Hạ Giai Ngôn nói: Anh về đây, cố gắng đừng để cậu bé thức giấc."

Hạ Giai Ngôn vô ý thức gạt đầu. Mặc dù cô đang nghiêng người cho Lục Tiệp ra khỏi cửa, nhưng tầm mắt vẫn khóa trên khuôn mặt non nớt đang nằm trên giường. Tiếng giày da va chạm vào sàn nhà càng lúc càng xa, cô xoay mạnh người, vội vã gọi Lục Tiệp một tiếng.

Nghe vậy, Lục Tiệp dừng bước, sau đó quay đầu lại.

Hai người chỉ cách nhau vài bước chân, Hạ Giai Ngôn không ung dung được như vẻ mặt của anh, chỉ rừ rèm mắt xuống hỏi: "Anh có hối hận không?"

Lưng Lục Tiệp cứng đờ, hai tay buông thõng bên người không tự chủ siết chặt lại, gân xanh trên mu bàn tay từ từ nổi lên.

Đèn hành lang u ám, chiếc bóng mờ ảo bị kéo dài in lên tường, vẫn không nhúc nhích. Hạ Giai Ngôn nhắm mắt, thanh âm run rẩy nói: "Nếu lúc ấy anh để em giữ đứa bé lại, thì bây giờ con của chúng ta chắc chắn cũng sẽ đáng yêu như Dục Dục vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 24

Cũng bởi vì những lời này của Hạ Giai Ngôn, mà cánh cổng phòng thủ kiên cố trong lòng Lục Tiệp hoàn toàn sụp đổ trong nháy mắt, tàn tích của bức tường ấy rải rác khắp mặt đất, khói bụi làm mờ hai mắt. Trong thoáng chốc, anh dường như trở về những ngày đông âm áp nhất và sự buốt giá nhất của cái lạnh đầu xuân.

Năm ấy Hạ Giai Ngôn vừa lên đại học năm ba, chương trình học cũng khá nhẹ nhàng thoải mái, sau khi Hạ Giai Ngôn đã thi xong môn cuối cùng, liền đến nước Anh đoàn tụ với anh.

Hạ Giai Ngôn đến đó vào giữa tháng giêng, Lục Tiệp vừa kết thúc kì nghỉ Giáng Sinh dài hạn, sau mấy ngày nghỉ công việc dồn lại khiến anh bận túi bụi đến mức muốn phân thân. Anh chỉ giúp Hạ Giai Ngôn lo liệu thủ tục visa và vé máy bay, về phần ăn ở vẫn chưa kịp sắp xếp. Buổi chiều còn có báo cáo phải nộp gấp, buổi sáng Lục Tiệp chỉ kịp đến sân bay đón cô về, sau đó lập tức gấp rút chạy về trường học.

Quen anh lâu như vậy rồi, Hạ Giai Ngôn cũng biết anh là người bận rộn, cũng hiểu và thông cảm cho anh. Đây là lần thứ ba cô đến Anh, tuy rằng nơi này vẫn rất xa lạ đối với cô, nhưng cũng không đến mức sẽ lạc đường. Trước đó cô định tự mình tìm khách sạn để ở, nhưng Lục Tiệp lại lo lắng, anh đột nhiên nhớ ra bạn cùng phòng đã theo thấy hướng dẫn đến vùng khác làm hàng mại, vì thế đã đưa Hạ Giai Ngôn về nhà trọ của mình, chờ khi anh xong việc sẽ sắp xếp lại.

Không ngờ Lục Tiệp lại bận đến tận khuya. Bác Đạo là hướng dẫn nguyên cứu sinh lên tiến sĩ, anh ta chú trọng nhất là tinh thần đoàn kết, vì vậy chưa được sự cho phép của anh ta, sẽ không ai dám ra về. Khi Lục Tiệp mang đồ ăn về nhà trọ thì Hạ Giai Ngôn đã nằm ngủ trên sofa trong phòng khách, cô gối đầu lên một chiếc gối vuông, trên người đắp một chiếc áo khoác lông, trông rất ngon giấc.

Sau khi mang đồ ăn vào bếp hâm cho nóng, Lục Tiệp mới gọi Hạ Giai Ngôn dậy. Cô ngủ khá say giấc, lúc đầu còn tưởng rằng mình đang mơ, nắm chặt lấy áo của anh không chịu buông tay. Cho đến khi nghe thấy tiếng cười đầy ý chế giễu của Lục Tiệp, cô mới nhớ đến hiện tại mình đang ở đâu.

Lục Tiệp đưa cô vào nhà ăn, kỳ thật lúc này không thể mua được món gì ngon cả, hai người bọn họ đành chịu khó ăn gì đó cho qua bữa tối thôi. Họ ngồi đối diện nhau, vừa ăn vừa trao nhau nụ cười ngọt ngào.

Một lúc sau, trời đổ mưa tuyết. Tuyết trắng bay lá tả lượn vòng theo con gió, Hạ Giai Ngôn ngồi trên thành cửa sổ, ôm gối nhìn ra ngoài. Sau khi đã thu dọn bàn ăn xong, Lục Tiệp quay trở lại phòng khách cùng cô ngắm tuyết.

Tuyết va vào cửa thủy tinh tròn nhẵn, tạo ra âm thanh buồn buồn, Hạ Giai Ngôn dựa vào lồng ngực anh, liên tục làm nhăm nói chuyện phiếm với anh. Nghe thấy tiếng anh cười, cô ngước lên nhìn anh, khoảng cách của bọn họ rất gần, hai khuôn mặt dường như áp vào nhau. Lục Tiệp có thể thấy rõ hình ảnh chính mình trong đôi mắt nâu của cô, con ngươi của anh co rút mãnh liệt, sau đó hôn lên môi cô.

Không khí đêm nay thật dễ khiến cho con người ta phạm tội. Ngoài kia tuyết đang rơi ào ào, mà trong căn phòng này, ánh đèn mờ ảo hắt lên đôi mắt mê ly say đắm của hai người, Họ đang thể hiện nỗi nhớ mong cùng tình yêu nồng cháy đã được chôn giấu trong lòng bấy lâu nay. Phá hủy toàn bộ những phòng tuyến mà họ đã xây nên suốt thời gian qua.

Từ trước tới nay, Lục Tiệp đều cho rằng mình có thể hoàn toàn kiểm soát được bản thân, nhưng buổi tối ngày hôm nay, anh lại không thể nào kiềm chế được. Hạ Giai Ngôn cũng ngầm đồng ý cùng anh hòa quyện vào nhau, lý trí của Lục Tiệp không ngừng bảo anh phải dừng lại, nhưng đáng tiếc đến cuối cùng anh vẫn không thể nào dừng lại được.

Hạ Giai Ngôn vốn tưởng rằng, vụn trộm ném trái cảm cũng không phải là chuyện gì to tát lắm. Mãi cho đến một ngày cô cảm thấy cơ thể thường xuyên mệt mỏi, đi cả lâu rồi vẫn chưa tới thăm, cô mới giác ngộ bản thân đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng đến nhường nào. Hạ Giai Ngôn chẳng thể nào tin được mình lại có em bé, cô nhớ rõ rằng hôm ấy Lục Tiệp có sử dụng biện pháp, vì chuyện đó Lục Tiệp còn phải chạy sang phòng của bạn lục lấy hai cái áo mưa* mang về.

Người đầu tiên phát hiện Hạ Giai Ngôn mang thai là Đào An Nghi, dù sao bà cũng là người từng trải, chỉ cần để ý quan sát là có thể nhận ra ngay. Hạ Giai Ngôn còn chưa kịp đến hiệu thuốc mua que thử thai, thì cô đã bị ba mẹ lôi đến bệnh viện để kiểm tra rồi.

Sau khi xác định bản thân mình đang có em bé, Hạ Giai Ngôn gần như đứng cũng không vững. Cô còn chưa biết phải làm như thế nào, thì ba mẹ cô đã cuống lên, vây bên cạnh tận tình khuyên cô nên bỏ đứa nhỏ đi. Cô càng nghe tâm tư càng rối bời, cuối cùng không để ý đến sự chênh lệch giờ giấc mà gọi điện thoại cho Lục Tiệp.

Đêm hôm khuya khoắt nhận được điện thoại của Hạ Giai Ngôn, trong lòng Lục Tiệp đã biết có chuyện gì đó không ổn. Khi anh nghe thấy cô nhẹ giọng nói: "Em có thai rồi.", đầu anh như bị một cây búa tạ nặng nề giáng xuống. Anh mặc kệ bài vở và hạng mục đầy đầu, vội vội vàng vàng về nước.

Gặp mặt Lục Tiệp trước tiên không phải là Hạ Giai Ngôn, mà là Hạ Giai Mặc và ba mẹ cô. Tuy rằng bọn họ không chỉ trích, nhưng Lục Tiệp có thể nhìn ra bọn họ đang rất bất mãn và tức giận với mình. Về mặt Hạ Giai Mặc vô cùng nghiêm túc, anh đem tình hình Hạ Giai Ngôn mấy ngày hôm nay đại khái nói qua một lần, Lục Tiệp không biết có thể nói điều gì bây giờ, cuối cùng chỉ có thể khàn khịt nói vô cùng ân hận.

Hai vị trưởng bối đều là người hiểu chuyện. Bọn họ cũng biết loại chuyện như thế này vốn chẳng phải một người muốn là có thể làm được, bây giờ để lại hậu quả, cũng không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Lục Tiệp. Nói cho cùng Hạ Giai Ngôn cũng là máu mủ của bọn họ, cho dù cô không nói gì, nhưng bọn họ cũng biết cô muốn giữ đứa nhỏ này lại. Bọn họ cũng không hỏi xem ý Lục Tiệp như thế nào, trực tiếp yêu cầu anh khuyên con gái mình bỏ đứa nhỏ đi.

Mặc dù Lục Tiệp cũng rất không để cô giữ lại phôi thai nhỏ kia, nhưng nghe người khác yêu cầu chính mình gián tiếp tìm cách giết đứa bé đi, tim anh đau như bị dao cắt.

Giây phút biết Hạ Giai Ngôn có em bé, Lục Tiệp đã luôn suy nghĩ vấn đề giữ hay không giữ. Đêm đó tuy trong điện thoại Hạ Giai Ngôn nói không rõ ràng, nhưng anh vẫn nghe ra được cô rất muốn sinh đứa bé này ra. Cô không chỉ vô cùng thích trẻ con, mà còn là người có trái tim vô cùng lương thiện và có trách nhiệm, anh không nghĩ rằng cô có thể nhẫn tâm tước đi một sinh mệnh như xương như thịt với chính mình.

Nhưng, đứa nhỏ này đến không đúng lúc. Bây giờ Hạ Giai Ngôn mới học năm ba, nếu cô muốn sinh đứa bé này ra, chắc chắn sẽ bị nhà trường cho thôi học. Cho dù Lục Tiệp có sử dụng quan hệ gia đình để bảo lưu thành tích cho cô, thì cô vẫn phải tạm thời nghỉ học, điều này đối với một sinh viên đạo đức học tập xuất sắc về nhiều mặt, chuẩn bị thi đỗ nghiên cứu sinh mà nói, là một sự hi sinh vô cùng lớn.

Trong lòng mọi người đều hiểu rằng, đây căn bản là chuyện không có cách nào vẹn cả đôi đường, điều duy nhất bọn họ có thể làm, chỉ có thể là giảm thiểu tổn thương hai bên mà thôi. Cho dù, Hạ Giai Ngôn đã hiểu rõ sự việc cũng như những lợi ích có liên quan, nhưng một người vốn sống theo tình cảm như cô chắc chắn sẽ xử lý theo hướng không có lý trí. Sau khi suy xét kỹ càng, Lục Tiệp vẫn quyết định làm một con người lạnh lùng tàn nhẫn. Hai người vừa gặp mặt, anh đã ko hề do dự bắt cô bỏ đi đứa con, không cho cô dù chút một chút hy vọng.*

Lục Tiệp sớm đoán được lần này không dễ gì có thể khuyên được cô, nhưng phản ứng của Hạ Giai Ngôn quá mức bình tĩnh so với tưởng tượng của anh. Hình như Hạ Giai Ngôn đã đoán được anh sẽ nói như thế để thuyết phục được cô, nên cô không hỏi nguyên nhân, chỉ im lặng nhìn anh. Đã từ lâu, cô bình thản tự nói với chính mình, cô chỉ là một người phụ nữ, không có chí lớn như anh, cũng không có khát vọng lớn như anh, chỉ cần anh không chê, cô sẽ cam tâm tình nguyện làm một người vợ bình thường, một người mẹ tốt.

Có vài giây, Lục Tiệp thật sự mềm lòng, anh rất muốn mang Hạ Giai Ngôn về Anh, bất chấp tất cả, nhưng khi tỉnh táo lại, anh lại cảm thấy anh không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà hủy đi tương lai của cô như vậy. Hạ Giai Ngôn là một sinh viên đầy nhiệt huyết, có lý tưởng, cho dù bây giờ bằng lòng vứt bỏ tất cả, nhưng sau này khi quay đầu lại nhất định cô sẽ cảm thấy nuối tiếc.

Lục Tiệp càng nghĩ càng rồi rẫm, ngay khi anh đang do dự không biết phải làm thế nào, thì Hạ Giai Ngôn đột nhiên gọi anh một tiếng, cô nói cô đồng ý bỏ đứa trẻ. Lục Tiệp sững sờ nhìn cô, còn cô chỉ nhẹ nhàng hỏi anh, chuyện này vốn là chuyện của hai người, bây giờ chỉ có mình cô kiên trì thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Ngày đó tới bệnh viện, Hạ Giai Ngôn không cho anh đi cùng, tuy rằng anh đã đồng ý, nhưng vẫn luôn nấp ở một chỗ nào đó dõi theo cô. Sau khi cô được đẩy vào phòng giải phẫu, anh đứng một mình trước cửa sổ thủy tinh cuối hành lang chờ đợi. Đầu xuân, những nhánh cây cổ thụ đều mọc ra nhưng chồi non xanh ngắt, anh nhìn cảnh tượng đầy sức sống bên ngoài ô cửa, đáy lòng bỗng cảm thấy tịch liêu vô cùng.

Hạ Giai Ngôn đưa ra lời chia tay cũng là chuyện nằm trong dự liệu của của anh, anh thần nhiên tiếp nhận sự thực đó. Anh biết không phải cô oán giận anh, càng không phải muốn trả thù anh, chỉ là cô không thể đối diện với anh mà thôi. Anh giống như nguồn gốc ác mộng của cô, mỗi lần gặp anh, cô lại không tìm được mà nhớ đến đoạn ý ức thương đau đã qua ấy.

Sau khi quay lại Anh, Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn cắt đứt mọi liên lạc, bọn họ dường như ăn ý hiểu ngầm với nhau, không ai quấy rầy ai cả. Lục Tiệp vốn tưởng rằng đây chính là kết cục tốt nhất của bọn họ. Nếu không phải vì giúp Tống Tri Căn hoàn thành hạn mục, anh sẽ không về nước; và nếu không

phải sức khỏe giáo sư Tôn có vấn đề, anh cũng sẽ không đến trường để tình cờ gặp lại Hạ Giai Ngôn...

Về phần sau khi Hạ Giai Ngôn hỏi anh có hối hận không, anh chỉ có thể nói với cô: "Anh không hối hận, cũng chẳng có gì đáng hối hận cả."

Cho dù bọn họ không có cơ hội gặp lại nhau, Lục Tiệp cũng sẽ không hối hận. Cho đến hôm nay, anh vẫn cảm thấy hy sinh con của bọn họ, để đổi lấy tương lai tốt đẹp hơn cho cô là hoàn toàn đúng đắn.

Đáp án này hoàn toàn giống với dự đoán của Hạ Giai Ngôn, cô cố gắng đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn dâng lên của bản thân, khó khăn mỉm cười với anh: "Không hối hận, là tốt rồi."

"Giai Ngôn" Lục Tiệp hít một hơi thật sâu: "Kỳ thật..."

Hạ Giai Ngôn vội vàng cắt ngang lời anh: "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Mắt Lục Tiệp tối sầm lại, cuối cùng anh vẫn không nói được gì, im lặng rời đi.

Trong khoảng khắc cửa phòng bị đóng lại, Hạ Giai Ngôn như bị rút cạn sức lực, chỉ có thể dựa người vào tường ngả ra.

Mẫu đàn ông như Lục Tiệp, cho dù là lĩnh vực tình cảm của chính mình, anh cũng phải nghiên cứu kỹ càng, viết thành mười bản đề án kế hoạch, suy xét kỹ càng những vấn đề tồn đọng, cách ứng phó cũng như hướng phát triển cho hàng chục năm sau. Đối với Hạ Giai Ngôn mà nói, yêu một người cũng chỉ là chuyện xuất phát từ bản năng, cho dù trời có sụp xuống, cô vẫn sẽ mặc kệ an nguy của bản thân mà bên cạnh anh cho đến những phút cuối cùng. Suy nghĩ của bọn họ không giống nhau, nên lựa chọn giải quyết vấn đề tất nhiên cũng sẽ khác nhau một trời một vực. Cũng như sự việc trên, Hạ Giai Ngôn chưa từng nói nửa câu trách cứ với Lục Tiệp. Anh không sai, cũng có quyền thay chính mình quyết định làm như vậy, cho dù cô không cam lòng, cũng chỉ có thể oán giận chính mình vì không thể thay đổi được người đàn ông này

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đợi đến khi Hạ Giai Ngôn rửa mặt xong, Lê Dục đã đánh vài giấc mộng đẹp trên giường của cô. Cô lấy từ trong tủ ra một chiếc chăn nhỏ, mở ra sau đó cẩn thận nhẹ nhàng bỏ lên giường.

©2015 Kites.vn | 5 C('0 m3 D0 c\$ P) ') h4 e) \All rights reserved

" v# e# u4 V5 W7 |©2015 Kites.vn | All rights reserved

Trong đầu lại hiện ra đoạn ký ức ngày trước, trời đã về khuya nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn không ngủ được. Sợ sẽ đánh thức Lê Dục, cô không dám xoay người tùy ý, chỉ có thể tựa vào gối mềm trên đầu giường, cố gắng bình tĩnh lại. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lê Dục, cô kìm không được mà đưa tay lên vuốt ve nó. Khuôn mặt Lê Dục hẳn là giống mẹ, cái miệng nhỏ nhắn, sóng mũi cao, mi cong, xinh đẹp đáng yêu hết như một cô bé. Đương nhiên, đây là trong trường hợp cậu không nghịch ngợm.

©2015 Kites.vn | e3 ? : E& [: l(s5 t: { ' Z\$ IAll rights reserved

©2015 Kites.vn | All rights reserved, X4 C# l(M3 f+ Y) t: M; s

Hạ Giai Ngôn luôn ước ao mình có thể sinh được một cô con gái thông minh xinh đẹp, nghĩ đến giọng nói dịu dàng và nụ người ngọt ngào độc nhất vô nhị của cô con gái nhỏ, nơi yếu đuối nhất trong lòng cô lại nhói đau.

; ?4 B1 H. U% J |9 S# @0 x©2015 Kites.vn | All rights reserved

©2015 Kites.vn | 5 i6 n' S# } ' s5 y c. GAll rights reserved

Tướng ngủ của Lê Dục rất xấu, thường vron tay vron chân ra khỏi chăn, thậm chí còn đá vắn chân ra khỏi người. Cả đêm Hạ Giai Ngôn đều nửa ngủ nửa tỉnh, vừa mở mắt ra là nhìn xem cậu có đắp kín chăn hay không. Cứ như vậy, cô vác theo gương mặt mệt mỏi rời giường, ngay cả đáy mắt cũng lơ lơ nổi lên vết thâm tím.

©2015 Kites.vn | All rights reserved\$ h6 S) z\$ ' ! m% lI H& m* {

©2015 Kites.vn | All rights reserved4 t* s+ r: |" s, F; K+ X

Nghe đồng hồ báo thức vang lên, Lê Dục giống như con sâu nhỏ lúc nhúc trong chăn. Mắt cậu híp lại, giọng mơ hồ gọi: "Dì, kéo con đứng dậy.."

©2015 Kites.vn | * P8 fl n f& z3 wAll rights reserved

) j/ R& N# C% c- {; g2 g; l©2015 Kites.vn | All rights reserved

Lấy quần áo đang để trên ghế dựa cầm qua, Hạ Giai Ngôn kéo Lê Dục từ trong chăn ra. Cô định hầu hạ tiểu tồ tông này mặc quần áo, nhưng không ngờ cậu kiên quyết muốn tự mình làm, sau khi giành lấy áo len thì vụng về mặc nó vào.

©2015 Kites.vn | / x3 w' k6 W7 @; UAll rights reserved

©2015 Kites.vn | 8 J0 I1 S9 ^7 n\$ L* d w# KAll rights reserved

Trong khi bọn họ đang cùng nhau ăn điểm tâm trong nhà, Hạ Giai Ngôn nhận được điện thoại của Lê Thiệu Tri, cô bắt máy đưa cho Lê Dục: "Này, là điện thoại của ba con đây."

' t- O* Y0 Y! C©2015 Kites.vn | All rights reserved

©2015 Kites.vn | (t2 `8]1 m7 t# m& YAll rights reserved

Lê Dục buông thìa xuống, "A lô" một tiếng thật dài.

©2015 Kites.vn | All rights reserved7 R\$ y# t f6 [1 a+ p z

% ~# g& k. X({ * D7 L9 D\$ @/ Z- } / i©2015 Kites.vn | All rights reserved

Hạ Giai Ngôn tiếp tục ăn cháo, đợi Lê Dục đưa máy lại cho cô, cô mới ngồi thẳng lưng nghe chỉ thị của cấp trên. Lê Thiệu Tri bảo cô đọc địa chỉ nhà cho anh, hai mươi phút sau xuống dưới lầu đợi.

©2015 Kites.vn | + g+ G/ O7 K\$ U% a J% kAll rights reserved

©2015 Kites.vn | 4 B, r& V6 s9 c/ T' BAll rights reserved

Hạ Giai Ngôn không dám để Lê Thiệu Tri chờ, cô dẫn Lê Dục xuống lầu trước năm phút, vừa ra khỏi cửa kính, cô đã thấy xe Lê Thiệu Tri đang quay đầu.

& Q8 ? Q0 w* O; ^©2015 Kites.vn | All rights reserved

. C. S# { * o u&]4 m' B©2015 Kites.vn | All rights reserved

Lê Dục nhận ra ba mình đang ngồi ở ghế lái, cậu giẫy ra khỏi tay Hạ Giai Ngôn, nhanh nhẹn chạy qua. Lê Thiệu Tri từ trên xe bước xuống, Lê Dục cao giọng gọi: "Ba ! ba!"

©2015 Kites.vn | 4 il T0 {6 |- SAll rights reserved

9 w. @% L9 h. I- q/ Q©2015 Kites.vn | All rights reserved

Có lẽ bởi vì nguyên nhân đêm qua khiến cô ngủ không ngon giấc, nên khi thấy cảnh như vậy lại cảm thấy hơi xót xa. Cô cúi đầu bước qua, sau đó nói với

©2015 Kites.vn | All rights reserved" Z8 [\$ t% m3 X3 o) W0 H+ Y) k

©2015 Kites.vn | - X5 Q9 j/ ^3 Q/ E. L1 x, u* [All rights reserved

Lê Thiệu Tri: "Chào giám đốc, buổi sáng tốt lành ạ."

©2015 Kites.vn | All rights reserved5 Y! e: E3 s) x% }

5 r0 Y2 I/ d9 K1 J, S©2015 Kites.vn | All rights reserved

Lê Thiệu Tri vừa ôm cậu bé đến ghế sau, vừa nói: "Chào. Đã làm phiền cô rồi, nó có nghịch ngợm gì không?"

©2015 Kites.vn | 1 o; !* R* p" v0 IAll rights reserved

©2015 Kites.vn | All rights reserved5 z% X, b5 M2] y

Ngước nhìn chỗ Lê Dục đang ngồi trên xe, Hạ Giai Ngôn bao che cho cậu: "Không ạ, cậu bé rất ngoan."

* ~& q0 x; T0 S- Q- E [6 m/ B©2015 Kites.vn | All rights reserved

©2015 Kites.vn | ; P1 A(@: G: Q+ cAll rights reserved

Nghe thấy câu trả lời của cô, Lê Dục vui tươi hơn hẳn.

©2015 Kites.vn | % O: }) N* |, R" u0 } % w; h- t\$ d(\All rights reserved

©2015 Kites.vn | All rights reserved5 D2 P- O3 e1 f O9 L* ?+ J i

Sau khi đưa Lê Dục đến nhà trẻ, trong xe chỉ còn hai người bọn họ. Hạ Giai Ngón tranh thủ lúc xe lăn bánh chọn mua một chút, Lê Thiệu Trì thấy thế đã nói:

©2015 Kites.vn | All rights reserved; v4 f, J0 w I6 A8 M* N2 V

©2015 Kites.vn | All rights reserved6 ^ `` } 2 j W6 H

" Xem ra Dục Dục đã quấy cô dữ lắm."

2 V4 W" X# } ! o1 z- W2 ^©2015 Kites.vn | All rights reserved

©2015 Kites.vn | 1 v5 L6 j, k6 R6 y& p. | * IAll rights reserved

"Mấy cậu nhóc tuổi này đều rất hiếu động." Hạ Giai Ngón nói. Nói thật thì Lê Dục quả đúng là có hơi nghịch ngợm quá mức. Nếu cậu bé không giả bệnh, cô sẽ không phải gọi Lục Tiếp đến, nếu Lục Tiếp không đến, cô cũng sẽ không nhắc lại chuyện xưa, và nếu không nhắc lại chuyện xưa, cô cũng sẽ không nhớ đến những chuyện không đâu.

1 } \$ v: n9 r# @; E3 x1 z/ z5 f©2015 Kites.vn | All rights reserved

0 k: F5 Z+ G% L(r8 Z©2015 Kites.vn | All rights reserved

Đối với sự tình nghịch của cậu con trai, Lê Thiệu Trì cũng lắc đầu ngao ngán: " Phải dành thời gian nghĩ cách trị nó mới được."

©2015 Kites.vn | All rights reserved7 w: h: ^4 o: E: W8 j. m: x

©2015 Kites.vn | 5 P5 n0 P5 {, i* E* f, X/ `(t# [. bAll rights reserved

Làm trợ lý giám đốc gần một tháng, Hạ Giai Ngón cũng từng nghe đồng nghiệp kể qua vài chuyện đời tư bí ẩn của Lê Thiệu Trì rồi. Nghe nói Lê Thiệu Trì đã kết hôn từ rất nhiều năm trước, nhưng mọi người trong công ty từ già đến trẻ đều chưa có ai gặp được vợ anh ta, có lời đồn nói vợ chồng anh ta ly hôn với nhau, Lê Dục được tòa án chỉ định cho anh nuôi dưỡng, vì thế mấy năm nay anh ta vừa là mẹ vừa là cha, cực kì vất vả.

©2015 Kites.vn | All rights reserved; h(o: j# D8 {(`6 j% A

©2015 Kites.vn | All rights reserved6 |7 m4 m0 k7 A

Rất lâu trước đây, Thịnh Mĩ cũng từng kể cho cô, lương cộng với tiền thưởng hàng năm của Lê Thiệu Trì đều ổn định ở tám chữ số, căn cứ vào lượng công việc của anh, khẳng định thời gian hai cha con tiếp xúc với nhau không nhiều lắm. Lê Dục còn nhỏ như vậy, lại không có mẹ bên cạnh, cậu bé nhất định rất khao khát được ba mình quan tâm. Nhưng vì công việc bận rộn, Lê Thiệu Trì hết giao cậu bé cho bảo mẫu, thì lại giao cho nhân viên mình chăm sóc, cô thật không hiểu trong lòng người đàn ông này đang nghĩ cái gì.

©2015 Kites.vn | \$ W% L; I/ K U% qAll rights reserved

©2015 Kites.vn | All rights reserved(h+ C0 W4 x; w

Từ đấy về sau, có vài lần Hạ Giai Ngón giúp Lê Thiệu Trì chăm sóc cậu bé. Lê Dục không còn trêu chọc cô như trước nữa, lúc tâm trạng vui vẻ, cậu còn có thể đọc cho cô nghe vài bài thơ vừa học trên lớp. Có lần Hạ Giai Ngón tò mò, hỏi thăm một chút về chuyện mẹ cậu, nhưng Lê Dục chỉ nói chưa từng gặp mẹ của mình bao giờ cả.

©2015 Kites.vn | : V(k- F+ u" M8 s. R1 U1 A5 vAll rights reserved

©2015 Kites.vn | All rights reserved6 X9 Y8 @- N4 G4 e

Tuy Lê Thiệu Trì không được xem là một người ba tốt, nhưng xét trên một góc độ nào đó, anh ta có thể được xem là một người sắp đạt tiêu chuẩn. Sau khi Hạ Giai Ngón bị điều đến bộ phận ý tưởng, trong thời gian làm việc anh đã giúp đỡ và cho rất nhiều lời khuyên bổ ích.

2 W(~! d5 q4 c5 `; U(N©2015 Kites.vn | All rights reserved

) v# y9 ^2 Q! N5 m©2015 Kites.vn | All rights reserved

Gần tới cuối năm, rất nhiều hạng mục phải gấp rút hoàn thành, Hạ Giai Ngón bận tới mất tối mày. Cô rất thích công việc bận rộn như thế này, chỉ cần một môi, cô sẽ chẳng có tinh lực dư thừa để nhớ một số chuyện không nên nhớ.

; T# K(k# E9) [\$ f©2015 Kites.vn | All rights reserved

3 g3 n; w: A' g©2015 Kites.vn | All rights reserved

Người cuồng công việc như điên, còn có Lê Thiệu Tri. Hạ Giai Ngôn tận mắt chính kiến anh tăng ca một tuần liền, có ba hôm còn qua đêm lại tại công ty, nếu ở cuộc họp thường niên của công ty muốn trao tặng giải thưởng chiến sĩ thi đua xuất sắc nhất, chắc chắn anh sẽ được đề cử.

©2015 Kites.vn | U(p/ k# J' '' RAll rights reserved

©2015 Kites.vn | \$ l* X3 f(q0 Y+ x9 y% Y. KAll rights reserved

Tuy rằng Lê Thiệu Tri đã sớm quen với kiểu công việc cường độ cao như thế này rồi, nhưng do vội vàng đã để xảy ra sai sót trong tổng hội, tại hội nghị thường kỳ vào thứ hai, anh lại có thể phạm một sai lầm hết sức ngớ ngẩn, đó là để sót một phần văn kiện rất quan trọng. Khi đó các lãnh đạo cao cấp đã gần như đến đông đủ trong phòng họp, anh không kịp trở về lấy, nên đành nhờ Hạ Giai Ngôn: "Tôi để quên một phần bản thiết kế, trong ngăn kéo thứ hai của bàn làm việc, cô giúp tôi mang nó đến đây."

©2015 Kites.vn | All rights reserved! i S7 e5 L* Y

©2015 Kites.vn | 6 r# e/ T! d/ n% VAll rights reserved

Hạ Giai Ngôn lập tức quay về văn phòng của Lê Thiệu Tri tìm phần bản thiết kế kia.

©2015 Kites.vn | All rights reserved' s K\$ c(J6 M& W E- B& M8 {5 p

6 K h2 V(X8 [, J©2015 Kites.vn | All rights reserved

Bàn làm việc của anh có tới hai hàng ngăn kéo, cô không biết anh nói ngăn kéo bên phải hay bên trái, chỉ có thể tìm luôn trong cả hai ngăn mà thôi. Cô mở ngăn kéo bên trái ra trước, bên trong toàn là mấy đồ linh tinh lặt vặt gì đó, nào là bút máy vẽ bản đồ, ghim giấy, giấy ghi chú...

' l8 [; D% F9 o3 x©2015 Kites.vn | All rights reserved

©2015 Kites.vn | All rights reserved: U% h+ F1 X: _4 v\$ I0 C# o

Đang định đóng ngăn kéo lại, Hạ Giai Ngôn thoáng nhìn thấy sổ thông tin bạn học hé ra, bên trong chứa những tấm thẻ không lớn lắm, trên mặt in thông tin và số điện thoại của hai mươi cá nhân. Trên đầu tấm thẻ còn có logo của trường, mà xui quýt khiến thế nào mà cô mở nó ra, tí mỉ nhìn một lần.

^2 Q& R, U4 j# Y/ H8 Q' b©2015 Kites.vn | All rights reserved

©2015 Kites.vn | , v\$ @# E2 Z# r3 x\$ P- g+ f9 tAll rights reserved

Quả nhiên bên trong có thể tìm được tên của Lục Tiệp, hóa ra anh và Lê Thiệu Tri đã quen biết nhau từ lúc còn ở Anh. Lấy lại bình tĩnh, Hạ Giai Ngôn cất quyển sổ vào chỗ cũ, tiếp theo mở ngăn kéo bên tay phải, cầm phần bản thiết kế mang đi.

5 n) P1 K; }2 r! P(R©2015 Kites.vn | All rights reserved

! f z3 K% |& z7 ?) ^4 p©2015 Kites.vn | All rights reserved

Xuyên suốt trong hội nghị, Hạ Giai Ngôn đều không tập trung. Cô ghi lại nội dung hội nghị một cách máy móc, đến khi tan họp đã ghi kín vài tờ giấy, căn bản không nhìn ra được trọng điểm là cái gì.

©2015 Kites.vn | All rights reserved9 f% Q6 C+ l) T' ?% Z

8 g4 @2 {0 d% t5 p L7 T# j) |©2015 Kites.vn | All rights reserved

Lê Thiệu Tri bực dọc quăng bản ghi chép lại cho cô. Anh đang định xả một trận, Hạ Giai Ngôn lại giành nói trước: "Tại sao anh lại muốn điều tôi đến bộ phận ý tưởng."

©2015 Kites.vn | All rights reserved- E5 t, u" O9 r g% I

©2015 Kites.vn | All rights reserved. j8 nl t1 w& O% H2 T; X; B9 l V; o

Không ngờ đột nhiên cô lại nhắc đến chuyện này, Lê Thiệu Tri hơi hơi giận mình: "Điều này với công việc có liên quan gì với nhau sao?"

©2015 Kites.vn | 2 l2 @2 x5 i6 nAll rights reserved

Hạ Giai Ngôn nhìn anh ta, dùng ngữ khí tuyên bố hỏi: "Là do Lục Tiệp?"

Lê Thiệu Tri không phủ nhận, nhìn về mặt Hạ Giai Ngôn thay đổi thất thường, anh nói: "Tuy trong lòng cô đã có tính toán của riêng mình, nhưng vẫn nên vờ như không biết. Có những chuyện khi đã nói ra rồi thì không còn thú vị nữa"

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Giữa trưa, Lê Thiệu Tri hẹn riêng Hạ Giai Ngôn cùng ăn cơm. Tuy Hạ Giai Ngôn không muốn đồng ý, nhưng lại không có cách nào từ chối cả.

Bọn họ đến một nhà hàng gần công ty. Nơi này là do Lê Thiệu Tri chọn, không gian yên tĩnh, rất thích hợp để tâm sự. Thấy vẻ mặt lúng túng của Hạ Giai Ngôn đang nhìn mình, Lê Thiệu Tri hỏi cô: "Không hợp khẩu vị của cô à?"

"Tôi chỉ thích món Trung thôi" Hạ Giai Ngôn nói thẳng.

Lê Thiệu Tri mở thực đơn ra, nói: "Phụ nữ các cô, không phải đều rất thích các món ăn là lạ sao?"

Sau khi biết Lê Thiệu Tri và Lục Tiệp có quen biết với nhau, Hạ Giai Ngôn bắt đầu có thành kiến với anh. Nghe anh nói xong, cô đáp: "Vậy ý anh là cảm thấy tôi không giống phụ nữ ấy hả?"

"Nhìn bề ngoài, cô là phụ nữ, nhưng bên trong có phải hay không, tôi vẫn chưa xác định được." Cô vẫn không thèm nhìn thực đơn, Lê Thiệu Tri đưa tay giúp cô mở thực đơn ra, "Nhìn xem thử có thích món nào không?"

Hạ Giai Ngôn tùy ý chọn một món, sau đó còn chọn thêm đồ ngọt để tráng miệng.

Đội nhân viên phục vụ mang thực đơn đi, Hạ Giai Ngôn vừa nâng mắt, đã thấy Lê Thiệu Tri đang lơ đãng quan sát mình. Cô bình thần nhìn thẳng anh, mãi đến khi tầm mắt của anh chịu dịch đi, cô mới hỏi: "Có phát hiện ra cái gì đó đặc biệt trên mặt tôi không? Ví dụ hai cái miệng, ba cái mũi, bốn con mắt."

Lê Thiệu Tri nhếch nhếch khóe miệng, giống như đang cười: "Nói thật, ngoại trừ khuôn mặt được xem là ưu nhìn một chút, còn lại không có gì vượt trội cả. Nghề của chúng ta, đòi hỏi rất cao về mặt thẩm mỹ, nếu cô là một bán phát thảo, đại khái tôi chỉ có thể chấm cho cô được năm mươi chín điểm thôi. Cô vốn có thể đạt tiêu chuẩn, nhưng cô lại không đủ thông minh, thể nên bị trừ đi một điểm."

Hạ Giai Ngôn bình tĩnh đón nhận sự đánh giá của anh, cô hỏi Lê Thiệu Tri: "Tôi chỉ là một bản vẽ năm mươi chín điểm không đạt yêu cầu, vậy sao anh còn đem bản thảo này về?"

"Sẽ không." Lê Thiệu Tri trầm ngâm một chút, nói tiếp: "Là Lục Tiệp nói với tôi, cô bị Quan Mộ Hân chèn ép, cho nên anh ta mới nhờ tôi điều cô đến bộ phận ý tưởng?"

Hạ Giai Ngôn sớm đã đoán được anh sẽ giải thích thay cho Lục Tiệp, cô nói: "Tôi chỉ hỏi anh vì sao lại điều tôi đến bộ phận ý tưởng, chứ không hỏi anh vì sao Lục Tiệp lại kêu anh điều tôi đến bộ phận ý tưởng?"

Lê Thiệu Tri nhú mày: "Thì sao? Nhắc tới tên cậu ta cô cũng có ý kiến nữa hả?"

Về mặt Hạ Giai Ngôn hồ hừn nói: "Miệng mọc trên mặt của anh, anh thích nói cái gì tôi làm sao quản được."

Thấy Hạ Giai Ngôn thờ ơ, Lê Thiệu Tri đành phải nói: "Cậu ta làm như vậy cũng vì muốn giúp cô thôi, cô xem thái độ của cô là gì đây hả? Cho dù cô hận cậu ta, cũng không cần hận dai như vậy chứ."

Hạ Giai Ngôn tức không thể nói rõ được mọi chuyện nên cả giận nói: "Anh không biết đầu đuôi câu chuyện thì đừng can thiệp nhiều như vậy."

"Không phải vì đứa nhỏ thôi sao?" Lê Thiệu Tri thoáng hạ thấp giọng xuống, anh nói với Hạ Giai Ngôn: "Cho dù đứng ở lập trường của cô, tôi vẫn sẽ khuyên cô không nên giữ đứa bé lại. Một đứa con gái chỉ vừa bước qua tuổi hai mươi, sách còn chưa đọc hết đã muốn làm mẹ, cô sẽ chịu được gánh nặng đó hả? Sinh con nuôi con phải tốn biết bao nhiêu tinh thần và sức lực, phải chịu rất nhiều áp lực, cô đã nghĩ tới chưa? Phụ nữ là loài động vật cảm tính, làm chuyện gì cũng chỉ dựa theo cảm giác, đến khi không còn đường lui mới biết hối hận."

Bàn tay cầm chén trà đang khe khẽ run lên, cô nhìn về hướng Lê Thiệu Tri: "Anh và Lục Tiệp rất thân với nhau hả? Tại sao anh ta có thể đem chuyện này nói cho anh biết chứ?"

Đây đều là những chuyện quá khứ mà Hạ Giai Ngôn không muốn nhắc đến nhất, Lê Thiệu Tri quan sát về mặt của cô, sau đó cẩn thận nói tiếp: "Khi đó

cậu ta uống rất say, mơ mơ màng màng nói ra. Kỳ thật, chuyện này cũng đã kích không nhỏ đến cậu ta, tôi có thể thấy được, cậu ta thật sự rất quan tâm đến cô."

Lê Thiệu Tri nhớ rõ, khi đó Lục Tiệp uống rất say, còn hất toàn bộ bình rượu trên quầy bar ngã xuống mặt đất. Khách trong quán rượu đều coi Lục Tiệp say như chết thành quái vật, anh vừa mới ngồi cùng vài người bạn ở bàn bên, mặc dù anh và Lục Tiệp không cùng một người hướng dẫn, bình thường cũng ít gặp nhau nhưng thấy tình huống này anh vẫn giúp Lục Tiệp giải quyết tốt hậu quả và đưa người về nhà trọ. Cùng trường với Lục Tiệp hai năm, đây là lần đầu tiên Lê Thiệu Tri thấy Lục Tiệp lời thôi lét thếch như vậy. Lục Tiệp nôn cả mặt vàng ra, anh cũng không biết phải an ủi thế nào, cuối cùng chỉ có thể uống hơn cả tá bia với cậu ta, ngay cả mình cũng say đến bất tỉnh nhân sự luôn.

Lần trước Ayers quay quảng cáo, anh từng tới studio xem thử tiến độ tới đâu. Ngày hôm ấy Phùng Ân cũng ở đấy, anh nói nói bóng nói gió để tìm nguyên nhân. Phùng Ân cười cười nói với anh, công ty của mấy người quả thật ẩn giấu nhiều nhân tài, một nhân viên AE* nho nhỏ lại có thể mới được ảnh để giúp đỡ

* AE: hình như là nhân viên chịu trách nhiệm nói chuyện với khách hàng

Lê Thiệu Tri cảm thấy khó hiểu, sau khi quay về công ty đặc biệt lấy sơ yếu lý lịch của Hạ Giai Ngôn ra xem lại một lần nữa, nhưng vẫn không thấy có gì đặc biệt cả. Anh nhủ mảy mìn chăm chăm vào cột có tên trường đại học đã tốt nghiệp, vô ý nhắm đi nhắm lại tên cô vài lần, bỗng nhiên phát hiện tên này cực kỳ quen thuộc. Anh nhờ người quen nghe ngóng một chút, cuối cùng cũng biết được, cái tên mà sau khi Lục Tiệp uống say trong đêm đó không ngừng lặp đi lặp lại hóa ra là viết như vậy.

Sau khi tan họp sáng nay, Lê Thiệu Tri trở lại văn phòng, khi anh mở ngăn kéo thứ hai bên trái ra thì liền biết tại sao Hạ Giai Ngôn lại phát hiện được anh và Lục Tiệp có quen biết với nhau. Sở thông tin này vốn sau khi anh liên lạc với Lục Tiệp xong đã tùy tay cất vào, nhất định khi này cô không nghe rõ chỉ thị của mình sau đó mới phát hiện ra. Anh nhớ Lục Tiệp từng dặn đi dặn lại anh, ngàn vạn lần đừng đề cho Hạ Giai Ngôn biết được, để tránh khiến cô tức giận, xem ra mình đã làm hỏng chuyện rồi.

Nghe Lê Thiệu Tri nói xong, Hạ Giai Ngôn trầm mặc. Cho đến khi kết thúc bữa ăn, cô vẫn giữ nguyên bộ dạng im lặng.

Lê Thiệu Tri cũng không muốn làm khó cô, lại càng không muốn nhắc tên Lục Tiệp với cô.

Từ khi biết rõ nguyên nhân Lê Thiệu Tri điều mình đến bộ phận ý tưởng, Hạ Giai Ngôn đối với anh chẳng còn kính cẩn lễ phép như trước nữa, cứ như anh là người giật dây đằng sau không bằng. Cô có cảm giác, anh và Lục Tiệp đều cùng một loại người, hề nhìn thấy anh lại nghĩ đến Lục Tiệp, điều này khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Nhưng Lê Thiệu Tri lại hoàn toàn trái ngược với cô, cô cảm thấy thái độ của Lê Thiệu Tri đối với mình so với trước đây hòa hoãn hơn không ít, có lần cô làm đề án quảng cáo ô tô trở nên rối tung rối mù, anh ta cũng chỉ trừng mắt nhìn cô một cái, chứ không mở miệng quở trách một câu nào cả. Thấy anh kìm nén rất vất vả, nên cô liền quan tâm nói: "Anh muốn mắng thì mắng đi, đề nên quá không tốt cho cơ thể đâu."

Nghe cô nói vậy, Trái lại Lê Thiệu Tri lại nở nụ cười, anh nói với Hạ Giai Ngôn: "Tôi không có thói quen mắng mỏ người khác, không tin cô có thể ra ngoài hỏi người khác mà xem. Trước đây hay mắng cô, hoàn toàn là chủ ý của Lục Tiệp, cậu ta nói làm vậy cô mới không nghi ngờ. Mà nói thật, sau khi bị đá còn có suy nghĩ hộ cho bạn gái cũ mình như vậy, loại đàn ông này hiếm lắm đó nha."

"Anh rốt cuộc đã nhận lợi lộc gì từ chỗ của Lục Tiệp vậy? Tại sao từ sớm tới tối đều nói tốt giùm anh ta thế?" Hạ Giai Ngôn hỏi anh.

Lê Thiệu Tri hỏi lại: "Tôi hâm mộ cậu ta không được sao?"

"Nếu anh đã hâm mộ anh ta như vậy sao không hợp thành một đôi với anh ta luôn đi? " Hạ Giai Ngôn cá giận nói, nghĩ đến bọn họ từng học cùng trường ở nước ngoài vài năm, cô nhìn được được mà nhìn anh thêm vài lần.

Rốt cuộc Lê Thiệu Tri cũng nghiêm mặt lại, anh nói: "Hạ Giai Ngôn, có phải cô ý có người làm chỗ dựa, không chỉ bày sắc mặt cho tôi coi mà nói chuyện cũng rất khó nghe nữa."

Hạ Giai Ngôn bị anh làm cho nghẹn lời, vội vàng ôm tập văn kiện rời khỏi phòng làm việc của anh.

Buổi tối có một bữa tiệc, từ trước đến nay Lê Thiệu Tri chỉ mang trợ lý nam là Dị Trần Tường ra ngoài xã giao, nhưng Dị Trần Tường vừa bị viêm phổi phải nhập viện, anh đành phải kêu Hạ Giai Ngôn ở lại tăng ca.

Từ khi rời khỏi bộ phận khách hàng, Hạ Giai Ngôn cũng rất ít khi tiếp xúc với các bữa tiệc. Trong bữa tiệc còn có hai khách hàng người Nga, có lẽ ở Trung Quốc đã lâu nên cũng học được văn hóa uống rượu ở nơi đây, vừa khai tiệc đã ra sức mà cụng ly liên tục. Lê Thiệu Tri đã đỡ thay cô không ít rượu, nhưng cô vẫn phải uống vài ly rượu trắng*.

*Rượu trắng: còn gọi là rượu đế.

Hạ Giai Ngôn căn bản không cảm thấy có gì bất thường cả, nhưng rượu này ngấm từ từ, khoảng một lúc lâu sau mặt đã đỏ tới tận mang tai, nhiệt độ cơ thể tăng lên. Thừa dịp người khác không để ý, cô thấp giọng hỏi Lê Thiệu Tri: "Rượu này bao nhiêu độ thế?"

"Khoảng sau mười ba độ." Lê Thiệu Tri nhìn cô một cái, giọng nói có chút lo âu, "Cô vẫn trụ được chứ?"

"Chưa say được đâu." Hạ Giai Ngôn nói.

Giữa buổi Lê Thiệu Tri đi ra ngoài một lúc, khi trở vào, Hạ Giai Ngôn thấy anh đang cười tủm tỉm, giống như gặp phải chuyện vui gì đó, vì thế hỏi anh: "Có gì vui vậy?"

Lê Thiệu Tri lắc đầu, không nói gì cả.

Vất vả lắm mới cầm cự được đến khi bữa tiệc chấm dứt, cánh đàn ông kia lại âm ỹ đòi đi câu lạc bộ đêm. Một vài cô gái trong bàn tiệc vẫn duy trì nụ cười trên khuôn mặt mình, mà Hạ Giai Ngôn thì thấp giọng hỏi Lê Thiệu Tri: "Anh định đi hả?"

Bữa tiệc này chỉ mang tính chất là một bữa cơm thay lời cảm ơn mà thôi. Quảng cáo thành công xuất sắc, khiến lượng tiêu thụ sản phẩm tăng lên, cho nên mấy người khách này đặt biệt mời riêng Lê Thiệu Tri một bữa cơm. Về phần giải trí sau khi ăn xong, nếu anh không muốn tham dự, có thể tìm lý do từ chối.

Lê Thiệu Tri nói: "Đi chứ"

Bọn họ rời khỏi phòng ăn riêng của khách sạn, chuẩn bị dời mặt trận. Hạ Giai Ngôn đang đi bên cạnh Lê Thiệu Tri, anh nói với cô: "Cô không cần đi theo đâu, tôi tìm người đưa cô về."

"Được ạ." Đã uống không ít rượu, trừ ngoài mặt Hạ Giai Ngôn đang đỏ ửng ra, thì không nhìn ra có gì khác thường cả.

Đến trước sảnh của khách sạn, Lê Thiệu Đình chỉ chỉ sang chiếc xe đang đỗ bên trái, nhìn Hạ Giai Ngôn nói: "Ở bên kia kia."

Xe hơi dừng ở ngay góc không có lấy một ánh đèn, nếu không để ý nhìn kỹ thì sẽ cảm thấy xe như ẩn trong bóng đêm. Hạ Giai Ngôn hí hí mắt, không bước lên trước: "Tài xế của anh đâu?"

Lê Thiệu Tri thân nhiên nói: "Tài xế của tôi đưa tôi tới câu lạc bộ rồi, cô muốn đi cùng à?"

Dây thần kinh dường như đang bị chất cồn gặm nhấm kịch liệt, đột nhiên Hạ Giai Ngôn cảm thấy con đầu đầu nhanh chóng ập đến. Cô liên tục hít sâu, mắt nhìn trên chiếc bóng.

"Đừng lè mề nữa." Lê Thiệu Tri dứt khoát bắt lấy cánh tay của cô, nửa túm nửa kéo cô đến bên cạnh xe, cũng tự mình mở cửa xe cho cô.

Trước sảnh khắp nơi đều là khách hàng của khách sạn, Hạ Giai Ngôn không muốn trở thành tâm điểm chú ý, nên đành xoay người ngồi vào xe. Sau khi Lê Thiệu Tri đóng cửa xe, toàn bộ những âm thanh âm ỉ bên ngoài đều biến mất, nhưng suy nghĩ lại trở hỗn loạn.

Người đang cầm vô – lăng đang ngồi trên ghế lái là Lục Tiệp, sau khi cô lên xe, anh vẫn không khởi động xe ngay. Hai người chỉ lẳng lẳng ngồi một lát, anh mới ngay đầu nhìn cô một cái, trầm giọng nhắc nhở: "Thắt dây an toàn vào."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trong xe ngập tràn mùi rượu khó ngửi, Hạ Giai Ngôn biết Lục Tiệp không thích mấy loại mùi kì lạ này, vì thế đã hạ cửa kính xe xuống.

Gió đêm mon man lùa vào trong xe khiến cổ áo của của Lục Tiệp khẽ bay bay. Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, nhưng tay phải lại từ từ di chuyển xuống dưới, tiếp theo nhấn nút đóng kính xe bên ghế lái phụ lại. Đầu Hạ Giai Ngôn giật giật, anh nhận ra ánh mắt của cô, mở miệng giải thích: "Gió lớn lắm, sẽ đau đầu đấy."

Hạ Giai Ngôn xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn của thành phố nhuộm lên bầu trời đêm một mảng màu rực rỡ, trong nháy mắt khi nhìn thấy ngọn đèn của tấm bảng quảng cáo ý thức cô trở nên mông lung.

Đoạn đường phía trước không bằng phẳng lắm, cứ cách khoảng trăm mét lại có vài cái hố gà nhỏ. Ban đêm không đủ ánh sáng, Lục Tiệp không phát hiện ra, khi anh có thể vượt qua vài chướng ngại, muốn giảm tốc xe thì đã không kịp nữa rồi.

Trận xóc nảy vừa rồi khiến dạ dày Hạ Giai Ngôn cuộn cuộn lên, cô nhiu mảy, thấp giọng nói: "Chạy chậm một chút"

Lục Tiệp không nói gì, nhưng vẫn giảm tốc độ lại, đoạn đường vốn chỉ mất mười đến mười hai phút là đến nơi, nhưng bây giờ phải mất khoản chừng nửa tiếng.

Cho xe dừng dưới nhà trọ, Hạ Giai Ngôn vẫn nhữn người trên ghế xe. Mặc dù ý thức vẫn rất rõ ràng, nhưng cô lại cảm thấy bản thân mình có gì đó không bình thường, nên đành phải ngồi thêm một lúc.

Lục Tiệp cũng không giục cô, anh đưa tay mở nhạc máy phát nhạc, sau đó tựa lưng vào ghế cùng ngảy người với cô.

Máy nghe nhạc vừa đúng lúc vang lên một bài hát trữ tình của nhiều năm về trước. Hạ Giai Ngôn còn nhớ, thời điểm bài hát này được ra lò là khi cô đang học năm tư.

Khoảng thời gian ấy với cô là đoạn đường u tối nhất trong cuộc đời, người đàn ông cô yêu và đứa con bé bỏng chưa kịp thành hình kia đã khiến cô rơi vào vực sâu không đáy, cô không có cách nào tập trung vào ôn tập được, cuối cùng cô đã trượt kì thi nghiên cứu sinh. Hạ Giai Mặc tìm mấy bạn học cũ, tốn không ít công sức mới xin được một chân thực tập ở một nơi khá tốt cho cô. Trong thời gian thực tập rất thú vị và vui vẻ, đáng tiếc Hạ Giai Ngôn lại không cảm thấy vui sướng. Cô tập trung lao đầu vào công việc, mượn nó để làm tê liệt chính mình, có lẽ cũng vì nguyên nhân này, cô mới có cơ hội được tuyển dụng chính thức vào công ty.

Lúc đó Lục Tiệp đã trở về Anh tiếp tục hoàn thành bài vở của anh, Hạ Giai Ngôn có chút tò mò, nên hỏi anh: "Anh cũng từng nghe bài hát này sao?"

Lục Tiệp nói: "Đã từng nghe qua."

Hạ Giai Ngôn cuối đầu cong cong khoe miệng, cô mỉm cười đầy chua xót không để Lục Tiệp phát hiện: "Thời điểm bài hát này được phát hành, lúc đó anh đang làm gì?"

Lục Tiệp ngẫm lại một hồi, có chút không chắc chắn nói: "Hình như là đang làm hạng mục với thầy hướng dẫn ở Birmingham."

Hạ Giai Ngôn ngược mặt lên, đột nhiên cảm thấy khó chịu. Cô cởi dây an toàn ra, đầu cũng không xoay lại nói: "Tôi về đây."

Có lẽ do quá vội vàng, Hạ Giai Ngôn vừa bước xuống xe, chân mắt không chế hơi khụy xuống. Cô phản xạ vịn vào thân xe, như vậy mới thoát được nạn cả người tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Lục Tiệp nhìn thấy mà hết hồn hết vía, rút chìa khóa chạy xuống xe: "Anh đưa em lên lầu."

Hạ Giai Ngôn nhìn về phía anh, cô không nhìn rõ được vẻ mặt của anh lúc này như thế nào cả, nhưng lại nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của anh. Dường như cô nhớ ra điều gì đó, sau khi đồng ý với anh còn nói: "Nhân tiện vào nhà tôi ngồi một lát."

Hạ Giai Ngôn hẳn đã uống rất nhiều rượu, trong thang máy tầm mắt của bọn họ giao nhau giữa không trung. Hạ Giai Ngôn giả vờ vô tình di chuyển tầm mắt đi, Lục Tiệp mặt không biểu cảm nhìn về phía trước.

Trong thang máy tĩnh lặng, ngay cả hít thở Hạ Giai Ngôn cũng thả ra nhẹ nhàng. Ngay lúc cô cúi đầu nhìn mũi giày của mình thì Lục Tiệp lại nói với cô: "Lần sau đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, cơ thể em không chịu được sự giày vò như vậy đâu."

Đây đã là lần thứ hai Lục Tiệp nhắc nhở mình phải chú ý đến cơ thể, Hạ Giai Ngôn nói cho anh biết: "Cơ thể tôi không yếu đuối như trong tưởng tượng của anh đâu."

Lục Tiệp muốn nói mà lại thôi, cuối cùng chỉ nhìn chăm chăm vào bảng hiển thị của thang máy đang không ngừng nhảy số.

Tiến cô đến trước cửa, Lục Tiệp nói: "Anh không vào đâu, em nhớ nghỉ ngơi sớm một chút."

Ngay thời điểm anh xoay người, Hạ Giai Ngôn bước lên trước một bước, đưa tay nắm lấy áo của anh: "Tôi vẫn chưa cảm ơn mà..."

Còn chưa nói dứt lời, cơ thể Hạ Giai Ngôn theo quán tính ngã về phía trước, nhào hẳn vào người Lục Tiệp. Trong náy mắt Lục Tiệp không kịp phản ứng, anh vững vàng đỡ lấy eo cô. Cảm xúc ấy vẫn nguyên vẹn như trong kí ức, anh lạc trong cảm xúc ấy, trong nhất thời quên cả buông tay, cảm nhận tay cô vẫn còn đang khoát lên tay mình, anh còn có thể cảm giác được cô đang siết chặt vào tay áo anh.

Đầu Hạ Giai Ngôn hơi choáng váng một chút, dây thần kinh trong đầu hình như bị ngâm rượu đến giãn ra, làm hại cô ngay cả phản ứng cũng trở nên chậm chạp. Đã rất lâu không cùng Lục Tiệp tiếp xúc thân mật với nhau như vậy, cô thất thần, ánh mắt dại ra nhìn về phía anh.

Hàng mi của cô lại vừa dày vừa cong, ánh đèn chiếu xuống, tạo ra chiếc bóng vòng cung mờ nhạt, thần trí của Lục Tiệp dường như bị cuốn vào nước vòng nước xoáy trong đáy mắt cô, mấy giây sau bằng cách nào đó anh nói: "Vẫn chưa cảm ơn anh đúng không? Em luôn luôn nói cảm ơn anh, vậy em có nghĩ đến nên cảm ơn thế nào chưa?"

Thấy yết hầu Lục Tiệp mơ hồ chuyển động, Hạ Giai Ngôn dần dần trở tỉnh táo lại. Mặt của anh gằn trong gang tấc, cô không tránh anh, chỉ hơi quay mặt lại: "Đây là thù lao mà anh muốn hả?"

Lục Tiệp không nói gì, nhưng cánh tay đang đỡ bên eo cô không tự chủ mà siết chặt thêm. Cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hai hàng mi khẽ run run, sự im lặng thế này cảm dỗ anh, anh nhắm rồi lại nhìn, cuối cùng vẫn đẩy cô ra.

Một giây sau khi bị anh đẩy ra, dây thần kinh đang căng ra của Hạ Giai Ngôn lập tức bình tĩnh lại. Lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, cô vừa mở cửa vừa nói với Lục Tiệp: "Lần sau không cần làm chuyện như vậy đâu."

Nói xong, cô cảm thấy câu vừa rồi chưa rõ ràng lắm, nên lập tức bổ sung: "Chuyện công việc, tôi tự lo được."

Mấy chiếc chìa khóa chạm vào nhau trong hành lang yên tĩnh tạo nên âm thanh rất khó nghe, ổ khóa "Rắc" một tiếng sau đó được mở ra. Lục Tiệp vẫn

tiếp tục im lặng, đợi Hạ Giai Ngôn quay đầu nhìn anh, anh mới bước vào nhà.

Cửa sổ không được mở ra, trong không khí tản ra mùi ngọt ngát, lẫn lộn với mùi rượu của Hạ Giai Ngôn, khiến người người cảm thấy vô cùng khó chịu. Hạ Giai Ngôn mở sau cửa ban công ra cho thoáng gió, sau đó hỏi Lục Tiệp: "Nhà tôi chỉ có nước lọc và sữa chua thôi, anh muốn uống cái gì?"

Lục Tiệp ngồi xuống sofa, anh nói: "Không cần đâu."

Mặc dù anh đã nói vậy, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn vào bếp dùng ấm điện đun nước.

Sau khi vào nhà, Hạ Giai Ngôn cởi áo khoác ra. Trên người cô mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, vạt áo nhét vào trong trong lưng váy, càng tôn thêm chiếc eo thon mảnh khảnh của. Lục Tiệp nhìn bóng dáng cô đi tới đi lui, đột nhiên cảm thấy thái dương căng ra.

Vài giây sau, Hạ Giai Ngôn cầm hai ly thủy tinh đi ra, đưa một ly cho Lục Tiệp: "Anh có biết tôi đang nghĩ gì không?"

Lục Tiệp đặt ly thủy tinh trên bàn trà, tiếp theo trả lời "Biết".

Hạ Giai Ngôn hai tay nắm siết chặt ly nước, dường như để tiếp thêm sức mạnh cho chính mình: "Lục Tiệp, ở bệnh viện tôi đã nói những gì, anh còn nhớ chứ?"

Lục Tiệp không lên tiếng trả lời, biểu tình trên mặt hơi thay đổi một chút.

"Nếu anh có quên cũng không sao cả, nhưng tôi vẫn chưa quên được. Khi ấy tôi đã nói với anh, chúng ta không ai nợ ai cả, anh trăm ngàn lần đừng vì cảm thấy áy náy với lương tâm mà an ủi tôi, bù đắp cho tôi. Tôi chỉ muốn anh cách xa tôi một chút, đừng để tôi nhìn thấy anh, nếu không tôi sẽ lại nhớ đến đứa bé kia đã chết như thế nào." Giọng Hạ Giai Ngôn càng ngày càng gấp, khi nói đến hết câu, cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Tiệp chỉ lẳng lặng lắng nghe, ánh mắt nhìn khói trắng từ ly nước kia bốc lên.

Hạ Giai Ngôn hít một hơi thật sâu, cô gắng che giấu tâm tình của bản thân: "Anh biết rõ tôi đã rất muốn đứa bé này, anh cũng biết rõ tôi ngóng trong anh quay về để cùng đồng lòng với tôi như thế nào, nhưng anh lại tự tay đẩy tôi ra. Tôi thừa nhận, khi đó tôi thật sự rất hận anh. Mãi đến khi anh tôi và chị dâu có con, tôi mới biết quyết định ngày đó của anh hoàn toàn đúng đắn. Làm ba làm mẹ không phải là chuyện muốn thì có thể làm được, công việc vất vả không nói, trách nhiệm còn vô cùng nặng nề. Thời gian chị dâu tôi ở cữ mẹ tôi có chăm thế nào cũng không mập lên được, vì lo cho đứa nhỏ, qua mấy tháng đã gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương."

Dừng một chút, Hạ Giai Ngôn lại tiếp tục nói: "Đứa bé đến với cuộc sống này, chúng ta đều hi vọng nó có thể khỏe mạnh vui vẻ trưởng thành, mà tôi lại không có năng lực mang lại hạnh phúc cho con mình, bỏ đứa bé đi âu cũng là vì đứa nhỏ."

Nghe đến đó, sắc mặt của Lục Tiệp dịu đi một chút, nhưng rất nhanh sau đó, lời của cô đã đẩy anh xuống vực sâu tâm tột: "Nhưng mà, tôi ngay cả bản lĩnh đưa đứa bé đến thế giới này cũng không có, thì có tư cách gì nói đến mang hạnh phúc lại cho nó đây? Thật buồn cười! Mỗi lần nghĩ vậy, tôi vô cùng vô cùng hận bản thân."

Nghĩ đến trong mấy năm nay Hạ Giai Ngôn đã sống trong trạng thái dần vật tự trách như thế này, ngực Lục Tiệp liền nhói đau. Giọng anh đầy chua xót gọi tên cô, nhưng sau đó lại không thốt được nên lời nào cả. Anh hi vọng cô có thể lên con diên mà mắng anh, đánh anh, như vậy anh mới cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng cô cứ cố gắng đè nén đau đớn nói ra như lời như vậy, khiến anh thật sự rất khó chịu.

Hạ Giai Ngôn cố cười với anh nhưng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn: "Tuy rằng tôi không còn hận anh nữa, nhưng lại không biết đối mặt với anh như thế nào cả. Anh cũng không cần đối xử tốt với tôi, lại càng không cần suy nghĩ phải làm gì cho tôi, mấy năm nay không có anh không phải tôi vẫn sống được đấy sao? Tôi không muốn thiếu nợ bất cứ thứ gì với anh, huống chi còn là một mối nợ ân tình không cách nào trả được."

Từng câu từng lời của cô nặng nề đánh vào lòng Lục Tiệp, anh khó khăn mở miệng: "Anh không muốn để em thiếu nợ gì anh cả, anh chỉ không kiềm chế được"

"Trước đây không phải anh kiềm chế rất tốt sao?" Hạ Giai Ngôn nhẹ giọng hỏi.

"Anh hi vọng ngay từ đầu anh nên mất kiểm soát, thì chúng ta sẽ không trở nên như bây giờ." Cảm xúc của Lục Tiệp bùng nổ trong nháy mắt, anh đè giọng xuống gầm nhẹ lên. Lúc ấy anh không nên trở về Anh, nếu đã chia xa mà cả hai đều đau khổ, chẳng thà cùng ôm nhau chịu đựng sự dần vật.

Hạ Giai Ngôn nhìn anh, câu nói đầu tiên nhẹ nhàng khéo léo đã đập nát toàn hoàn hi vọng trong anh: "Anh nói chúng ta vẫn có thể làm bạn, có thể, nhưng ngoại trừ bạn bè, thì không có khả năng khác nữa đâu."

Sau khi tiễn Lục Tiệp về, Hạ Giai Ngôn giống như bị rút cạn sinh lực ngồi trên thảm. Cô ôm lấy hai chân của mình, mặt để trên gối, chớp mũi có chút chua xót, nhưng cô ép nước mắt chảy ngược vào trong.

Trên bàn hai ly thủy tinh vẫn còn chứa đầy nước nóng, nhưng đã không còn hơi ấm. Ngồi một lát, Hạ Giai Ngôn cầm một ly nước uống một ngụm, sau đó kéo lê cơ thể mệt mỏi vào nhà tắm.

Không ngờ chỉ vừa tắm được một nửa, điện thoại di động trong phòng ngủ lại vang lên không ngừng. Người Hạ Giai Ngôn đầy bọt xà phòng, cô định tắm xong sẽ gọi lại, nhưng tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên, cô lo có chuyện gấp, vì thế sổi nước qua loa sau đó đi chạy ra ngoài.

Màn hình di động hiển thị tên Lục Tiệp, tay Hạ Giai Ngón khựng lại, nhưng cuối cùng vẫn nghe máy. Đầu bên kia rất ồn ào, cô đang muốn hỏi anh có chuyện gì, thì đầu nghe lại truyền đến một giọng nam đầy lo lắng: "Hạ Giai Ngón hả? Tôi là Khương Diên "

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Chảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tự dưng Hạ Giai Ngón lại linh cảm thấy có gì đó chuyện không may gì đó xảy ra, cô chẳng màng đến chuyện chào hỏi, trực tiếp nói luôn: "Có chuyện gì sao?"

Khương Diên trực tiếp trả lời: "Lục Tiệp bị trúng hai nhát dao, đang ở bệnh viện. Cô có muốn đến xem cậu ta không?"

"Tại sao lại có thể như vậy?" Hạ Giai Ngón cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng bàn tay đang cầm di động lại run lên.

"Không thể nói rõ ràng qua điện thoại được, nhà cô ở đâu, tôi qua đón." Khương Diên nói.

Sau khi đọc địa chỉ cho Khương Diên xong, Hạ Giai Ngón tắm sạch người, vội mặc quần áo chạy xuống dưới lầu. Lúc này Khương Diên chưa nói rõ ràng, cô căn bản không thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, chờ đến khi Khương Diên đến, trong đầu cô đều ngập tràn câu hỏi tại sao Lục Tiệp lại bị đâm hai nhát dao? bị trúng hai nhát dao vào chỗ nào vậy? Có nguy hiểm lắm không?..

Ngay khi Hạ Giai Ngón vô cùng hết sức lo lắng, thì cô thấy một chiếc ô tô đang hối hả chạy đến, cô bước đến trước hai bước, xe vừa mới dừng lại bên cạnh cô. Cửa kính xe bên ghế lái phụ hạ xuống, Khương Diên nghiêng đầu nhìn về phía cô nói: "Lên xe."

Sau khi lên xe, Hạ Giai Ngón gấp gấp hỏi: "Anh ta thế nào rồi?"

Lúc rời nhà khẳng định Hạ Giai Ngón vô cùng vội vàng, tóc cô vẫn đang ướt sũng, xỏa rối tung trên vai. Khương Diên quan tâm chính nhiệt độ hệ thống sưởi trong xe cao lên, để tránh cho cô bị cảm lạnh. Anh nói với Hạ Giai Ngón: "Cô đừng lo lắng quá, cậu ta không có vấn đề gì nghiêm trọng cả. Vừa rồi tại cầu vượt bên cạnh trạm xăng dầu kia, cậu ta thấy một tên giết đồ, sau đó đã xuống xe muốn bắt người kia lại. Tên giết đồ ấy ôm túi xách bỏ chạy, cậu ta đuổi theo tên ấy tới chân cầu, túm được tên đó đánh cho hắn ta vài phát. Nhưng hóa ra dưới chân cầu đó lại là hàng ổ của mấy kẻ trộm cắp, tên giết đồ đó không biết lấy đâu ra một con dao, bị Lục Tiệp dồn ép nên nóng nảy cầm dao chém cậu ta, có hai nhát cậu ta tránh không được, đưa tay lên cản. Miếng vết thương rất sâu, nhưng đã được đưa đến bệnh viện khâu rồi, hẳn là không có việc gì đâu."

Cả đêm này thần kinh của Hạ Giai Ngón đều kéo căng thật căng, cô cảm thấy đầu buốt đau, bên trong giống như đang bị một con dao găm rỉ sét cứa từng nhát. Cô đưa tay nhấn nhấn xoa xoa thái dương, thấp giọng nói: "Anh ta không có chuyện gì là tốt rồi."

Khương Diên nói tiếp: "Theo như hiểu biết của tôi với a Tiệp, thì cậu ta không phải là người dễ ra tay đánh người. Nếu là bình thường, cho dù anh ta có bắt được tên giết đồ kia, thì cũng lắm chi là giao cho cảnh sát xử lý. Nhưng đêm nay trái lại là ngoại lệ, tóm được người liền ra sức đánh, tuy rằng tên đó đã bị bắt về sở cảnh sát, tôi không biết tên đó bị đánh thành bộ dạng gì, nhưng tôi thấy trên các đốt ngón tay của a Tiệp ứng đỏ có vài chỗ bị trầy da sưng tấy, tôi nghĩ tên trộm kia cho dù đã chém được cậu ta hai nhát vẫn còn lỗ nha."

Khương Diên nói những lời này là muốn bản thân cô thả lỏng một chút, Hạ Giai Ngón hít sâu, đợi cảm xúc lắng xuống mới nói: "Tôi chỉ biết anh ta đánh bóng rất hay, không nghĩ tới đánh nhau cũng giỏi như vậy."

Nghe xong lời cô, Khương Diên để ý nhìn cô một cái: "Không phải cãi nhau với a Tiệp đấy chứ? Chắc chắn cô đã khiến cậu ta tức phát điên rồi, nếu không anh ta sẽ không đến nỗi chẳng buồn đi học quyền cước gì mà đã đánh cho người ta tan tác như vậy."

Không thể giải thích bất cứ điều gì, Hạ Giai Ngón chỉ bắt đầu dĩ cười cười, không nói gì thêm.

Sau mười phút, bọn họ đã đến bệnh viện. Trước khi xuống xe, Khương Diên đội mũ lưỡi trai vào, sau đó mang Hạ Giai Ngón vào trong tìm Lục Tiệp.

Mới vừa đi đến phòng cấp cứu, bọn họ liền thấy Cố Hoàn đang đứng một chỗ trước rèm cách ly. Khương Diên gọi một tiếng, Cố Hoàn đã bước đến chỗ bọn họ: "Cậu ta đang khâu, máu me quá nên em ra ngoài. Vừa rồi cảnh sát đến lấy lấy lời khai, bây giờ vẫn còn chưa ra."

Khương Diên gật đầu: "Cậu nói phải nằm viện hả?"

"Đề nghị nằm lại để quan sát, nhưng Lục Tiệp nói không cần." Cố Hoàn quay đầu nhìn về phía Hạ Giai Ngón nói, nhìn thấy mặt cô sợ tới mức trắng bệch, vội vàng trấn an: "Giai Ngón, chị không cần lo lắng. Vết thương của cậu ta đều ở tay phải, bác sĩ nói không tổn thương đến gân cốt, chỉ là mất máu hơi nhiều, miệng vết thương có vẻ sâu mà thôi."

Khương Diên vỗ trán cô, cười mắng: "Mất máu hơi nhiều, miệng vết thương có vẻ sâu, mấy lời này không phải đang dọa người khác sao?"

Tuy trong lòng bàn tay đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, nhưng Hạ Giai Ngón vẫn trầm ổn nói: "Tôi cứ ở lại đây là được rồi."

Cố Hoàn mỉm cười với Hạ Giai Ngôn, sau đó trừng mắt với Khương Diên một cái: "Em không hề dặm mẩn thêm muối nha. Lúc y ta hạ anh ta từ xe cứu thương xuống cầm áo khoát đưa lại, em suýt tí nữa không dám cầm lấy nó."

"Em nhát gan quá." Khương Diên cười nói.

"Cố Hoàn cầm túi giấy đang đặt trên băng ghế dài mang lại, mở miệng túi ra: "Không tin hai người xem đi."

Chiếc áo khoác loang lỗ vết máu, sau khi khô lại biến thành màu đen tím. Hạ Giai Ngôn tò mò cúi đầu, ngay lập tức thấy vết cắt ngay ống tay áo, vết cắt cũng gần mười centimet, xung quanh đều bị máu thấm ướt, trông rất đáng sợ. Cô cảm thấy buồn nôn, sau đó che miệng nôn khan một trận.

Thấy thế, Cố Hoàn cất túi giấy ấy đi, nói xin lỗi với Hạ Giai Ngôn: "Em xin lỗi."

Hạ Giai Ngôn lắc đầu: "Không sao đâu."

Khương Diên cau mày nói: "Vứt đi."

Nghe Khương Diên nói, Cố Hoàn cầm túi giấy đó đến vứt vào sọt rác cách đó không xa.

Khương Diên để Hạ Giai Ngôn ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lát, đúng lúc này, có hai cảnh sát từ trong rèm cách ly bước ra. Anh tiến tới hỏi rõ tình hình, một trong hai cảnh sát nói vài câu đơn giản, sau đó liền rời đi.

Khi Cố Hoàn trở về còn mang theo một ly nước ấm cho Hạ Giai Ngôn, Hạ Giai Ngôn lòng đầy cảm kích nói: "Chị cảm ơn."

Sau khi tiễn cảnh sát ra về, Khương Diên liền vào xem Lục Tiệp thế nào. Cố Hoàn ngồi xuống bên cạnh Hạ Giai Ngôn, nói với cô: "Bác sĩ xử lý vết thương cho giáo sư Lục là cậu của Khương Diên, nên chị cứ yên tâm đi cậu ấy sẽ không làm qua loa cho xong việc đâu."

Thấy bọn họ không ngừng nhấp nháy mắt với mình rằng Lục Tiệp không có việc gì, Hạ Giai Ngôn không nhịn được sờ sờ mặt: "Nhìn mặt của chị trông rất căng thẳng, rất lo âu hả?"

"Vâng." Cố Hoàn cười nói: "Nhưng em có thể hiểu cảm giác của chị mà, nếu đổi lại người bên trong lúc này là Khương Diên, em cũng sẽ giống như chị vậy."

Nhìn dáng vẻ ngọt ngào của cô, Hạ Giai Ngôn nhịn không được hỏi cô: "Hai người kết hôn rồi sao?"

Cố Hoàn im lặng một chút, mặt hơi ửng hồng: "Vẫn chưa ạ."

Hạ Giai Ngôn trêu cô: "Em có nghĩ vụ phải chăm sóc thật tốt cho thần tượng một thời của các cô gái tại chị đây, sứ mệnh này rất cao cả, thật vất vả cho em."

Cố Hoàn then thùng, mượn cớ đi vệ sinh trốn đi mất.

Sau khi uống hết ly nước ấm, Hạ Giai Ngôn cầm chiếc ly bảo vệ môi trường vứt vào sọt rác. Cô không muốn cứ ngồi đây lo lắng suông, vì thế định đi vào trong xem tình hình vết thương của Lục Tiệp thế nào, mới vừa bước tới cạnh rèm cách ly, cô chợt nghe thấy giọng của Lục Tiệp vang lên: "Tại sao lại gọi cô ấy đến đây?"

Ngay sau đó, giọng Khương Diên cũng vang lên: "Không gọi cô ấy tới, vậy cậu muốn tôi gọi ai tới đây? Huống chi, nghe cậu xảy ra chuyện, cô ấy cũng rất lo lắng."

Sau mấy giây im lặng, Lục Tiệp mới nói: "Đưa cô ấy về đi."

"Hai người cãi nhau rồi à?" Khương Diên cười trên nỗi đau của người khác hỏi.

Hạ Giai Ngôn không muốn nghe tiếp, nên dứt khoát kéo rèm ra.

Bác sĩ và y tá đang chú tâm làm công việc của mình, mà Lục Tiệp và Khương Diên đều đem tầm mắt đổ lên người cô, nhìn cánh tay phải của Lục Tiệp bị băng bó thành một cục, cô thấp giọng hỏi: "Anh không sao chứ?"

Lục Tiệp nói: "Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi."

Bác sĩ vừa vận băng bó xong, ông ta dặn dò Lục Tiệp: "Mấy ngày tới cô gắng đừng cử động tay phải, tránh cho miệng vết thương nứt ra, khi tắm rửa cũng phải chú ý, không được dính nước, nếu không sẽ rất dễ bị nhiễm trùng. Ngày mai lại tới đây tái khám, để theo dõi tình hình khép miệng của vết thương."

Lục Tiệp đồng ý, sau đó nói lời cảm ơn với bác sĩ và y tá.

Hạ Giai Ngôn vô tình trong thấy trên một cái khay đằng kia một đồng băng gạc thấm đầy máu, không nhịn được mà rung mình. Cô vội vàng sủa đi nghĩ ý trong đầu, ánh mắt đảo qua thấy mặt Lục Tiệp tái nhợt vì mất máu, trái tim hơi nhói đau.

Khương Diên biết điều nhường không gian lại cho bọn họ: "Tôi đi tìm Hoàn Hoàn đây, hai người nói chuyện đi."

Khương Diên đặt bên cạnh giường một bộ quần áo, Hạ Giai Ngôn có chút do dự, nhưng vẫn ngồi vào bên giường giúp Lục Tiệp thay quần áo. Cô sợ làm đau anh, chỉ có thể chậm rãi kéo vạt áo qua chỗ vết thương, vén tay áo lên, kê tay đúng như lời Khương Diên nói, vừa sung vừa tấy. Ánh mắt cô khẽ lay động, khẽ chạm vào lớp băng bó, "Hai nhát dao đó cứa vào đây sao?"

"Ừ." Lục Tiệp trả lời cô.

Khi Hạ Giai Ngôn định thay anh cài cúc áo, Lục Tiệp giữ tay cô lại: "Đề anh."

Thu tay lại, Hạ Giai Ngôn nói: "Bây giờ ngay cả học sinh tiểu học cũng biết, làm việc chính nghĩa không phải dùng sức mạnh, mà là dùng trí. Đêm khuya mà anh còn đuổi theo tên trộm dưới chân cầu, nơi đó ngay cả bóng người cũng thừa thớt, anh có biết nghĩ đến an toàn của mình không hả?"

Lớn vồn mấy đầu ngón tay trên cúc áo, Lục Tiệp nhấn nài cài hết hàng cúc lại.

Anh không trả lời chỉ im lặng, Hạ Giai Ngôn nói tiếp: "Nếu tên trộm kia mạnh tay hơn một chút, hay anh phản ứng chậm hơn một chút, thì hậu quả sẽ như thế nào đây hả?"

Lục Tiệp ngẩng đầu, rớt cuộc cũng mở miệng nói với cô: "Kêu Khương Diên vào đi."

Hạ Giai Ngôn hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới ra ngoài tìm Khương Diên.

Khương Diên và Cố Hoàn đều cùng đi vào xem Lục Tiệp, Khương Diên để giỏ hoa quả lên trên tủ bên cạnh đầu giường: "Đây là của bà chị bị giật túi xách mua đến để cảm ơn cậu đấy, chị ta vốn định vào thăm cậu một chút, nhưng tôi nói cậu đang nghỉ ngơi, cho nên chị ta về rồi."

Lục Tiệp gật đầu, tiếp theo nói với anh: "Giúp tôi đưa Giai Ngôn về trước đi, ngày mai cô ấy còn phải đi làm."

"Còn cậu thì sao bây giờ? Hiện tại cậu bị thành ra thế này, nhất định phải có người chăm lo cho sinh hoạt hàng ngày của cậu chứ." Khương Diên nói: "Giai Ngôn không phải là người hẹp hòi, cho dù hai người cãi nhau, thì khoản thời gian này cô ấy cũng sẽ không bỏ mặc cậu đâu?"

Lục Tiệp lạnh lùng nói: "Tôi với cô ấy không phải loại quan hệ như hai người nghĩ đâu, cô ấy không có nghĩa vụ phải chăm sóc cho tôi."

Hạ Giai Ngôn mím chặt môi, cái gì cũng nói nói.

Nghe vậy, Khương Diên và Cố Hoàn đều tỏ ra kinh ngạc. Khương Diên lấy lại phản ứng trước, anh hỏi Lục Tiệp: "Vậy, cậu tới nhà tôi ở tạm một thời gian đi."

"Thôi, tôi không muốn tôi biết chuyện." Lục Tiệp cự tuyệt.

"Vậy tôi giúp cậu thuê người chăm sóc nhé." Khương Diên nói tiếp.

Giọng Lục Tiệp lạnh lùng cứng rắn nói: "Tôi có thể tự chăm sóc cho bản thân."

Khương Diên vẫn muốn khuyên nhủ tiếp nhưng Cố Hoàn kéo tay áo của anh: "Anh cứ đưa Giai Ngôn về nhà trước đi, chuyện này để sau hãy nói tiếp."

Hạ Giai Ngôn nói: "Không cần phiền vậy đâu, tôi tự bắt xe về được mà."

Lục Tiệp lườm Khương Diên một cái, Khương Diên lập tức nói: "Thôi để tôi đưa cô về, cô thân con gái, rất không an toàn."

Hạ Giai Ngôn dặn Lục Tiệp phải nhớ kỹ những gì bác sĩ dặn, sau đó cùng Khương Diên rời khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tối hôm qua uống rượu, lại còn thức đêm, sang hôm sau Hạ Giai Ngôn liền bị nhức đầu. Cô cố gắng tập trung tinh thần vào công việc, sửa sang lại đề án và bản thiết kế sao cho tốt nhất rồi đưa đến tay Lê Thiệu Trì.

Lê Thiệu Trì tùy tay lật ra, khi cô chuẩn bị ra ngoài thì anh gọi cô lại.

Hạ Giai Ngôn xoay người hỏi: "Còn việc gì sao?"

Lê Thiệu Tri cầm bàn thảo để qua một bên, giọng hài hước nói: "Nghe nói hôm qua Lục Tiệp đưa cô về nhà, sau đó tự đưa mình vào bệnh viện."

Trong lòng biết anh ta đang lấy chuyện tối qua trên chộc mình, Hạ Giai Ngôn tức giận nói: "Việc này có thể mang đến linh cảm cho giám đốc hả?"

Nhìn vẻ mặt cổ tỏ ra bình tĩnh của cô, Lê Thiệu Tri cười nói: "Linh cảm thì không có, nhưng là một gợi ý tuyệt vời."

Hạ Giai Ngôn không tức giận, cô chỉ nói: "Nếu anh không có phân phó gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước."

Tay cô vừa chạm vào cửa, thì giọng của Lê Thiệu Tri từ phía sau truyền đến: "Cô có cần nghỉ đông sớm không?"

Hạ Giai Ngôn quay đầu lại, cô nhìn anh ta, trong ánh mắt mang theo một chút hoang mang.

"Dù sao a Tiệp cũng đưa cô về nhà, cuối cùng lại bị thương như vậy, cô thật sự mặc kệ cậu ta sao?" Lê Thiệu Tri hỏi cô.

Lê Thiệu Tri đặt biệt dùng sức nhấn mạnh từ "Đưa", Hạ Giai Ngôn biết anh ta có ý gì, nên chỉ im lặng.

"Vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc cho cậu ta, sức khỏe của cô không chịu nổi đâu, vẫn nên nghỉ phép đi." Lê Thiệu Tri thấy cô không có phản ứng, nói tiếp: "Lúc trước để tôi đồng ý điều cô về đây, cậu ta nói giúp cô rất nhiều, nếu bây giờ cô lại vì việc riêng ảnh hưởng đến việc công, thì chẳng khác nào đánh vào mặt cậu ta cả."

Nghe xong câu cuối, rốt cuộc Hạ Giai Ngôn cũng chịu nâng mắt lên: "Tôi bỏ hết việc công để xử lý việc riêng mới coi là có đạo đức nghề nghiệp sao? Huống chi anh ta đang ở khách sạn, ăn ở việc vặt trong nhà đều không phải lo, không cần phải trông chừng dùm anh ta hai mươi bốn tiếng một tác* cũng không rời."

Lê Thiệu Tri có chút hứng thú quan sát cô: "Thảo nào cô yên tâm như vậy. Trước đó vài ngày, cậu ta đã chuyển ra khỏi khách sạn rồi."

Hạ Giai Ngôn nhún mày: "Anh ta không nói cho tôi biết."

Lê Thiệu Tri lấy điện thoại trong ngăn kéo ra, sau đó ghi lại địa chỉ nhà trọ của Lục Tiệp đưa cho cô: "Buổi chiều bắt đầu nghỉ phép, mọi việc còn lại tôi sẽ sắp xếp. Tôi cũng biết cậu ta đã âm thầm giúp đỡ cô không ít việc, nếu cô không tới chăm sóc cho cậu ta, thì thật sự không thể nào chấp nhận được."

Sau khi bàn giao xong công việc, Hạ Giai Ngôn liền rời công ty, dựa theo địa chỉ Lê Thiệu Tri đã đưa mà đi tìm Lục Tiệp.

Chắc chắn tối qua hôm Lục Tiệp đã rất tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận. Hạ Giai Ngôn còn nhớ, năm đó khi cô nói lời chia tay với anh, trên mặt anh cũng xuất hiện biểu cảm như vậy. Không cam lòng, đau khổ, không chấp nhận được, Lục Tiệp là người hướng nội, nếu không phải tức đã tức đến phát điên, thì người khác không thể nhìn thấy nhiều cảm xúc như vậy trên mặt của anh.

Sau đó Hạ Giai Ngôn tự xem xét lại, ngày hôm qua có phải đã nặng lời quá hay không. Cô chỉ muốn vạch rõ ranh giới với Lục Tiệp, ban đầu muốn làm anh chết tâm, hi vọng anh đừng lãng phí sức lực và tình cảm vào mình nữa. Nhưng ngẫm lại, Lục Tiệp là một người kiêu ngạo, lòng tự trọng vô cùng lớn, sao có thể chấp nhận việc cô hết lần này đến lần khác rũ bỏ tình cảm của anh chứ. Tên trộm kia chỉ đâm dao lên người của anh, điều anh nhận được âu cũng chỉ là nỗi đau thể xác, nhưng cô chỉ nói hai ba câu, đã khiến anh tổn thương đến ngay cả bác sĩ cũng bó tay không có thuốc trị. Nhưng như vậy cũng tốt, cô thà rằng nhấn tâm để Lục Tiệp tổn thương đến tận tâm can, anh hận cô cũng còn tốt hơn là yêu cô.

Hạ Giai Ngôn bối rối, đứng cân nhắc trước cửa nhà Lục Tiệp một hồi mới quyết định. Cô nhấn liên tiếp ba lần chuông cửa, kiên nhẫn đợi gần hai phút, của nhà mới được mở ra.

Lục Tiệp đang mặc quần áo ở nhà, có hai chiếc cúc áo không được cài lại, cổ áo mở ra để lộ nửa chiếc xương quai xanh. Tuy rằng tay phải của anh cử động khó khăn, nhưng không một chút ảnh hưởng đến hình tượng của anh. Hạ Giai Ngôn hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, chiếc cằm của anh sạch sẽ, nhưng vẫn còn mấy vết màu hồng, chắc là không quen dùng tay trái để cạo râu, không khéo chế được lực tay nên làm da bị thương.

Thấy rõ người đang đứng ngoài cửa, Lục Tiệp không khỏi ngẩn người. Anh không mời cô vào nhà, chỉ hỏi: "Em đến đây làm gì?"

Hạ Giai Ngôn không trả lời, hỏi ngược lại: "Anh đã đến bệnh viện kiểm tra lại chưa?"

Lục Tiệp nói: "Vẫn chưa."

"Tôi đưa anh đi." Hạ Giai Ngôn nói.

"Không cần đâu." Lục Tiệp từ chối, "Khương Diên sẽ đưa anh đến bệnh viện."

Hạ Giai Ngôn kiên trì nói: "Dù sao tôi cũng đã tới rồi, không cần phải làm phiền Khương Diên nữa."

Lục Tiệp trầm mặc.

Hạ Giai Ngôn nói tiếp: "Khương Diên chắc cũng bận nhiều việc, chỉ vì việc riêng mà trễ nải công việc, anh cũng sẽ áy náy đúng không?"

Sau khi Lục Tiệp nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng nghiêng người nói với cô: "Vào nhà đi."

Trong nhà hơi bừa bãi, trên bàn cơm có mấy hộp thuốc và một cốc nước, trên bàn trà và xô pha đều bày đầy các loại tạp san sách báo dày mỏng khác nhau, trước cửa thủy tinh thông ra ban công có tấm rèm che nắng chỉ được kéo lên một nửa, nửa còn lại được thả xuống, không cho ánh nắng bên ngoài chiếu vào.

Hạ Giai Ngôn biết Lục Tiệp có thể thuê giúp việc theo giờ, nhưng tuyệt đối sẽ không thuê người chăm sóc, anh vốn không thích người lạ đến gần mình, chứ nói chi đến chuyện vì anh ta mà làm những chuyện kín đáo gì. Hiện tại tâm trạng của anh chắc chắn vô cùng khó chịu, bởi vì có rất nhiều chuyện đơn giản nhưng anh ta không thể làm được, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà tối hôm qua anh phát cáu với cô. Cô cũng không thêm so đo với anh, sau khi vào nhà đã kéo rèm lên, mở cửa thủy tinh ra cho thoáng khí.

Lục Tiệp biếng nhác dựa vào ghế xô pha, lấy di động gọi tin nhắn cho Khương Diên, báo cho anh ta biết không cần phải lái xe đến đây, rất nhanh sau đó Khương Diên đã gọi tin nhắn trả lời lại, bên trong chỉ vờn vẹn bốn chữ: tiêu nhân đất chết*. Khóe miệng của anh hơi nhếch nhếch lên một chút, sau khi xóa hai tin nhắn kia, anh đưa mắt nhìn Hạ Giai Ngôn đang bận rộn.

*nguyên văn

Đầu tiên Hạ Giai Ngôn buộc rèm lại, tiếp theo nhặt khăn trải bàn dưới sàn lên, cuối cùng vào phòng bếp. Cô vừa đi vừa hỏi: "Buổi trưa anh đã ăn gì chưa?"

Lục Tiệp giả vờ không nghe thấy, cúi đầu nhìn màn hình nền trong điện thoại di động.

Hạ Giai Ngôn mở tủ lạnh ra, bên trong không có thức ăn, chỉ có mấy lon bia và hai hộp bánh chèo ăn liền. Cô nhìn vào sọt rác, không thấy có dấu vết của việc nấu nướng, vì thế quay trở lại phòng khác: "Đã là hai giờ chiều, anh vẫn chưa ăn cơm sao?"

Lục Tiệp không ngẩng đầu lên, chỉ trả lời cô: "Anh vừa ngủ dậy, vẫn chưa thấy đói."

"Đây không phải là vấn đề đói bụng hay không! Đi thay quần áo đi, tôi dẫn anh đi ăn cơm, cơm nước xong thì đến bệnh viện kiểm tra lại." Lục Tiệp vẫn không nhúc nhích, Hạ Giai Ngôn bị thái độ của anh làm cho tức giận: "Nhanh đi!"

Thấy bộ dạng chuẩn bị mắng người của Hạ Giai Ngôn, rốt cuộc Lục Tiệp cũng chịu đi vào phòng ngủ thay đồ.

Hai tay Hạ Giai Ngôn bắt chéo trước ngực ngồi trên xô pha, trong lòng thầm mắng anh một trận. Cô còn chưa kịp mắng xong, thì chợt nghe thấy Lục Tiệp gọi cô, cô nghĩ chắc anh đụng đến miệng vết thương, vội vàng lên tiếng trả lời: "Đây, tôi ở đây!"

"Vào đây giúp một chút đi." Lục Tiệp nói.

Mới đầu Hạ Giai Ngôn còn chưa kịp phản ứng, đi đến gần cửa phòng ngủ thì cô mới tỉnh táo lại ý của câu vào đây giúp một chút là vào trong giúp anh thay quần áo. Cô ra về bình tĩnh đẩy cửa phòng ra, bên trong im ắng, nhưng không thấy bóng dáng Lục Tiệp đâu.

Phòng ngủ chính là một căn phòng lớn, bên trong có phòng để quần áo và phòng tắm. Lục Tiệp nghe thấy tiếng mở cửa, vì thế nói: "Anh đang ở đây."

Hạ Giai Ngôn theo hướng phát ra tiếng nói bước đến phòng để quần áo, thấy Lục Tiệp quần áo gần như chỉnh tề, cô lên nhẹ nhàng thở ra. Anh đã thay một chiếc quần tây, nhưng khóa kim loại vẫn chưa được cài vào. Cô đến giúp anh điều chỉnh độ chặt lỏng của thắt lưng, đây là lần đầu tiên cô giúp một người đàn ông làm việc này, tay chân lóng ngóng, dù rất cẩn thận nhưng vẫn đụng và phần eo thậm chí là bụng của anh. Mỗi chỗ cô đụng vào đều rất săn chắc, đáng người của Lục Tiệp vẫn tốt như xưa, ngay cả mỡ thừa cũng không có nhiều.

"Vẫn chưa xong à?"

Một chuỗi âm thanh không kiên nhẫn từ đỉnh đầu truyền đến, Hạ Giai Ngôn bị dọa đến nỗi tay bắt đầu run rẩy bầy. Cô thu lại ý nghĩ vô vị khi này, dứt khoát kéo mạnh thắt lưng. Lục Tiệp hít một hơi, cô ngẩng đầu hỏi: "Chặt quá hả?"

Lục Tiệp rũ mắt nhìn nhìn, nói: "Lùi một nấc đi. Anh cũng không phải là phụ nữ, không cần theo đuổi cái gì gọi là thắt chặt vòng eo thon đâu."

Hạ Giai Ngôn làm y theo lời anh nói, lùi thắt lưng ra một nấc: "Như vậy được chưa?"

"Ồn rồi." Lục Tiệp nói.

Sau khi giải quyết cái thắt lưng xong, Hạ Giai Ngôn giúp anh thay áo. Đang muốn đứng thẳng người lên, đầu lại vô tình đụng vào cằm của Lục Tiệp, cô "Ồi" một tiếng, còn Lục Tiệp thì nhún mày.

Trong lúc thay áo suôn sẻ hơn, sau khi Lục Tiệp ăn mặc chỉnh tề, hai người cùng đi ra cửa. Lục Tiệp đưa chìa khóa xe cho cô, cô nhận lấy, tự nhiên nói: "Nhớ thắt chặt dây an toàn đấy, kỹ thuật lái xe của tôi chỉ tạm tạm thôi."

Lục Tiệp không hề cử động, cũng không nói chuyện.

Hạ Giai Ngôn nhìn tay anh, thay anh thắt dây an toàn vào. Anh bây giờ tựa như một đứa trẻ đang giận dỗi, chỉ dùng hành động của mình để tỏ vẻ bất mãn và chán ghét. Cô có chút không biết phải làm sao, nhưng lại cảm thấy buồn cười, bởi vì từ trước tới giờ chưa từng thấy Lục Tiệp như vậy.

Vào khoảng thời gian này không còn nhiều nhà hàng hoạt động cho lắm, Hạ Giai Ngôn đành cùng anh đi uống trà chiều. Lục Tiệp không thích ăn đồ ngọt

và bánh điểm tâm, nhưng hôm nay không gây khó dễ, nhưng hôm nay lại không từ chối, còn rất phối hợp ăn bánh ngọt có bơ kem mà cô gọi. Cô nghĩ rằng chắc hẳn đã anh đói bụng lắm, thấy khỏe miệng của anh dính một tí bơ kem trắng, cô không giúp anh lau đi, chỉ cầm khăn đưa cho anh mà thôi.

Giúp Lục Tiệp kiểm tra vẫn là vị bác sĩ tối hôm qua, ông ấy tháo lớp gạc cũ ra, Hạ Giai Ngôn vội nhìn về hướng khác, để tránh không thoải mái trong người. Bác sĩ rất cẩn thận tỉ mỉ quan sát tình trạng khép miệng của vết thương, sau đó hỏi: "Tiểu Lục, không phải cậu dùng tay gãi đấy chứ?"

Lục Tiệp nói: "Cháu xin lỗi, tối hôm qua rời giường đi uống nước, còn mơ ngủ, đứng không vững nên dùng tay chống vào vách tường ạ."

Bác sĩ đành lắc đầu: "Miệng vết thương rách ra một chút. Máy ngày tới nhất định phải cẩn thận, bằng không cậu sẽ phải chịu khổ đấy."

Hạ Giai Ngôn không tin lời Lục Tiệp vừa nói, Cô nghĩ nhất định anh không nghe lời bác sĩ dặn, sau khi trở về đã cử động lung tung.

"Vâng, cháu nhớ rồi ạ." Lục Tiệp trả lời, phát hiện vẻ mặt hoài nghi của Hạ Giai Ngôn, anh ung dung bình thần thu tầm mắt lại, nhìn bác sĩ đang thay thuốc cho mình.

Khi bọn họ rời khỏi bệnh viện, trời bắt đầu mờ tối. Hạ Giai Ngôn giúp anh cầm bệnh án, vừa đi vừa hỏi: "Tại sao miệng vết thương lại nứt ra, tối hôm qua anh dùng tay phải làm gì hả?"

Lục Tiệp liếc nhẹ cô một cái, dùng giọng điệu trêu đùa nói: "tóm lại là không làm những việc mà em không thể làm được."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Hạ Giai Ngôn bị anh làm cho nghẹn lời, hai má đồng thời còn nóng lên. Cô nằng thằm trong lòng Lục Tiệp lưu manh, nhưng mà ngoài miệng lại nói: "Vết thương chỉ vừa mới bắt đầu khép miệng thôi, anh đừng cậy mạnh, nên tìm công ty quản lý gia đình uy tín thuê người chăm sóc đi."

Nhắc đến người chăm sóc, Lục Tiệp lại giả vờ cảm xúc.

Cô biết Lục Tiệp không đồng ý, nên đến bãi đỗ xe liền hỏi: "Tối nay muốn ăn cái gì đây?"

"Không biết" Lục Tiệp nói.

Hạ Giai Ngôn khởi động ô tô: "Vây anh nghĩ thử xem, đừng đi đến nơi xa quá, tôi không muốn về nhà muộn."

Lục Tiệp nhìn về phía cửa sổ, mãi cho đến khi xe chạy nhanh ra khỏi bệnh viện, anh mới nói với Hạ Giai Ngôn: "Tìm mấy nhà hàng gần đây đi, đề Khương Diên và Cố Hoàn cùng đến."

Cô tò mò hỏi: "Anh hẹn bọn họ khi nào vậy."

Lục Tiệp giật giật môi: "Bây giờ."

Lo lắng cho vết thương của Lục Tiệp, nên Hạ Giai Ngôn chọn một quán ăn nhẹ Quảng Đông. Cô hỏi ý kiến Lục Tiệp, anh nói: "Em quyết định đi."

Bọn họ chọn một gian phòng riêng có khung cảnh thanh tĩnh, Lục Tiệp không thích xem thực đơn, vì thế nhiệm vụ gọi món được trao cho Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn không biết khẩu vị của Khương Diên và Cố Hoàn như thế nào cả, bèn hỏi: "Khương Diên và Cố Hoàn thích ăn gì vậy?"

Lục Tiệp lạnh lùng đáp: "Làm sao anh biết được."

Không biết câu vừa rồi đã chọc gì đến anh, khiến Hạ Giai Ngôn có chút buồn bực, cúi đầu tự mình đọc thực đơn.

Thấy cô rầu rĩ nhìn thực đơn, Lục Tiệp có chút hối hận, anh cố gắng kìm nén, cuối cùng vẫn không nhịn được nói với cô: "Em thích ăn gì thì cứ chọn cái đó, hai người kia cũng không kén chọn lắm đâu."

Khương Diên và Cố Hoàn có vẻ tới trễ, bọn họ vừa vào nhà hàng, thì người phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên. Khương Diên vừa vào cửa đã giờ trò làm chuyện xấu, anh ta chọc chọc tay vào tay phải đang băng gạc của Lục Tiệp: "Tôi vừa hỏi cậu, ông ấy bảo cậu không chịu nghe lời, miệng vết thương bị nứt ra."

Lục Tiệp đau đến nhủu mày, trực tiếp gạt tay Khương Diên ra.

"Cậu mà cũng biết đau hả? Biết đau thì nên an phận một chút, nếu để vết thương bị nhiễm trùng sẽ phát sốt, là phải khâu lần thứ hai đấy."

Phát hiện sắc mặt Hạ Giai Ngôn có chút bất thường, Cố Hoàn vội vàng nói: "Anh đừng có nói quá như thế, đâu có nghiêm trọng như vậy chứ. Tối hôm qua cậu anh đã nói, sau hai tuần là có thể cắt chỉ mà, cái gì mà khâu lại lần hai nữa"

"Muốn đạt được hiệu quả mong muốn thì bệnh nhân cũng phải phối hợp mới được." Khương Diên vút cằm "Kêu cậu ta nằm viện để quan sát, anh ta không chịu; kêu đến nhà anh ở vài ngày ta cũng không chịu; kêu thuê người chăm sóc, cậu ta vẫn không chịu. Nếu đã vậy thì thế này đi, anh đành tự mình gánh vác toàn bộ vậy, đến nhà cậu ta ở vài ngày."

Cố Hoàn cười anh ta: "Ngay cả bản thân mình anh còn chưa tự lo được, còn đòi lo cho người khác."

Khương Diên sờ cằm, gật đầu đồng ý: "Cũng đúng."

Hạ Giai Ngôn bị hai người bọn họ làm cho bật người, gương mặt thì phát hiện ánh mắt mẫn của Lục Tiệp đang lờm nguyễn mình. Cô thu lại ý cười, nói: "Ăn cơm trước đi, đồ ăn đều nguội rồi."

Được nửa chừng thì Cố Hoàn và Hạ Giai Ngôn cùng nhau vào nhà vệ sinh. Nhân dịp hai người đàn ông kia không có ở đây, Cố Hoàn nói với cô: "Giai Ngôn, em không rõ trước đã giữa chị và giáo sư Lục xảy ra chuyện gì, nên nếu có lỡ miệng nói sai gì đó, mong chị bỏ qua nha."

Hạ Giai Ngôn đáp từ tận đáy lòng: "Không sao đâu, em cũng đừng để trong lòng."

"Vây là tốt rồi." Cố Hoàn nói tiếp.

Cố Hoàn lại ngập ngừng, Hạ Giai Ngôn hỏi cô: "Em còn muốn nói gì sao?"

"Thì..." Cố Hoàn đầu trang một chút sau đó nói, "Quan hệ của Khương Diên và giáo sư Lục tốt lắm. Lúc trước, Khương Diên bồi dưỡng ở Anh, giáo sư Lục còn quan tâm giúp đỡ anh ấy rất nhiều. Hiện tại tay giáo sư Lục Bị thương, anh ấy thật sự rất lo lắng, tối hôm qua bận việc đến hơn hai giờ sáng mới về nhà. Anh ấy thật sự hi vọng có người giúp đỡ chăm sóc cho giáo sư Lục, dù sao ba mẹ của giáo sư đều ở nước ngoài, bạn bè trong nước không nhiều lắm, lại còn không chịu thuê người chăm sóc, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có chị là thích hợp nhất. Chị có thể cân nhắc một chút, xem như là giúp tui em? Đương nhiên, nếu chị cảm thấy khó xử quá, thì để bọn em nghĩ cách khác cũng được ạ."

Từ nhỏ Hạ Giai Ngôn đã được giáo dục rằng, dù chịu ơn chỉ là một giọt nước cũng phải lấy cả dòng sông để báo đáp. Mà quảng cáo Ayers lần trước, ít nhiều gì cũng nhờ Khương Diên ra mặt mới có thể thuyết phục được Tiến Anh hợp tác với công ty, Khương Diên có ơn với cô, cô vẫn nhớ rõ. Mà Cố Hoàn đã thay Khương Diên mở lời, cô thật không nghĩ ra được lý do nào để từ chối.

Nhìn ra Hạ Giai Ngôn đã bị lay động, Cố Hoàn tiếp tục khuyên bảo: "Em thấy giáo sư vẫn quan tâm đến chị lắm, công việc của chị xảy ra chuyện, giáo sư lập tức nghĩ giúp chị cách giải quyết. Nếu ngày hôm nay người bị thương là chị, em tin rằng giáo sư cũng sẽ tận tâm chăm sóc cho chị."

Trầm mặc mấy giây, Hạ Giai Ngôn nói: "Chị không muốn anh làm nhiều chuyện như vậy, chị và anh ả đã chia tay từ nhiều năm trước rồi."

"Hóa ra chị đề ý chuyện này à?" Cố Hoàn ung dung nói: "Vây chị đừng nghĩ đến việc giao sư là bạn trai cũ của chị. Chị có thể xem giáo sư là vật cưng của mình, lúc nào nhìn giáo sư thuận mắt thì có thể tưởng tượng thầy ấy thành ha kì sĩ*, còn lúc nhìn giáo sư không vừa mắt thì xem thầy ấy thành một con cún ngọc. Dù sao tay thầy ấy đang bị thương, không thể làm gì được chị, mà ngược lại, chị có thể tha hồ xâu xé thầy ấy, tùy thích!"

Hạ Giai Ngôn lại bị cô làm cho bật cười: "Nuôi một con cún như vậy thật đáng tự hào đó nha!"

"Còn phải nói sao ả!" Cố Hoàn cũng cười phá lên.

Cố Hoàn và Hạ Giai Ngôn cười cười nói nói cùng trở về phòng ăn, hai người đàn ông đang ngồi trên ghế đều nhìn các cô với ánh mắt khó hiểu. Sau khi ngồi xuống ghế, Cố Hoàn lặng lẽ bày tư thế chiến thắng với Khương Diên, Khương Diên hiểu ý, hứng thú liếc Lục Tiệp một cái.

Kết thúc bữa tối, bọn họ tạm biệt nhau tại bãi đỗ xe. Trước khi lên xe, Khương Diên nói riêng với Lục Tiệp: "Cậu có chuyện gì thì tìm tôi đấy, gần đây tôi cũng không phải đi công tác."

Lục Tiệp nói: "Tôi thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ, cậu bận thì cứ lo việc của cậu đi."

Khương Diên thờ ra một làn khói lạnh, biểu cảm trên mặt rõ ràng là đang nói với Lục Tiệp -- được chim quên ná, đừng cá quên nom, có mới nói cũ!

Trên đường quay trở về nhà trọ của Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn nói: "Tôi sẽ đến ở bên nhà anh vài hôm, dù sao tay anh vẫn chưa thể cử động lung tung, nếu không có ai giúp đỡ thì không được đâu."

"Em không phải đi làm sao?" Lục Tiệp hỏi.

"Tôi nghỉ phép rồi." Hạ Giai Ngôn trả lời.

Lục Tiệp nhìn ra ngoài cửa sổ, không rên một tiếng.

Hạ Giai Ngôn nghĩ rằng anh vẫn còn đang giận mình, bây giờ cố ý bày vẻ mặt đó cho mình xem. Nên cô không chấp nhậ với anh, vì thế đã nói: "Anh

không phản đối thì quyết định như vậy đi."

Sau khi trở về nhà trọ, Hạ Giai Ngôn thu xếp xong cho Lục Tiệp mới chợt nhớ đến bản thân mình không mang theo quần áo để thay. Trước khi ra cửa, cô thông báo với Lục Tiệp một tiếng, không ngờ Lục Tiệp lại nói: "Đã trễ thế này rồi, đừng đi!"

Lục Tiệp mỉm môi, sau đó xoay người: "Em lại đây"

Hạ Giai Ngôn theo lời anh đi vào phòng ngủ, thấy anh lấy từ trong phòng cất quần áo ra một chiếc áo ngủ màu đen nhét vào ta cô: "Đồ mới, mặc tạm một đêm đi."

Chiếc áo ngủ này vừa rộng lại vừa dài, rõ ràng là không vừa với dáng người của cô. Cô nhúu mày, cảm chiếc đầm ngủ không nói lời nào.

Thấy vẻ mặt không hài lòng của Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp lại lật lật, tìm ra một cái khác: "Không thích màu đen à, còn có màu trắng đây."

Hạ Giai Ngôn không biết nên khóc hay cười, cô không cảm chiếc áo ngủ màu trắng ấy chỉ nói: "Không phải tôi để ý đến màu sắc, vấn đề là không vừa với người."

"Mặc ở nhà còn để ý làm gì, cũng đâu có ai thấy đâu." Lục Tiệp tùy tay quăng chiếc áo ấy vào lại tròn tú quần áo, sau đó đưa khăn tắm và mấy đồ dùng rửa mặt khác: "Đi tắm đi, anh giúp em tìm chân mền."

Nghe thấy anh lại muốn động tay động chân, Hạ Giai Ngôn vội ngăn cản: "Trăm ngàn lần đừng nha! Tôi xin anh lên giường ngủ đi, mấy thứ khác để xong tôi sẽ làm."

Dứt lời, Hạ Giai Ngôn liền đi vào phòng tắm. Áo ngủ của Lục Tiệp thật sự quá lớn, mặc lên người cô rộng thùng thình, như chụp một cái túi vải bỏ vào vậy. Ngắm mình trong gương, cô bất đắc dĩ lắc đầu: "Xấu quá!"

Trở lại phòng khách, Hạ Giai Ngôn thấy Lục Tiệp đang trải drap giường bằng một tay, nghe thấy tiếng bước chân, Lục Tiệp vẫn không quay đầu lại. Đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, cô mới nói: "Được rồi, còn lại để tôi trải cho."

Lúc này Lục Tiệp mới quay đầu, ánh mắt đảo trên người cô một vòng. Chiếc áo này quả thật quá rộng, lúc anh mua chiếc áo ngủ này vốn dài đến gối, nhưng Hạ Giai Ngôn mặc vào lại đến tận mắt cá chân. Tay áo được lật lên mấy lớp, cổ tay áo quá rộng, càng tôn thêm cổ tay mảnh khảnh của cô, tầm mắt của Lục Tiệp di chuyển tới trước vạt áo ngủ thì mắt anh tự dưng léo lên.

Ánh mắt lạnh đậm của anh đã có thêm một chút nóng bỏng. Hạ Giai Ngôn bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, vì thế bước qua giặt chiếc drap trải giường, tiếp tục công việc vừa rồi của Lục Tiệp. Thấy Lục Tiệp vẫn chưa trở về phòng, cô liền hỏi: "Vừa rồi có uống thuốc không?"

Lục Tiệp lười phải nói, chỉ đáp "Rồi" chữ.

"Miệng vết thương còn đau không? Nếu không đau thì đừng uống thuốc, thuốc giảm đau không tốt cho dạ dày lắm." Hạ Giai Ngôn nhắc nhở anh.

Lục Tiệp nhớ ra điều gì đó, đột nhiên cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn không nói gì.

Nhưng Hạ Giai Ngôn lại thích anh lạnh lùng như vậy, anh đối với cô xa cách, sẽ tốt hơn việc dây dưa không rõ với mình. Như vậy, cô sẽ không cảm thấy xấu hổ, lại càng không cảm thấy áp lực.

Anh vẫn không có ý rời đi, Hạ Giai Ngôn cũng không có tư cách đuổi anh đi, vì thế đành lờ đi đề tài khác nói chuyện với anh, để làm dịu bầu không khí: "Mấy ngày nay anh không thể lên lớp đúng không? Vậy đã tìm các thầy khác dạy thay chưa?"

"Anh đã tìm thầy trong học viện giúp đỡ rồi, thời gian này tạm thời không thể lên lớp được." Lục Tiệp trả lời.

Nhớ đến ngày kia là thứ bảy, Hạ Giai Ngôn hỏi "Vậy anh tìm ai dạy thay khóa của tôi vậy"

Lục Tiệp trả lời: "Giáo sư Xa."

"Không biết." Hạ Giai Ngôn đáp.

"Bài tuần nà, anh sẽ giúp em." Tay Hạ Giai Ngôn hơi khựng lại, Lục Tiệp lập tức bổ sung, "Anh đã làm xong giao án rồi, không dùng cũng hơi tiếc."

"Vậy được rồi, ngày mai anh đưa tôi số điện thoại của giáo sư Xa, để tôi xin phép nghỉ." Hạ Giai Ngôn đồng ý.

Hạ Giai Ngôn sửa sang giường sao cho gọn gàng, trong lúc bận rộn không chú ý làm chiếc gối trên đầu giường rơi xuống sàn nhà. Cô "Ui" một tiếng, chống người cúi xuống nhặt nó lên.

Thời điểm cuối người xuống, cổ áo dưới hành động của cô bị trễ ra, Lục Tiệp đang đứng ở đuôi giường, nhìn thấy chiếc xương quai xanh tinh xảo cùng làn da trắng nõn của cô lộ ra thì yết hầu trượt lên trượt xuống, đường cong* bên dưới cũng rục rịch thức dậy.

Hạ Giai Ngôn tiện tay nén chiếc gối lên giường, đang suy nghĩ xem, dùng cách gì để hạ lệnh đuổi khách, thì đột nhiên Lục Tiệp không nói một lời bước ra khỏi phòng. Hành động này của Lục Tiệp khiến cho cô cảm thấy khó hiểu, ánh mắt đảo qua bản thân mình thấy cổ áo bị trễ xuống thì liền hiểu rõ mọi

chuyện.

--Hết Phần 4--

Hà kị sĩ: Nguyên văn em chưa mò được. Đang hỏi tiền bối sẽ bổ sung sau ạ

(**) Đường cong: Nguyên văn. Em muốn hỏi thêm câu đó nguyên văn là đường cong bên dưới cũng dần đứng lên. Nhưng e làm thành câu trên mọi người xem dùm e có ổn không ạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Trước khi đi ngủ cô đặt báo thức trong điện thoại di động của mình, ngủ thẳng đến gần chín giờ ngày hôm sau mới rời giường. Thay quần áo xong cô chuẩn bị đến phòng bếp làm bữa sáng, bước ngang qua phòng khách thì phát hiện Lục Tiệp đã ngồi trên sofa, anh đang để laptop trên đùi của mình, cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình.

"Chào buổi sáng." Lục Tiệp nói.

"Chào." Hạ Giai Ngôn đáp lại, tiếp theo liền bước vào phòng bếp, lấy gói bánh sủi cảo ăn liền trong tủ lạnh ra nấu.

Cô không điều chỉnh được độ lửa thích hợp, thế nên sủi cảo bị nhào ra, dính vào với nhau, lớp da bánh tản ra. May thay là Lục Tiệp chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ ăn hết.

Xử lý xong bữa sáng, Lục Tiệp lại ngồi vào sofa, nhìn laptop nhú mày. Hạ Giai Ngôn sợ quấy rầy đến anh, nên khi dọn dẹp bát đĩa động tác rất khẽ.

Tủ lạnh không có dự trữ nguyên liệu nấu ăn, nên Hạ Giai Ngôn ra khỏi phòng bếp nói với Lục Tiệp: "Tôi đi siêu thị một chút nhé."

Nghe vậy, Lục Tiệp ngẩng đầu lên: "Anh đi với em."

Người bận rộn như Lục Tiệp lúc nào cũng có sẵn một đồng công việc chờ anh giải quyết, Hạ Giai Ngôn làm sao dám làm phiền anh cùng đi siêu thị với mình cơ chứ. Cô nói với Lục Tiệp: "Anh bận mà, tôi đi một mình là được rồi."

Lục Tiệp không để ý đến cô, lập tức vào phòng ngủ thay quần áo. Thay được một nửa, thì anh lại kêu Hạ Giai Ngôn vào trợ giúp.

Trước tiên Hạ Giai Ngôn về nhà trọ của mình lấy mấy bộ quần áo để thay, cô bảo Lục Tiệp đợi trong xe, nhưng Lục Tiệp nói đợi xong xe rất buồn, vì thế hai người họ cùng đi lên. Vừa mới đây, bọn họ đã cãi vã tại đây, cho nên suốt dọc đường lên nhà họ không nói với nhau câu nào.

Sau khi vào nhà, Hạ Giai Ngôn vào phòng ngủ lấy quần áo, thấy Lục Tiệp không có chuyện gì làm, cô liền nhờ anh: "Giúp tôi tưới hoa đi."

Lục Tiệp đẩy cửa ban công ra, có mấy loài hoa trông bồn chẳng biết là hoa gì. Khi còn học đại học, Hạ Giai Ngôn cũng rất thích hí hoáy với mấy bồn hoa nhỏ như thế này, cũng thường xuyên quấy lấy anh đi dạo bên mấy chợ tranh hoa điều* mua về trưng bày. Mấy cô nữ sinh bằng tuổi bình thường chỉ thích nuôi dưỡng cưng chiều cún con, đùa giỡn với mấy chú mèo nhỏ, nhưng cô lại mê mẩn chăm sóc đủ loại cây cảnh. Anh từ hỏi cô nguyên nhân, Hạ Giai Ngôn nói với anh rằng, thời gian sống của thú cưng quá ngắn, nếu một ngày chúng nó không còn nữa, cô sẽ vì mất đi một người bạn đồng hành mà đau buồn, vì thế cô chỉ trồng hoa cỏ, không muốn nuôi thú cưng.

Gió bắc mùa đông giá rét, quả thật khiến bùn đất hơi khô, Lục Tiệp đổ nước vào bình phun, tưới dọc bồn hoa.

Lúc Hạ Giai Ngôn đi ra ngoài ban công, Lục Tiệp đang khom lưng ngắm ngía một đóa hoa sơn trà vừa mới nở rực rỡ. Nhìn nhìn, anh đột nhiên đưa tay chạm vào nhị hoa màu vàng, sao đó một ít phấn hoa rơi xuống. Còn chưa kịp thu tay lại, thì anh chợt nghe một giọng nói từ phía sau truyền đến.

"Đúng là phá hoại hoa cỏ mà!" Hạ Giai Ngôn xót xa chỉ trích.

"Phải là hóa thành dưỡng chất cho hoa mới đúng." Lục Tiệp nghiêm trang nói, sau đó bình tĩnh rời khỏi ban công.

Hạ Giai Ngôn biết rõ mình không thể bắt bẻ lại được. Thế nên trên đường đi siêu thị, cô thầm quyết định phải dốc sức mua thật nhiều đồ, mới có thể hả giận.

Hôm nay không phải là hai ngày cuối tuần, nên trong siêu thị đi tới đi lui chỉ toàn mấy bác gái lớn tuổi, Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp cùng đẩy xe mua hàng đi dạo, có chút không hợp nhau. Lục Tiệp nhìn thấy cái gì cần thiết liền bỏ vào xe, Hạ Giai Ngôn thì từ tốn chọn lựa, nhưng cũng đã mua không ít đồ linh

tĩnh, rất nhanh sau đó xe mua hàng đã gần như đầy tràn.

Không thể đẩy xe hàng đến bãi đỗ ô tô, nên bọn họ mua mấy chiếc túi xếp hàng vào trong đấy. Hạ Giai Ngôn chọn chiếc túi nhẹ nhất trong đó đưa cho Lục Tiệp, hai túi còn lại thì tự mình cầm. Lục Tiệp bất mãn nói: "Đưa cho anh thêm một túi."

"Tôi có thể xách được." Hạ Giai Ngôn không đưa túi cho anh cầm.

Lục Tiệp không chịu đi, anh nói: "Sức lực em như thế kia mà xách cái gì, tuy anh chỉ có một tay nhưng vẫn hơn hai tay khỏe mạnh của em đấy."

Hạ Giai Ngôn khinh thường đáp: "Cả ngày không đọc sách thì là gõ bàn phím, anh mới không có bao nhiêu sức lực đấy."

Lục Tiệp nhiu mày: "Không tin hả? Vậy để về nhà thử một lần nhé?"

Trở về nhà trọ, Lục Tiệp thật sự tìm cô chơi vật cổ tay. Trong trò chơi này sự chênh lệch về sức mạnh của nam nữ là rất lớn, cô sợ mình không thắng được bèn nói: "Cái đó không công bằng."

Lục Tiệp cười cô: "Anh chấp em dùng cả hai tay đó, còn anh chỉ dùng tay trái thôi, như vậy vẫn không dám so à?"

Tay trái vốn không dùng được hết lực, Hạ Giai Ngôn cảm thấy có khác năng thắng, vì thế liền gật đầu.

Bọn họ so với nhau ba ván, cả ba ván Lục Tiệp đều thắng.

Hạ Giai Ngôn thua rất mất mặt, cô còn chưa kịp dùng lực, Lục Tiệp đã vật tay cô xuống mặt bàn. Cô vẫy vẫy cánh tay ê ẩm của mình, cắn răng nói: "Anh nhường tôi một chút thì chết hả?"

Lục Tiệp nhún vai: "Anh có nhường mà, tại em kém cỏi quá thôi. Anh đây chỉ là loại người suốt ngày hết đọc sách và gõ bàn phím nhưng sức lực không thể xem thường đâu ha."

Nhìn bộ dạng huênh hoang đắc ý của anh, Hạ Giai Ngôn xấn xấn ồng tay áo lên, vẻ mặt hào phóng nói: "Không chịu, thử thêm một ván nữa."

"Vừa rồi nóng người, bây giờ mới chính thức so tài." Hạ Giai Ngôn nói.

Lục Tiệp muốn xem thử cô định đỡ mảnh khỏe gì, anh dựa lưng vào ghế, biếng nhác hỏi cô: "So tiếp cũng được, nhưng mà thua thì phải chịu phạt, em thấy sao?"

Hạ Giai Ngôn suy xét nửa giây, hỏi: "Phạt gì?"

"Chưa nghĩ ra, sau khi nghĩ kỹ sẽ nói ra." Lục Tiệp nói

Hạ Giai Ngôn gật đầu: "Được."

Lục Tiệp hơi hít mắt lại, sau đó chống tay trái lên mặt bàn: "Vậy thì so nào, không được quỵ nọ đấy."

Hạ Giai Ngôn cười tà mị nói: "Đương nhiên!"

Nhìn bộ dạng dự liệu được tình huống của nha đầu kia, khi cô bắt đầu đếm ngược Lục Tiệp tập trung vào nhất cử nhất động của cô. Cô nhìn chăm chăm vào phần cổ tay hai người đang quấn vào, khe cắn môi, trông rất có khí thế.

Đếm ngược kết thúc, trong nháy mắt tiếng "Bắt đầu" vang lên, tay trái Hạ Giai Ngôn đột nhiên đưa lên. Lục Tiệp phản ứng kịp thời, cô còn chưa kịp chạm đến tay áo của anh, thì tay đã bị nắm lại.

Hạ Giai Ngôn không ngờ phản ứng của anh lại nhanh như vậy, còn nhảy bèn nữa chứ, khiến cô ảo não không thôi. Cô muốn rút tay về, nhưng Lục Tiệp vẫn không thả ra, còn dùng sức kéo cô về hướng mình. Cơ thể bị Lục Tiệp kéo ngã, cô vụng về bổ nhào vào lồng ngực anh, thái dương va vào bả vai sấn chắc.

"Em đã chơi ăn gian thì phải chịu hình phạt gấp đôi, điều đó không quá đáng có phải không?"

Nghe thấy giọng nói không nóng không lạnh của anh, Hạ Giai Ngôn che thái dương ngăn đầu lên: "Cái gì mà ăn gian chứ, đó là dùng mưu."

Khỏe miệng Lục Tiệp hơi cong lên, sau đó anh cầm tay cô lên, cắn mạnh một cái.

Hạ Giai Ngôn trơ mắt nhìn anh cắn mình, cho đến khi cổ tay truyền đến cảm giác nhói đau, cô mới oai oái kêu lên.

Sau khi buông ra, Lục Tiệp vừa tỉ mỉ quan sát dấu răng, vừa nói: "Chỉ cắn một cái mà thôi, lợi cho em rồi đấy."

Hạ Giai Ngôn đưa tay cọ cọ lau lau trên người anh: "Lục Tiệp, anh thật xấu xa!"

"Nhớ kỹ vào, xem lần sau em còn dám giờ trò ăn gian nữa không."

Dứt lời, Lục Tiệp bước vào thư phòng, để lại Hạ Giai Ngôn đang đứng yên tại chỗ trừng mắt với bóng lưng của anh.

Lúc ăn xong cơm tối, dầu ráng trên tay Hạ Giai Ngôn đã phai đi gần hết. Lục Tiệp rảnh rỗi sinh nông nổi, dùng ngón tay út chọc chọc vào tay áo của cô, cô liền cảm ngứa lên mu bàn tay của anh.

Vang lên âm thanh giòn giã, Lục Tiệp nhìn mu bàn tay dần đỏ lên của mình, hỏi cô: "Còn giận à?"

Hạ Giai Ngôn phủ nhận: "Không có."

Lục Tiệp giơ tay của mình lên trước mặt cô: "Vậy vì sao lại ngứa tay anh?"

Hạ Giai Ngôn liếc xéo anh một cái: "Ai bảo anh động tay động chân cản trở tôi ăn cơm."

Bát cơm của hai người bọn họ đều trống trơn, Lục Tiệp cười cười vạch trần cô: "Em phải nói là anh cản trở việc tiêu hoa sau khi ăn của em mới đúng chứ?"

Hạ Giai Ngôn lại bị anh làm tức nghẹn, đứng lên nói: "Tôi rửa chén đây."

"Có cần giúp không?" Lục Tiệp chăm chọc hỏi.

Nghe anh nói vậy, Hạ Giai Ngôn liền sai sử anh: "Mang chén bát vào bồn rửa chén đi."

Tuy bảo Lục Tiệp giúp mình, nhưng Hạ Giai Ngôn lại cảm thấy anh giúp chỉ thêm phiền. Cô vừa rửa chén, vừa phải cẩn thận quan sát anh, sau cùng cô không chịu được đành nói: "Coi như tôi xin anh, anh ra ngoài ngồi đi."

Lục Tiệp lại kiên quyết chen chúc trong phòng bếp với cô, anh nói: "Việc gì cũng phải có bắt đầu và kết thúc."

Hạ Giai Ngôn biết mình không nói lại anh, nên đành mặc kệ.

Lúc xếp chén vào máy tiết trùng, Lục Tiệp hỏi cô: "Em có mệt không?"

"Không" Hạ Giai Ngôn hỏi: "Sao vậy?"

"Giúp anh chuyển vài tờ tài liệu vào laptop." Lục Tiệp nói.

Hạ Giai Ngôn không thêm suy nghĩ đã từ chối: "Không làm, ai bảo anh cần tôi!"

Lục Tiệp đưa bát đĩa lau khô cho cô: "Không phải lúc này em đã nói không giận rồi sao?"

Sau khi đóng cửa tủ chén xong, Hạ Giai Ngôn nói: "Tôi có nói không giận, nhưng đâu có nói sẽ không tính sổ với anh đâu."

Cô bước ra khỏi phòng bếp, Lục Tiệp theo sau, chậm chậm nói: "Để em cần lại có được không?"

Hạ Giai Ngôn làm mặt lạnh không được, cô cười rở lên: "Tôi không thêm cần anh đâu, tôi cũng không phải là một con cún ngốc."

Thấy cô đột nhiên lại vui vẻ như vậy, Lục Tiệp tò mò nhìn cô: "Em cười cái gì vậy?"

Hạ Giai Ngôn không nói cho anh biết, chỉ nói: "Cầm tài liệu lại đây."

Tất cả tài liệu đều là tiếng anh, Hạ Giai Ngôn một bên giúp Lục Tiệp nhập tài liệu vào Laptop, một bên trong đầu đem đồng tài liệu đó dịch sang tiếng trung. Đụng đến thuật ngữ chuyên ngành không biết, cô liền hỏi Lục Tiệp đang ngồi đọc sách trên sofa.

Bọn họ ngồi trong phòng khách hơn hai tiếng đồng hồ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hạ Giai Ngôn theo thói quen định đuổi người, giơ tay lên nửa chừng, cô mới nhớ đến còn một người đàn ông đang ngồi phía sau, vì thế khó chịu thả tay xuống. Cô đưa laptop cho Lục Tiệp: "Tôi có đọc lại một lần rồi, nhưng anh cũng nhìn lại xem có lỗi nào hay không."

Lục Tiệp nói lời cảm ơn, nhận laptop rồi bắt đầu đọc tài liệu.

Hạ Giai Ngôn khát nước, cô hỏi Lục Tiệp: "Tôi đi pha sữa, anh có muốn uống không?"

Lục Tiệp trả lời: "Không."

Vừa rồi do ngồi gõ laptop quá lâu, khí huyết không được lưu thông, nên vừa đứng lên đầu óc choáng váng chân nhũn xuống. Cô theo phản xạ muốn tìm cái gì đó vịn vào, tay vừa đụng phải thứ gì đã dùng sức nắm chặt, mãi đến khi bên tai truyền đến tiếng kêu, cô mới biết bản thân mình đã gây họa rồi.

Tại thời điểm Hạ Giai Ngôn đứng lên, Lục Tiệp cũng dời mắt theo. Thấy cơ thể cô chao đảo, anh vốn định đưa tay đỡ cô, nhưng cô đã tự mình bắt vào vai phải của anh. Anh nghiêng người che miệng vết thương, cơ thể mất cân bằng, vì thế hai người cùng ngã vào sofa, mà chiếc laptop trên đùi anh liền

"Cạch" một tiếng rơi xuống sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Chảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Từ phía sau xuất hiện một lực kéo khiến Hạ Giai Ngôn ngã xuống, cuối cùng đè lên người Lục Tiệp ngã xuống sô pha rộng lớn kia. Đầu cô choáng vàng, trong suy nghĩ tràn ngập trong đầu chỉ là đã đụng đến vết thương của Lục Tiệp rồi. Cô dịch người muốn đứng lên, nhưng bên hông lại bị một cách tay vát ngang siết lại, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của Lục Tiệp: "Đừng nhúc nhích!"

Lục Tiệp bị Hạ Giai Ngôn đè ở bên dưới, vừa rồi cô lại còn vịn vịn trên cơ thể mình, đương nhiên một người đàn ông bình thường làm sao có thể chịu nổi kích thích như vậy được. Tệ hơn nữa, khi cô nhích người, cái gì đẩy giữa hai chân anh vừa mới rục rịch thức dậy thì bị đè xuống, khiến máu nóng trong anh bắt đầu chạy dồn dập. Một giây kia kích thích đánh thẳng vào đại não, anh không dám để cô tiếp tục trượt xuống dưới, nếu không có thể sẽ không kìm chế được.

Bên tai nghe thấy tiếng hít thở hỗn loạn, vì cô đưa lưng về phía Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn còn lơ mơ chưa biết rõ tình hình thế nào cả. Cô tưởng mình đã đụng đến miệng vết thương của anh, nên vừa nghe hết lời anh, cô lập tức dừng động tác: "Rất đau à?"

Sau khi ổn định cảm xúc, Lục Tiệp một tay nâng hông cô lên, thêm lực giúp cô đứng lên. Sau khi đẩy cô lên, anh cũng chống tay ngồi dậy, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Không sao cả."

Trông sắc mặt anh không tốt lắm, Hạ Giai Ngôn nhìn chằm chằm phải cánh tay phải quần đầy băng gạc của anh, dường như lo lắng vào giây tiếp theo thì máu tươi sẽ chảy ra.

Thấy tầm mắt của cô, Lục Tiệp cũng nhìn nhìn cánh tay của mình, anh vỗ về Hạ Giai Ngôn: "Thật không có việc gì mà, vừa rồi em chỉ đụng phải bả vai của anh thôi."

Trong lòng Hạ Giai Ngôn vẫn còn sợ hãi, cô xoay người nhặt laptop lên: "Không việc gì là được rồi, anh vẫn nên cách xa tôi một chút thì hay hơn. Nếu lại khiến vết thương của anh bị bong ra, tôi làm sao có thể nhìn mặt Khương Diên và Cố Hoàn chứ."

Sắc mặt Lục Tiệp trở nên u ám nhận chiếc laptop cô đưa tới, môi môi không nói tiếng nào.

Hạ Giai Ngôn biết mình nói như thế khiến anh khó chịu. Cô đưa tay vào túi, cố gắng xoa dịu tâm trạng của: "Tôi đi pha sữa nóng, pha luôn cho anh một ly nhé?"

Không ngờ Lục Tiệp vẫn từ chối: "Không cần đâu."

"Thế thì thôi vậy." Hạ Giai Ngôn xoay người đi vào bếp.

Lúc này Lục Tiệp mới ngẩng đầu lên, ánh mắt gắt gao dõi theo bóng lưng cũng cô, anh chớp mắt, đột nhiên trong đầu kéo lên một ý nghĩ kì quái.

Sáng thứ bảy, Hạ Giai Ngôn mở di động gửi tin nhắn báo cho Chu Đình biết rằng, hôm nay cô không đi học.

Hắn lúc này Chu Đình đã vào trong lớp, cô ấy rất nhanh gửi tin nhắn trả lời lại: mọi người nói hôm nay giao sư Xa lên lớp thay, không phải cậu hẹn họ với ai đó chứ hả?

Hạ Giai Ngôn nghĩ cô giải thích cũng không thể nói rõ được, để tránh Chu Đình suy nghĩ sâu xa, vì thế không gọi tin nhắn trả lời. Không ngờ, vài giây sau Chu Đình lại gọi tiếp một tin nhắn đến: "Tớ chỉ đoán đại mà thôi, không ngờ lại đoán trúng. Cậu thật không xứng làm bạn thân chút nào cả, chuyện lớn như vậy không nói cho tớ biết."

Đọc hết tin nhắn này xong, một chút ngái ngủ còn lại của Hạ Giai Ngôn cũng bị đánh bay mất. Cô ngồi dậy, dựa vào đầu giường nhắn lại cho Chu Đình: "Ăn nói lung tung"

Sau khi gửi tin nhắn xong, Hạ Giai Ngôn ném điện thoại qua một bên, tiếp theo bước vào phòng tắm rửa mặt.

Sáng nay Lục Tiệp lại phải đến bệnh viện để thay thuốc, Hạ Giai Ngôn làm xong bữa sáng phải đến gõ cửa phòng Lục Tiệp. Lục Tiệp vừa mới từ phòng tắm bước ra, ông tay áo và vạt áo đều thấm chút nước, hẳn là đã rửa mặt xong rồi. Anh xụ mặt, tâm trạng theo kiểu chẳng thể nào tốt được. Mấy ngày nay Hạ Giai Ngôn cũng đã quen với cảm xúc thâm sâu thất thường của anh rồi, cô chẳng thèm hỏi điều gì, chỉ nói: "Ăn sáng thôi."

Sau khi kết thúc bữa sáng, bọn họ cùng ra khỏi nhà.

Suốt dọc đường đi, Hạ Giai Ngôn đều tập trung mọi sự chú ý vào tình hình giao thông trên đường.

Lục Tiệp ngồi bên ghế lái phụ, tầm mắt phóng ra ngoài cửa sổ, rất nhanh, cảnh vật bên ngoài đã bị anh nhìn chán. Anh quay đầu quan sát Hạ Giai Ngôn đang ngồi trên ghế lái, nói Hạ Giai Ngôn xiếc xe đạp quá thật không sai. Xe chạy rất ổn định, gặp phải tình huống bất ngờ đều có thể bình tĩnh xử lý. So với năng lực tài chính hiện giờ của cô, muốn mua một chiếc xe cũng không có, đột nhiên anh muốn biết nguyên nhân, vì thế hỏi cô: "Tại sao em lại không mua một chiếc ô tô?"

Hạ Giai Ngôn quăng cho anh ba chữ: "Không cần thiết."

Lục Tiệp nhàu mày: "Như vậy không thuận tiện cho lắm."

"Khi mới tốt nghiệp, tôi vẫn chưa mua nổi ô tô, cho nên mỗi ngày đều chen chúc trên xe buýt. Sau đó vào Diệu Thế làm, tôi thuê phòng ngay bên cạnh, nên đi làm rất thuận tiện. Mãi sau này, tôi mua được một chiếc xe rất tốt, lại cảm thấy không cần thiết." Hạ Giai Ngôn phân tâm liếc nhìn Lục Tiệp một cái, giả vờ vô tình nói cho anh biết: "Có rất nhiều việc cũng giống như mua một chiếc ô tô, khi chưa có được, thì luôn có cảm giác không thể không có nó, nhưng đến lúc có được rồi, lại cảm thấy có cũng được mà không có cũng được, chẳng ảnh hưởng gì cả."

Tuy Lục Tiệp nghe ra được ẩn ý trong lời nói của cô, nhưng lại không phản ứng gì cả.

Trong thời gian Lục Tiệp thay thuốc, Hạ Giai Ngôn hết nhìn đồng rồi lại ngó tây như cũ, không quan tâm khi sẽ bị cảnh tượng máu me làm sợ hãi. Hôm nay thầy thuốc không quở trách lời nào với Lục Tiệp nữa, ngược lại vẻ mặt rất ôn hòa nói: "Vết thương kếp miệng rất tốt, mấy ngày tới có thể bị ngứa, nhớ rõ không được gãi đấy."

Nghe bác sĩ nói xong, Hạ Giai Ngôn có chút lờ mờ liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, nước sát trùng màu vàng nhạt che đi màu thật của làn da, những vết khâu ngay miệng vết thương uốn khúc hết như một con rết nhỏ. Cô nhìn sát hơn một chút, tò mò hỏi: "Có để lại sẹo không ạ?"

Lục Tiệp giật gấu mép mắt, nhưng bác sĩ lại nở nụ cười: "Cô bạn gái nhỏ lo lắng sao?"

Hạ Giai Ngôn vội vàng giải thích: "Cháu không phải."

Bác sĩ tình ý nhìn nhìn hai người, nói tiếp: "Tất nhiên sẽ để lại sẹo, nhưng sẽ khó thấy rõ, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không thấy được đâu. Muốn xóa sạch sẹo cũng rất đơn giản, có thể đến bệnh viện thẩm mỹ là được."

"Sẽ không để lại mấy vết sẹo vừa xấu xí vừa to như mấy đại ca như trong phim xã hội đen chứ?" Hạ Giai Ngôn lại hỏi.

Vị y tá đứng hỗ trợ bên cạnh nghe cô nói liền phì cười: "Tay nghề khâu vết thương của chủ nhiệm Trần rất tốt, có thể sánh ngang với mấy vị bác sĩ ở bệnh viện thẩm mỹ đấy ạ, huống hồ vết sẹo của bệnh nhân cũng không đậm, sao có thể để lại vết sẹo đáng sợ như thế chứ?"

Lục Tiệp chẳng có một chút biểu cảm nào cả, giống như người bọn họ đang nói đến không phải là mình. Thời điểm đi ra khỏi phòng bệnh, anh hỏi Hạ Giai Ngôn: "Đã đọc tài liệu chưa?"

Hạ Giai Ngôn đang nhớ lại những việc khi này bác sĩ đã dặn dò, nhất thời cô không kịp phản ứng: "Đọc tài liệu gì cơ?"

"Không phải hôm qua anh đã đưa tài liệu cho em rồi sao?" Lục Tiệp nói.

Sau khi nghe anh nhắc, Hạ Giai Ngôn mới nhớ ra, lúc trước Lục Tiệp có nói giúp mình học bài ngày hôm nay. Hôm qua sau khi đi siêu thị về, anh có đưa giáo trình cho cô, cô tùy tay vứt sang một bên, sau đó quên bèn đi mất.

Bọn họ ăn trưa ở bên ngoài rồi mới quay về nhà trọ, Hạ Giai Ngôn vốn định ngủ trưa, nhưng Lục Tiệp lại không ngừng gọi tên cô bảo: "Cầm giáo trình ra, đọc qua một lần đi."

Tâm trạng của Lục Tiệp ngày hôm nay không được tốt lắm, Hạ Giai Ngôn không dám chọc anh, ngoan ngoãn vào phòng khách cầm giáo trình ra đọc. Cô mở giáo trình đến chương và tiết mình đang học, mà Lục Tiệp lại lật trang sách về trước đó đến mấy chục trang, trở về chương và tiết học đầu tiên anh bắt đầu dạy thay trên lớp. Cô kinh ngạc nhìn anh: "Không phải anh muốn giảng lại từ chỗ này đấy chứ?"

"Có vấn đề gì sao?" Lục Tiệp hỏi

Hạ Giai Ngôn len lén quan sát sắc mặt của anh, cuối cùng lắc đầu.

Lục Tiệp mở laptop lên, đang định bắt đầu bài giảng, thì điện thoại của anh rung lên. Anh còn chưa kịp nghe máy thì chuông cửa cũng vang lên giống như góp vui vậy. Hạ Giai Ngôn nhìn anh bận rộn như vậy, vì thế nói: "Để tôi giúp anh mở cửa."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Vừa mở cửa ra, Hạ Giai Ngôn đã thấy một nam một nữ đang đứng bên ngoài, trong tay người đàn ông kia còn đang cầm điện thoại di động, vừa thấy cô, anh ta liền nhấn nút kết thúc cuộc gọi. Cô đã đoán trước là người mình không quen, nên không ngạc nhiên cho lắm, nhưng hai người ngoài cửa nhìn thấy cô, cũng mang vẻ mặt chẳng có gì bất ngờ.

Người con gái kia cười tủm tỉm nhìn Hạ Giai Ngôn: "Giáo sư Lục có ở nhà không ạ?"

Hạ Giai Ngôn nghiêng người nhường lối cho bọn họ bước vào: "Đang ở đây, mời vào."

Bọn họ bước vào phòng khách, Lục Tiệp đang ngồi trên sofa cũng đứng lên, hơi kinh ngạc: "Hai người đến đây làm gì?"

Khương Vũ Nhân nhìn cánh tay phải quần đầy băng gạc của Lục Tiệp liền cười trộm: "Thì đến thăm anh."

Lúc này, Hạ Giai Ngôn vừa trở lại phòng khách, Lục Tiệp thay cô giới thiệu: "Cô ấy là em gái của Khương Diên, là Khương Vũ Nhân. Còn đây là Tổng Tri Cần, chồng của cô ấy."

Hạ Giai Ngôn nhớ đã có lần Lục Tiệp từng nhắc tới cô gái này, cô ấy là học trò của Lục Tiệp khi còn du học bên Anh. Cô gái này trông rất trẻ, da mặt mịn màng như em bé, vàng trán có vài nét hao hao giống với Khương Diên. Còn người đàn ông đang đứng bên cạnh kia, thoạt trông không có vẻ kiêu ngạo, nhưng lại lịch lãm không đơn giản. Hạ Giai Ngôn gật đầu chào bọn họ, sau đó chợt nghe Lục Tiệp nói với bọn họ: "Còn cô ấy là Hạ Giai Ngôn."

Khương Vũ Nhân và Tổng Tri Cần đều nhìn Hạ Giai Ngôn với ánh mắt sâu xa. Lục Tiệp hơi cảm thấy nhức đầu, anh sợ hai vợ chồng không mời mà tới kia sẽ đi đồn lung tung, vì thế kiếm cớ đẩy Hạ Giai Ngôn đến chỗ khác: "Có thể giúp anh pha trà không?"

Hạ Giai Ngôn gật đầu, sau đó nói với hai vợ chồng nhà kia: "Hai người nói chuyện trước đi."

Đội bọn họ hỏi thăm tình trạng vết thương của mình xong, Lục Tiệp tranh thủ bàn bạc một chút với Tổng Tri Cần về tiến độ hạng mục đang nghiên cứu của bọn họ, Khương Vũ Nhân cảm thấy nhạt nhẽo, nên vào phòng bếp xem thử.

Hạ Giai Ngôn đang kiểm tra tìm hộp trà trong tủ bếp, tìm tới tìm lui vẫn không thấy đâu, đang định tìm chỗ khác thử xem, vừa quay người thì thấy Khương Vũ Nhân đang đứng cạnh cửa lặng lẽ quan sát mình.

"Chị Hạ, chị đang tìm trà ạ?" Khương Vũ Nhân hỏi.

Hạ Giai Ngôn biết Lục Tiệp không uống trà, nhưng không ngờ ngay cả lá trà anh cũng không thèm mua dự trữ một ít. Cô suy nghĩ một chút rồi nói, "Tôi với bạn không kém nhau bao nhiêu tuổi cả nên không cần phải gọi chị đâu."

"Vẫn nên gọi chị thì hơn ạ, nếu không giáo sư Lục lại nói em không biết phép tắc." Khương Vũ Nhân mỉm cười thật tươi, "Còn nữa, giáo sư Lục không uống trà bao giờ, trong nhà hẳn là không có lá trà đâu."

Trên mặt Khương Vũ Nhân vẫn tràn ngập ý cười, Hạ Giai Ngôn cũng đã lăn lộn ngoài cuộc sống nhiều năm, đương nhiên nhìn ra được đây là nụ cười đầy thiện ý. Tuy cô không thể hiểu được hàm ý ẩn trong đây, nhưng nụ cười như vậy khiến người khác cảm thấy rất thân thiện, ngay cả sự xa lạ của lần đầu tiên tiếp xúc cũng được giảm đi rất nhiều. Cô nói với Khương Vũ Nhân: "Không có coi như xong, hai người uống nước trắng được không?"

Khương Vũ Nhân gật đầu: "Chúng em uống gì cũng được ạ."

Trong lúc đợi nước sôi, Khương Vũ Nhân nhàn rỗi tán gẫu vài câu với Hạ Giai Ngôn: "Em thấy ngoài phòng khách có giáo án giảng dạy, giáo sư Lục kèm chị học ạ?"

Hạ Giai Ngôn đáp: "Ừ, anh ấy giúp chị học bù, em có hứng thú muốn nghe cùng sao?"

Nhớ lại thời gian còn ở Anh bị Lục Tiệp rèn giũa mỗi ngày, Khương Vũ Nhân kim lòng không đậu mà khẽ rùng mình một cái, cô vội vàng nói: "Tha cho em đi."

Khương Vũ Nhân và Tổng Tri Cần ở lại phòng trọ đến hết buổi chiều. Ngoài Tổng Tri Cần, ba người còn lại đều thuộc bên chuyên ngành phương tiện truyền thông, thế nên nói mãi nói mãi vẫn không hết đề tài chung, bọn họ ngồi một chỗ nói hết chuyện trên trời dưới đất, tán gẫu một hồi cho đến chạng vạng luôn.

Lục Tiệp giữ bọn họ lại ăn cơm tối, nhưng anh chỉ chỉ tay mình, tiếp theo nói với Tổng Tri Cần: "Cậu là khách, có điều không thể đối đãi cậu như khách được rồi."

Tổng Tri Cần thoải mái đồng ý: "Không thành vấn đề."

Khương Vũ Nhân nói với Hạ Giai Ngôn: "Chị Hạ, hôm nay chị có lộc ăn rồi."

Nói chuyện với bọn họ lâu như vậy, Hạ Giai Ngôn cũng tăng thêm không ít cảm tình với bọn họ: "Thật không? Tí nữa chị phải nếm thử mới được."

Lục Tiệp khẽ nhủ mầy, anh nói với Khương Vũ Nhân: "Em có cần phải con hát mẹ khen hay như vậy không?"

Khương Vũ Nhân vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo, cô nói: "Anh thì biết cái gì chứ!"

Chợt nhớ tới trong cốc xe vẫn còn một chai rượu vang, Tổng Tri Cần bảo Khương Vũ Nhân xuống mang lên, còn anh ta thì bước vào phòng bếp bận rộn. Hạ Giai Ngôn cảm thấy hơi ngại khi ngồi không đợi cơm, vì thế cũng vào bếp giúp đỡ.

Nhìn nguyên liệu nấu ăn vừa mua ở siêu thị vào ngày hôm qua trong tủ lạnh, Hạ Giai Ngôn tính sơ sơ: "Bao nhiêu này có đủ nấu không?"

Tổng Tri Cần gật đầu, anh ta giao mấy công việc nhẹ nhàng cho Hạ Giai Ngôn. Nhìn anh ta thao tác gọn gàng nhanh nhẹn, Hạ Giai Ngôn hỏi: "Anh thường xuyên vào bếp lắm sao?"

"Thỉnh thoảng thôi." Tổng Tri Cần trả lời, "Cô cảm thấy thích hả?"

Hạ Giai Ngôn nói: "Mẹ tôi thích ăn đồ phía nam của tỉnh Phúc Kiến, nhưng tôi mãi vẫn không học được."

Tổng Tri Cần nhìn động tác thái rau của cô vô cùng thành thục, từng nhát từng nhát, rất đều. Anh ta đề nghị: "Tôi quen với một vị sư phụ, chuyên nghiên cứu các món ăn phía nam, có dịp sẽ giới thiệu cho cô biết."

Khi Khương Vũ Nhân mang chai rượu nho trở lại, Tổng Tri Cần và Hạ Giai Ngôn đang ở trong bếp hăng hái bàn về món Phật nhảy tường, các sơn hào hải vị khác. Mang rượu nho cất vào tủ lạnh xong, cô cầm điều khiển từ xa ngồi xuống sofa xem ti vi.

Lục Tiệp hơi bức, anh hỏi Khương Vũ Nhân: "Sao em không vào phụ chồng em đi?"

"Có chị Hạ ở đó là được rồi ạ." Khương Vũ Nhân thoải mái đáp.

Lục Tiệp im lặng.

Tiếng bọn họ tán gẫu khe khẽ từ bếp truyền tới, Khương Vũ Nhân phát hiện khoe môi Lục Tiệp hơi mím lại, mầy không cau lại, nhưng cũng không giãn ra, cô hiểu ra, nên ném điều khiển ra xa đứng lên vào bếp.

Giai đoạn công tác chuẩn bị trước khi nấu đã làm gần xong đâu vào đấy, Khương Vũ Nhân nói muốn vào giúp đỡ, Hạ Giai Ngôn cời tạp dề đưa cho cô, nhưng lại không gian cho đôi vợ chồng trẻ tự do phát huy.

Hạ Giai Ngôn đi ra phòng khách, Lục Tiệp vừa lấy dụng cụ mở rượu ra, vừa thấy cô liền nói: "Lại đây mở rượu."

Nhận dụng cụ khai rượu từ tay Lục Tiệp, sau khi Hạ Giai Ngôn dùng khăn lau sạch sẽ miệng chai, mới vặn ốc vít vào nút gỗ. Cô sợ khi vặn ốc vít xuống nút gỗ sẽ làm vụn gỗ rơi vào trong chai rượu, nên không dám vặn hết ốc vít đến mức cuối cùng. Cô nói với Lục Tiệp: "Với tình trạng hiện giờ của anh tốt nhất là không nên uống rượu."

Lục Tiệp không trả lời, chỉ nói: "Cẩn thận một chút, coi chừng trầy tay."

Rút nút gỗ ra, mùi rượu trong bình lan ra. Hạ Giai Ngôn không khỏi tán thưởng: "Rượu ngon!"

Lục Tiệp cầm chai rượu rót vào ly, tiếp theo nói Hạ Giai Ngôn: "Bộ dạng y hệt sâu rượu vậy."

Hạ Giai Ngôn vẫn còn nhớ rõ, đây không phải là lần đầu tiên Lục Tiệp nói mình như thế. Lúc Lục Tiệp học tiến sĩ, cô từng tranh thủ kì nghỉ hè qua Anh thăm anh. Vừa lúc anh có hai ngày rảnh rỗi, vì thế dẫn cô đến một trang trại rượu vùng ngoại ô dạo chơi. Chủ trang trại rượu đó là bạn của Lục Tiệp, anh ta dẫn hai người xuống thăm quan hầm rượu, khi ra về còn tặng bọn họ mấy chai rượu nho vừa ủ được một năm. Đêm đó cô nôn nóng mở một chai ra nếm thử, Lục Tiệp cười bảo cô là sâu rượu.

Nhớ lại chuyện xưa, trong lòng Hạ Giai Ngôn lại dâng lên một nỗi buồn man mác. Cô còn nhớ rõ, trang trại rượu kia nằm bên rìa trung tâm thành phố, chiếm diện tích rất lớn, liếc mắt một vòng, khắp nơi đều là một màu xanh mướt của dây nho chưa ra quả. Chủ nhân trang trại rượu đó dẫn bọn họ tản bộ trong vườn, đột nhiên Lục Tiệp chỉ giàn nho bên cạnh cô, giọng nghiêm trọng nói với cô có rẩn. Cô cực kì sợ rẩn, liếc nhìn giàn nho bên cạnh quả thật có cái gì đó đang trườn trườn thiếu chút nữa cô nhảy dựng lên. Thấy phản ứng của cô như thế, Lục Tiệp cười rộ lên, anh đưa tay xoay đầu cô lại, để cô nhìn cho rõ.

Hạ Giai Ngôn cố lấy hết dũng khí mới dám mở mắt to ra, không ngờ cái con khiến mình sợ đến mức hết hồn hết vía đó, chẳng qua chỉ là một dây nho rất dài và dài được cuộn thành một vòng. Cô then quá hóa giận, đứng ngay tại chỗ trừng mắt với anh. Chủ trang trại là một bác rất tâm lý, thấy bọn họ liếc mắt đưa tình như vậy, vì thế nhường không gian lại cho hai người.

Hai người chỉ đứng cách nhau không quá hai mét, Lục Tiệp cuối đầu nhìn cô, thấy cô hát hàm trừng mắt nhìn anh. Ánh mặt trời len qua khe hở của giàn nho vừa lúc dừng trên khuôn mặt anh. Anh vươn tay ôm cô, mỉm cười mang theo chút ấm áp, cô không kìm được cũng vươn tay đến. Cô vẫn luôn nghĩ rằng đó là phần kỉ ức tốt đẹp nhất vẫn còn sót lại, khi đó gió thổi nhẹ, trời xanh mây trắng, và được đứng bên cạnh người đàn ông hoàn hảo như vậy. Tiếc thay, cuối cùng anh lại trở thành kỉ ức của mình.

Mặc dù Hạ Giai Ngôn cố gắng che dấu tâm trạng của mình, nhưng Lục Tiệp vẫn phát hiện sự khác thường của cô. Trong lúc diễn ra bữa tối, cô vừa ăn cơm vừa uống rượu, nhưng Lục Tiệp biết ánh mắt cô thường trống rỗng nhìn chằm chằm ly rượu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đêm nay Tổng Tri Cần xuống bếp vẫn giữ vững phong độ, tất cả mọi người đều ăn không ít. Sau khi ăn xong, Hạ Giai Ngôn thu dọn bàn ăn, Lục Tiệp liếc Khương Vũ Nhân một cái, Khương Vũ Nhân lập tức đến phòng bếp giúp đỡ.

Đội Khương Vũ Nhân đi đến phòng bếp, Tổng Tri Cần dựa vào ghế, ngữ khí cẩn thận nói: "Có phải Khương Diên đã đắc tội gì với anh không?"

Lục Tiệp hiểu ý Tổng Tri Cần, trên mặt vẫn không có chút biểu cảm nào đáp: "Vì tôi và Khương Diên rất thân, nên mới xem em gái cậu ta thành em gái của mình mà dạy dỗ."

Có Khương Vũ Nhân phụ, chén bát rất nhanh được rửa xong. Hạ Giai Ngôn vốn nghĩ cô ấy rất ít khi làm việc nhà, nhưng vừa rồi rửa chén lúc nào cũng rất cẩn thận, dường như đang phải chịu áp lực tâm lý rất lớn. Thấy chén đĩa đều được rửa sạch, cô vui vẻ như rút được gánh nặng vậy.

Khương Vũ Nhân và Tổng Tri Cần sau khi dùng trái cây tráng miệng xong thì ra về. Sau khi tiễn bọn họ về, Hạ Giai Ngôn đến ban công lấy quần áo. Lục Tiệp dựa vào cửa ban công, không biết đang ngắm trăng, hay đang ngắm mình nữa, cô không thèm để ý đến anh, quay người tiếp tục lấy quần áo.

"Em đang nghĩ gì vậy?"

Giọng Lục Tiệp từ sau lưng truyền đến, Hạ Giai Ngôn cầm quần áo đã lấy khoác lên cánh tay, đáp: "Không nghĩ gì cả, tôi chỉ cảm thấy Khương Diên và em gái anh ta hình như rất sợ anh."

Phía sau im lặng, Hạ Giai Ngôn cũng không nói tiếp. Đang định lấy chiếc áo cuối cùng, thì đột nhiên có một cánh tay vòng lên bên hông, nhiệt độ xuyên qua quần áo truyền đến, cơ thể cô cứng đờ, lập tức muốn thoát khỏi tay anh.

Nhưng Lục Tiệp không buông tay, anh áp má lên mái tóc mềm mại của cô, trầm thấp nói: "Em mà còn cử động nữa, thì nốt đêm nay chúng ta có thể sẽ phải ở trong bệnh viện đấy"

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Gió đêm nay thổi nhẹ nhẹ, Hạ Giai Ngôn đứng theo chiều gió, tóc lướt qua mặt Lục Tiệp, hơi ngứa ngứa. Anh đã rất lâu, rất lâu rồi không được ôm cô vào lòng như thế này, nhưng hơi ấm và cảm xúc vẫn quen thuộc như xưa.

Hạ Giai Ngôn thử tách tay Lục Tiệp ra, nhưng anh vẫn không có ý muốn buông tay ra. Cô thử dài, sau đó nhẹ giọng gọi tên anh nói: "Tôi biết anh chưa uống say."

"Một là em đánh mạnh vào tay phải của anh, hai là cứ đứng yên như bây giờ để anh ôm một chút" Lục Tiệp vẫn khư khư ôm lấy cô từ phía sau, giọng điệu có chút lưu luyến.

Nghe vậy, Hạ Giai Ngôn mím môi không nói lời nào. Ngay sau đó, cô chợt nghe giọng Lục Tiệp vang lên: "Khương Vũ Nhân vốn là con dâu tương lai mà ba mẹ anh chọn. Ba mẹ hai bên đều có ý tác hợp cho anh và cô ấy, tuy không nói ra, nhưng thái độ lại rất rõ ràng."

Hạ Giai Ngôn cảm thấy không có gì đáng ngạc nhiên cả, cô đã sớm đoán được mối quan hệ của Lục Tiệp và Khương Vũ Nhân không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Cô vẫn đứng yên tại chỗ, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Anh không nên bỏ qua cô ấy."

"Anh cũng từng nghĩ sẽ thử tiếp nhận Khương Vũ Nhân, thế nên khi ba anh mang cô ấy đến tìm anh, anh đã không từ chối. Nhưng mà, sau khi tiếp xúc với cô ấy, anh mới phát hiện ra bản thân mình chẳng thể nào đối xử hết lòng hết dạ với cô ấy." Đêm nay, Lục Tiệp vẫn nhớ rõ cảm giác khi đó, nó mệt mỏi đến nhường nào. Mỗi lần anh nghiêm túc muốn bắt đầu một mối quan hệ mới, thì quá khứ lại như dâng lên như thủy triều, cuộn trào mãnh liệt đánh úp về phía anh. Trong suy nghĩ của anh chỉ tràn ngập bóng dáng của Hạ Giai Ngôn, anh muốn xua đi nhưng cũng chẳng thể nào xua nổi.

Mặc dù ngoài mặt Hạ Giai Ngôn vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng không phải không dao động. Chỉ một lúc sau, cô nói: "Anh đừng đặt áp lực quá lớn lên bản thân."

Giọng nói của cô hòa vào gió đêm, rất trầm, rất nhẹ, Lục Tiệp cảm thấy không chân thật, giống như cảnh tượng trong giấc mơ. Anh nói với Hạ Giai Ngôn: "Anh không hề đặt áp lực gì cho bản thân cả, anh biết rõ người trong lòng mình là ai. Khi anh biết Khương Vũ Nhân bí mật có bạn trai, anh chỉ thờ phào nhẹ nhõm. Tại bữa tiệc tiền Phạm Ngạn Xương lần trước, khi thấy em ca hát với người khác, anh rất ghen tị, trong lòng ghen tị đến phát điên."

Hạ Giai Ngôn không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ có thể mơ hồ tập trung theo lời của anh. "Một người con gái tốt như cô ấy, sao anh không cố gắng tìm hiểu một chút, thật sự đáng tiếc mà."

Nghe cô nói xong, Lục Tiệp chỉ im lặng nở nụ cười. Nhớ lại ngày đó, nếu anh thật sự muốn chiếm đoạt Khương Vũ Nhân, chỉ cần sử dụng một thủ đoạn nho nhỏ thôi, thì mối quan hệ của cô ấy và Tổng Tri Cần chắc chắn sẽ không thể nào phát triển thuận lợi như vậy. Một tiểu nha đầu như Khương Vũ

Nhàn, anh nhắm mắt cũng có thể ăn cô sạch sành sanh, mà Tống Tri Cần lại thường xuyên bay đi bay về giữa trong nước và ngoài nước, cho dù muốn giữ người bên cạnh mình, thì vẫn ngoài tầm tay với. Có điều, anh nhìn ra được, Tống Tri Cần thích cô thật lòng, tuy anh không dám tự cho mình là người quân tử gì đó, nhưng tình bạn với anh vô cùng quan trọng, anh đã chăm sóc và quản lý Khương Vũ Nhân như em ruột của mình, đến nỗi sau khi anh biết cô lừa gia đình bí mật đăng kí kết hôn với Tống Tri Cần, anh cũng có cảm giác như thể mình vất vả trồng một chậu hoa không cẩn thận để người đàn ông khác bẻ đi mất vậy.

Thu hồi lại dòng suy nghĩ, Lục Tiệp nói: "Cô ấy đúng là một cô gái tốt, chỉ là hơi bị người nhà bảo vệ thái quá thôi. Huống chi, Khương Diên cũng rất thương cô ấy, làm sao anh có thể nhẫn tâm khiến cô ấy đau khổ chứ?"

Hạ Giai Ngôn cảm thấy bản thân nói gì cũng không đúng, vì thế đành im lặng.

Lục Tiệp siết chặt vòng tay bên hông cô: "Giai Ngôn, ngoại trừ em, anh không thể yêu bất kì ai khác được nữa."

Hạ Giai Ngôn cuối đầu, nhìn chằm chằm mũi giày, lặng im một lát rồi nói: "Chúng ta đã chia tay rồi. Bây giờ tôi có cuộc sống của tôi, mà anh cũng có cuộc sống của anh, chúng ta không nên quấy rầy đối phương."

"Đúng, chúng ta đúng là đã chia tay. Nếu bên cạnh em đã có người đàn ông khác, anh khẳng định sẽ không quấy rầy em, nhưng em vẫn chưa, em vẫn chỉ một mình. Đã nhiều năm như vậy, chúng ta đều không gặp được người tốt hơn, mà giờ đây chúng ta lại gặp nhau, anh nghĩ chúng ta không nên đánh mất nhau thêm một lần nào nữa." Lục Tiệp hít vào một hơi thật sâu, hỏi cô, "Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không em?"

Hạ Giai Ngôn vội vàng đáp lại: "Không phải vấn đề này.."

Lục Tiệp cắt ngang lời cô: "Anh hiểu, anh không ép em phải tiếp nhận ngay chuyện này, anh chỉ hi vọng em đừng mãi đề phòng anh như vậy, lại càng không muốn giống như lần trước, vội vàng đẩy anh ra xa."

Hạ Giai Ngôn vô cùng mệt mỏi nói: "Tôi chỉ không muốn lãng phí tình cảm của anh mà thôi."

"Cho dù lãng phí thì anh cũng cam lòng." Sau khi gặp lại, Lục Tiệp không ngừng ngẫm lại những chuyện đã qua. Khi đó anh quá lý trí, còn Hạ Giai Ngôn lại hoàn toàn trái ngược với anh, mà bọn họ đều không thừa tìm điểm cân bằng giữa lý trí và tình cảm để sửa chữa ồn thỏa khe hở tình cảm kia. Anh lớn hơn Hạ Giai Ngôn vài tuổi, cách thức xử lý sự việc sẽ chu đáo hơn cô mới phải, nhưng chính anh làm mọi chuyện chuyển theo hướng tiêu cực, khiến hai người lãng phí thời gian nhiều năm như vậy. Đã nhiều năm không gặp, hẳn cô đã tự buông xuôi, nếu muốn cô nói lại tình xưa, chắc chắn sẽ không dễ dàng như trong tưởng tượng của anh.

Lục Tiệp bắt đầu hôn cô, động tác hết sức kiềm chế: "Giai Ngôn, học quên vốn là một chuyện không dễ dàng. Lần này anh sẽ theo em, bất luận như thế nào anh cũng sẽ không rời khỏi em lần nữa."

Cho đến bây giờ Hạ Giai Ngôn vẫn chưa từng nghĩ đến, nếu như ngày đó Lục Tiệp không đồng ý chia tay, thì hiện tại bọn họ sẽ như thế nào. Lục Tiệp không phải là người quẩn quít không buông, anh sẽ không làm chuyện ảnh hưởng đến thể diện và khí chất như vậy. Cô quyết định chia tay, cũng đồng nghĩa với việc đã chuẩn bị tốt để kết thúc hoàn toàn với anh. Những năm gần đây, họ như những người yêu cũ bình thường nhất, đều tự mình chôn dấu hình ảnh của đối phương vào một góc sâu trong lòng, đợi đến khi quên đi. Họ đều không có ý chờ đợi đối phương, nếu gặp người thích hợp, thì ngón áp út cũng đã sớm được đeo nhẫn rồi. Cũng đúng như lời Lục Tiệp nói, chẳng qua là bọn họ dạo hết một vòng vẫn không gặp được người cho bọn họ cảm giác, hay có thể nói cách khác là, mục tiêu duy nhất đã xuất hiện, thế nhưng khi ấy họ chưa đủ chín chắn, hoàn toàn không biết cách gìn giữ và duy trì tình cảm của nhau.

Càng nghĩ càng sâu xa, trong lòng Hạ Giai Ngôn lại càng hỗn loạn. Cô chớp mắt, giọng hơi khàn: "Tôi cảm thấy hơi đau đầu, hôm nay muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Lục Tiệp không dám dồn ép cô quá, vì thế lặng lẽ buông tay, nhìn bóng dáng cô nhanh chân trốn đi, nhưng anh không cảm thấy mình sẽ không có cơ hội.

Sau buổi nói chuyện hôm đó, Hạ Giai Ngôn không biết phải dùng thái độ nào để đối mặt với Lục Tiệp nữa. Lần trước, cô mời Lục Tiệp vào nhà, nói rõ đầu đuôi ngọn ngành, vốn tưởng rằng Lục Tiệp sẽ không hi vọng gì nữa, nhưng không ngờ anh lại cố chấp như vậy. Cũng sau lần đó, Lục Tiệp không nhắc đến vấn đề ấy nữa, cũng không có bất kì hành động khác thường nào khác. Hạ Giai Ngôn biết rằng anh đang cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng cô lại tận dụng khoảng thời gian ấy để trốn tránh.

Đến một hôm, Lục Tiệp cùng cô ngồi trên sofa xem phim trên ti vi. Nội dung bộ phim nói về một đôi vợ chồng trẻ không thể hòa giải mâu thuẫn dẫn đến ly hôn, hai tuần lễ sau khi kí đơn ly hôn xong, người đàn ông kia mới biết vợ trước của mình đang mang thai, anh ta hối hận vô cùng, tiếp theo đã bước vào con đường gian nan chinh phục bà xã của mình. Nếu là trước đây, Lục Tiệp khẳng định sẽ cảm thấy nhàm chán mà ngủ gà ngủ gật, nhưng bây giờ tập trung nhìn chằm chằm vào ti vi.

Khi người đàn ông kia đưa ra đề nghị tái hôn, vợ trước của anh ta bật dậy mắng cho anh ta một trận toi bời, toàn bộ quá trình người chồng kia đều tiếp nhận, một chút tức giận cũng không có. Lục Tiệp hỏi Hạ Giai Ngôn: "Bọn họ nhất định sẽ tái hôn đúng không?"

Hạ Giai Ngôn suy nghĩ một chút rồi đáp: "Vì kết cục đoàn viên, nên chắc bọn họ sẽ về với nhau"

Lục Tiệp lại hỏi: "Vợ chồng ly hôn còn có thể về với nhau, như vậy thì sau khi chia tay cũng có thể quay về với nhau một lần nữa có đúng không?"

Hạ Giai Ngôn liếc mắt nhìn anh, cố ý để đề tài dừng lại ở phạm vi bộ phim đang chiếu kia: "Anh không nghe thấy người phụ nữ kia mắng chồng trước của cô ta bị điên sao? Mục đích ly hôn không phải vì muốn vấn vương không dứt, lại càng không vì thế mà quay về với nhau. Giữa hiện thực bấy giờ,

không có bao nhiêu người sẽ làm loại chuyện điên khùng nhưng thế này cả.

Lục Tiệp bị cô làm cho tức nghẹn, cả đêm đều không mở miệng nói tiếng nào.

Buổi sáng thứ tư, Lục Tiệp có tiết lên lớp, cánh tay cũng đã khá hơn, anh quyết định quay về trường học để học trò lên lớp. Hạ Giai Ngôn lái xe đưa anh đến trường, lịch dạy chỉ có hai tiết, Lục Tiệp hỏi: "Em muốn đi đâu à?"

Hạ Giai Ngôn lắc đầu: "Chỉ có hai tiết thôi, tôi có thể đi đâu sao?"

Lục Tiệp đề nghị: "Đi dự thính đi, khóa học này đối với em rất có ích."

Dù sao cũng đang lúc rảnh rỗi, Hạ Giai Ngôn liền theo anh cùng bước xuống xe.

Đây là tiết học cộng đồng, khi bọn họ bước vào hội trường liền thấy gần nửa bạn học đã ngồi vào ghế đợi tiết học bắt đầu. Hạ Giai Ngôn hỏi anh có cần giúp đỡ gì hay không, Lục Tiệp bảo không cần, cô liền chọn vị trí ở gần hàng sau cùng ngồi xuống.

Thật lòng mà nói Lục Tiệp giảng bài không hẳn là không thú vị, anh thích biến những thứ phức tạp trở nên đơn giản, lời giảng ngắn gọn nhưng không tối nghĩa. Thời điểm tan học, có mấy sinh viên đến bên cạnh bục giảng, Hạ Giai Ngôn ngồi hơi xa, không nghe được bọn họ đang nói về vấn đề gì, nhưng theo về mặt và động tác thì xem ra, bọn họ chắc đang quan tâm đến vết thương trên cánh tay của Lục Tiệp. Thái độ của Lục Tiệp đối với học trò không mấy nhiệt tình cho lắm, biểu cảm trên mặt chẳng có tí nhu hòa nào cả, dường như đang cố ý tạo khoảng cách với học trò của mình.

Hạ Giai Ngôn cảm thấy, mặc dù Lục Tiệp đã sinh sống tại nước ngoài một thời gian dài, nhưng anh vẫn bị ảnh hưởng bởi tư tưởng truyền thống đã ăn sâu bén rễ trong người. Anh cư xử với người ngoài đều có một chuẩn mực nhất định, ví dụ như bây giờ, anh sẽ không đùa giỡn với học trò, lại càng không tùy tiện cùng học trò của mình làm chuyện gì đó không rõ ràng. Về phần năm ấy anh vừa xúc động vừa lỗ mãng phát sinh quan hệ với cô, Hạ Giai Ngôn cho rằng nhất định đầu óc của anh đêm đó đã bị gió tuyết đóng băng mất rồi.

Trước khi tan lớp ba phút, Lục Tiệp đã giảng xong toàn bộ nội dung của tiết học. Anh bảo học trò về nhà làm một bài phân tích sau tiết học, vừa dặn dò xong, thì chuông tan học cũng vừa vang lên.

Chờ Lục Tiệp giải đáp các thắc mắc cho mấy sinh viên học lại xong, Hạ Giai Ngôn mới chậm chậm đi đến bục giảng. Lục Tiệp cầm laptop bỏ vào cặp, anh hỏi cô: "Nhảm chán lắm sao?"

"Không có." Hạ Giai Ngôn phủ nhận, "Lên lớp với mấy sinh viên trẻ tuổi thế này, tôi chỉ có chút không quen mà thôi."

Vừa ra khỏi hội trường, điện thoại di động của Hạ Giai Ngôn liền rung lên, cô lấy di động từ trong túi ra, sau đó mở tin nhắn Hạ Giai Mặc vừa gửi đến, vừa đi vừa trả lời tin nhắn. Cô bị rút lại sau Lục Tiệp ba bước chân, Lục Tiệp đang định bảo cô cất điện thoại di động vào đi, thì phía trước vang lên giọng nữ trong trẻo, thanh âm không lớn không nhỏ gọi anh: "Giáo sư Lục"

Lục Tiệp dừng bước, lạnh lùng đáp: "Xin chào."

Nghe tiếng, Hạ Giai Ngôn dời sự chú ý ra khỏi chiếc di động trên tay, cô nâng tầm mắt nhìn người vừa đến, người con gái kia hẳn là cùng trang lứa với cô, khuôn mặt không tệ, cũng rất có gu thời trang, nhìn Lục Tiệp với ánh mắt có chút kì lạ. Cô thức thời bước xa vài bước, nhường không gian để bọn họ nói chuyện. Cô chống khuỷu tay lên thanh lan can, tiếp tục trả lời tin nhắn của Hạ Giai Mặc khi này, tin nhắn vẫn chưa soạn thảo xong, thì cô đã nghe thấy Lục Tiệp ở sau lưng nói: "Hạ Giai Ngôn, đi thôi."

Sau khi gửi tin nhắn xong, Hạ Giai Ngôn mới xoay người lại, cô hỏi Lục Tiệp: "Không phải phá giáo kia hẹn anh ăn cơm à, sao anh lại từ chối thế?"

Vừa rồi Hạ Giai Ngôn không cố ý nghe lén, nhưng do khoảng cách của bọn họ không xa mấy, thế nên cuộc trò chuyện của Lục Tiệp và cô giáo kia toàn bộ đều lọt vào tai cô. Khi cô giáo kia mời Lục Tiệp dùng cơm trưa thì anh thẳng thừng từ chối, ngay cả lý do cũng không nói.

Lục Tiệp không trả lời, nhưng lại giải thích với cô: "Cô ấy là cháu gái của chủ nhiệm Khang, bọn anh chỉ gặp nhau đúng một lần tại sở giáo vụ, còn cô ấy, anh không quen."

Hạ Giai Ngôn đang cầm điện thoại trong tay khựng lại một chút, sau đó chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Bọn họ đến nhà hàng bên cạnh trường học dùng cơm.

Lục Tiệp phát hiện đã vài lần Hạ Giai Ngôn muốn nói gì đó rồi lại thôi, vì thế chủ động hỏi cô: "Có việc gì thế?"

Hạ Giai Ngôn chọc chọc vào bát cơm, lúc nói chuyện cũng không ngẩng đầu lên: "Anh trai tôi bảo tối nay về nhà ăn cơm."

Lục Tiệp nhũn mảy: "Sau đó thì sao?"

Lúc này Hạ Giai Ngôn nhìn về phía Lục Tiệp: "Anh ấy bảo tôi dẫn anh cùng về."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Thật ra, Hạ Giai Ngôn không muốn cùng Lục Tiệp về nhà, cô và Lục Tiệp sớm đã không còn là người yêu của nhau, thế nên Lục Tiệp không nhất thiết phải tiếp xúc nhiều với người nhà cô làm gì. Hơn nữa, một khi bọn họ gặp nhau, nhất định sẽ nhớ đến những chuyện không vui trước đây.

Nhìn bộ dạng rầu rĩ không vui của cô, Lục Tiệp đại khái có thể đoán được cô không mấy mong muốn anh tham gia bữa cơm này. Anh hỏi Hạ Giai Ngôn: "Em thay anh từ chối rồi sao?"

Hạ Giai Ngôn gật đầu: "Nhưng anh trai tôi bảo, kêu anh đến chỉ vì muốn ôn lại chuyện xưa thôi."

Lục Tiệp nói: "Vậy đi thôi."

Buổi chiều không có chuyện gì phải làm cả, vì thế, Lục Tiệp liền giúp Hạ Giai Ngôn bỏ túi lại phần kiến thức bị thiếu sót trong mấy buổi học trước. Tuy đầu óc cô không tập trung vào sách vở, nhưng Lục Tiệp không hề trách cứ điều gì, chỉ hết lần này đến lần khác nhắc cô tập trung tinh thần.

Giáo trình và chữ nghĩa trên phim đèn chiếu không cách nào khơi dậy hứng thú trong cô, Hạ Giai Ngôn khó xử nhìn Lục Tiệp: "Hay là để lần sau chúng ta lại bỏ túi tiếp đi."

Nghe vậy, Lục Tiệp tắt phim đèn chiếu đi: "Vẫn đang suy nghĩ về bữa cơm tối nay sao?"

Hạ Giai Ngôn dựa vào sô pha, mắt nhìn lên trần nhà, không trả lời.

Ngắm cô một lát thật lâu, Lục Tiệp mới mở miệng: "Không phải em đang lo lắng cho anh đó chứ?"

"Lo lắng gì cơ?" Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lục Tiệp đáp: "Lo lắng anh trai em sẽ đánh anh, mà tình trạng hiện giờ của anh chắc chắn không thể phản kháng lại được."

Hạ Giai Ngôn quay đầu, đánh mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới một lần, tiếp theo nói: "Anh, ngay cả tay không bắt trộm còn làm được, nếu tôi lo lắng không phải là dư thừa sao?"

Nhớ đến đêm hôm ấy, Lục Tiệp lại cảm thấy ngực mình nhói đau, sau đó không nói bất cứ điều gì nữa.

Hạ Giai Mặc hẹn bọn cô gặp mặt vào lúc bảy giờ tối nay. Thế nên bọn cô rời nhà trước giờ hẹn một chút, vừa bước vào sảnh lớn khu chung cư thì tình cờ thấy Chiêm Tuệ đang dắt Thông Thông về nhà.

Hạ Giai Ngôn giới thiệu mọi người với nhau, Thông Thông không sợ người lạ, thấy cánh tay đang quấn đầy băng gạc của Lục Tiệp liền vươn cánh tay bé nhỏ của mình chạm vào. Hạ Giai Ngôn nhéo lên gương mặt nhỏ bé của cậu, dịu dàng nói: "Thông Thông ngoan, đừng đụng tay của chú ấy."

Thông Thông ngẩng đầu nhỏ nhìn Lục Tiệp, nói nhưng thật ra là đang nói với Hạ Giai Ngôn: "Cô, chú cũng bị ngã từ xích đu xuống à?"

Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn không hiểu gì cả, Chiêm Tuệ vội giải thích: "Lớp Thông Thông có một cậu bé trong lúc chơi xích đu bị ngã gãy tay."

Hạ Giai Ngôn ngồi xổm xuống ngang người nhìn thẳng Thông Thông: "Đúng rồi, tay chú ấy bị thương bởi vì chơi xích đu bị ngã đấy. Thế nên khi Thông Thông chơi đùa phải chú ý an toàn, không được thích nghịch cái gì thì nghịch cái đó, có biết không?"

Trên mặt Thông Thông một chút biểu cảm nghi ngờ cũng không có, Lục Tiệp không khỏi cảm thán thể giới của con trẻ thật đơn giản và thuần khiết. Anh dịch chuyển tầm mắt, nhận ra Chiêm Tuệ đang đứng bên cạnh dùng ánh mắt ôn hòa quan sát mình, anh giả vờ không hay không biết, tầm mắt tiếp tục đặt lên người Hạ Giai Ngôn và Thông Thông.

Thang máy từ tầng trên cùng xuống tới, Lục Tiệp phục trách giữ nút mở cửa, Hạ Giai Ngôn dắt Thông Thông đi vào, sau đó hỏi Chiêm Tuệ: "Anh của em đã về nhà rồi à?"

Chiêm Tuệ cười nói: "Đúng rồi, tối nay anh ấy tự mình xuống bếp chiều đãi hai người đấy."

Bọn họ vừa bước vào nhà đã ngửi được mùi thức ăn, Thông Thông giãy khỏi tay Hạ Giai Ngôn, liền chạy vào phòng bếp bên cạnh gọi ba. Nhìn bóng dáng nhỏ nhò kia chạy vào phòng bếp, Lục Tiệp bắt giác cong cong khóe miệng, nhưng rất nhanh, ý cười trong anh nhạt đi.

Hạ Giai Ngôn vốn định vào phòng bếp giúp đỡ, nhưng Chiêm Tuệ xua tay nói với cô: "Để chị vào là được rồi, em thay chị tiếp đãi khách đi."

Ngoại trừ tiệc chia tay do Phạm Ngan Xương tổ chức lần trước, thì Lục Tiệp với Hứa Giai Mặc đều chưa từng qua lại thân thiết như trước. Trong bữa cơm, họ chỉ nhắc tới những kỷ niệm đẹp, chứ không hề nhắc gì tới những chuyện ko vui trong quá khứ. Chiêm Tuệ chăm Thông Thông ăn cơm, thỉnh thoảng cũng sẽ đáp mấy câu, khi nhắc đến bạn gái cũ của Hạ Giai Mặc, Chiêm Tuệ vội che tai cậu bé lại: "Hai người nên nghiêm chỉnh một chút, đừng

dạy hư con trẻ!"

"Đừng tin lời bọn họ, hai người này luôn nói lung tung vậy đó." Hạ Giai Mặc lập tức chữa cháy với Chiêm Tuệ.

Lục Tiệp cười cười không nói gì, Hạ Giai Ngôn che miệng nói nhỏ vào tai Chiêm Tuệ: "Chị dâu, đêm nay phải phạt anh em quỳ bàn phím."

Nghe thấy điều Hạ Giai Ngôn vừa nói, Hạ Giai Mặc hít một hơi lạnh: "Hạ Giai Ngôn, thật uổng công anh thương em như vậy."

Kết thúc bữa tối, Lục Tiệp cùng Hạ Giai Mặc uống bia ngoài ban công. Chiêm Tuệ giúp con trai vào phòng tập đàn piano, Hạ Giai Ngôn không có chuyện gì làm, nên cũng theo vào phòng luyện đàn.

Sau khi giúp Thông Thông dọn dẹp lại sách dạy nhạc xong, Chiêm Tuệ ngồi xuống bên cạnh Hạ Giai Ngôn, cùng nhau nghe tiếng đàn đứt quãng đang phát ra.

Cậu bé ngồi rất ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, bấm lên những phím đàn piano trông rất giống với khuôn mẫu chuẩn mực. Hạ Giai Ngôn nhìn những ngón tay bé nhỏ lướt trên phím đàn, cô khẽ nói với Chiêm Tuệ: "Thông Thông tiến bộ nhanh thật."

Chiêm Tuệ gật đầu, một lát sau, mới nói: "Giai Ngôn, anh em biết em ở cùng với Lục Tiệp, anh ấy thật sự rất tức giận. Em đừng thấy đêm nay anh em cười cười nói nói, nhưng thật ra trong lòng anh em không hề thoải mái chút nào đâu."

Hạ Giai Ngôn rũ rèm mi xuống, cô nhìn chằm chằm sàn nhà được lau sáng bóng một hồi đến khi nó mờ nhạt đi, nhẹ giọng hỏi: "Ba mẹ có biết chưa ạ?"

"Anh chị đều giúp em giấu rồi." Chiêm Tuệ trả lời.

"Anh chị không cần lo lắng đâu ạ, em chuẩn bị đi rồi." Hạ Giai Ngôn nói tiếp, "Miếng vết thương trên tay Lục Tiệp đã bắt đầu kết vảy, hoạt động chân tay cũng không khó khăn gì nữa, em sẽ không cần phải đợi đến khi anh ta cắt chỉ."

Chiêm Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra, chị với anh em không phải là người nhân rồi lo những việc không đâu, mà là sợ hai người lại xảy ra chuyện"

Lời nói tuy kín đáo, nhưng Hạ Giai Ngôn chớp mắt liền hiểu được, anh trai và chị dâu đều sợ cô và Lục Tiệp kim chế không được, ý loạn tình mê sau đó lại giẫm lên vết xe đổ, cô thở hắt một hơi thật dài: "Em với Lục Tiệp tuổi đã không còn nhỏ nữa rồi, về điểm ấy sự kiểm soát đương nhiên sẽ có, anh chị không phải lo lắng đâu ạ."

"Em nói chuyện nghe nhẹ nhàng quá nhỉ, bất kể thế nào thì, em cũng chỉ là em gái nhỏ trong nhà, anh chị sao có thể không lo lắng cho em chứ." Chiêm Tuệ hắt cằm về phía Thông Thông: "Em và tiểu tổ tông đằng kia đều như nhau cả, cũng chỉ là một đứa trẻ."

Tìm cảm thấy ấm áp, Hạ Giai Ngôn dựa vào vai Chiêm Tuệ, nhẹ giọng nói: "Em chỉ là một đứa trẻ mà thôi, thế nên em có làm sai chuyện gì, hai người nhớ phải bao che cho em nhé."

Chiêm Tuệ liếc xéo cô một cái, lên giọng chị lớn nói: "Lần sau mà em còn lung tung như thế, anh chị sẽ mách toàn bộ chuyện xấu em đã làm cho ba mẹ biết, xem ba mẹ dạy dỗ em như thế nào. Còn nữa, nếu em chưa muốn quay lại với Lục Tiệp, thì nhanh nhanh nghiêm chỉnh tìm người yêu đi, ba mẹ không dám giục em, nhưng trong lòng bọn họ đều rất lo lắng."

Hạ Giai Ngôn giương mắt: "Công việc bận rộn quá, không có thời gian tìm người yêu ạ."

Đúng lúc này, Thông Thông đánh sai phím đàn, vang lên một âm thanh chói tai. Chắc có lẽ Thông Thông đã sử dụng hết toàn bộ sự kiên nhẫn của bản thân, thế nên cậu bé không tiếp tục luyện đàn nữa, mà nhảy từ trên ghế xuống, tựa như một làn khói chuồn ra khỏi phòng tập đàn.

"Đứa nhỏ này lại làm biếng rồi." Chiêm Tuệ bật cười, nhìn Thông Thông chạy ra khỏi phòng, cô liền nói tiếp chủ đề vừa rồi: "Bây giờ đã là cuối năm rồi, năm mới sắp đến, khi đó em lại già thêm một tuổi, đã có dự định sang năm kết hôn chưa?"

Hạ Giai Ngôn đổi bộ mặt đáng thương nói: "Mọi người cảm thấy em rất chướng mắt sao?"

Chiêm Tuệ vẫn không chịu thua, cô nói tiếp: "Nếu không thì vậy đi, chị sẽ giúp em đề ý một chút, xem có ai đó xứng với em không, nếu có, chị giới thiệu cho em làm quen nhé?"

Hạ Giai Ngôn cười cười đáp: "Được ạ, chỉ cần là chị dâu giới thiệu, em sẽ không từ chối."

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa không nhẹ không nặng vang lên, hai cô không hẹn mà cùng quay đầu lại, sau đó liền thấy Lục Tiệp đang đứng bên ngoài cửa.

"Thời gian không còn sớm nữa, phải về thôi." Lục Tiệp đứng tại chỗ, về mặt anh có chút chán nản.

Nụ cười của Hạ Giai Ngôn dần thu lại, cô không biết anh đã đứng ở đây bao lâu, cũng không biết những lời vừa nói anh đã nghe được bao nhiêu. Cô còn chưa kịp trả lời lại thì Chiêm Tuệ đã mở lời: "Về đi, hai người còn không về, Thông Thông sẽ bắt đầu nghịch ngợm cho xem."

Bước theo Lục Tiệp ra phòng khách, trong lúc vô tình Hạ Giai Ngôn lướt mắt nhìn ra ban công, thấy trên mặt đất là một đồng vỏ bia không, không khỏi nhủ thầm: "Hai anh sao lại uống nhiều như vậy?"

Vừa rửa tay xong, Hạ Giai Mặc từ phòng bếp bước ra, nghe lời vừa nói của Hạ Giai Ngôn, anh nói: "Cũng không uống bao nhiêu cả, hai người về nghỉ ngơi đi."

Hạ Giai Ngôn lướt nhìn biểu cảm trên mặt của bọn họ, cả hai đều có vẻ mang tâm trạng không vui, nếu không cũng sẽ không uống nhiều bia như vậy. Cô không hỏi nhiều, sau khi chào tạm biệt thì ra về.

Về đến nhà trọ của Lục Tiệp thì đã gần mười giờ, Hạ Giai Ngôn cảm thấy mệt mỏi, ngay cả phim truyền hình cũng không buồn xem, tắm rửa xong liền bò vào ổ chăn ngủ.

Có lẽ do không có thói quen ngủ sớm, Hạ Giai Ngôn chỉ ngủ được một chút rồi thức giấc. Cô nhắm mắt đưa tay chậm chậm sờ soạng mở công tắc đèn bên đầu giường, sau khi mở mắt nhìn đồng hồ, hóa ra chỉ mới hơn rạng sáng một chút. Cảm thấy hơi khát nước, cô đấu tranh nội tâm một hồi mới quyết định xuống giường uống nước.

Bên ngoài tối om, Hạ Giai Ngôn vẫn còn ngại ngủ nên không bật đèn. Sau khi bước vào gian bếp, cô vớ lấy chiếc cốc theo thói quen rồi rót nước. Nước vừa rót từ bình ra còn hơi nóng, cô chưa thể uống ngay được nên ra ban công hóng gió. Sau khi mở cửa ban công, cô phát hiện bên ngoài có người.

Nghe tiếng mở cửa vang lên, nhưng Lục Tiệp không quay đầu lại. Trên tay phải, giữa ngón trỏ và ngón giữa đang kẹp một điếu thuốc, anh đưa lên miệng rít một hơi thật sâu, sau khi phả ra một vòng khói mới nói: "Vẫn chưa ngủ à?"

Hạ Giai Ngôn đang cầm cốc nước đứng bên cạnh cửa: "Tôi ra uống nước. Sao anh lại không nói tiếng nào trốn ở đây?"

"Anh biết em ở trong bếp." Lục Tiệp giải thích, "Anh sợ làm em giật mình, nên không đi vào."

Nương theo những tia sáng yếu ớt, Hạ Giai Ngôn thấy chiếc gạt tàn trong tay Lục Tiệp đã chông chất gần mười tàn thuốc, cô không kìm được hỏi: "Cãi nhau với anh tới à?"

Lục Tiệp phì cười tàn thuốc, rồi cuộc xoay người lại. Anh nhìn về phía cô, giọng hơi khàn khàn: "Không phải."

Gió đêm thổi bay góc áo, Hạ Giai Ngôn đưa tay đè lại: "Nếu không phải, sao lại hút nhiều thuốc như vậy?"

Điếu thuốc lá đang hút dở vẫn còn ánh lên đốm lửa đỏ hồng, Lục Tiệp vừa dụi tắt nó, vừa trả lời: "Vì em"

Hạ Giai Ngôn sững sờ nhìn làn khói thuốc trắng bay lượn, độ nóng của nước tràn vào tận trong tim, cô mới phát hiện mình đang bóp chặt cốc nước tới mức sắp vỡ vụn ra. Trần Tiệp bước về phía cô, bóng dáng anh hiện rõ ngay trước tầm mắt, cô ngước lên nhìn, "Không cần phải như vậy".

Lục Tiệp trầm mặc lấy đi ly nước trong tay cô, sau đó để qua một bên. Hạ Giai Ngôn ngạc nhiên nhìn anh, cô đang muốn hỏi anh định làm gì, thì anh đã dùng một tay ôm ngang eo mình, bất ngờ hôn xuống. Nụ hôn của anh mang theo nồng đậm mùi thuốc lá, mạnh mẽ lấp đầy mọi giác quan của cô.

Hạ Giai Ngôn bất động tại chỗ, thân hình ti sát vào khung cửa. Cả cơ thể Lục Tiệp như ghé sát vào cô. Cô cố sức đẩy ra nhưng anh không hề bận tâm tới chuyện đó, ghi chặt vai cô. Đường như cô có thể cảm nhận được đôi bàn tay ấy đang run rẩy mất khống chế

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Nhịp đập rộn ràng của trái tim hòa cùng tiếng hít thở nặng nề, phá tan bầu không khí tĩnh lặng đêm khuya. Mặt trăng nơi chân trời, không biết từ bao giờ đã lặn vào các tầng mây, chỉ để lại những ánh sáng mờ nhạt.

Lục Tiệp vốn tưởng rằng, anh có thể làm theo yêu cầu của Hạ Giai Ngôn, đi thật xa, không quấy rầy đến cuộc sống của cô, thì cô có thể thoát ra khỏi bóng ma tâm lý. Thế nhưng, có rất nhiều chuyện không phải lúc nào cũng như bản thân mong đợi.

Hạ Giai Mặc đã nói cho anh biết, vài năm gần đây Hạ Giai Ngôn đều không có tâm trạng yêu đương, tuy rằng người theo đuổi cô rất nhiều, nhưng cô luôn bài xích. Dù cô không nói gì, nhưng mọi người đều hiểu trong lòng cô đang băn khoăn điều gì. Mà cho dù cuối cùng Hạ Giai Ngôn có thật sự buông được đoạn tình cảm lúc trước hay không, thì cả đời cô khó có thể thôi day dứt, vì đứa bé bị phá bỏ kia. Đối với những người thích mình, cô phải thẳng thắn việc quá khứ của chính mình, khi tình đang nồng, người đàn ông kia có thể sẽ không chú ý, nhưng ai có thể chắc chắn được rằng, sau này anh ta sẽ không lòi chuyện cũ ra. Ngoại trừ bóp chết một sinh mệnh nhỏ vô tội, đây còn trở thành một vết thương và thiếu hụt của cô, cho dù Lục Tiệp cho cô nhiều thời gian và không gian hơn nữa, cô cũng không thể quên được.

Đêm nay, Hạ Giai Mặc chỉ dùng đôi ba lời, đã nói ra điều mà Lục Tiệp lãng phí bao nhiêu năm tháng cũng không nghĩ đến. Năm đó, Hạ Giai Ngôn mượn chuyện chia tay để trốn tránh sự thật, mà anh lại dung túng để cô trốn tránh, đồng thời bản thân cũng trốn tránh. Tình cảm này sinh vấn đề nghiêm trọng như vậy, bọn họ đều sợ hãi, thậm chí có chút bàng hoàng, vì thế đã lựa chọn buông tay. Bọn họ đã không còn nhớ được, ngày đó nhìn nhau bên giường, họ đã đối mặt với nhau như thế nào nữa.

Mọi người luôn nói, thời gian có thể làm phai nhòa đi tất cả, nhưng lại không biết được rằng, thời gian cũng là thứ có thể khiến vết thương và nỗi đau khắc sâu hơn. Năm tháng dần qua, miệng vết thương đọng lại sâu trong lòng ngày càng nhiễm trùng, đục khoét, hư thối, cuối cùng vĩnh viễn không thể nào khép miệng lại được. Lục Tiệp cảm thấy, tận sâu trong lòng Hạ Giai Ngôn cũng có miệng vết thương kia vậy, chỉ là cô không muốn cho bất kì ai nhìn thấy, kể cả chính bản thân mình.

Càng nghĩ Lục Tiệp càng khó chịu, từng chút đau đớn chiếm lấy thần kinh yếu mềm trong anh, hóa ra chuyện tình cảm, yêu đương cũng là một lưỡi dao vô cùng sắc bén. Anh càng dùng sức áp lên môi cô, chỉ có như vậy, anh mới có thể cảm nhận được một cách rõ ràng sự tồn tại của cô, nhưng chẳng cách nào làm dịu đi sự đau đớn và áy náy trong lòng anh lúc này. Nếu không phải sợ Hạ Giai Ngôn vì hôn đến nỗi không thở được, cắn bản anh cũng không muốn buông cô ra.

Trong tích tắc khi Lục Tiệp vừa buông tay, ngay cả hô hấp Hạ Giai Ngôn còn chưa kịp điều chỉnh, đã tức giận quăng cho anh một cái tát, không giữ lại chút tình cảm nào.

m thanh kia rõ ràng dứt khoát, Lục Tiệp không ngờ Hạ Giai Ngôn lại đánh mình, một cái tát đánh tan giấc mơ của anh. Gò má nóng rực lên, cảm giác đau đớn dần lan ra, anh hạ tầm mắt xuống, thấp thoáng nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Hạ Giai Ngôn đang đứng trước mặt, tiếp theo thì nghe cô nghiêng răng nghiêng lợi lên án: "Lục Tiệp, anh bắt nạt người khác quá đáng!"

"Anh xin lỗi." Lục Tiệp muốn ôm cô, nhưng cô lại ra sức đẩy anh ra. Dường như tất cả lý trí và sự bình tĩnh đã bị cái tát kia đánh bay đi mất, anh giữ chặt tay cô, ôm cô vào lòng.

Hạ Giai Ngôn thật sự bị Lục Tiệp chọc giận. Sờ đi cô ở lại chăm sóc anh, một là vì tình nghĩa với Khương Diên, hai cũng là tình xưa nghĩa cũ ngày trước, chứ không phải tạo cơ hội để anh vượt qua giới hạn. Sức mạnh không bằng Lục Tiệp, phản ứng cũng không nhanh bằng Lục Tiệp, cô vừa gấp vừa giận, liền há miệng cắn lên đầu vai anh.

Lục Tiệp không mặc áo khoác, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ. Vải dệt không dày lắm, cả hàm răng của cô đều siết lên da thịt anh, anh không né tránh, để cô mặc sức trút giận. Cánh tay ôm cô vẫn siết chặt không buông, anh thật muốn đem cô hòa quyện vào trong cơ thể của chính mình, như vậy sẽ chẳng cần bận tâm lo được lo mất. Những lời muốn nói đều ứ nghẹn trong cổ họng, anh cố gắng mở miệng chỉ có thể thấp giọng gọi tên cô: "Giai Ngôn."

Trăm ngàn lời nói, đều không thể sánh bằng anh dùng giọng điệu như vậy gọi tên cô, Hạ Giai Ngôn cảm thấy sống mũi cay xè, nước mắt lập tức trào ra. Cô khom người, dần dần ngồi xuống, sau đó vùi mặt vào đầu gối.

Nhìn cơ thể cô khe khẽ run lên, Lục Tiệp biết chắc rằng cô đang khóc. Anh nửa ngồi xỏm xuống bên cạnh cô, anh cũng không biết phải an ủi cô thế nào nữa, chỉ có thể nhẹ giọng nói: "Đừng khóc."

Hạ Giai Ngôn bịt chặt tai vờ như không nghe thấy, cô đắm chìm trong thế giới của chính mình, nức nở nghẹn ngào.

Lục Tiệp nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cảm xúc vô cùng phức tạp nói: "Cho đến bây giờ, anh vẫn không thể hiểu được cảm giác của em, càng chưa từng thử đứng trên lập trường của em để cảm nhận. Nếu như có thể quay lại một lần nữa, cho dù em nói bất cứ điều gì, làm bất cứ việc gì, anh cũng sẽ không đồng ý chia tay."

Giọng điệu có hơi không ổn định, Lục Tiệp dùng một chút mới nói tiếp: "Anh đúng thật không phải là một người đàn ông tốt, tuy ngoài mặt em không nói gì, nhưng trong lòng chắc hẳn là rất ghét anh. Cho dù như thế, anh vẫn hi vọng em có thể chấp nhận anh một lần nữa, điều này không phải vì sự áy náy của bản thân, mà bởi vì anh còn yêu em."

Tiếng khóc kia dần dần không kiềm nén được, Hạ Giai Ngôn khép chặt bả vai, Lục Tiệp lại thấy đau lòng. Anh ôm cô, áp vào bên tai cô dỗ dành: "Đừng khóc, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, chúng ta nhất định sẽ tốt hơn"

Hạ Giai Ngôn ngẩng đầu, cô cố gắng lau sạch nước mắt, dùng giọng điệu mang theo chút giọng khàn khàn mới vừa khóc xong gằn nhẹ: "Tôi đã buông anh xuống, anh lại nói muốn cùng tôi bắt đầu một lần nữa, mấy năm nay tôi đau khổ cay đắng cố gắng quên anh đến tột cùng là vì cái gì!"

Cô càng ra vẻ kiên cường, anh càng giả vờ bình tĩnh, tại buổi tối này, cuối cùng toàn bộ khúc mắt đều tháo gỡ.

Nhìn Hạ Giai Ngôn khóc lên như một đứa trẻ bị thương, Lục Tiệp luống cuống tay chân nhấn đầu cô vào trong lòng ngực: "Là anh không tốt, tất cả đều là lỗi của anh."

Hạ Giai Ngôn đẩy mạnh anh ra, hai mắt cô ngập nước, giọng khàn khàn nhưng kiên định vô cùng: "Tôi không muốn ở cùng anh nữa, bây giờ tôi muốn về!"

Lục Tiệp dễ dàng tìm được điểm uy hiếp cô: "Có thể về, anh gọi anh em đến đón em, bằng không anh sẽ lo lắng"

Hạ Giai Ngôn biết Lục Tiệp có ý nói như vậy, cô ra sức đâm vào ngực anh: "Lục Tiệp, anh là tên khốn nạn!"

Chờ cô đánh đủ mắng đủ, Lục Tiệp mới cùng cô trở về phòng ngủ.

Vừa bước vào phòng, Hạ Giai Ngôn liền trốn vào phòng tắm, gần nửa tiếng mới cúi đầu đi ra.

Lục Tiệp đứng bên cửa sổ, nghe thấy phòng có tiếng động quay đầu lại, mắt và mũi cô đều sưng hồng, nhìn rất đáng thương.

Hạ Giai Ngôn im lặng, cô xúc chấn bực kín người lại, sau đó tắt toàn bộ đèn trong phòng đi, hoàn toàn xem Lục Tiệp như không khí.

Sau khi mất quen với bóng tối, Lục Tiệp mới bước đến, nhẹ nhàng ngồi bên mép giường. Hạ Giai Ngôn dịch người sang chỗ khác, anh mở miệng ngăn cản: "Còn dịch nữa sẽ té xuống đấy."

Nghĩ đến cái mặt sần lạnh băng cứng như đá kia, Hạ Giai Ngôn lập tức dừng lại. Cô kéo chăn lên cao, lạnh lùng phun ra ba chữ: "Đi ra ngoài!"

Rèm cửa sổ không được kéo kín, ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài len lỏi chiếu vào phòng. Lục Tiệp dựa vào gối mềm đặt đầu giường, trầm mặc chốc lát mới mở miệng: "Em biết không? Đêm nay nhìn thấy tên nhóc con kia chạy vào cửa tìm ba, anh cảm nhận được cảm xúc rất đặc biệt."

Cảm xúc vừa mới ổn định lại vì lời nói của Lục Tiệp mà xao động, Hạ Giai Ngôn siết chặt khăn ra giường, cắn chặt môi mình.

"Anh của em cho anh biết rằng, vào thời điểm đứa nhỏ sinh ra đàn ông bọn anh mới chính thức có cảm giác làm ba, nhưng phụ nữ thì không như vậy, ở thời điểm biết mình mang thai, ai cũng có cảm giác thiên chức được làm mẹ." Lục Tiệp cảm thấy yết hầu của mình như có thứ gì đó chặn lại, mỗi chữ thốt ra đều hết sức khó khăn: "Để em bỏ con, anh biết em rất đau khổ, nhưng lại không biết làm thế nào mới khiến em dễ chịu hơn. Em nói chia tay, em có thể đồng ý vô điều kiện, em nói không muốn nhìn thấy anh, anh cũng không hề xuất hiện. Những gì anh có thể làm cho em, chỉ có vậy mà thôi."

Hạ Giai Ngôn kéo cao chăn: "Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe."

Lục Tiệp không để ý đến cô, tiếp tục nói: "Sau khi trở lại Anh, anh từng nghĩ sẽ về nước tìm em, nhiều lần đặt vé máy bay nhưng cuối cùng vẫn không lên máy bay. Đúng nói em không biết phải đối mặt với anh như thế nào, chính anh cũng không biết phải đối mặt với em như thế nào nữa đây, thật không ngờ anh cũng có lúc bó chân bó tay như vậy. Gần ba năm nay, anh nghe được tin rất nhiều bạn học cũ kết hôn, khi đó anh vẫn tưởng, chắc em cũng đã tìm được một người đàn ông hiểu và trân trọng em, qua một khoảng thời gian có lẽ sẽ nhận được tin tức kết hôn của em. Tuy rằng không thể cùng em bước trên một con đường, nhưng anh vẫn hi vọng em có thể sống tốt hơn, nhưng đến bây giờ mới biết rằng, tất cả chỉ là do tự anh tưởng tượng ra mà thôi."

"Bây giờ anh nói những điều này còn có ý nghĩa gì nữa? Thanh âm buồn bã của Hạ Giai Ngôn từ trong chăn truyền ra.

Lục Tiệp nói: "Em vẫn chưa kết hôn, cũng không có bạn trai, điều này không phải chứng minh rằng anh vẫn còn cơ hội hay sao?"

Hạ Giai Ngôn hỏi với giọng khó nghe: "Tôi không có người yêu anh rất vui mừng đúng không?"

Lục Tiệp thừa nhận: "Đúng thật là rất vui"

Hạ Giai Ngôn then quá hóa giận: "Cho dù tôi không có người yêu, cũng không thêm ngọn cỏ đã qua tay người khác."

Mặc dù Hạ Giai Ngôn che mặt, nhưng Lục Tiệp vẫn có thể tưởng tượng ra được bộ dạng tức giận của cô lúc này. Anh muốn đưa tay vuốt ve mái tóc lộ ra trên gối, nhưng lại sợ cô phản ứng dữ dội, cuối cùng đành lại.

Căn phòng lại một lần nữa rơi vào im lặng. Chờ một lúc vẫn không thấy anh nói gì, Hạ Giai Ngôn hỏi: "Sao anh còn chưa đi?"

Lục Tiệp không hề di chuyển, cũng không lập tức đáp lời. Không biết qua bao lâu, anh đột ngột lên tiếng: "Giai Ngôn, suy nghĩ thật kĩ lời anh, anh rất nghiêm túc. Anh thừa nhận, mấy năm nay anh không một lòng một dạ chờ em, nhưng sau này, anh nhất định sẽ một lòng với em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tuy cơ thể vô cùng mệt mỏi và uể oải, nhưng tinh thần dường như vô cùng sôi sục, Hạ Giai Ngôn không ngủ được. Trần trọc đến hơn nửa đêm, cô rút cuộc cũng miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, chưa được bao lâu lại bị ánh sáng ngoài cửa sổ đánh thức.

Hạ Giai Ngôn buồn bực trở người, dùng gối che mắt, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Chợp mắt lần này thì ngủ thẳng đến khi Lục Tiệp gõ cửa, cô vẫn chưa tỉnh hẳn, mắt nhắm mắt mở đến mở cửa.

Cũng như Hạ Giai Ngôn, tối hôm qua Lục Tiệp cũng khó ngủ trắng đêm, nên anh rời giường từ rất sớm.

Đợi cả một buổi sáng cũng không thấy Hạ Giai Ngôn bước ra, anh không chắc cô có còn trong phòng hay không vì thế phải bước đến gõ cửa.

Cửa phòng được mở ra, Lục Tiệp nhìn Hạ Giai Ngôn vẫn còn mặc chiếc áo ngủ và bộ dạng ngái ngủ không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm. Anh chào một tiếng thế nhưng sau đó lại phát hiện không biết phải nói cái gì.

Trải qua một đêm yên tĩnh, cơn giận trong Hạ Giai Ngôn cũng đã tiêu biến không ít, cô chào đáp lại Lục Tiệp thấy Lục Tiệp không nói gì tiếp, chân mày

của cô khẽ nhún vai.

Lúc này Lục Tiệp mới mở lời: "Anh chỉ muốn xem em đã dậy hay chưa thôi, nếu em còn muốn ngủ thì ngủ tiếp đi."

Sau khi nói xong, anh liền xoay người bước ra. Hạ Giai Ngôn đóng cửa lại, nhìn đồng hồ còn kém vài phút là mười một giờ đúng, thảo nào anh lại gõ cửa.

Khi rửa mặt trong phòng tắm, Hạ Giai Ngôn nhìn ngắm mình trong gương: sắc mặt tái xanh, làn da thô ráp, đôi mắt sưng tấy nhìn thế nào cũng thấy tiều tụy. Từ lúc gặp lại Lục Tiệp, cô luôn sống trong đủ các loại suy nghĩ cùng do dự. Mới có mười ngày ngắn ngủi mà cô cứ ngỡ như mình đã trải qua cả mười năm. Cô thậm chí từ đầu đến chân Lục Tiệp ra oán trách đến mấy lần, sau đó mới dùng khăn lau khô nước trên mặt.

Thu dọn mấy vật dụng cá nhân xong, Hạ Giai Ngôn kéo chiếc va li nhỏ ra phòng khách. Lục Tiệp đang ngồi trên sofa lật lật tờ báo, thấy đồ dùng của cô liền hỏi: "Bây giờ đi sao?"

Hạ Giai Ngôn: "Ừ" đáp lại.

Lục Tiệp nói: "Ăn điểm tâm này đi."

Trên bàn ăn vẫn còn đặt sữa và hộp cơm, Hạ Giai Ngôn sẽ không ngược đãi dạ dày của mình vì thế đem vali dựa vào góc tường, ngồi xuống ăn điểm tâm. Cô rót sữa vào cốc, nghiêng đầu sang hỏi Lục Tiệp: "Anh không ăn à?"

- "Không." Lục Tiệp lên tiếng trả lời.

Hạ Giai Ngôn rót thêm một cốc sữa cho anh.

Lục Tiệp đẩy hộp cơm đến đối Hạ Giai Ngôn, sau đó ngồi xuống ghế đối diện nói: "Để anh đưa em về."

"Không cần đâu." Hạ Giai Ngôn từ chối, "Miếng vết thương của anh chỉ vừa kết vảy, vẫn phải cẩn thận một chút mới tốt."

Lục Tiệp định thuyết phục thì chợt Hạ Giai Ngôn ngẩng đầu lên, không lạnh không nhạt liếc anh một cái. Cái liếc mắt như vậy khiến lời anh định nói ra đành nuốt ngược về. Anh biết đêm qua hành động của bản thân đúng thật quá gấp gáp và tồi tệ, bất kì ai sau khi bị cưỡng hôn cũng sẽ rất tức giận. Huống chi anh làm như vậy có chút giống với việc lấy oán trả ơn, cũng không trách được cô đến bây giờ vẫn dùng vẻ mặt oán giận nhìn mình. Hạ Giai Ngôn từ trước đến nay là người ăn mềm không ăn cứng, nếu bị ép đến tức giận thì cứng hay mềm cũng không ăn thua, anh không dám lại làm trái ý cô để tránh cô thêm bất mãn.

Chuyển ra khỏi nhà trọ của Lục Tiệp thì sang ngày hôm sau, Hạ Giai Ngôn đã trả phép quay về công ty làm việc.

Trong lúc chờ thang máy cô vô tình gặp Dịch Trần Tường, đang định lên tiếng chào hỏi, thì anh ta đã kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Rốt cuộc em cũng chịu trở lại rồi!"

Hạ Giai Ngôn chưa bao giờ biết hóa ra cô cũng quan trọng như vậy, cô hỏi: "Mấy hôm nay nhiều việc lắm sao?"

Dịch Trần Tường đáp: "Công việc không nhiều lắm, quan trọng là con trai của giám đốc thật sự rất hiếu động."

Hỏi trên hỏi dưới, Hạ Giai Ngôn mới biết rằng: bảo mẫu mà Lê Thiệu Trì thuê lại xin nghỉ phép về quê. Trong khoảng thời gian cô nghỉ phép, Dịch Trần Tường thường giúp đỡ đưa đón và trông chừng Lê Dục. Lê Dục hiếu động thế nào, cô cũng từng trải nghiệm qua, cô có thể khẳng định cậu bạn nhỏ kia đã dạy vò Dịch Trần Tường không ít, nếu không thì khi thấy cô cũng chẳng tỏ ra như gặp đáng cứu thế như thế này.

Gần mười ngày không đi làm cả buổi sáng Hạ Giai Ngôn đều ngập đầu trong công việc, làm việc gì cũng không thuận lợi. Mãi đến giờ nghỉ trưa, cô vẫn chưa sàng lọc xong chồng văn kiện chất cao như núi trên bàn. Khi cô đang hết sức chuyên tâm vào công việc, phía sau đột ngột có người kêu tên cô, quay đầu lại liền thấy Lê Thiệu Trì đang cầm một tập văn kiện trên tay.

Cùng với một vài chỉ đạo mỹ thuật liên quan chủ đề cho quảng cáo mới, Lê Thiệu Trì ở trong phòng họp hơn hai tiếng đồng hồ, vận động quá mức khiến đầu óc dường như bị tê liệt. Anh cho rằng bản thân đủ liều mạng nhưng không ngờ trong văn phòng còn có những đồng nghiệp làm đến quên cơm. Anh nói với Hạ Giai Ngôn: "Mời mọi người ăn cơm được chứ?"

Không nhắc đến ăn thì thôi, vừa nhắc đến đã khiến Hạ Giai Ngôn cảm thấy đối tới nỗi bụng reo ầm lên, cô vui vẻ đồng ý, sau đó cầm toàn bộ bản thảo bỏ vào ngăn kéo.

Vì không có nhiều thời gian, nên bọn họ đến một tiệm thức ăn nhanh gần công ty để ăn trưa.

Gần đây công việc bận rộn, Lê Thiệu Trì không thể bớt thời gian đi thăm Lục Tiệp, vừa ngồi xuống đã hỏi Hạ Giai Ngôn: "A Tiệp bị thương thế nào rồi?"

"Hồi phục rất tốt, mấy ngày nữa là có thể cất chi." Hạ Giai Ngôn trả lời.

"Đây là công lao của em à?" Lê Thiệu Trì cười cô.

Hạ Giai Ngôn không biết đáp lại thế nào, đành phải cười trừ với anh.

Nhìn thái độ này của cô, Lê Thiệu Trì ngay lập tức đoán được tình cảm giữa cô và Lục Tiếp không những không có chút tiến triển, mà còn có khuynh hướng thụt lùi về sau. Mặc dù anh muốn thay Lục Tiếp nói tốt vài câu, nhưng thấy bộ dạng không mấy nhiệt tình của Hạ Giai Ngôn, đành phải im lặng.

Sau khi lao vào công việc, Hạ Giai Ngôn lại khôi phục trạng thái trước đây, mỗi ngày thẳng một đường giữa hai nơi, tuy có chút mệt mỏi, nhưng thú vị. Đến một hôm, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Chiêm Tuệ, Chiêm Tuệ hỏi cô: "Giai Ngôn, tối thứ sáu có rảnh không?"

Hạ Giai Ngôn vui vẻ đáp: "Có ạ, không phải chị lại mời com em đó chứ?"

"Mời com em chỉ là chuyện nhỏ, bất cứ khi nào cũng có thể". Chiêm Tuệ nói, "Lần trước chị có nói giới thiệu đối tượng cho em làm quen đấy, em còn nhớ không?"

Hạ Giai Ngôn ngạc nhiên, vốn nghĩ chỉ nói đùa vài câu với chị dâu mà thôi, không nghĩ rằng chị ấy lại chọn người cho mình. Nhớ đến bản thân cũng từng thề son sắt đồng ý với chị dâu dù giới thiệu ai cũng sẽ không từ chối khiến da đầu Hạ Giai Ngôn đột nhiên tê rần.

Phát hiện Hạ Giai Ngôn có ý chùn bước, Chiêm Tuệ vội vàng khuyên: "Anh ta là bạn học thời phổ thông với chị, nhân phẩm rất tốt, em thử gặp anh ta một lần xem có hợp không? Nếu không hợp cũng không sao mà, xem như là làm quen thêm nhiều bạn bè cũng được."

Thấy chị dâu đã nói đến như vậy nếu Hạ Giai Ngôn cứ từ chối thì rất không nể mặt. Sau khi cô đồng ý Chiêm Tuệ rất vui mừng, cũng dặn đi dặn lại cô nên cư xử cho tốt.

Tối thứ sáu, Hạ Giai Ngôn đúng giờ đến nơi hẹn. Cô đã xem qua ảnh của người đàn ông kia chỉ biết tên anh là Cao Lập Hàm, lớn hơn cô ba tuổi, là một bác sĩ khoa nhi. Về phần khác Chiêm Tuệ không tiết lộ thêm, nói là muốn tạo cảm giác bí ẩn.

Hạ Giai Ngôn đến muộn hơn Cao Lập Hàm, sau khi thấy cô đến, anh vô cùng lịch sự giúp cô kéo ghế ngồi ra. Trên người anh có mùi thanh mát, đứng gần cảm thấy dễ chịu.

Trong lúc dùng com, Hạ Giai Ngôn giới thiệu sơ lược về bản thân. Cô chắc Chiêm Tuệ cũng đã nói sơ tình hình bản thân mình cho Cao Lập Hàm biết nhưng anh vẫn yên lặng lắng nghe, trên mặt không hề có chút biểu cảm thiếu kiên nhẫn nào cả.

Đợi cô nói hết, quả nhiên Cao Lập Hàm nói: "Trước khi gặp em, tôi đã nghe qua."

Hạ Giai Ngôn cười cười: "Vậy anh thấy có cái gì là tôi nên biết?"

Cao Lập Hàm ung dung nói: "Em bị thiếu máu."

"Hả?", Hạ Giai Ngôn hỏi "Làm sao anh biết?"

Cao Lập Hàm rũ mắt xuống: "Trên móng tay của em có vài đốm gạo."

Theo tầm mắt của anh, Hạ Giai Ngôn bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ quan sát ngón tay của mình, quả thật lời anh nói không phải là giả.

Cô xem xong tay trái rồi lại xem tay phải: "Bác sĩ Cao thật chuyên nghiệp."

"Em không chê tôi mắc bệnh nghề nghiệp là tốt rồi." Cao Lập Hàm dừng một chút, nói tiếp, "Thể chất của em rất bình thường, ngày thường nên chăm chỉ rèn luyện thân thể, cố gắng tuân theo chế độ dinh dưỡng hợp lý, không nên lạm dụng các sản phẩm chức năng để bảo vệ sức khỏe. Nếu công việc áp lực quá lớn dẫn đến mệt mỏi nên thay đổi chức vụ khác, kiếm tiền chỉ là thứ yếu, sức khỏe mới là quan trọng nhất."

Nghe anh nói hết, Hạ Giai Ngôn có chút đồng tình. Thật ra sau khi bỏ đứa bé sức khỏe của cô có chút yếu đi, từ dạo đó sức đề kháng bắt đầu suy giảm, lạnh tay lạnh chân là chuyện thường, cảm cúm đau bụng sinh lý cứ cách một thời gian lại đến thăm một lần. Phải điều dưỡng rất lâu thể chất của cô hai năm trở lại đây mới tốt hơn một chút. Tuy rằng Cao Lập Hàm chỉ công thức hóa lời dặn của bác sĩ nói với mình nhưng cô cũng có chút cảm động.

Cao Lập Hàm tưởng mình đã dọa cô sợ, vội vàng vỗ về: "Chuyện này cũng khá phổ biến, em không cần quá lo lắng, chỉ cần chú ý ăn uống và nghỉ ngơi hợp lý sẽ không có vấn đề gì lớn."

Hạ Giai Ngôn không muốn cảm xúc tiêu cực của bản thân phá hỏng bầu không khí, thế nên gật gật đầu, sau đó vội vàng lảng sang chuyện khác: "Anh làm bác sĩ khoa nhi, ngày ngày tiếp xúc với nhiều trẻ con như vậy, có cảm thấy chán không?"

"Không đâu." Cao Lập Hàm trả lời: "Bình thường bọn chúng chỉ biết giận dỗi với bố mẹ, nhưng trước mặt bác sĩ bọn chúng đều tỏ ra ngoan ngoãn. Có vài bé gái nhất gan luôn dùng ánh mắt trừng đợi câu xin tôi đừng tiêm, cũng có lúc tôi đã mềm lòng."

"Anh mềm lòng liền không tiêm bọn chúng thật sao?" Hạ Giai Ngôn rất ngạc nhiên

Cao Lập Hàm nghiêm túc nói: "Đương nhiên rồi. Chắc em không biết, cho dù đang trong phòng khám, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc phát ra từ phòng tiêm đấy. Tiếng khóc bọn nhỏ phát ra vào thời điểm ấy thật sự rất lợi hại."

Hạ Giai Ngôn sờ sờ mặt mình, không biết xấu hổ nói: "Sao tôi có thể không biết được, theo lời anh rõ ràng là nói tôi khi còn bé mà."

Cao Lập Hàm cười rộ lên, hai má hiện ra lúm đồng tiền rất sâu: "Thật vậy à, có đau đến thế không?"

Bữa cơm này được coi là ăn trong vui vẻ, cho đến khi bữa tối kết thúc, Hạ Giai Ngôn còn thân mật nghe anh kể một vài chuyện vui trong bệnh viện. Cao Lập Hàm là người hay nói, nói chuyện cười đùa với anh nhưng lại không cảm thấy mất tự nhiên.

Cao Lập Hàm có ý muốn đưa cô về nhà, Hạ Giai Ngôn từ chối nhưng không được, nên đành đồng ý. Xe dừng dưới lầu, cô nói lời tạm biệt với anh, vẫy vẫy tay về hướng Cao Lập Hàm, thấp giọng nói: "Rất hạnh phúc được quen biết anh."

Đến khuya, Hạ Giai Ngôn nhận được điện thoại của Chiêm Tuệ, Chiêm Tuệ hỏi cô: "Đêm nay thế nào rồi?"

Hạ Giai Ngôn nằm trên sofa, thẳng thắn nói: "Rất tốt ạ, có cảm giác quen biết thêm bạn mới."

Chiêm Tuệ "À" một tiếng thật dài, tiếng cười trong veo nói tiếp: "Có cơ hội phát triển không?"

"Tụi em chỉ vừa mới biết nhau, nào có nhanh vậy chứ!" Hạ Giai Ngôn đáp.

Hai chị em hi hi hã hã nhón nháo nói chuyện thêm một lúc mà sáng hôm sau Hạ Giai Ngôn phải dậy sớm đến trường học, lúc này đã ngập ngừng ngại ngại, Chiêm Tuệ biết cô mệt, vì vậy giục cô nghỉ ngơi sớm.

Hạ Giai Ngôn "Dạ" một tiếng, muốn cúp máy, Chiêm Tuệ lại gọi cô. Cô lại cầm điện thoại áp lên tai phải, hỏi: "Còn có việc gì sao ạ?"

Chiêm Tuệ do dự nửa giây, sau đó có chút sâu xa nói: "Gia cảnh nhà Lục Tiệp rất tốt, người cũng rất giỏi nhưng cậu ta chưa chắc đã là một người chồng tốt. So với Lục Tiệp, Cao Lập Hàm chỉ như những người đàn ông bình thường khác: ngoại hình không bắt mắt, thu nhập không quá cao, mỗi ngày đều có thể bắt gặp ở ngoài đường. Nhưng ở cùng loại đàn ông như vậy có một ưu điểm, đó là em không cần phải dỗi theo anh ta, địa vị ngang nhau. Nếu hai người ở cùng nhau, điểm quan trọng nhất chính là vô cùng bình dị, dễ sống, nếu đôi bên đều có gánh nặng, con đường phía trước sẽ rất vất vả."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Những điều Chiêm Tuệ vừa nói, không phải Hạ Giai Ngôn chưa bao giờ nghĩ đến. Đã đến tuổi này rồi, cô cũng không còn quá nhiều thời gian để lãng phí, không giống như trước đây, cho dù bước qua một cuộc tình đậm sâu cũng có thể kéo dài thời gian từ từ chữa lành vết thương lòng. Thành thật cô vẫn hay nhớ về cái thời bản thân vẫn hay hành động theo cảm tính, chỉ cần biết yêu là yêu, hoàn toàn không cần quan tâm xem có hợp hay không hợp, lại càng không cần suy tính vì tương lai. Bây giờ trưởng thành hơn, con người cũng dần chín chắn hơn, làm chuyện gì cũng không còn tùy hứng nữa, nhưng cuộc sống lại không còn được thoải mái giống như trước đây nữa.

Từ đêm đó, Cao Lập Hàm từng hẹn Hạ Giai Ngôn gặp mặt, nhưng Hạ Giai Ngôn hai lần đều lấy lý do công việc bận rộn khéo léo từ chối. Gần đây cô bị Lục Tiệp khuấy đảo cho tâm tình muộn phiền, suy nghĩ hỗn loạn, tuyệt đối không thích hợp phát triển tình yêu mới. Cao Lập Hàm không phải kẻ ngốc, đại khái cũng hiểu ý cô, nên không tiếp tục hẹn gặp lần thứ ba.

Chủ nhật về nhà liên hoan, Hạ Giai Ngôn muốn nói rõ với Chiêm Tuệ một chút, bày tỏ đại ý cô và Cao Lập Hàm không thích hợp lắm. Chiêm Tuệ không khuyên bảo gì nhiều lắm, chỉ vỗ vỗ vai cô. Đào An Nghi cũng biết mấy ngày trước con gái có đi gặp mặt một người thanh niên, thừa dịp Hạ Giai Ngôn đang đứng trong bếp rửa hoa quả thì bà liền bước vào hỏi thăm.

Thấy bộ dạng nhiều chuyện của mẹ mình, Hạ Giai Ngôn dờ khóc dờ cười: "Tụi con chỉ cùng ăn bữa cơm, không có chuyện gì khác."

Đào An Nghi nửa tin nửa ngờ, bà hỏi tới: "Tiểu Tuệ nói cậu thanh niên kia là bác sĩ. Là bác sĩ đó nha, đàn ông làm nghề này rất có trách nhiệm đó, hơn nữa công việc ổn định. Rồi cuộc con đang nghĩ gì thế hả con?"

Hạ Giai Ngôn tắt vòi nước, quay đầu lại nghiêm túc nói: "Con biết anh ta rất được, nhưng bây giờ con không muốn nghĩ về chuyện đó."

"Con thật là!" Đào An Nghi bắt đầu lo lắng, bà tận tình khuyên bảo nói, "Đã qua thời niên thiếu rồi, con còn chưa muốn nghĩ đến, không phải con định không lập gia đình luôn đó chứ?"

"Cưới cưới cưới, lập tức cưới liền!"

Đào An Nghi nhặt mấy quả nho úng bỏ đi, do dự trong chốc lát, bà mới mở miệng hỏi Hạ Giai Ngôn: "Không phải con còn băn khoăn cái thằng Lục Tiệp kia đây chứ?"

Nghe thấy tên Lục Tiệp, tay Hạ Giai Ngôn hơi khựng lại. Cô cố gắng thu lại cảm xúc, không cho mẹ mình phát hiện ra tâm trạng của bản thân: "Sao tự dưng mẹ lại đem chuyện này đổ lên người anh ấy, chúng ta có thể không đề cập đến anh ấy được không ạ?"

Cho dù Hạ Giai Ngôn che giấu tốt đến đâu, Đào An Nghi cũng có thể nhìn thấu tâm tư không được bình tĩnh như vẻ bên ngoài kia của cô. Bà thấp giọng nói: "Thông Thông nói với mẹ hết cả rồi, nó nói con từng dẫn theo một chú về nhà ăn cơm. Người đó là Lục Tiệp đúng không?"

Ấn tượng của Đào An Nghi đối với Lục Tiệp không xấu.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt là để bàn bạc làm sao khuyên Hạ Giai Ngôn bỏ đứa bé trong bụng đi, bà có thể nhìn ra, thực ra Lục Tiệp không thật sự muốn bỏ đứa bé kia đi, lại càng không nhẫn tâm để Giai Ngôn chịu nỗi đau này. Nhưng vì phải suy nghĩ cho tương lai, Lục Tiệp vẫn theo chân bọn họ đứng cùng một chiến tuyến. Sau đó không lâu, Lục Tiệp gạt Hạ Giai Ngôn đến nhà bọn họ một chuyến, cậu tương đối trung thực hướng về bọn họ xin nhận lỗi. Bọn họ đều không nhìn Lục Tiệp bằng vẻ mặt tốt, nhưng Lục Tiệp không hề tức giận, mặc cho bọn họ nói điều gì anh cũng nhận sai. Mắng liên tục, ngược lại khiến bà cảm thấy hơi quá, đành phải đặt ống tay áo Hạ Nguyên ý bảo ông có chừng mực thôi. Sau lại nghe con trai nhắc đến, bà mới biết được lúc ấy Hạ Giai Ngôn đã chia tay với cậu ta, vậy mà còn đại dốt chạy đến nhà để bị sỉ nhục như vậy.

Hạ Giai Ngôn không thể nào phủ nhận, cuối cùng chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ nói: "Chúng con chỉ cùng nhau tụ tập ôn lại chuyện xưa thôi, không có gì đặc biệt."

Đào An Nghi nửa tin nửa ngờ, thanh âm gần như hạ đến mức thấp nhất: "Các con thích ôn chuyện hay thích làm gì đều được, tóm lại đừng để xảy ra chuyện gì là được. Mẹ vẫn giấu ba con đây, nếu để ông ấy biết được các con lại quẩn lầy nhau cùng một chỗ, không chừng sẽ làm tức chết ông ấy đấy."

"Con và anh ta đã không còn liên quan đến nhau lâu rồi." Hạ Giai Ngôn trợn mắt nói dối. Từ sau khi chọc vỡ vẻ lạnh lùng kia đi, Lục Tiệp đã không còn kiêng kị như lúc đầu, cứ cách hai ba ngày anh lại liên lạc với cô, bình thường anh chỉ bấm điện thoại hoặc gọi tin nhắn, nếu cô phớt lờ, anh sẽ chạy đến dưới lầu công ty đợi cô. Cô không cách nào trốn anh, đành phải bớt chút thời gian ra đối phó qua loa với anh.

Bắt đầu từ tuần trước, bên trường học đã cho nghỉ để ôn tập, nửa tháng sau sẽ thi chính thức. Đối với nghiên cứu sinh bình thường, thì mức độ khó của cuộc thi nghiên cứu sinh tại chức như thế này sẽ dễ hơn một chút, thế nên Hạ Giai Ngôn không quá lo lắng cho cuộc thi. Điều khiến cô lo lắng nhất là môn của Lục Tiệp, "Các hoạt động truyền thông mới" vốn chính cô cũng yếu môn này, rồi từ khi đổi giáo sư giảng dạy, cô lại không tập trung nghe quá nửa tiết, thật là sai lầm mà. Lục Tiệp cũng có chương trình giúp cô ôn tập từ xa, cô không biết hiệu quả thế nào, dù sao cũng phải xem kết quả sau khi thi xong.

"Con không cần lừa mẹ, con là miếng thịt từ bụng mẹ sinh ra, mẹ còn không hiểu được con sao?" Đào An Nghi trở chùn nho lại, tiếp tục nhặt mấy quả úng xuống, "Chuẩn bị qua năm mới rồi, nếu con vẫn không tìm được bạn trai, lại bị họ hàng chế nhạo cho xem."

Hạ Giai Ngôn rất sợ bị bà con trong nhà nhắc đi nhắc lại chuyện cưới xin, dù sao cũng là chuyện quan trọng trong đời, hấp tấp rất có thể khiến lòng dạ rối bời, rất dễ xảy ra sai lầm. Nhưng mẹ mình nói rất đúng, đầu năm thăm viếng đều phiền nhất là chuyện bị hỏi xem đã chuẩn bị cưới xin gì chưa, mỗi lần cô đều bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, vô cùng bất đắc dĩ. Càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, cô bê đĩa trái cây ra bàn, vừa đi vừa nói: "Nho rửa xong rồi đây, cả nhà mau ra đây ăn thôi."

Bởi vì sợ Đào An Nghi lại giảng đạo, nên chủ nhật tuần tiếp theo Hạ Giai Ngôn nghỉ ngơi trong nhà trọ của mình. Thật ra không phải đến lớp vẫn là thích nhất, sáng thứ bảy, tám giờ sáng cô mới rời giường làm bữa sáng, ăn xong bữa sáng thì ngồi ở ban công ngắm hoa cỏ, và phơi nắng.

Đang lúc Hạ Giai Ngôn đang nằm ỏ trên ghế mây đọc sách thì điện thoại di động đặt trong phòng khách rung lên, phát ra tiếng ong ong. Lê Thiệu Trì gọi đến, vừa bắt máy, cô đã nghe thấy giọng nói non nớt của trẻ con vọng đến, ngay sau đó vang lên một giọng nam trầm ổn: "Hôm nay có rảnh không?"

Hạ Giai Ngôn theo phản xạ trả lời: "Không rảnh."

Lê Thiệu Trì hỏi tới: "Bắt đầu từ tuần trước đã được nghỉ học, còn có việc gì sao?"

Hạ Giai Ngôn đáp: "Tôi ôn tập không được à?"

Giọng Lê Thiệu Trì mang theo chút trêu đùa nói: "Có chuyên gia giúp cô phụ đạo rồi, cô còn ôn cái gì?"

Bị lời của anh bắt chẹt, Hạ Giai Ngôn giật giật môi không thể nói được lời nào.

Lê Thiệu Trì không nói nhảm với cô nữa, anh trực tiếp nói: "Có rảnh cũng được, mà không rảnh cũng thế. Trợ lý Hạ, mời cô đến công ty tăng ca, ngay lập tức."

Dứt lời, Lê Thiệu Trì nhanh chóng cúp máy. Hạ Giai Ngôn giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô đưa tay ném điện thoại lên sô pha, sau đó vào phòng ngủ thay quần áo.

Bỗng dưng bị gọi về công ty tăng ca, Hạ Giai Ngôn không biết nhiệm vụ mà Lê Thiệu Trì giao cho mình gấp hay như thế nào, vì thế cô đành bắt taxi lên công ty.

May thay chủ nhật không bị kẹt xe, chưa đến mười phút xe đã dừng trước cổng công ty.

Vừa xuống xe, Hạ Giai Ngôn chợt nghe tiếng còi xe từ sau lưng vọng đến. Quay người thấy xe của Lê Thiệu Trì, chân cô khựng lại một bước, sau đó bước về phía ô tô.

Cửa kính trước ô tô hạ xuống, Hạ Giai Ngôn hơi cúi người, thắc mắc hỏi: "Không phải tăng ca sao?"

Lê Thiệu Trì còn chưa kịp trả lời, thì Lê Dục bỗng nhiên từ ghế sau chồm đến, cái đầu nhỏ tựa vào thành ghế, thánh thót gọi cô: "Chào dì Giai Ngôn ạ!"

"Lên xe đi." Lê Thiệu Trì nói.

Tuy trong lòng Hạ Giai Ngôn đầy thắc mắc, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn bước lên xe. Cô cho Lê Dục ngồi vào ghế, một bên giúp cậu bé thắt dây an toàn, một bên hỏi: "Hai người định đi đâu vậy?"

Lê Dục giành trả lời: "Bố và con định đến viện bảo tàng hải dương!"

Hạ Giai Ngôn vẫn không hiểu, vẻ mặt có chút hoang mang: "Giám đốc?"

"Tôi đến núi Trà sưu tầm dân ca. Viện bảo tàng Hải Dương lại ở ngay vùng bên cạnh, Lê Dục đã muốn đi từ rất lâu nhưng tôi vẫn chưa dẫn nó đi, nhân tiện lúc này liền dẫn nó đi xem một chút." Lê Thiệu Trì liếc nhìn hình ảnh của cô trong kính chiếu hậu. "Nhiệm vụ của cô chính là cung cấp chi phí cho chuyến du lịch này."

Hạ Giai Ngôn không chút nề mặt lật tẩy anh: "Anh rõ ràng là lấy chi phí chung dùng vào việc riêng, còn tôi giúp anh làm bảo mẫu."

Tuy là nói thế, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn vui vẻ giúp anh trông chừng Lê Dục. Cô có cảm giác, có lẽ do không có mẹ bên cạnh nên cậu bé đặc biệt khiến người khác yêu thương, cho dù được nhận lại đầy đủ tình thương của bố, nhưng chung quy cũng không thể khóa lấp phần tình cảm thiếu hụt kia. Huống chi, công việc của Lê Thiệu Trì lại vô cùng bận rộn, căn bản không thể chăm sóc tốt cho đứa con trai này.

Thoạt nhìn Lê Dục vô cùng phấn khích, suốt dọc đường đi đều hoa chân múa tay vui vẻ, miệng luôn truyền không ngừng. Cậu hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác, nào là cá heo có ngủ đông hay không, vì sao rùa biển không có mạng mà vẫn hô hấp được trong nước... Hạ Giai Ngôn bị cậu bé hỏi đến mức á khẩu không trả lời được, có chút hơi hốt hân vì bình thường không xem nhiều chương trình "Mười vạn câu hỏi vì sao" hơn một chút.

Tuyến đường từ nội thành đến núi Trà mất hơn hai giờ đồng hồ, nhưng để đến được viện hải dương học thì cần đi thêm mười cây số nữa. Hạ Giai Ngôn vốn tưởng Lê Thiệu Trì sẽ đưa bọn họ đến viện hải dương trước sau đó sẽ vòng lại, không ngờ anh lại đi dọc theo núi trà. Ô tô chạy về trước thêm một đoạn ngắn, cô đã thấy cách đó đường núi cách đó không xa, cô tính hỏi rõ thì Lê Thiệu Trì lại cho xe dừng lại ở bãi đỗ xe tạm thời.

Không đợi Lê Thiệu Trì lên tiếng, Lê Dục đã nhanh tay cởi dây an toàn ra. Lê Thiệu Trì quay đầu nói với cậu bé: "Dục Dục, nhất định phải nghe lời biết chưa?"

"Dạ, biết ạ!" Lê Dục chống tay lên ghế, rướn cổ lên hôn Lê Thiệu Trì vài cái.

Lê Dục bước xuống xe trước nhất, Hạ Giai Ngôn định gọi cậu lại, nhưng không biết phải làm thế nào với cậu bé như con ngựa đứt cương, đang tùm lừng quần bò chạy không thèm quay đầu lại kia. Định xuống xe, thì cô thấy Lê Dục va phải một du khách, vị du khách kia không những không tức giận, mà còn vô cùng thân thiết xoa đầu Lê Dục, sau đó còn bế Lê Dục lên. Đến khi vị du khách kia quay mặt lại, cô kìm không được rít lên: "Giám đốc, đến tột cùng thì tôi đã đắc tội với ngài khi nào vậy ạ?"

Lê Thiệu Trì lau nước bọt trên mặt, nghiêm trang trả lời: "Dục Dục rất nghịch ngợm, tôi lo một mình cô không chăm nổi."

Hạ Giai Ngôn có cảm giác mình bị cài bẫy, bàn tay cứng đờ đặt trên tay nắm cửa, cô chậm chạp không muốn mở cửa xe ra.

Thấy cô vẫn ngồi bất động trên ghế sau, Lê Thiệu Trì giục cô: "Đi đi, bọn họ đang chờ cô kia."

Sau khi xuống xe, Hạ Giai Ngôn dùng sức đóng sầm cửa xe lại. Lúc gần đi cô còn liếc xéo Lê Thiệu Trì một cái, mặc kệ bị ngăn bởi cửa kính xe, nhưng cô biết chắc nhất định anh thấy được. Lê Thiệu Trì cong khoé miệng xuống, tiện đà nhấn còi ô tô, như lời chào tạm biệt một lớn một nhỏ đang đứng cách đó không xa kia. Thấy bọn họ vẫy tay đáp lại, Lê Thiệu Trì mới khởi động ô tô, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp giữa mùa đông. Hạ Giai Ngôn đứng tại chỗ, nhìn Lục Tiệp bế Lê Dục bước đến, huyết thái dương của cô khẽ giật một chút.

"Mặt của em làm sao thế? Có bụi bay vào mắt sao?" Lục Tiệp hỏi cô.

Khi bế Lê Dục, Lục Tiệp chỉ cần dùng tay phải, xem ra vết thương ở tay anh cũng gần như khỏi hẳn rồi. Hạ Giai Ngôn dờn tầm mắt, không lên tiếng đáp lại.

Lê Dục nôn nao muốn đến viện hải dương, quay qua quay lại trên người Lục Tiệp, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn giục bọn họ xuất phát.

Lục Tiệp nhũn mảy, không lạnh không nhạt liếc Lê Dục một cái. Lê Dục lập tức ngoan ngoãn lại, quay đầu nhìn về phía Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn thấy thế mới mở lời: "Đi thôi."

Từ núi Trà đến viện hải dương còn phải mất hơn nửa tiếng đi đường, đến lúc ấy đã đến giờ ăn trưa.

Bọn họ đến căng tin của viện hải dương dùng cơm, thực đơn của căng tin được thiết kế gây chú ý đến các bạn thiếu nhi, lấy màu xanh thẫm của biển làm chủ đạo, trên mặt bìa còn vẽ rất nhiều sinh vật biển. Lê Dục lật nó như xem một cuốn truyện tranh, không hề để ý đến thức ăn trên đó.

Nhân viên phục vụ thấy thế, liền trực tiếp giới thiệu với bọn họ: "Quý khách có thể ném thử phần ăn gia đình của chúng tôi? Phần ăn này có đủ món cho một nhà ba người, còn được tặng thêm đồ chơi số lượng hạn chế nữa ạ."

Nghe thấy cụm từ "Một nhà ba người", Hạ Giai Ngôn không nhịn được đưa mắt nhìn nhân viên phục vụ đang nở nụ cười thật tươi kia, cô còn chưa kịp lên tiếng thì Lục Tiệp đã mở lời: "Vậy lấy phần ăn đó đi."

Lê Dục biết có đồ chơi tặng kèm liền rất vui, Lục Tiệp hỏi cậu bé còn muốn ăn gì không, cậu vui vẻ lắc đầu.

Lục Tiệp dời tầm mắt dừng trên người Hạ Giai Ngôn hỏi: "Còn em?"

Hạ Giai Ngôn khép thực đơn lại: "Cứ vậy đi, không đủ sẽ gọi tiếp, ăn không hết thì sẽ rất lãng phí."

Phần ăn này đúng thật là rất đầy đủ, với sức ăn khỏe của Lê Dục mà cũng ăn được một bụng no căng tròn.

Bọn họ nghỉ ngơi một chút rồi mới bắt đầu tham quan viện hải dương. Khoảng cách từ nhà ăn đến đường hầm ngắm đáy biển là gần nhất, thấy đủ loại cá cảnh đủ màu sắc, Lê Dục nhón chân chạm lên tấm kính thủy tinh. Một con cá mặt quỷ bơi đến sát vách kính, khiến cậu bé hét âm lên, như thể là thật sự bị con cá cắn vào đầu ngón tay vậy. Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp sống vai bước đến, không xa không gần đứng sau Lê Dục.

Đùa với chú cá mặt quỷ xong, Lê Dục chạy lại, khó khăn lấy một chiếc máy ảnh DSLR* từ ba lô ra, nói với Lục Tiệp: "Chú Lục, giúp cháu chụp ảnh với ạ."

*Máy ảnh DSLR hay Máy ảnh phản xạ ống kính đơn kỹ thuật số (tiếng Anh: Digital single-lens reflex camera, hay DSLR) là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh kỹ thuật số sử dụng hệ thống gương cơ học và hệ thống gương phản xạ để đưa ánh sáng từ ống kính tới ống ngắm ở phía sau máy ảnh

Lục Tiệp đồng ý, anh vừa lấy bối cảnh, vừa hỏi Hạ Giai Ngôn: "Không chụp cùng Dục Dục à?"

"Không." Hạ Giai Ngôn từ chối. Lê Dục đặt biệt thích dính bên người Lục Tiệp, làm chuyện gì cũng thích Lục Tiệp làm cho, mặc cho Lục Tiệp nói năng nghiêm túc, cậu cũng không sợ. Cô nhìn nụ cười xán lạn trên mặt Lê Dục, thấp giọng hỏi Lục Tiệp: "Anh với Lê Dục mới biết nhau lúc sáng à?"

"Biết trước em một chút." Giúp Lê Dục chụp ảnh xong, Lục Tiệp mới nói tiếp: "Lê Thiệu Tri từng mang cậu bé đến Anh để họp với đối tác, đêm đó vô tình gặp mặt, vì thế cùng hai cha con bọn họ ăn bữa cơm, sau đó bọn anh vẫn chưa từng gặp lại nhau."

Hạ Giai Ngôn cảm thấy có chút ngạc nhiên hỏi: "Chỉ như vậy mà cậu bé vẫn còn nhớ rõ anh sao?"

"Anh cũng nghĩ chắc có lẽ cậu bé đã sớm quên anh rồi, không ngờ mới ở gần anh một thời gian ngắn đã nhận ra anh là tên tổng tài cao ngạo lạnh lùng tệ nhạt ngày trước." Lục Tiệp lại giúp Lê Dục mở ảnh chụp ra xem, "Lê Dục rất thích đùa dai, đêm đó cùng cậu bé ăn cơm, anh cũng bị nó trêu chọc. Chắc chắn nó đã bị Lê Thiệu Tri và bảo mẫu chiều hư, anh răn dạy nó vài câu, thế là nó ra sức khóc lóc. Nhất định là nó vẫn còn ghi hận trong lòng, cho nên mới có ấn tượng sâu sắc với anh như thế."

"Ghi hận trong lòng?" Hạ Giai Ngôn cảm thấy buồn cười, "Riêng tôi lại cảm thấy cậu bé rất thích anh."

Lục Tiệp nói: "Có thể là bởi vì thái độ và cách thức mà tôi đối xử với cậu bé tương đối... khác biệt."

Hạ Giai Ngôn nghĩ một chút, lại hỏi: "Dục Dục cũng không hề nhắc đến việc đã từng biết anh lúc trước, có phải là do anh không cho cậu bé nói không?"

Lục Tiệp cũng không phủ nhận: "Tôi sợ em biết tôi và Lê Thiệu Tri có quen biết sẽ cảm thấy khó chịu."

Cùng một lời nói, Hạ Giai Ngôn từng nghe Lê Thiệu Tri nói qua một lần, nay lại nghe chính miệng Lục Tiệp nói ra, Cô lại thấy rung động tại một góc nào đó sâu thẳm trong trái tim. Cho dù là nhiều năm trước, hay là nhiều năm về sau, Lục Tiệp vẫn có thể nhìn thấu tâm tư của mình. Đúng như anh nói, giả như cô sớm biết anh và Lê Thiệu Tri có chút quen biết, thì lúc trước bộ phận nhân sự đến trưng cầu ý kiến đối đơn vị công tác, chắc chắn cô sẽ không nhanh chóng đồng ý như vậy.

Sau đó Lê Thiệu Tri cũng không hề để lộ bất cứ dấu vết nào, nếu không phải trong lúc vô tình phát hiện cuốn sổ thông tin bạn học kia, Hạ Giai Ngôn không biết phải đến năm nào tháng nào mới có thể biết được. Ngẫm lại, cô cảm thấy bản thân hẳn là nên giả vờ như không biết gì, như thế thì Lê Thiệu Tri sẽ chẳng thể trắng trợn không ngừng tạo cơ hội cho Lục Tiệp, ví dụ như bây giờ.

Quay đầu thấy bộ dạng ảo não của Hạ Giai Ngôn, đại để Lục Tiệp có thể đoán được cô đang nghĩ gì. Tâm tình không hiểu sao lại tốt lên, anh bắt giác cong cong khóe môi.

Như nhận ra ánh mắt của anh, Hạ Giai Ngôn cũng quay đầu nhìn về phía anh, thấy ý cười vẫn còn trên mặt anh, cô tức giận hỏi: "Anh cười gì đấy?"

Ý cười trên mặt Lục Tiệp càng sâu, anh đáp: "Được rồi, tôi thừa nhận, là tôi cố ý bảo Lê Thiệu Tri gọi em tới đây. Nhưng mà cũng tại tôi không còn cách nào khác, ai bảo em không chịu hèn hò với tôi kia chứ"

Hạ Giai Ngôn trừng mắt với anh: "Anh giờ thủ đoạn như thế mà vẫn cảm thấy bản thân mình đúng à?"

"Cái này mà cũng tính là giờ thủ đoạn sao?" Lục Tiệp bình tĩnh đáp, "Tôi còn tưởng rằng như vậy cũng là một loại tình thú đó chứ."

Nghe thấy hai chữ cuối cùng, Hạ Giai Ngôn không thể tin được nhìn anh: "Không sai nha giáo sư Lục, tình thú sâu sắc như thế này ngài cũng biết, là ai dạy thế?"

Khóe mắt Lục Tiệp hơi nheo lại, anh nói lảng sang chuyện khác: "Để học được mấy cái đó, bao nhiêu nơ ron thần kinh tôi đều đã dùng hết rồi, như thế mà em còn không cho tôi một cơ hội, vậy thì quá không phải với những gì mà tôi đã bỏ ra rồi."

Nhìn hai người lớn phía sau chỉ lo liếc mắt đưa tình, Lê Dục bước vừa ra khỏi đường hầm ngầm cảnh vừa đợi, cũng không muốn đứng đợi hai người họ, nên nhìn dọc về phía sau, nhìn thấy bóng dáng của bọn họ trên đường, cậu đưa hai tay lên che miệng hô to: "Hai người nhanh lên! Nhanh lên!"

Hạ Giai Ngôn nhân cơ hội nghiêng người lảng tránh: "Đi nhanh đi, Dục Dục lại giục chúng ta kìa?"

Lục Tiệp cắn răng, anh nhìn theo bóng dáng chạy trốn đầy bối rối của Hạ Giai Ngôn, lại nhìn điệu bộ vô tội kia của Lê Dục, cuối cùng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Hai giờ ba mươi phút chiều sẽ có biểu diễn cá heo, Lê Dục rất thích thú với tiết mục này, vì thế bọn họ đi xem một chút. Bọn họ vừa bước vào khán đài thì biểu diễn cũng vừa bắt đầu, hai chú cá heo to khỏe dưới sự chỉ huy của người huấn luyện, dùng chiếc đuôi dài quạt nước bắn tung tóe dọc theo khán đài chào hỏi khán giả.

Lê Dục thấy thế vỗ tay phấn khích, Lục Tiệp lại nhận thấy Hạ Giai Ngôn không tập trung, thấp giọng hỏi cô: "Không thích xem sao?"

"Cá heo thật đáng thương." Hạ Giai Ngôn nói. Nhiều năm trước cô từng xem một bộ phim tài liệu, có tên "Vịnh Cá Heo", ghi lại hình ảnh ngư dân Nhật Bản điên cuồng bắt giết những chú cá heo đường kính dòng, mà người tài trợ cho bộ phim này là Richard O'Barry. Kỳ thật cá heo không hề thích biểu diễn như thế này, thoát trông bọn chúng đều rất vui vẻ hoạt bát, nhưng trên thực tế lại bị sự ích kỉ của nhân loại khiến cho thương tích đầy mình, nói trắng ra như trong bộ phim tài liệu ấy thì: Nụ cười của cá heo, là sự giả tạo hoàn hảo nhất của thiên nhiên, nụ cười này khiến cho người người lầm tưởng rằng chúng luôn vui vẻ hạnh phúc.

Đúng lúc này, hai chú cá heo lần lượt nhảy khỏi mặt nước, ngay sau đó, khán phòng liền vang lên một trận vỗ tay và tiếng hoan hô. Lục Tiệp biết sau khi cá heo rời khỏi mặt nước nội tạng sẽ phải chịu áp lực rất lớn, hơn nữa cá heo là loài động vật có thính giác rất nhạy cảm, cho dù là từ tiếng vỗ tay đến những tiếng vang động lại cũng sẽ tạo thành áp lực lớn cho cá heo. Anh cũng không nói nhiều điều như thế với Hạ Giai Ngôn, anh nhắm đúng trọng tâm nói: "Thế giới này chính là như thế, lợi ích luôn đi đầu, cá lớn nuốt cá bé."

Hạ Giai Ngôn hiểu rõ, đừng nói là cá heo, mà ngay cả loài người với nhau cũng tồn tại loại đấu tranh sinh tồn tàn khốc như thế, thân bất do kỷ. Cô nhìn Lê Dục cười vô tư mà hạnh phúc, thật mong bản thân cũng có thể trở lại thời thơ bé vô lo vô nghĩ.

Xem cá heo biểu diễn xong, Lê Dục lại dẫn Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đến chơi các máy trò chơi. Lục Tiệp chê ấu trĩ, chết sống không chịu chơi, Hạ Giai Ngôn không còn cách nào khác, đành phải cùng cậu bé chơi.

Đội Lê Dục chơi thỏa thích, rốt cục cũng chịu im lặng ngồi trên ghế dài thì dường như Hạ Giai Ngôn đã mệt đến nỗi tê liệt ngã xuống ghế. Cô cảm thấy bản thân đã già đi, bị mấy loại máy móc to lớn kéo lên kéo xuống, khiến xương cốt thiếu chút nữa thì lìa ra. Lê Dục ngoan ngoãn được trong chốc lát liền quần quít Lục Tiệp mua kem, Lục Tiệp không đồng ý: "Mùa đông không thể ăn kem."

Hạ Giai Ngôn tự giác quay mặt đi nơi khác, để tránh Lê Dục quay qua xin mình giúp đỡ. Lê Dục bĩu miệng, nằm úp sấp trên người Lục Tiệp cọ lấy lòng anh: "Cháu chỉ ăn hai miếng, không! Ba miếng thôi ạ..."

Thái độ Lục Tiệp rất cương quyết, mặc cho Lê Dục nói gì cũng không đổi ý. Lê Dục vô cùng đau lòng, cuối cùng òa một tiếng khóc lên.

Hạ Giai Ngôn nhìn về phía Lục Tiệp ánh mắt có chút oán giận và đắc ý: "Anh không thể dỗ cậu bé một cách tử tế được sao?"

"Tôi đã nói lý lẽ với nó rồi." Lục Tiệp đáp.

Hạ Giai Ngôn chỉ có thể dùng cách dỗ Thông Thông để dỗ Lê Dục, thế nhưng Lê Dục vẫn không chịu, khóc từ trên ghế xuống đất, còn lóng ngóng đòi gọi cho bố.

Tình cảnh như vậy khiến cho du khách đi qua đi lại đều ghé mắt nhìn, Hạ Giai Ngôn nói với Lục Tiệp: "Mau dỗ cậu bé đi, cậu bé cứ khóc như vậy người khác thực sự sẽ cho chúng ta là bọn buồn người đấy."

Đấu tranh tư tưởng trong chốc lát, Lục Tiệp mới đứng dậy bước đến quầy quà vặt, lúc quay trở về thì cầm trong tay một hộp kem hương sô cô la. Anh đưa cây kem đến trước mặt Lê Dục, hoàn toàn không cần phải nói thêm điều gì, thì Lê Dục đã tự động thôi không khóc nữa.

"Ba miếng, chú đếm."

Hạ Giai Ngôn buồn cười, cô cầm lấy hộp kem, mở nó ra sau đó đổ Lê Dục: "Cháu đừng nghe chú ấy nói bậy, từ từ ăn, nếu không ăn lạnh quá sẽ làm hư răng đấy."

Lê Dục nước mắt giàn giụa nhìn cô, do dự trong giây lát, mới dám đưa tay cầm lấy hộp kem.

Trên đường về, Lục Tiệp nói với cô: "Giai Ngôn, không thể dạy trẻ con như vậy, em như thế sẽ chiều hư nó đấy."

Hạ Giai Ngôn nói: "Cũng không thể dạy trẻ con như anh được, như anh sẽ dọa hư thằng bé."

Suốt dọc đường về Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đều thảo luận về vấn đề này, bọn họ đều kiên trì giữ ý kiến của bản thân, không những không nhân nhượng mà còn có phần gay gắt. Lê Dục cái gì cũng không hiểu, chỉ lát sau liền dựa vào người Hạ Giai Ngôn ngủ.

Trở lại đường nội thành ven biển, Hạ Giai Ngôn nhận được điện thoại của Lê Thiệu Trì, anh ta nói đêm nay sẽ đóng quân dã ngoại trên núi, nhờ cô hoặc Lục Tiệp trông nom Lê Dục một đêm. Cô chuyển lời của Lê Thiệu Trì cho Lục Tiệp, anh nói: "Ồ nhà của tôi đi, sáng mai tôi có thể đưa nó về."

Hạ Giai Ngôn đồng ý, cô vốn tưởng Lục Tiệp sẽ đưa mình về nhà, không ngờ Lục Tiệp lại lái xe chạy vào bãi đỗ xe của một nhà hàng com Tây.

Khi sang xe, Lục Tiệp nói: "Lê Dục thích ăn mỳ Ý, tôi dùng com Tây nhé?"

Lê Dục ngủ được mười phút, sau khi tỉnh lại vô cùng hoạt bát, bữa tối được ăn món cậu thích nhất, nên cậu vui mừng mặt mày hớn hờ cả buổi. Đến khi nghe đêm nay bố mình không về, cậu ngẩng đầu nhìn Hạ Giai Ngôn nói: "Dì Giai Ngôn, con muốn ngủ ở nhà đi cơ."

Hạ Giai Ngôn từ tốn dỗ dành: "Dì là con gái, không thể giúp con tắm rửa được nè. Con ở với chú Lục một đêm, sáng mai chú Lục sẽ chở con về nhà nhé."

"Con không chịu!"

Lê Dục kháng cự như vậy có thể còn để bụng chuyện ban chiều.

"Đứa nhỏ thù dai." Lục Tiệp nhẹ giọng cười cười mắng.

Lục Tiệp vẫn đưa Lê Dục đến nhà trọ của Hạ Giai Ngôn. Lúc xuống xe, Lê Dục lại hỏi hặn, cậu rụt rè gọi Lục Tiệp một tiếng. Lục Tiệp cũng không so đo với một đứa trẻ, anh rút chìa khóa xe rồi cùng bọn họ lên lầu.

Lục Tiệp giúp Lê Dục tắm rửa sạch sẽ, cậu lại cùng anh trở nên hòa thuận hơn. Lê Dục ôm cổ anh, mở to mắt hỏi: "Chú có muốn ngủ cùng với con và dì Giai Ngôn không ạ?"

Hạ Giai Ngôn bước vào phòng tắm định mang quần áo bẩn của Lê Dục đi giặt, vừa bước đến cửa chợt nghe thấy những lời này. Cô có chút xấu hổ, vốn định lui ra ngoài, thế nhưng Lục Tiệp và Lê Dục đã nhìn thấy bóng dáng cô, nên đành phải làm bộ như không có chuyện gì đi vào.

Vào lúc cầm quần áo bẩn từ trong nhà tắm đi ra, Lê Dục đã vùi vào trong chăn vụn vụn không yên, mà Lục Tiệp thì không thấy đâu. Cô theo bản năng nhìn sang phòng ngủ một chút, sau đó mới dịu dàng dặn dò Lê Dục nhắm mắt lại ngủ.

Lê Dục ngoan ngoãn "Dạ" một tiếng, Hạ Giai Ngôn bước ra phòng ngủ, không quên đóng cửa phòng lại.

Trở về phòng khách, Hạ Giai Ngôn thấy Lục Tiệp vẫn chưa đi. Bên cạnh anh là túi sách của Lê Dục, còn trên tay thì đang cầm cái máy DSLR dùng để chụp ảnh ngày hôm nay, thấy cô bước đến liền nhanh tay ấn vào nút chức năng. Cô chớp mắt, hỏi: "Anh đang xem gì vậy?"

"Hả?" Lục Tiệp vẻ mặt tự nhiên đáp, "Ảnh của Dục Dục."

Hạ Giai Ngôn từ trên cao nhìn xuống anh: "Ảnh của Dục Dục à? Cho tôi xem với."

Lục Tiệp đưa màn hình về phía cô, trên đó quả nhiên chỉ có ảnh của Lê Dục, cô muốn nhấn xuống, Lục Tiệp lại đột nhiên cầm DSLR về. Cô chụp được tay của Lục Tiệp: "Có gì không thể cho tôi xem sao?"

Lục Tiệp lười biếng tựa vào sofa, khóe mắt hơi khiêu khích: "Thật muốn xem à?"

Hạ Giai Ngôn gật đầu.

Lục Tiệp mở ảnh chụp ra, bức ảnh được chụp khi Hạ Giai Ngôn cùng Lê Dục chơi máy trò chơi, trông vừa có chút buồn cười, vừa có chút điên. Anh mở từng tấm từng tấm ra, Hạ Giai Ngôn tức đến đỏ mặt, rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là không có xấu nhất, chỉ có xấu đều. Cô đưa tay toan giặt máy: "Nhanh xóa đi!"

Ai ngờ Lục Tiệp khó khăn tránh khỏi tay cô, anh lắc đầu: "Để lưu làm kỷ niệm cũng rất vui."

Hạ Giai Ngôn nổi điên, cầm quần áo bẩn của Lê Dục ném đến, sau đó liền cùng Lục Tiệp vật lộn. Lục Tiệp có ý trêu đùa cô, mỗi lần đều đợi cô còn một

chút nữa có thể lấy được, nhưng trước sau đều không để cô cướp được. Cô thẹn quá hóa giận, động tác cướp đoạt càng lúc càng dữ dội, Lục Tiệp sợ cô thực sự nổi giận, đành ngoan ngoãn đưa DSLR cho cô. Cô sợ bị lừa, nên khi anh đưa qua cho cô, cô lại không cầm lấy ngay.

Lục Tiệp hỏi cô: "Không muốn à?"

Hạ Giai Ngôn hừ lạnh một tiếng, ngay tại thời điểm cô chạm vào thân máy DSLR kia, Lục Tiệp đột nhiên túm lấy cánh tay cô, dùng sức kéo cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tuy Hạ Giai Ngôn đã đề phòng từ trước, nhưng lực kéo của Lục Tiệp rất lớn, cuối cùng cô vẫn chật vật ngã ngổ trên người anh. Cô vừa cử động, thì anh liền nâng người cô lên, để cô ngồi bất ngang trên đùi anh, sau đó vô cùng thuần thục đưa cánh tay vòng qua tấm lưng mảnh khảnh của cô. Hai người dán chặt vào nhau, tư thế thân mật trao đổi nhiệt độ cơ thể, cô không dám lộn xộn cũng không thể lộn xộn, chỉ có thể dùng giọng điệu uy hiếp nói: "Anh mà còn động tay động chân lần nữa, thì sau này tôi sẽ không cho anh bước vào nhà tôi nữa."

Hành động ấy khiến cho chiếc DSLR lăn đến bên chân Lục Tiệp. Lục Tiệp thu cánh tay kéo cô vào sát mình hơn: "Đừng có lớn tiếng như vậy, bị tên bà tám Dục Dục kia nghe thấy thì không ai thoát ra được đâu"

Hạ Giai Ngôn giương mắt liền thấy gương mặt kia gần trong gang tấc. Gặp lại nhau lâu như thế, đây vẫn là lần đầu tiên cô dùng loại khoảng cách này, loại góc độ này để tỉ mỉ nhìn Lục Tiệp, so với vài năm trước dường như anh có gầy đi một chút, da cũng trắng hơn một chút, nhưng nhìn qua thì thần thái vẫn giống như trước, nhất là đôi mắt kia, vừa thâm sâu vừa sắc bén, có đôi khi khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

Năm tháng thăng trầm mang tới cho con người ta rất nhiều thứ, mà những gì Lục Tiệp có được, có lẽ chính là sự thành thực, trầm ổn mà thâm sâu. Hạ Giai Ngôn bàng hoàng nhìn vào đôi mắt anh, khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau ấy, không gian như vương vấn vài sợi tơ dịu dàng, ấm áp.

Lục Tiệp bình tĩnh nhìn thẳng mặt cô, một tay anh đỡ ngang hông cô, tay còn lại dần di chuyển lên trên, không nặng không nhẹ nhấn vào sao gáy Hạ Giai Ngôn: "Nếu bây giờ tôi hôn em, em vẫn sẽ tát tôi à?"

Dường như anh cố ý đè thấp giọng xuống, Hạ Giai Ngôn nghe vào lại cảm thấy sự thành khẩn. Cô dừng nửa giây, sau đó từ miệng thốt lên một chữ: "Sẽ!"

Nhận được đáp án này, cũng không nằm ngoài dự đoán của Lục Tiệp, anh nhìn Hạ Giai Ngôn nói: "Sau đêm đó, tôi mới phát hiện hóa ra em có thể nhẫn tâm như thế, lúc đánh lên người tôi không thấy thương tiếc gì sao? Làm khó tôi chiều hôm sau lên trường có tiết, mà mặt vẫn còn sưng, bọn họ cứ lên lút nhìn tôi, nhưng điều duy nhất đáng mừng là, không có học sinh nào trong lớp chạy đến hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không tôi thật sự không thể giữ vững nguyên tắc là một thầy giáo thành thực hiền lành rồi, vì giữ lại mặt mũi mà nói dối một lần."

Lời vừa rồi của Lục Tiệp được nói rất nhẹ rất chậm, môi anh mở ra rồi đóng vào với biên độ rất nhỏ, nhưng hơi thở lại nóng rực như từng làn sóng phả lên da mặt cô. Nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, nhất là độ nóng trên mặt, cô hơi ngửa đầu về sau, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Đừng nói như vậy được không, nhanh buông tay ra!"

"Những lời này rất quan trọng. Tôi đặc biệt nhắc nhở với em, sáng mai tôi còn phải đến đây đón Dục Dục về nhà, nếu bị Lê Thiệu Trì thấy nửa bên mặt tôi bị sưng lên, khẳng định anh ta sẽ giễu cợt em." Anh dừng một chút, áp sát vào cô nhẹ giọng nói, "Đã như thế nếu có xuống tay thì nhớ kỹ nhẹ tay một chút."

Lục Tiệp vừa dứt lời, đồng thời Hạ Giai Ngôn cũng hiểu ra ý tứ trong câu nói vừa rồi. Nhưng khi, cô còn chưa kịp chạy trốn hay né tránh thì Lục Tiệp nhấn cánh tay đang đặt sau gáy của cô, tiếp theo mạnh mẽ hôn xuống.

Lục Tiệp có cảm giác dường như làn môi cô được thoa một lớp độc được mật đường, vừa ngọt ngào, đầy cảm dỗ, vừa có thể giết người như thế, khiến anh muốn ngừng nhưng không cách nào ngừng được. Cơ thể cô cứng đờ, ngón tay vẫn đang bầu chặt trên vai anh, nhưng anh không thấy đau, thậm chí lại còn cảm thấy có một chút kích thích.

Đẩy ngã cô xuống chiếc ghế sofa rộng lớn phía sau, Lục Tiệp đẩy cánh tay đang quấy lung tung của cô lên trên đỉnh đầu. Hôn càng lúc càng sâu, linh hồn dường như bị độ nóng trên môi thiêu đốt, bọn họ tựa như hai luồng khói nhẹ, vào lúc này đang không ngừng xoắn xuýt quấn chặt vào nhau.

Hô hấp của Hạ Giai Ngôn càng lúc càng rối loạn, ngực cũng càng lúc càng phập phồng kịch liệt, anh không muốn buông cô ra, nhưng lại không thể không buông.

Nụ hôn lần này so với lần trước có phần suồng sã hơn. Đợi đến khi môi Lục Tiệp rời khỏi môi cô, Hạ Giai Ngôn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không xác định rõ phương hướng. Cô giương miệng hô hấp, Lục Tiệp lại áp vào tai cô nói: "Có lẽ lần này đành phải thiếu nợ em rồi, trước mặt trẻ nhỏ mà đánh người sẽ gây ảnh hưởng không tốt ..."

Hạ Giai Ngôn quay đầu, quả nhiên thấy Lê Dục đứng bên cạnh hành lang. Dáng vẻ của cậu có chút đại ra, cô đẩy mạnh Lục Tiệp ra, sau đó lấy tay chà sát môi mình.

Lục Tiệp nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, anh chỉnh trang qua loa một chút rồi bước đến bế Lê Dục lên, giọng nói dịu dàng hiếm thấy: "Sao lại chạy đến đây?"

Lê Dục láu lỉnh choàng cổ Lục Tiệp, cậu chớp mắt, cũng không trả lời.

Lục Tiệp lại một lần nữa ôm cậu bé trở về giường, lần này đợi cho cậu bé ngủ anh mới nhẹ chân nhẹ tay bước ra khỏi phòng. Hạ Giai Ngôn đang đứng ở ban công ngăn người nhìn chiếc máy giặt đang hoạt động, mãi đến khi Lục Tiệp bước đến cửa ban công cô mới quay đầu lại.

"Thằng bé ngủ rồi." - Lục Tiệp nói.

Hạ Giai Ngôn vẫn chưa nhìn anh với vẻ mặt tốt hơn, nhớ đến đôi mắt nhỏ lạnh lòi thuần khiết của Lê Dục, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thấy cô không nói lời nào, Lục Tiệp nói tiếp: "Ngày mai tôi sẽ đến đón thằng bé, trước khi đến sẽ điện thoại cho em."

Lúc này Hạ Giai Ngôn mới đáp: "Ừ."

"Thế tôi về đây." Cô không phản ứng, Lục Tiệp hỏi: "Em không tiễn khách sao?"

"Anh thật sự xem mình là khách à?" Hạ Giai Ngôn tức giận đến tức cười.

"Sao?" Tâm tình Lục Tiệp rất tốt, kìm không được lại trêu cô, "Hóa ra tôi đã là chủ nhân của nơi này."

Nếu không phải sức lực của mình hoàn toàn khác xa Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn thật sự muốn trực tiếp ném anh ra ngoài.

Sáng chủ nhật, Lê Dục ngủ thẳng đến chín giờ mới khó khăn mở mắt dậy, ngồi ngây ở giữa giường. Ngồi hơn mười phút, cậu cũng không đợi cho đến khi Hạ Giai Ngôn bước vào, thế là mới đạp đôi chân ngắn xuống giường.

Hạ Giai Ngôn đang ngồi trên sofa ôn bài, thấy Lê Dục chạy chân trần đến, cô vội vàng bế cậu chạy về phòng: "Dục Dục phải đi giày vào nha, nếu không rất dễ bị cảm đó nha."

Lê Dục rất nghe lời trở về phòng ngủ, cậu ngồi bên giường, đưa tay giơ chân để Hạ Giai Ngôn giúp cậu mặc quần áo. Khi cô đang cài nút áo khoác cho cậu, Lê Dục hỏi: "Dì Giai Ngôn ơi, có phải dì muốn cùng chú Lục kết hôn không ạ?"

Cậu bé hỏi chuyện với thanh âm vẫn còn non nớt, nhưng đề cập đến vấn đề này lại làm cho người lớn ngạc nhiên. Hạ Giai Ngôn nắm tay cậu ra ngoài ăn điểm tâm, vừa đi vừa nói chuyện: "Không thể nào."

"Dì Hoa nói, Dục Dục không thể tùy tiện thân với bạn học nữ quá, vì nếu thân quá thì sau này, con sẽ mãi mãi ở cùng với bạn gái đó." Lê Dục mang vẻ mặt khó hiểu, "Con hỏi dì Hoa thế nào là mãi mãi ở cùng với bạn gái đó, đi ấy nói chúng con có thể kết hôn, khi kết hôn là có thể mãi mãi ở cùng nhau à."

Hạ Giai Ngôn biết dì Hoa mà mà Lê Dục đang nhắc đến là bảo mẫu của nhà cậu, Hạ Giai Ngôn quyết định, lần sau có cơ hội gặp dì Hoa cô sẽ đề nghị dì ấy hạn chế truyền thụ tư tưởng về chuyện tình yêu với cậu bạn nhỏ này, để tránh cậu bé trưởng thành sớm. Cô không biết nói gì để thoái thác, chỉ có thể đặt bát cháo tiêu mỡ đã mức xong đặt trước mặt Lê Dục: "Im lặng ăn sáng đi, để chú Lục của cháu còn đến đón cháu về nhà"

Khi đồng hồ điểm sang số mười, Hạ Giai Ngôn liền nhận được điện thoại của Lục Tiệp, anh nói anh đã đến dưới lầu, chuẩn bị lên. Cô nhìn Lê Dục đã chuẩn bị xong, vì thế nói với Lục Tiệp: "Anh ở trong xe đợi đi, tôi dẫn Lục Tiệp xuống."

Đáp lại Hạ Giai Ngôn là tràng cười khẽ ngán ngùi, sau khi nghe thấy, cô liền hung hăng cúp máy.

Mấy phút sau, Lục Tiệp liền thấy Hạ Giai Ngôn và Lê Dục cùng bước ra khỏi nhà trọ. Anh xuống xe, Lê Dục vội vàng chạy đến, Hạ Giai Ngôn đi theo sau cậu, vẫn đang từ tốn bước đến.

Hạ Giai Ngôn cầm ba lô của Lê Dục đưa cho anh, trong giọng nói chút ý tứ như trút được gánh nặng: "Cậu bé giờ giao cho anh."

Lê Dục kéo tay Lục Tiệp, sau đó lại nhìn Hạ Giai Ngôn vẻ lưu luyến không rời nói: "Dì Giai Ngôn, dì cũng đến nhà cháu đi. Cháu có Transformers và ô tô điều khiển từ xa nữa, chúng ta có thể cùng nhau chơi."

Hạ Giai Ngôn ngồi xổm xuống giúp Lê Dục sửa lại mép cổ áo bị lệch, sau đó nói: "Lần sau sẽ cùng cháu chơi được không nè?"

Lê Dục len lén kéo nhẹ đuôi áo của Lục Tiệp, Lục Tiệp hiểu ý cậu bé, nhưng không giúp cậu thuyết phục Hạ Giai Ngôn. Lê Dục thất bại, chỉ có thể nhìn cô đầy trông chờ, một lát sau mới miêng cưỡng gật đầu.

Hạ Giai Ngôn biết, chắc chắn Lê Dục đã kể chuyện cô và Lục Tiệp hôn nhau cho bố già nhà cậu, vì thế hôm thứ hai đi làm ánh mắt Lê Thiệu Trì nhìn cô cũng thay đổi. Cô bị nhìn chòng chọc khiến cả người không thoải mái, thừa dịp anh cúi đầu ký văn kiện cô mới hung hăng lừ anh một cái. Đường như ở trán anh cũng có mắt, ngay khi cô vừa trừng mắt thì, anh lại bắt ngờ ngừng đầu lên.

Lê Thiệu Trì cảm thấy buồn cười, anh hỏi Hạ Giai Ngôn: "Tôi vừa là cấp trên vừa là bà mối, cô còn có gì không hài lòng nữa? Nghe nói đếm đó hai người thân nhau lắm, làm hại con tôi sau khi về nhà luôn tỏ ra xấu hổ."

Hạ Giai Ngôn mặt đỏ tới tận mang tai, trong lòng cô lặng lẽ lời Lục Tiệp mắng trăm ngàn lần, nhất thời nóng nảy liền nói với Lê Thiệu Trì: "Nếu anh còn can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi một lần nữa, tôi sẽ từ chức!"

Tay Lê Thiệu Trì đang ký tên lên văn kiện không khỏi khựng lại, anh có chút hứng thú đánh giá Hạ Giai Ngôn: "Nhanh như vậy đã bị chiều hư rồi. Lời nói không chín chắn, không trách nhiệm như từ chức mà người cũng có thể tùy tiện nói lung tung sao?"

Kỳ thật lời vừa nói ra, Hạ Giai Ngôn liền cảm thấy hối hận. Cô cúi đầu xuống, mím môi không nói lời nào.

Nhìn bộ dạng chuẩn bị ăn mắng của Hạ Giai Ngôn, anh có chút hứng thú đánh giá Hạ Giai Ngôn: "Ra ngoài đi, người phụ nữ trong tình yêu cuồng nhiệt có chỉ số thông minh thấp thật là chướng mắt"

Ba môn học của học kỳ này sẽ tiến hành kiểm tra đánh giá vào tuần thứ bảy, Hạ Giai Ngôn cảm thấy đây là một trận chiến mệt nhọc, đến khi kết thúc kì thi, ngay cả tay phải cũng mỏi nhừ.

Mới từ phòng thi bước ra, Hạ Giai Ngôn đã thấy Lục Tiệp đứng bên hành lang, trên tay anh không cầm giáo án hay tài liệu gì cả, trông không giống lên lớp hay đi coi thi.

Lục Tiệp luôn nhìn cửa phòng thi, thấy Hạ Giai Ngôn bước ra, anh liền đi tới. Vì không muốn làm phiền mấy bạn học còn đang múa bút thành văn, bọn họ đều ăn ý giữ im lặng, cho đến khi bước ra sân trường, Lục Tiệp mới hỏi: "Thi cử thế nào rồi?"

Trong đầu vẫn còn nhồi mấy phần trọng điểm và nội dung quan trọng của mấy môn học, Hạ Giai Ngôn vuột vuột trán, giọng đều đều nói: "Cũng tạm được."

Ở phía trước là ngã rẽ, hướng rẽ trái là trực tiếp ra cổng trường, còn hướng rẽ phải còn lại là đến bãi đỗ xe. Lục Tiệp nắm tay cô dẫn cô đi về hướng rẽ phải, Hạ Giai Ngôn cũng không muốn trước mặt bao nhiêu người cùng anh lôi kéo, vì thế đành đi theo anh, đồng thời cố gắng thoát khỏi tay anh.

"Đêm nay, cùng ăn cơm với tôi được không?" Lục Tiệp hỏi.

Hạ Giai Ngôn dứt khoát từ chối: "Hôm nay tôi mệt lắm."

Lục Tiệp không đồng ý lý do này, anh nói: "Một thi khô phải ăn cơm à?"

Hạ Giai Ngôn hỏi: "Tại sao tôi phải ăn cơm với anh chứ?"

Lục Tiệp nhìn về phía cô, lộ ra nụ cười hiếm thấy: "Hôm nay là sinh nhật tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

"Sinh nhật của anh vừa qua không lâu, anh tính lừa ai đó hả?" Cho dù đã chia tay với Lục Tiệp, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn không quên sinh nhật của anh. Cô vẫn nhớ rõ, hôm sinh nhật ngày dương lịch của Lục Tiệp cô phải ở công ty tăng ca đến gần mười giờ mới về nhà trọ. Nhưng không phải vì việc đó mà không gọi lời chúc đến Lục Tiệp, mà là vì sợ sẽ khiến cho anh hiểu lầm, cho nên ngày hôm đấy liền trôi qua như bình thường.

Ô tô nằm giữa bãi đỗ xe, Lục Tiệp dùng chiếc chìa khóa điều khiển từ xa để tìm nó." Hóa ra em vẫn còn nhớ rõ sinh nhật tôi như thế."

Hạ Giai Ngôn im lặng. Có rất nhiều chuyện, không phải muốn quên là có thể quên được, dĩ nhiên, cũng có rất nhiều chuyện, không phải muốn nhớ rõ là có thể nhớ rõ được, mà tất cả những vấn đề liên quan đến Lục Tiệp đều trùng khớp với những điều trên.

Lục Tiệp chủ động giải thích: "Hôm nay là sinh nhật âm lịch của tôi. Em rõ ràng nhớ rõ sinh nhật của tôi, lại có thể ngay cả một câu hỏi thăm cũng không có, chẳng lẽ không phải nên bù đắp cho tôi sao?"

Hạ Giai Ngôn chưa trả lời đã hỏi tiếp: "Sao tự dưng anh lại nhớ đến hôm nay là sinh nhật âm lịch của mình?"

Bước đến bên cạnh ô tô, Hạ Giai Ngôn nhìn thấy trên ghế sau đặt một chiếc hộp được thắt chiếc nơ màu lam, cô đại khái có thể đoán được sự tình. Quả nhiên, Lục Tiệp nói với cô: "Là một giáo viên trong trường nhắc đến, tôi vốn cũng không biết."

Nghe thấy hôm nay là sinh nhật âm lịch của anh, Hạ Giai Ngôn vừa lên xe đã lấy điện thoại mở lịch vạn niên ra xem, trong nháy mắt, tay cô siết chặt lại.

Từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài, quả thật Lục Tiệp đối với lịch pháp Trung Quốc không hiểu rõ lắm. Hôm nay anh đến trường đón Hạ Giai Ngôn, thuận đường trở về văn phòng một chuyến, không ngờ lại nhận được một phần quà sinh nhật. Nhìn về mặt Hạ Giai Ngôn đột nhiên trở nên kì lạ, anh tưởng cô hiểu lầm, vì thế lập tức giải thích: "Thời gian trước, tôi đem bản sao giấy chứng nhận đưa cho giáo viên kia để tiến hành vài thủ tục vào trường, có thể cô ấy đã xem tư liệu của tôi."

Hạ Giai Ngôn lấy lại tinh thần: "Tôi chưa nói gì cả."

"Chờ em sẵn lòng nói gì đó thì lúc ấy đã trễ rồi." Lục Tiệp nói.

Nếu trẻ lại mười tuổi, có lẽ Lục Tiệp sẽ không ngại ngại mà làm một số chuyện mờ ám, mượn việc này để thử nghiệm một số chuyện vốn trong lòng đã biết rõ. Nhưng đến tuổi này, anh không cần phải khiến Hạ Giai Ngôn ghen tuông hoặc đổ kỵ để chứng minh rằng cô quan tâm đến mình, anh chỉ cần Hạ Giai Ngôn biết rõ lòng anh chỉ có cô. Cho dù tất cả, dường như có chút muộn màng.

Xe chạy nhanh đến cửa sau trường, dọc đường không kẹt xe, Lục Tiệp đỡ tay lái, vừa lái xe, vừa nhìn đồng hồ hỏi cô: "Đến nhà tôi ăn cơm nhé?"

Hạ Giai Ngôn nhìn chằm chằm người qua đường hỏi hã bên ngoài cửa sổ, đấu tranh trong chốc lát, cô lên tiếng trả lời: "Hôm nay là sinh nhật của anh, anh chủ trì đi."

Bọn họ đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Hạ Giai Ngôn nhìn đủ loại hàng hóa rực rỡ, sau đó quay đầu lại nói với anh: "Anh chẳng thiếu thứ gì cả, nên tôi sẽ không tặng quà cho anh."

Lục Tiệp giúp cô đẩy xe mua sắm, đi theo từng bước chân chậm chạp của cô: "Em đã muốn đưa quà tặng cho tôi, không phải sao?"

Bước đến quầy bánh âu thì Hạ Giai Ngôn nói: "Mua bánh kem sinh nhật không?"

Lục Tiệp hỏi ngược lại cô: "Em muốn ăn à?"

Hạ Giai Ngôn không biểu lộ thái độ gì, chỉ nói: "Mua hay không?"

"Không cần mua." Lục Tiệp trả lời. Anh và Hạ Giai Ngôn đều không mấy hứng thú với chiếc bánh kem vào ngày sinh nhật, lần trước mua một chiếc bánh sinh nhật, Hạ Giai Ngôn không cho lãng phí, kết quả bắt anh ăn hơn nửa, từ đó trở đi, mỗi lần anh nghĩ về vị hương vị ngọt ngào đó lại cảm thấy khó chịu. Nhớ lại chuyện cũ, anh bất giác mỉm cười. Trong khoảng thời gian đó bọn họ quả thật chưa từng suy nghĩ sẽ kết thúc, không từ mà biệt, đúng là vẫn không dứt được quá khứ. Cho dù nhiều năm cách trở, bọn họ đều gặp và trải qua những chuyện khác nhau, nhưng nếu đã có duyên gặp lại, anh lại vẫn có thể giữ nguyên cái cảm giác tim đập dồn dập và rung động trước đây.

Về đến nhà trọ của Lục Tiệp, sắc trời đã gần như chìm trong màu tối. Lục Tiệp phụ trách xách hai túi nguyên liệu nấu ăn, sau khi ra khỏi thang máy, Hạ Giai Ngôn chủ động xách lấy một trong hai túi, để anh có thể lấy chìa khóa ra.

Khóa cửa nhẹ nhàng vang lên một tiếng, Lục Tiệp rút chìa khóa ra, sau đẩy cửa phòng vào. Dường như Hạ Giai Ngôn có chút do dự, anh tưởng cô chắc lại nhớ đến cái buổi tối không mấy vui vẻ kia. Anh lại nhìn nhìn, cuối cùng chỉ nói: "Vào đi thôi."

Trên kệ giày vẫn còn đặt đôi dép lê của cô, Hạ Giai Ngôn nghĩ nghĩ rồi vẫn thay giày.

Sau khi mang nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp, Lục Tiệp mở cửa sổ và cửa ban công ra để gió lùa vào. Thấy Hạ Giai Ngôn đứng trước phòng bếp cởi chiếc áo ban- đờ - xuy ra, anh lại mở rộng cửa ban công thêm một lần nữa đến khi chỉ còn một cái khe hở nhỏ.

Sau khi buộc dây tạp dề sau lưng xong, Hạ Giai Ngôn bắt đầu bận rộn, bình thường công việc lu bù sẽ không có thời gian để nghỉ đông nghỉ tây. Tuy rằng hàng năm Lục Tiệp đều ở nước ngoài ăn cơm tây, nhưng mỗi lần cô hỏi anh muốn ăn gì, anh luôn trả lời những món ăn gia đình bình thường, chưa bao giờ đòi hỏi cô phải chiên khoai tây, hay rán bít tết. Sau khi chuyển ra ở riêng, bình thường cô đều tự thân xuống bếp, nên tay nghề so với trước đây lại tiến bộ hơn rất nhiều. Lục Tiệp chưa bao giờ đánh giá hương vị như thế nào, nhưng mỗi lần đều ăn sạch sành sanh.

Lục Tiệp chuẩn bị bước vào phòng bếp thì Hạ Giai Ngôn đang thái nắm hương. Cô cúi đầu, lưng hơi cong cong, vẻ mặt rất chăm chú, dường như không phát hiện anh đang đứng ngay cửa. Anh dựa vào khung cửa ngắm nhìn trong chốc lát, mãi đến khi Hạ Giai Ngôn xoay người lấy một chiếc đĩa mới phát hiện ra anh, anh mới bước đến gần.

Ngoại trừ những nguyên liệu nấu ăn cần có, trên bàn còn có rau xà lách đã rửa sạch, cà rốt thái sợi, thịt sườn đã ướp xong. Lục Tiệp đại khái có thể đoán được là món gì, anh hỏi: "Mì trường thọ à?"

Hạ Giai Ngôn vuốt cằm. Đồ ăn đêm nay hơi nhiều, cô nói với Lục Tiệp: "Ít nhiều cũng nên ăn một chút, cũng là điềm tốt."

Lục Tiệp đi đến hỗ trợ, Hạ Giai Ngôn ngược lại chê anh vướng chân vướng tay, lòng tự trọng bị tổn thương, anh sờ sờ mũi liền đứng qua bên cạnh. Sau khi nhắc nồi đồ ăn xuống, không ngờ Hạ Giai Ngôn lại lúng túng tay chân, và anh rốt cục cũng có cơ hội thử xem trình độ của cô, cũng có vài phần cảm giác thành tựu.

Mặc dù bữa cơm chỉ có hai người, nhưng Hạ Giai Ngôn lại làm ba món mặn một món canh, lại thêm một bát mì trường thọ. Sau khi bày bát đĩa xong, Lục Tiệp hỏi: "Uống rượu không?"

Kỳ thật Lục Tiệp cũng chỉ hỏi theo thói quen, anh nghĩ Hạ Giai Ngôn sẽ lắc đầu, không nghĩ đến cô cời tạp dề xong liền bước về hướng quầy rượu: "Để tôi lấy."

Hương thơm từ thức ăn xông lên mũi, Lục Tiệp không nhịn được ăn vụng một miếng thịt bò.

Hạ Giai Ngôn cầm một chai rượu vang và một cặp ly rượu trở lại bàn ăn, anh thấy tay cô cầm chai rượu, thiếu chút nữa đã bị nghẹn miếng thịt bò kia.

Chai rượu kia là do ngày Tổng Cảnh Tri nhập học mang về, lâu năm, nồng độ cao, Lục Tiệp tính hẹn đám bạn xới thịt đến uống một bữa không say không về mới động đến nó. Anh có lòng tốt nhắc nhở Hạ Giai Ngôn: "Em có biết bình rượu này bao nhiêu độ không?"

"Không biết." Hạ Giai Ngôn không chút nghĩ ngợi trả lời, xé lớp keo niêm phong ra, cô hỏi: "Không được sao?"

Lục Tiệp nói: "Tôi sợ đêm nay em phải về nhà."

Hạ Giai Ngôn không lên tiếng trả lời, cô nâng chiếc ly chân dài rót rượu vào, gần đến bảy phần mới thôi.

Khi Hạ Giai Ngôn đưa ly đến trước mặt mình, Lục Tiệp thoáng chút dăm chiêu liếc nhìn cô một cái. Cô giữ nguyên tư thế, rèm mắt từ đầu tới cuối luôn rũ xuống. Anh không thấy rõ được vẻ mặt của cô, lúc này đang có vài phần mê hoặc.

Nhưng bữa cơm trái quả rất thoải mái, đề tài nói chuyện giữa bọn họ đều rất an toàn, một chữ cũng không hề nói đến những chuyện đã qua, cũng không một chữ đề cập đến con đường tương lai mịt mù. Cho đến lúc sau, Hạ Giai Ngôn mượn một chút mem say, hết sức buông lời hỏi: "Nếu cô giáo kia không nói cho anh biết hôm nay là sinh nhật âm lịch của anh, anh sẽ dùng lý do gì để muốn tôi ăn cơm với anh?"

"Tôi chuẩn bị về Anh." Lục Tiệp nhìn cô, muốn nhìn thấy trên mặt cô xuất hiện biểu tình mà bản thân mình mong muốn, thế nhưng ngay cả khóe mắt của cô cũng không hề động một chút. Anh tiếp tục nói, "Sẽ trở về trước lễ đón giao thừa để giúp bố mẹ tôi chuẩn bị cho lễ mừng năm mới."

"Ừ!" Hạ Giai Ngôn chỉ thốt ra một chữ.

Nhìn điệu bộ không mấy hứng thú của cô, Lục Tiệp có chút thất vọng. Nhiều lần muốn nói rồi lại thôi, anh mới mở miệng lên tiếng: "Em có hi vọng tôi ở lại không?"

Cô chỉ cười nhẹ, cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm.

Lục Tiệp không mấy mong muốn Hạ Giai Ngôn uống rượu, thế nên anh không hề chạm vào ly rượu trong tay. Hạ Giai Ngôn uống rượu luôn có hạn chế, cuối cùng vẫn có chút say.

Sau khi ăn cơm chiều xong, Hạ Giai Ngôn vốn định rửa chén, nhưng vừa đứng lên liền thấy trời đất xoay chuyển, đưa tay vịn vào bàn ăn thì không cẩn thận làm chiếc đĩa rơi xuống. Lục Tiệp nhú mày, anh đỡ cô đến sofa trong phòng khách nghỉ ngơi: "Nghỉ một lát, cho tản mùi rượu."

Dứt lời, Lục Tiệp phải đi thu dọn bàn ăn. Nửa tiếng sau, anh từ phòng bếp đi ra, Hạ Giai Ngôn đã nghiêng nghiêng dựa người vào chỗ tựa lưng của sofa nằm ngủ. Lục Tiệp nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, vì vậy để cô nghỉ ngơi thêm chút. Trên mặt cô hơi ửng đỏ, vầng trán vẫn không giãn ra, dường như đang ngủ vẫn bị công việc rườm rà quẩn lầy.

Vào thời điểm đến giữa bữa cơm, Lục Tiệp có thể khẳng định, đêm nay Hạ Giai Ngôn chắc chắn có tâm sự. Khi cô mở chai rượu vang kia, mục đích không phải vì để tăng thêm không khí cho bữa cơm này, mà là để bản thân mượn rượu tiêu sầu. Cô cố ý giấu diếm, Lục Tiệp đành phải giả như không biết chút nào, để tránh cô cảm thấy không ngon miệng.

Gió đêm dần nổi lên, Lục Tiệp sợ cô bị cảm lạnh, vì thế cầm lấy chiếc áo ban đờ xuy của cô mang đến, nhẹ nhàng phủ lên người cô. Giấc ngủ của cô rất cạn, có chút động tĩnh sẽ khó chịu mà trở mình, ngay sau đó, áo ban đờ xuy liền rơi xuống.

Thấy thế, Lục Tiệp tính quay về phòng ngủ lấy cho cô tấm chăn nhỏ. Trước đó anh nhặt áo của Hạ Giai Ngôn lên, chiếc áo vừa được nhặt lên khỏi mặt sàn, điện thoại di động từ trong túi áo rơi ra, phát ra một tiếng vang rõ ràng.

Nhìn chiếc điện thoại nằm bên cạnh chân mình, Lục Tiệp bắt đầu có đầu mối. Anh đưa tay nhặt lên, điện thoại của Hạ Giai Ngôn không có cài đặt khóa mặt mã, sau khi mở khóa xong anh mở xem trình tự những ứng dụng cô từng sử dụng ra. xem. Anh nhìn một vòng, cuối cùng lực chú ý dồn lên ứng dụng lịch vạn niên.

Lục Tiệp mở ra, bấm đến bảng lịch âm. Anh phát hiện ngày kia có một ký hiệu dấu hiệu, nhưng không có ghi chú, ngay cả ký hiệu cũng khiêm khuyết. Lục Tiệp nhìn chăm chăm vào khung lịch ngân người, mãi đến khi trong đầu hiện lên một đoạn kí ức nào đó, anh mới ngộ ra, biểu cảm kì lạ của Hạ Giai Ngôn khi còn trên xe, căn bản không phải vì để ý người khác cho mình tặng quà sinh nhật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Chớp mắt tỉnh dậy, Hạ Giai Ngôn cảm thấy đầu óc trống rỗng. Cô khẽ đảo mắt, đại ra nhìn đường vân xa lạ trên trần nhà và chiếc đèn vẫn đang sáng, mãi đến khi nhớ đến mình đang ở đâu, cô mới từ từ chống tay ngồi dậy. Tối hôm qua cô cố ý chọn chai rượu vang có nồng độ cao nhất trong quầy rượu của Lục Tiệp, uống hết ba ly liền oanh oanh liệt liệt ngủ say như chết. Chỉ có như vậy, cô mới có thể bình tĩnh không gợn sóng vượt qua buổi đêm dài đằng đẵng kia.

Hạ Giai Ngôn chọn một ngày để hoài niệm phôi thai bé bỏng đáng thương kia. Cô từng nghĩ sẽ lấy ngày dự tính sinh làm ngày kỷ niệm, nhưng lại nghĩ đứa bé vốn không có duyên xuất hiện trên cõi đời này, nên cuối cùng chỉ có thể chọn ngày đầu tiên phôi thai bé bỏng kia thành hình. Những năm gần đây, Hạ Giai Ngôn không mấy mong muốn nhớ rõ ngày này, nhưng lại càng không thể hoàn toàn quên nó đi, thế nên cô chỉ đặt một dấu hiệu, cũng không cài đặt nhắc nhở, có đôi khi để trôi qua không hề hay biết. Ngày hôm qua khi cô vừa mở lịch ra xem, chuyện cũ như làn khói đập vào mặt, mạnh mẽ đến nỗi khiến cô không có sức lực mà chống đỡ.

Đã từng ở nhà của Lục Tiệp một thời gian, nhưng quả thật Hạ Giai Ngôn vẫn chưa từng ngủ trên giường của anh. Tối hôm qua có lẽ anh cũng rất mệt mỏi, lười thu xếp phòng dành cho khách nên đã đem mình về phòng ngủ chính ngủ, chưa chấp một đêm. Giường của anh rất rộng, đệm giường không mềm nhưng thức dậy vẫn thoải mái, ít nhất có thể khiến cô an ổn ngủ thẳng đến hừng đông. Cô dụi mắt, sau đó liền thấy Lục Tiệp dựa nghiêng người trên sô pha cách đó không xa, đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh dậy. Trên người anh cũng không khoác áo hoặc chiếc chăn nào, sáng sớm nhiệt độ không khí hơi thấp, anh không tự nhiên đưa tay khoanh trước ngực.

Vì hôm nay là chủ nhật, hai người bọn họ đều được nghỉ, Hạ Giai Ngôn không định gọi Lục Tiệp dậy, cẩn thận mang chăn đến giúp anh đắp lên người. Động tác của cô rất nhẹ, nhưng Lục Tiệp vẫn bị đánh thức.

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, Lục Tiệp trợn mắt sau đó liền không động dậy, chỉ yên lặng nhìn Hạ Giai Ngôn.

Vừa khoác chăn lên người Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn thấy anh tỉnh lại, tiện đà thu tay lại: "Anh không ngủ được sao?"

"Không được!" Lục Tiệp thốt ra hai chữ, thanh âm cũng không rõ ràng. Anh kéo chăn xuống, sau đó ngồi ngay ngắn, áo sơ mi bị dề một đêm lúc này trở nên nhàu nát.

Ánh mắt anh dần dần trở nên nóng bỏng, Hạ Giai Ngôn bị cái nhìn chăm chú ấy làm mất tự nhiên, cho nên hỏi anh: "Sao anh lại nhìn tôi như vậy?"

Lục Tiệp vẫn nhìn cô, khẽ mỉm cười.

Chỉ nhìn biểu tình của Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn liền phát hiện có điểm không ổn. Kí ức chỉ dừng lại đến thời điểm mình nằm ngủ trên sô pha, sau đó xảy ra chuyện gì, cô không hề có chút ấn tượng nào. Cô đứng thẳng người dậy, lại hỏi: "Rốt cuộc sao vậy? Tối qua tôi say rượu nói lung tung à?"

Lục Tiệp chỉ cảm thấy khó chịu. Anh thà rằng cô cứ say khướt, nói lung tung, chứ không muốn cô cứ chôn đầu tất cả đau khổ và nỗi buồn vào lòng. Anh biết cho dù Hạ Giai Ngôn có buồn đau, cũng không bao giờ tìm đến bạn bè để tâm sự, lại càng không chia sẻ với bố mẹ và anh trai, tránh bọn họ phải lo lắng. Có thể cùng cô san sẻ chỉ có mình nhưng đáng tiếc, anh lại không ở bên cạnh cô. Có lẽ cô đã sớm hình thành thói quen, mỗi khi nhớ đến những chuyện trước đây, cô chỉ có thể một mình chịu đựng để nó qua đi.

Quả thật anh đã nợ Hạ Giai Ngôn rất nhiều, rất nhiều, có đếm đến bao nhiêu cũng không đếm hết được.

Mặc dù trong lòng đã sớm có đáp án, nhưng Lục Tiệp vẫn không kìm chế được hỏi cô: "Vì sao không nói với anh?"

Hạ Giai Ngôn lặng đi một lát, phát hiện ra anh mất u sầu của Lục Tiệp, cô hơi hơi hiểu ra. Cô đưa tay vào túi áo, tầm mắt dừng lại trên tấm chăn đang trải dài: "Lúc đó anh không biết, còn có thể vui vẻ mừng sinh nhật, nếu biết, anh ăn cơm cũng sẽ cảm thấy không ngon. Chuyện này cũng chẳng phải là chuyện vui vẻ gì, không nhất thiết phải để mọi người cùng nhau đau lòng."

Lục Tiệp trầm giọng nói: "Đó cũng là con của anh!"

Hạ Giai Ngôn không chịu nổi ánh mắt ngập tràn sự hối hận và áy náy của anh, bỏ lại một câu: "Tôi đi rửa mặt." sau đó bối rối xoay người. Cô chỉ vừa bước được hai ba bước, Lục Tiệp đã ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở của anh, hơi ấm của anh, gất gao bao phủ chặt chẽ lấy cô, sau đó chợt nghe thấy anh khàn giọng nói: "Giai Ngôn, để anh ôm em một cái.."

Khi cánh tay của Lục Tiệp xém chạm vào phía trước vòng eo, Hạ Giai Ngôn nhẹ nhàng khoát lên trên: "Anh đừng như vậy, tất cả đều đã qua không phải sao? Anh cứ trở lại Anh đi, không cần phải quay về đây đâu, như vậy anh có thể như những năm trước đây, không có gánh nặng, không băn khoăn mà sống. Không lâu sau, anh nhất định sẽ gặp một người con gái tốt hơn tôi, hai người có thể tạo nên một gia đình mới, có những đứa con thuộc về hai người."

Sau khi nói đến đây, Hạ Giai Ngôn đã hơi nghẹn ngào, nhưng cô vẫn dè nén khóc thành tiếng để nói hết lời.

"Hạ Giai Ngôn, em bỏ được sao? Nói cho tôi biết, em thật sự bỏ được sao?" Lục Tiệp nghe những lời vừa rồi cảm thấy không thể chấp nhận được, tim anh lại quặn đau, vừa đau vừa xót.

Sau khi chia tay với Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp thường xuyên suy nghĩ, nếu anh có thể kìm chế chính mình, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc mà kim cương ngửa bên bờ vực thẳm, Hạ Giai Ngôn cũng sẽ không mang thai. Không mang thai, cô sẽ không cần phải bỏ con, và bọn họ càng sẽ không phải chia tay

thậm chí không còn qua lại với nhau. Nếu sớm biết ham mê phóng túng chính mình sẽ tạo nên sai lầm lớn như thế, anh tuyệt đối sẽ không vụng trộm ném trái cấm. Đáng tiếc, cuộc sống này cũng không thể biết trước được điều gì, cũng không có loại thuốc thần tiên nào có thể trị được bệnh hối hận.

Hạ Giai Ngôn rất muốn nói "Bỏ được" chắc như đinh đóng cột, đáng tiếc hai chữ này có làm thế nào cũng không thể thốt nên lời. Cô ngẩng mặt lên hít thật sâu, vất vả lắm mới đem nước mắt gần như trào ra nơi hốc mắt nuốt ngược trở về.

Không nghe được đáp án khẳng định của cô, Lục Tiệp như được kéo lên từ bờ vực, tâm trạng mới ổn định hơn một chút. Anh nắm thật chặt cánh tay, dán vào tai cô nói: "Giai Ngôn, chúng ta lại có một đứa con đi. Anh cam đoan, lần này tuyệt đối anh sẽ không phải làm tổn thương đến nó, lại càng sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương đến nó."

Cơ thể Hạ Giai Ngôn cứng đờ tại chỗ, hô hấp cũng vô thức ngừng lại trong nửa giây.

Giọng Lục Tiệp vô cùng quyến luyến nói: "Giống như em vừa mới nói, chúng ta sẽ tạo ra một gia đình mới, có những đứa con thuộc về chúng ta"

Hơi thở của anh phả ra khiến tai cô ngửa ngửa, Hạ Giai Ngôn hơi dịch mặt đi, thanh âm không mấy ổn định: "Anh vẫn chưa tỉnh hẳn đâu, chúng ta sẽ bàn lại sau."

Vừa dứt lời, Hạ Giai Ngôn liền gỡ tay Lục Tiệp ra. Nhưng Lục Tiệp không buông tay, đặt cằm lên đỉnh đầu cô: "Anh rất tỉnh táo, anh rất rõ mình đang nói gì. Giai Ngôn, chúng ta..."

Hạ Giai Ngôn lập tức cắt ngang lời anh: "Lục Tiệp!"

Lục Tiệp an tĩnh lại.

Trong lòng có chút bối rối, Hạ Giai Ngôn cũng trầm mặc.

Chờ trong giây lát, Lục Tiệp mới ấn đầu vai Hạ Giai Ngôn, xoay người cô lại. Anh rũ mắt nhìn cô, vô cùng nghiêm túc nói: "Em không muốn anh nói, anh sẽ không nói. Em biết anh định nói gì không dù em không cho anh cơ hội, thì cũng nên cho bản thân mình một cơ hội. Em đã không bỏ được tôi xuống, em còn canh cánh trong lòng đứa con đã mất kia, điều đó đã chứng minh em chưa tình thật sự buông anh ra. Nếu đã như thế, tại sao chúng ta không thể ở cùng nhau?"

Ánh mắt anh như một tấm lưới to lớn dày đặc, khiến Hạ Giai Ngôn cảm thấy bất cứ cảm xúc nào của bản thân cũng không tránh được ánh mắt anh: "Quá đột ngột, tôi..."

Nói đến nửa câu sau thì không thấy cô nói gì, Lục Tiệp hỏi cô: "Em thế nào?"

Hạ Giai Ngôn ngẩng đầu: "Tôi muốn về nhà, anh cho tôi chút thời gian để tôi yên tĩnh một chút được không?"

Lục Tiệp giật giật môi, cuối cùng vẫn không nói điều gì, chỉ theo lời cô đưa cô về nhà trọ.

Lái xe đỗ dưới lầu nhà trọ của cô nhưng Lục Tiệp không mở khóa cửa ra ngay. Hạ Giai Ngôn nhìn ra được anh còn có điều muốn nói, vì thể ngồi bên ghế lái phụ lẳng lặng chờ đợi.

"Thứ tư tuần sau anh đi, đại khái chừng mười ngày sau sẽ về nước, đến lúc đó em sẽ nói đáp án cho anh được chứ?" Lục Tiệp quay đầu, cố gắng hết sức đè nén cảm xúc hỗn loạn trong lòng. "Cho dù đáp án vẫn là từ chối, thì anh vẫn hi vọng em sẽ cho tôi một đáp án chuẩn xác."

Hai hàng cây bên đường bị gió tây bắc thổi lay từ trái qua phải, mấy chiếc lá khô héo đập vào kính chắn gió, trong xe vô cùng im lặng, dường như Hạ Giai Ngôn có thể nghe thấy âm thanh va chạm của chúng. Cô vuốt ve ngón tay của mình, ban đầu là tay trái nắm tay phải, sau đó thì tay phải nắm tay trái, vẫn không lên tiếng đáp lại.

Đây là động tác nhỏ khi Hạ Giai Ngôn rối rắm. Lục Tiệp nhìn trong chốc lát, sau đó đưa tay đuổi tay phải ra, phủ lên bàn tay nửa mở của cô: "Nếu không thì như vậy đi, tôi ở lại cùng đón năm mới với ba mẹ em?"

Hạ Giai Ngôn theo phản xạ bỏ tay anh ra, gắng sức trừng mắt liếc anh một cái.

Lục Tiệp rất thích dáng vẻ nửa giận nửa dỗi của cô, lại đề nghị: "Hay em theo anh về Anh gặp ba mẹ anh nhé."

Rốt cuộc cô cũng không kim được mà mắng Lục Tiệp: "Anh phát điên gì thế hả!"

"Đúng rồi." Lục Tiệp tự chế nhạo bản thân, "Từ khi gặp lại em, anh đã luôn phát điên, còn càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Em mà còn ép anh, anh nhất định sẽ điên mất thôi."

"Là do anh tự chuốc khổ vào người." Hạ Giai Ngôn nói.

Lục Tiệp thở dài, anh nhấn nút mở khóa, sau đó nói với cô: "Lên nhà đi, lúc anh không có ở đây, phải tự chăm sóc bản thân cho tốt."

Tâm trạng bị Lục Tiệp khuấy cho rối bời, qua mấy ngày sau Hạ Giai Ngôn mới từ cảm thấy khá hơn.

Tết âm lịch đang đến gần, Hạ Giai Ngôn bắt đầu nghỉ ngơi, cô thu dọn chút đồ về nhà đón năm mới. Hạ Giai Mặc đến nhà trọ đón cô, trên đường về nhà, anh nhìn Hạ Giai Ngôn nói: "Dì Hoàng dưới lầu nói mấy ngày trước thấy em cùng một người đàn ông với một đứa bé ở viện hải dương học."

Hạ Giai Ngôn lập tức hỏi: "Ba mẹ có biết không?"

"Biết" Hạ Giai Mặc trả lời, "Là mẹ trước mặt ba nói cho anh biết. Bọn họ biết em cuối năm công việc bận rộn, thế nên mới không hỏi em."

"Bố mẹ phản ứng thế nào ạ?" Hạ Giai Ngôn hỏi tiếp.

"Anh không thấy gì cả." Hạ Giai Mặc nhắc nhở cô, "Nhưng mà chắc chắn sẽ không vui về đâu, em chú ý một chút đi."

Trong lúc vắt óc suy nghĩ đối sách, thì Hạ Giai Ngôn lại nghe thấy anh hỏi: "Có phải là Lục Tiệp không?"

Cô không nói gì, Hạ Giai Mặc xem như cô đã thừa nhận. Anh có chút đau đầu: "Em gái, rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì thế?"

Hạ Giai Ngôn cũng rất hoang mang, nhìn phong cảnh bên ngoài ô kính xe càng lúc càng quen thuộc, cô đột nhiên nói với Hạ Giai Mặc: "Em muốn kết hôn với Lục Tiệp."

Hạ Giai Mặc không biết nên thờ dài, hay nên thờ phào một hơi. Một lát sau anh mới nói: "Nếu em chắc chắn sau này sẽ không hối hận thì cưới đi, bất kể em quyết định làm gì, anh cũng sẽ giúp em."

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Đêm đó, Hạ Giai Ngôn lòng đầy thấp thỏm về nhà. Cô vừa bước vào cửa, Đào An Nghi khoát tạp dề từ trong bếp đi ra: "Về sớm như vậy à? Mẹ còn định đợi đến sáu giờ rưỡi mới nấu cơm."

"Anh đến đón con, nên mới về sớm ạ." Hạ Giai Ngôn nhìn quanh phòng khách một vòng, không thấy hình bóng của bố mình đâu, vì thế hỏi: "Bố đâu rồi ạ?"

"Ông ấy xuống dưới lầu chơi cờ, chắc cũng gần về nhà rồi." Trong bếp đồ ăn vẫn đang nấu dở, Đào An Nghi nói xong liền vội vàng trở về phòng bếp.

Sau khi mang đồ đạc về phòng, Hạ Giai Ngôn đến phòng bếp phụ giúp. Kỳ thật đa số công việc đều đã làm gần xong, cô chỉ có thể làm chút việc nhỏ như bày thức ăn ra đĩa, vừa xử lý xong món cuối cùng thì Hạ Nguyên trở về.

Đào An Nghi nở nụ cười: "Chắc chắc ba con có giận ra đa, mỗi ngày vào lúc ăn cơm đều có thể về nhà đúng giờ."

Hạ Giai Ngôn cũng cười nói: "Mẹ với ba đã ở với nhau hơn nửa đời người rồi, mẹ nấu cơm tốn bao nhiêu thời gian, làm sao ba có thể không biết chứ."

Lúc ăn cơm, Hạ Nguyên hỏi một chút về tình hình công việc của Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn bẩm báo chi tiết, đồng thời cũng có chút căng thẳng, cô có cảm giác, cảm thấy bố mình hỏi về tình hình công việc chỉ là khởi đầu, mục đích thật sự của ông có lẽ chính là muốn hỏi rõ ràng chuyện đi Hoàng dưới lầu kể lại.

Hạ Giai Ngôn kinh hồn bạt vía cả buổi tối, nhưng bố mẹ thủy chung không hề đề cập đến sự kiện kia. Cho đến khi nằm trên giường, mở to mắt ngân người thì cô mới phát hiện có lẽ bản thân suy nghĩ nhiều rồi. Có lẽ bố mẹ không hề đem chuyện này để trong lòng, bọn họ lại không rõ lắm tình hình hiện tại của cô và Lục Tiệp, nhiều nhất cũng chỉ biết cô làm quen người mới nhưng vẫn chưa nói rõ với bọn họ.

Năm mới đến, phố xá và các cửa hàng đều giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều mang không khí vui vẻ. Hai người lớn nhà họ Hạ ngày ngày đều ra khỏi nhà mua sắm đồ dùng chuẩn bị năm mới, họ không muốn Hạ Giai Ngôn suốt này chết dí ở nhà không lên mạng thì lại ngủ, vì thế lôi cô theo ra khỏi nhà.

Mặc dù ba mẹ đều đã có tuổi, nhưng Hạ Giai Ngôn lại cảm thấy tinh lực của bản thân vẫn không dư thừa bằng hai ông bà cụ. Cô cùng ba mẹ đi dạo hết cả buổi sáng, vốn tưởng rằng hoàn thành xong nhiệm vụ trở về nhà, nhưng không ngờ bọn họ lại đến một nhà hàng nhỏ gần đó dùng cơm trưa, sau đó lại đến chợ văn hóa chọn câu đối.

Hạ Nguyên đối với tranh chữ rất nghiên cứu, ông dẫn vợ và con gái, đi từ gian hàng đầu tiên đến gian hàng cuối cùng, cẩn thận so sánh các câu đối viết tay, cuối cùng mới chọn được bút tích của một ông đồ râu tóc bạc phơ.

Ông đồ già hỏi bọn họ: "Muốn viết nội dung gì nào?"

Đào An Nghi và Hạ Nguyên nhìn vài bức câu đối trung bộ sưu tập, chọn tới chọn lui vẫn chưa chọn được bức nào ưng ý. Hạ Giai Ngôn đề nghị: "Bức

trên cùng đi ạ, cũng được lắm."

Hai người bọn họ vẫn chưa trả lời, cụ đồ đã nói: "Khách đến viết chữ, thường trong nhà có lớn có nhỏ thì thích viết đại loại như cả nhà an khang, trong nhà có kinh doanh buôn bán thì thường thích viết tiền tài tấn tới, trong nhà có con trẻ đang đến trường thì thường thích viết học hành tiến bộ, năm nay nhà mấy người có nguyện vọng gì cho năm mới?"

Hạ Nguyên tiếp tục nhìn bộ sưu tập câu đối, thì Đào An Nghi đã nói: "Cháu lo cho con gái, anh của nó vài năm trước đã kết hôn còn có con trai, còn nó thì, đến bây giờ vẫn chưa chịu nói chuyện yêu đương. Ông ơi, nếu được ông viết giúp cháu một bức có thể đưa vận đào hoa đến đi ạ?"

Hạ Giai Ngôn đứng bên cạnh nghe xong, thật sự dở khóc dở cười. Cô nói với Đào An Nghi nói: "Mẹ, mẹ đừng làm rộn, viết câu đối kiểu này chắc chắn sẽ bị mấy bác hàng xóm chê cười."

"Con nghĩ nhà chúng ta bị chê cười còn ít sao?" Đào An Nghi tức giận nói.

Nghe vậy, cụ đồ kia nheo mắt đánh giá Hạ Giai Ngôn: "Cháu gái này đáng đáp rất được, không cần lo đâu, thật sự không cần đâu."

Đào An Nghi nói: "Đáng đáp đẹp thì có lợi ích gì, hai năm nữa sẽ không thế nữa."

Hạ Giai Ngôn giả vờ như không nghe thấy gì hết, may mắn bố già nhà mình rút cuộc cũng chọn xong một bức câu đối vừa giản dị vừa vui vẻ, mới kết thúc cuộc nói chuyện khiến mình đến tốt cùng không biết phải làm sao này.

Cho đến gần tối, cả nhà bọn họ mới xách túi lớn túi nhỏ về nhà. Hạ Giai Ngôn phụ trách lái xe, Đào An Nghi và Hạ Nguyên cùng ngồi ở băng ghế sau, hết sức phấn khởi bàn kế hoạch ngày mai sẽ đi đâu mua thêm quần áo mới.

Lúc vào thang máy, bọn họ cư nhiên đụng phải dì Hoàng dưới lầu. Xa xa nhìn thấy bà, Hạ Giai Ngôn liền dâng lên dự cảm xấu.

Bà dì Hoàng này là một người nhiều chuyện khiến cho tiểu khu của bọn họ phiền chán, bà đã về hưu nhiều năm, thường ngày không có việc gì làm, thích nhất là đi nghe ngóng tin vớt vát và bàn tán thị phi. Hạ Giai Ngôn chỉ muốn tránh bà ta càng xa càng tốt, nhưng đúng là oan gia ngõ hẹp.

Dì Hoàng đang đứng chung với một đám người đợi thang máy vừa nhìn thấy Hạ Giai Ngôn, ánh mắt lập tức sáng lên. Bà bước nhanh về phía trước, thân quen chào hỏi cả nhà họ Hạ: "Mua nhiều thứ như vậy, đều là đồ chuẩn bị tết sao?"

Đào An Nghi "Ừ" một tiếng, hỏi tiếp: "Nhà bà chắc cũng mua thế này chứ?"

"Nhà tôi à, con tôi với con dâu đều tiêu tiền như nước, không phải cũng chỉ là tết thôi sao? Chúng nó liền gồng sức mua cho tôi thật nhiều đồ, đồ ăn dự trữ xếp chồng chồng đầy phòng." Dì Hoàng ra vẻ kiêu ngạo, sau đó lại chuyển đề tài, "Giai Ngôn, cháu hẳn cũng nên về nhà thăm bố mẹ nhiều hơn, sau này lập gia đình phải giúp chồng dạy con, sẽ không có nhiều thời gian rảnh rỗi như bây giờ. Bác nhớ lần trước thấy một cô gái ở viện hải dương học, rất giống cháu, nhưng cô gái ấy lại đi cùng một người đàn ông còn dẫn theo một đứa nhỏ, bác lại không dám khẳng định, người đó rốt cuộc có phải cháu hay không?"

Một người con gái chưa từng cưới hỏi, đi cùng một người đàn ông không phải là chuyện to tát gì, nhưng lại dẫn theo một đứa bé bên cạnh lại khiến người khác phải tò mò, ở đây lại có hai ba người không mấy thân thuộc, dường như bọn họ cũng có ý nghe ngóng.

Hạ Giai Ngôn bình tĩnh đáp: "Bác không nhìn lầm ạ, người đó là con."

Dì Hoàng thay đổi vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: "Hóa ra thật sự là cháu, vậy đứa bé kia là ai thế? Nhìn trông không giống Thông Thông."

Hạ Giai Ngôn đành phải giải thích: "Nó là con trai của cấp trên cháu ạ."

Mối quan hệ nhiều dư vị sâu xa.

Thang máy vừa dừng lại, bọn họ đều không nói tiếp nữa, một đám người đều kéo vào trong thang máy.

Sau khi về nhà, Đào An Nghi liền vào bếp nấu cơm, Hạ Giai Ngôn vốn định vào theo, nhưng Hạ Nguyên lại gọi cô lại: "Giai Ngôn, con qua đây."

Hạ Giai Ngôn ngồi xuống sofa, chờ bố lên tiếng.

Hạ Nguyên nghiêm túc nhìn con gái, ông kiểm chế tức giận hỏi: "Sao con lại có quan hệ với con trai của cấp trên hả?"

Không khí trong phòng khách hơi xuống thấp, Hạ Giai Ngôn cố gắng cười trừ: "Đứa bé ấy không có người trông giữ, cho nên cấp trên của con mới nhờ con trông chừng nó nửa ngày."

Cô đang sắp xếp lại dòng suy nghĩ, vừa định kể lại sự tình hôm ấy cho bố mình nghe, không ngờ ông ấy xóa sạch lời mình: "Con dùng thân phận gì để trông chừng đứa bé nhà người ta hả? Người khác không biết, còn tưởng rằng con..."

Loại tội danh này thật sự không nhẹ, Hạ Giai Ngôn hơi sốt ruột: "Ba không cần phải nhạy cảm thế đâu ạ. Người ngoài không biết con là người thế nào thì thôi, chẳng lẽ ba vẫn không biết sao ạ?"

Hàng rìa mép trên môi cau lại, Hạ Nguyên lớn tiếng nói: "Là tôi rất hiểu chị! Chị cần có liên quan đến đứa bé, có chuyện gì mà chị không làm được? Hôm nay giúp trông chừng nó, không chừng ngày nào đó sẽ chăm sóc luôn cả ba của đứa nhỏ đấy! Chị có nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Li không, trong lòng bà ta nghĩ cái gì chị còn không rõ sao? Giai Ngôn, con gái trong thời kì xuân sắc rất dễ chịu thiệt thòi, hơi vô ý một chút sẽ hỏng cả danh dự, rồi về sau làm sao có thể lập gia đình được nữa?"

Hạ Giai Ngôn tức đến run người, mặc dù thế, cô vẫn giữ vững cảm xúc giải thích với bố mình: "Ngày đó đi cùng con đến viện hải dương không phải là cấp trên của con..."

Cái tên Lục Tiệp đã ló lên bên môi, Hạ Giai Ngôn còn đang suy nghĩ phải dùng phương thức biểu đạt thế nào để có thể khiến bố mình dễ tiếp nhận. Chỉ là, cô còn chưa kịp mở miệng, Hạ Nguyên đã nói: "Tôi mặc kệ người đàn ông kia có phải cấp trên của chị hay không, sau này chị có kết giao bạn trai, trước tiên hãy đem anh ta về nhà, nếu tôi cảm thấy không thành vấn đề, hai người có thể phát triển thêm."

"Từ khi nào ba trở nên ngang ngược như vậy chứ!" Hạ Giai Ngôn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hạ Nguyên muốn nén giận nhưng không nén được, ông nói: "Ánh mắt nhìn đàn ông của chị quá kém, cái thằng Lục Tiệp lần trước khiến chị thật thâm hại! Nó là cái loại công tử nhà giàu, không lo học hành cho tốt, cả ngày chỉ lo yêu đương, còn khiến chị..."

"Bố!" Hạ Giai Ngôn cắn lời không cho ông nói tiếp.

Nhận thấy sắc mặt của con gái không được tốt cho lắm, Hạ Nguyên mới đem lời định nói nuốt trở về, ông đưa tay phải lên chống trán của mình, nặng nề thở dài: "Nếu nó thật sự thương con sẽ không đối xử với con như vậy, lại càng sẽ không để con mang lỗi lầm như vậy. Quá trình giải phẫu cũng may không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu con có việc gì, con nói bố với mẹ con phải làm sao bây giờ? Nếu con biết cảm giác đau lòng vì con cái như thế nào, thì con sẽ hiểu rõ được cảm giác của bố với mẹ con khi ấy. Sau đó cũng may không có ai biết, nếu không cả cuộc đời của con đều có thể bị người ta nói ra nói vào, làm sao có thể ngẩng đầu làm người! Tóm lại, con ở cùng với ai đều được, nhưng không thể ở cùng cái loại công tử, nhất là cái thằng Lục Tiệp ấy. Nếu con nhất định phải cùng cái loại người này ở cùng một chỗ, bố thà rằng con cứ ở như vậy cả đời."

Đêm đó Hạ Giai Ngôn vào phòng sớm trong lúc đang nghỉ ngơi, cô vừa tắm xong, thì Đào An Nghi vừa đến gõ cửa. Cô mở cửa phòng ra, Đào An Nghi nói: "Mẹ mình hai quả trứng cho con nhé, mẹ thấy con không hề động đũa tối."

Hạ Giai Ngôn nghiêng người nhường đường cho mẹ mình vào phòng: "Không cần đâu ạ, con thật sự không đói bụng."

Đào An Nghi thuận tay đóng cửa phòng lại, ngồi bên mép giường, sau đó ý bảo con gái ngồi xuống: "Đêm nay con bị mắng quá mức, nên bức bối sao?"

"Không ạ, bố nói rất có lý ạ." Hạ Giai Ngôn cúi đầu, lời nói yếu xìu.

Trầm mặt một chút, Đào An Nghi nói: "Bố con tức giận như thế, không phải vì con làm mất mặt ông ấy, mà bởi vì ông ấy lo con sẽ chịu thiệt thòi một lần nữa. Thời gian trước bố mẹ biết chuyện này, lúc ấy ba con nói chị Hoàng nhìn lầm rồi, nhưng bản thân mẹ lại cảm thấy người nọ chính là con. Nếu mẹ đoán không sai, ngày đó người đi cùng con đến viện hải dương là Lục Tiệp."

Hạ Giai Ngôn gật đầu thừa nhận, cô cảm thấy hoang mang, nghiêng đầu tựa lên vai mẹ mình, cô thì thào: "Mẹ ơi, con nên làm thế nào bây giờ?"

Đào An Nghi nhìn cô với ánh mắt đầy phức tạp, cuối cùng chỉ nói: "Tự giải quyết cho tốt đi."

Thế nào là tự giải quyết cho tốt, Hạ Giai Ngôn không rõ lắm. Quả thật bố có hơi nặng lời, nhưng cô cảm thấy bản thân không nên cãi lại ông, lại càng không được hận thù ông. Nuôi con trăm tuổi, thì lo đến chín mươi chín năm, bố mẹ dụng tâm lương khổ, Hạ Giai Ngôn làm sao có thể không hiểu. Hiện giờ cô chỉ có thể chính là tìm biện pháp đẹp cả đôi đường, vừa có thể để bố mẹ vui lòng, lại vừa có thể bảo vệ được hạnh phúc của chính mình.

Đêm giao thừa, thành phố Đường Hải có diễn ra tiết mục bắn pháo hoa, Hạ Giai Mặc dẫn theo vợ và con trai về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, sau khi ăn xong cùng nhau lên tầng thượng xem pháo hoa.

Theo từng tiếng bùm bụp, là từng tràng pháo hoa đỏ tím nở rộ dưới bầu trời đêm, khiến gần nửa bầu trời được chiếu sáng. Vào lúc đó Lục Tiệp cũng vừa gọi về từ nước ngoài, Hạ Giai Ngôn đưa mắt nhìn màn hình di động, sau đó bước đến bên tường căn gió nghe máy. Cô nghe không rõ lắm, a lô vài lần mới nghe thấy giọng của Lục Tiệp:

"Em đang ở đâu?"

"Chắc là rất náo nhiệt nhỉ?" Lục Tiệp hỏi.

Bên cạnh là âm thanh khung cảnh thật sự rất tung bừng nhộn nhịp, Hạ Giai Ngôn nói cho anh biết: "Hết sức náo nhiệt."

Lục Tiệp đứng ngoài ban công, cúi đầu có thể nhìn thấy những chiếc đèn lồng đỏ thắm được treo trong sân. Dường như từng góc trong phòng đều được trang trí bằng những đồ vật màu đỏ rực. Những đồ vật này đều là do mẹ anh tự mình trang trí từ mấy ngày trước cho con trai. Mấy năm nay bọn họ đều không có thời gian trở về Trung Quốc đón năm mới, mỗi lần gặp dịp này, khó tránh khỏi sẽ hết sức nhớ nhung về cố hương: "Tư dung tôi rất muốn trở về."

Lại một tràng pháo nổ tung, Hạ Giai Ngôn không nghe rõ lắm lời anh vừa nói, lớn tiếng hỏi lại: "Anh vừa nói gì thế?"

Lục Tiệp dựa vào lan can ngoài ban công, dừng khoảng ba giây, anh đáp: "Tôi nói tôi rất nhớ em."

Lời anh vừa nói không chỉ lọt vào tai Hạ Giai Ngôn, mà còn theo dòng chảy của mạch máu, dường như len lỏi vào tim cô, điều này làm cho sợi dây nào đó trong trái tim cô rung động

Đợi vài giây, Lục Tiệp không nghe thấy tiếng cô trả lời, vì thế liền hỏi: "Còn em thì sao? Có nhớ tôi không?"

Hạ Giai Ngôn vẫn không trả lời.

Lục Tiệp cười nhẹ, trong giọng nói chất chứa sự vui mừng không giấu được: "Tôi đã biết đáp án của em."

Giữa đêm đông giá rét, nhưng Hạ Giai Ngôn lại chợt thấy hai má bóng bừng lên, cô cố gắng bình tĩnh chuyển đề tài: "Đêm nay anh định đón năm mới với ba mẹ anh thế nào?"

"Đi đâu ăn mừng cũng không thể hoành tráng giống như di Tiết trong Hồng Lâu Mộng ở trong nước được." Lục Tiệp trả lời, "Qua mừng ba tết, tôi sẽ trở về, xem một chút có thể cảm nhận không khí chúc mừng còn dư lại hay không?"

Hạ Giai Ngôn lại không nói gì, cô vẫn chưa quên, ngày đó dưới lầu phòng trọ của mình Lục Tiệp đã nói điều gì. mấy ngày qua, cô đều suy đi nghĩ lại vấn đề này, giữ hay buông, tiến hay lùi, đối với bản thân đều khó có thể lựa chọn. Chỉ là, dù lựa chọn khó khăn, nhưng cô cũng không thể trì trệ không quyết định, lãng phí thời gian và tình cảm của hai bên.

Thật ra, Lục Tiệp nói đúng, chỉ cần cô vẫn không buông được cái phôi thai bé bỏng kia, thì sẽ không thể buông anh xuống được. Anh đã khắc sâu vào sinh mệnh của cô, cô đã thử quên, thử trừ bỏ, nhưng lại không thành công. Một khi đã như vậy, sao cô không đổi một cách khác, dùng cảm gát bỏ sự đau khổ, một lần nữa đón nhận tình cảm kia.

Trầm mặc một lúc, Lục Tiệp lại gọi tên cô, cô khôi phục ý thức, lên tiếng trả lời: "Tôi biết rồi."

Lục Tiệp trầm ngâm một chút, nói: "Gần đây ba mẹ em có phải đi xa không? Nếu không ngoài lời nói, tôi định tìm khoảng thời gian nào đó đến thăm hỏi bọn họ. Em không cần lo lắng, tôi chỉ cảm thấy đã lâu không liên lạc với bọn họ, muốn theo chân bọn họ gặp mặt mà thôi."

Hạ Giai Ngôn suy nghĩ một chút: "Anh cứ tự nhiên đi, nhưng mà chắc bọn họ không thể nào chào đón anh đâu."

"Điều đó là chuyện nằm trong dự đoán của tôi." Lục Tiệp nói.

Chiếc di động bị Hạ Giai Ngôn siết chặt, bọn họ nói chuyện chưa bao lâu đã bắt đầu nóng lên. Cô đổi điện thoại qua tay kia, nói tiếp: "Bọn họ có chút ý kiến về dòng dõi, nên khi anh đến chỉ cần mang một ít hoa quả tượng trưng là được rồi, trăm ngàn lần đừng tốn kém."

"Được." bên kia lại truyền đến một tràng tiếng hoan hô, Lục Tiệp nói với cô: "Tôi không còn chuyện gì nữa, em trở lại với người nhà đi."

Hạ Giai Ngôn "Ừ" một tiếng, trước khi kết thúc cuộc gọi, cô dịu dàng nói: "Năm mới hạnh phúc nhé."

Lục Tiệp cảm thấy trái tim ấm áp, cho đến khi loa nghe truyền đến dòng âm thanh chấm dứt cuộc gọi, anh mới thì thào tự nói: "Năm mới hạnh phúc."

Thừa dịp nghỉ lễ năm mới, không ít bạn bè thân thích bình thường không gặp sẽ đến nhà thăm hỏi. Năm nay đến nhà họ Hạ chúc tết phần lớn là họ hàng thân và công nhân của hai vợ chồng ông bà Hạ. Hạ Nguyên và Đào An Nghi từng làm tại một công xưởng có quy mô ở trong tỉnh, Hạ Nguyên là chủ nhiệm phân xưởng, còn Đào An Nghi lại là một kế toán. Sau này ông chủ nhà xưởng thay đổi chiến lược phát triển, nên nhà xưởng liền đổi qua loại hình kiểu xí nghiệp mới, cũng dời đến đường Hải Thị tiếp tục phát triển. Đào An Nghi đã sớm muốn về hưu, chia tay mấy công công nhân già vừa vui mừng lại vừa xúc động.

Vì để đón tiếp bạn bè thân thích, liên tục vài ngày bọn họ đều dùng cơm bên ngoài nhà hàng. Ngoại trừ thịt cá, trên bàn cơm đương nhiên không thể thiếu rượu trắng, mọi người khó có dịp gặp nhau, Hạ Nguyên uống rất nhiều rượu so với bình thường, tóm lại có ai đến mời rượu, ông đều không từ chối ai cả. Ai cũng không nghĩ đến, rượu này uống vào sẽ xảy ra chuyện.

Đêm đó cùng với vài công nhân lão làng ăn cơm, Hạ Nguyên uống say, về nhà khi mặt đã đỏ tận mang tai, ngay cả bước đi cũng không vững. Đào An Nghi cố hết sức giúp ông, thấp giọng mắng: "Cái ông Hạ Nguyên sâu rượu này, lần sau còn uống say như vậy, tôi sẽ không để ông bước nào cửa luôn."

Hạ Giai Ngôn không quen với công nhân của ba mẹ, thế nên đêm nay không theo bọn họ ra ngoài ăn cơm, chỉ hẹn Chu Đình đến rạp phim xem phim dịp tết. Vừa về nhà tắm rửa xong thì nghe thấy giọng nói của bố mẹ, cô ra khỏi phòng, thấy dáng vẻ của bố mình không nhìn được nhủ mảy: "Cũng không phải đi xã giao, sao bố lại uống nhiều thế ạ?"

Đào An Nghi tức giận đáp: "Ông ấy vui mừng. Mẹ đã bảo ông ấy đừng uống, mà ông ấy không nghe."

Hai mẹ con bọn họ phải dùng sức rất nhiều mới đưa được Hạ Nguyên trở về phòng ngủ, vừa nằm xuống giường không lâu, ông đã bắt đầu ngáy to.

Hạ Giai Ngôn vẫn chưa chịu rời đi, Đào An Nghi liền nói: "Không có gì đâu, ba con ngủ một giấc sẽ tỉnh rượu thôi, con nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng mai bác và dượng con sẽ đến chúc tết đấy."

Sau khi con gái trở về phòng, Đào An Nghi vắt khăn giúp ông lau người, sau đó lên để ông ngủ yên. Vào lúc chập chờn đi vào giấc ngủ, người bên cạnh bắt đầu cử động, bà bật ngọn đèn đầu giường lên: "Ông Hạ?"

Hành động có chút chậm chạp, ông một bên lần mò mang dép lê, một bên lên tiếng trả lời không rõ ràng lắm: "Tôi đi uống nước."

Con buồn ngủ kéo đến, Đào An Nghi tùy ý lên tiếng trả lời rồi lại nhắm mắt lại. Bà vẫn chưa chìm vào giấc ngủ, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng vang khác thường, mặc dù tiếng vang đó không lớn lắm, nhưng giữa đêm đen tĩnh mịch thì có vẻ rất rõ ràng. Bà có chút lo lắng, tiện tay lấy chiếc áo khoác choàng vào liền bước nhanh ra ngoài. Sau khi mở cửa phòng ra, Đào An Nghi đã thấy con gái ngoài hành lang, hẳn là con gái cũng nghe thấy tiếng động giống như mình, cho nên mới ra xem đã xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy âm thanh cánh cửa mở ra, Hạ Giai Ngôn cũng không quay đầu lại, bởi vì cô vừa nhìn thấy Hạ Nguyên đang nằm trên lối nhỏ vào nhà bếp. Cô chạy nhanh đến nâng nửa người bố mình lên, lo lắng hỏi: "Bố, bố không khỏe ở đâu thế ạ?"

Đào An Nghi chạy nhanh đến giúp đỡ, muốn đỡ Hạ Nguyên đến sofa. Thế nhưng cả người Hạ Nguyên như nhũn ra, hai chân không có sức lực, bọn họ chỉ có thể kéo ông đến đó,

Hạ Nguyên khó khăn nói: "Tôi không đứng vào đâu cả, đột nhiên lại ngã sấp xuống. Bây giờ mấy ngón tay có chút tê dại."

Bọn họ đều biết Hạ Nguyên có bệnh cao huyết áp, vẫn nhờ thuốc để khống chế. Hạ Giai Ngôn sợ bố mình bị xuất huyết não, cô không dám di chuyển, vội vàng kêu xe cấp cứu đưa ông đến bệnh viện gần đây.

Hạ Nguyên rất nhanh bị đẩy vào phòng cấp cứu. Trong lòng Hạ Giai Ngôn vừa sợ lại vừa hoảng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cố gắng trấn an nỗi sợ hãi của mẹ cũng như của chính mình. Có ý tá cảm hóa đơn đến yêu cầu bọn họ nộp viện phí, Hạ Giai Ngôn liền cầm lấy biên lai, sau đó nói với mẹ mình: "Mẹ ở đây đi, con sẽ sớm quay lại."

Trong bệnh viện lo lắng hơn nửa đêm, bác sĩ điều trị trực đêm mới cầm phim CT đưa bọn họ vào văn phòng. Bác sĩ còn chưa lên tiếng, Nghi chạy nhanh đến giúp đỡ, muốn đỡ Hạ Nguyên đến sofa. Thế nhưng cả người Đào An Nghi đã gấp gáp hỏi: "Tình hình người bệnh thế nào ạ?"

Đưa phim chụp CT đặt lên trên hộp đèn, vị bác sĩ trung niên kia mới nói cụ thể tình hình cho bọn họ. Hạ Nguyên vô cùng may mắn, đã không xuất hiện tình trạng xuất huyết não, mà chỉ vì té ngã làm não bộ bị thiếu máu, khiến cho hoạt động thần kinh không nhạy. Bác sĩ nhìn hai mẹ con bọn họ cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, lập tức bổ sung: "Không rõ nguyên nhân té ngã và tay chân tê liệt là triệu chứng báo trước của đột quỵ, nên hai người trăm ngàn lần không được xem thường. Tôi sẽ sắp xếp để bệnh nhân nằm viện quan sát vài ngày, sau khi ra viện cũng phải tiến hành điều trị, chú ý chế độ dinh dưỡng và nghỉ ngơi là rất quan trọng, nhất là người bệnh cao huyết áp, không thích hợp ăn thức ăn béo ngậy và uống rượu, cũng không thích hợp có xúc động mạnh."

Hai người đều khúm núm lên tiếng đáp lời, sau khi cùng bác sĩ nói chuyện xong mới rời khỏi văn phòng. Sắc trời dần sáng lên, Hạ Giai Ngôn mới đưa mắt nhìn đồng hồ, hóa ra đã gần sáu giờ sáng.

Bởi vì giường bệnh thiếu hụt, nên Hạ Nguyên chỉ có thể tạm thời nằm trên giường lưu động ở hành lang. Hạ Giai Ngôn thấy ba mình bình yên nằm trên giường bệnh, cô nói khẽ với Đào An Nghi: "Mẹ, con về về thu xếp chút đồ vật hàng ngày cho bố, và mang bữa sáng đến cho hai người. Mẹ muốn ăn gì ạ?"

"Mẹ không muốn ăn, ăn chút đồ nhẹ là được." Đào An Nghi nói. Hạ Nguyên đang truyền nước biển, thần sắc của ông tuy rất bình thường, nhưng bà vẫn có chút lo lắng như cũ. Bà vô cùng hối hận, tối hôm qua sống chết cũng không nên để cho ông uống rượu.

Hạ Giai Ngôn vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi mới bước đến thang máy. Hạ Giai Mặc dẫn vợ con về nhà mẹ đẻ chúc tết, định sáng mai sẽ quay về thành phố Đường Hải. Cô nhắc cho Hạ Giai Mặc một tin nhắn, kể rõ tình hình của bố cho anh biết. Đang lúc đợi thang máy đến, thì anh gọi lại. Trong thang máy tín hiệu không tốt, cô dứt khoát đi thang bộ xuống bốn tầng.

Cẩn thận hỏi rõ tình hình của bố mình xong, Hạ Giai Mặc nói: "Đợi anh thăm hỏi xong, chắc buổi chiều có thể trở về rồi."

Tại những bậc thang ở lầu hai, có một bác sĩ đang mặc áo blue trắng đứng đưa lưng về phía dãy bậc thang, một tay anh ta đang để trên khung cửa sổ, tay còn lại hơi cong cong, co lại, thoát nhìn như đang hút thuốc. Hạ Giai Ngôn cũng không để ý bóng dáng của người đó, chỉ dặn dò Hạ Giai Mặc: "Anh đừng lo lắng, ở đây có em trông rồi, lái xe phải."

Hạ Giai Ngôn còn đang định nói tiếp, nhưng vì cái quay đầu đột ngột của bác sĩ kia mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Chảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Chương 34

Roi vào tầm mắt là một gương mặt không xa lạ cho lắm, suy nghĩ lướt nhanh vài vòng, Hạ Giai Ngôn mới nhớ ra tên anh. Cô một lần nữa dặn dò Hạ Giai

Mặc chú ý lái xe an toàn, sau đó thì cúp máy.

Tối qua trực ban nên Cao Lập Hàm suốt một đêm không ngủ, sau khi giao ban xong liền trốn đến đây hút thuốc để xua tan cơn buồn ngủ. Đoạn cầu thang này không nhiều người qua lại cho lắm, anh có thể tĩnh tâm nghe rõ giọng nữ đang từ xa truyền đến. Lúc đầu anh không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng càng về sau lại càng cảm thấy quen thuộc, cho nên quay đầu lại xem thử.

Mặc dù hai người chỉ cùng ăn với nhau một bữa cơm, nhưng cả hai vẫn còn nhớ rõ nhau, hiển nhiên anh không hề nghĩ rằng sẽ gặp Hạ Giai Ngôn ở đây, thế nên trên mặt anh có vài phần ngạc nhiên, Cao Lập Hàm liền chủ động chào hỏi với cô: Đã lâu không gặp.

Lúc này Hạ Giai Ngôn mới nhớ Cao Lập Hàm làm việc tại bệnh viện này, cô gật đầu với anh: Chào bác sĩ Cao.

Vừa rồi tuy Cao Lập Hàm không cố ý nghe lén, nhưng vài lời Hạ Giai Ngôn đã nói đều rơi vào tai anh. Anh hỏi rõ tình huống của bố cô, Hạ Giai Ngôn thuật lại lời nói của bác sĩ phụ trách chuẩn bệnh, cuối cùng còn hỏi: Với tình trạng hiện giờ của bố tôi, thì tỉ lệ đột quỵ rất cao à?

Cao Lập Hàm nói: Bệnh nhân có nguy cơ xuất hiện tình huống gì, chúng tôi đều sẽ nói rõ với người nhà. Đột quỵ thuộc loại tình huống có vẻ nghiêm trọng, tuy rằng không nhất định sẽ xảy ra, nhưng nhà em cần phải chú ý đề phòng.

Hạ Giai Ngôn nhớ đến nhiều năm trước đây, trước khi cô phải làm phẫu thuật, bác sĩ cũng giải thích rõ với mình trước một lần. Đến nay cô vẫn chưa quên được, bác sĩ liệt kê ra những trường hợp ngoài ý muốn có thể xảy ra sau khi phẫu thuật, cô bị dọa không nhẹ, một dạo còn cho rằng mình không thể rời khỏi bàn phẫu thuật. Ngã bệnh mặc dù đáng sợ, nhưng đồng thời chịu áp lực về tâm lý lại càng đáng sợ hơn, năm nay cô không cầu mong điều gì, chỉ mong bạn bè người thân đều khỏe mạnh.

Bất kì ai cũng đều không muốn vui vẻ đón năm mới lại vào viện, Cao Lập Hàm an ủi cô vài câu, sau đó nói: Nếu gặp phải vấn đề gì khó khăn, có thể đến tìm tôi.

Cao Lập Hàm nhìn cô rời đi, cho đến khi bóng dáng cô hoàn toàn biến mất tại chỗ rẽ cầu thang, anh mới thu hồi tầm mắt, rút mạnh điều thuốc.

Khi Hạ Giai Ngôn mang bữa sáng và đồ dùng hằng ngày trở lại phòng bệnh, Hạ Nguyên vừa tỉnh lại không lâu. Đào An Nghi đang chỉnh giường cao lên, quay đầu lại thấy con gái, bà nói: Bố con tỉnh rồi, vừa rồi bác sĩ đã đến đây, ông ấy nói huyết áp của bố con đã trở lại bình thường.

Hạ Giai Ngôn vừa đem cháo và bánh bao đặt lên mặt bàn, vừa hỏi Hạ Nguyên: Tay chân của bố còn tê không ạ?

Không còn. Hạ Nguyên lắc lư bình truyền dịch bên tay phải Mẹ của con cũng thật lạ, không phải bố chỉ ngã một cú thôi sao? Thế mà cả buổi sáng cứ mảy ử mặt ê, con nói với mẹ con đi.

Đào An Nghi cầm bánh bao đưa cho ông, mặt vẫn lạnh băng: Ông ngã một cái nên cái gì cũng không biết, tất nhiên là thoải mái nói ra được những lời như thế. Tôi đã bảo với ông kiêng rượu bao nhiêu lần rồi, nhưng ông vẫn không nghe, bây giờ thì chỉ có thể nằm trên giường bệnh rồi.

Hạ Nguyên biết mình đuối lý, mặc cho Đào An Nghi nói điều gì cũng không phản bác. Hạ Giai Nam đã quen nhìn bố mẹ cãi nhau như thế này, cô ngồi vào ghế, cứ thế ăn cháo trắng.

Hạ Giai Ngôn vẫn chưa ăn cháo xong, thì một đoàn y tá đi đến theo lời bọn họ nói thì có một phòng bệnh trống có thể vào ở. Cô có chút nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều.

Nghe nói Hạ Nguyên phải vào bệnh viện, em gái của ông và chồng bà là những người đầu tiên đến thăm hỏi. Hạ Nguyên rất ngại, ông nói: Mới đầu năm, hai người đã phải chạy đến đây thăm anh, thật sự là điềm xấu.

Có sao chứ, không có gì phải kiêng kị cả. Hạ Huệ nói. Bà biết tính nết anh trai mình, nhất định là ông không nghe lời khuyên bảo, lúc vui vẻ liền mặc sức uống rượu. Bà không nhịn được quả trách vài câu, mãi đến khi cháu gái đưa đến một cốc trà nóng, bà mới dỗi mục tiêu, Giai Ngôn, con phải trông chừng ba con đấy, lần sau ông ấy mà lại uống rượu, con và mẹ con cứ cọt ông ấy lại.

Mẹ con chị có thể trói được tay ông ấy là mừng lắm rồi. Đào An Nghi nói.

Hạ Giai Ngôn vỗ vỗ vai mẹ mình, sau đó quay đầu nói với cô: Lần sau nhất định con sẽ trông chừng ba con. Cô với dượng cũng phải chú ý sức khỏe.

Giữa trưa Đào An Nghi ở lại bệnh viện chăm sóc Hạ Nguyên, còn Hạ Giai Ngôn theo vợ chồng nhà cô mình đến nhà hàng cơm gần đấy. Bọn họ theo lệ hỏi cô chuyện tình cảm thế nào, cô chỉ có thể trả lời có lẽ hai ba câu, sau đó chuyển đề tài hỏi đến cháu ngoại của bọn họ.

Hạ Huệ thấy Hạ Giai Ngôn lấp liếm cho qua chuyện, bà nói: Em gái con cũng đã làm mẹ rồi đấy, sao không thấy con có một chút gấp gáp gì thế?

Con gấp mà nhưng gấp cũng vô dụng, ông trời không chịu cho con gặp được một người đàn ông tốt. Hạ Giai Ngôn cười chớp mắt nói.

Nhìn bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của Hạ Giai Ngôn, hai vị trưởng bối đều cảm thấy bất lực với cô.

Vẫn còn định đến nhà thông gia chúc tết nên hai vợ chồng nhà Hạ Huệ ăn cơm trưa xong liền nói tạm biệt với Hạ Giai Ngôn. Trước khi đi, Hạ Huệ đặc biệt dặn dò cháu gái: Con với anh con càng lớn, ba mẹ các con cũng càng già đi, ngày thường phải để tâm đến bọn họ, không được chộc hai người họ tức giận nhé.

Dal. Hạ Giai Ngón hứa hẹn, Cô và đượng cũng phải giữ gìn sức khỏe ạ.

Sau khi tiễn bọn họ, Hạ Giai Ngón dọc theo đường cũ trở về bệnh viện. Bước qua một văn phòng gần đó, qua tấm thủy tinh phản chiếu cô thấy sắc mặt mình mệt mỏi, bộ dạng tinh thần sa sút cứ như trông thấy ma vậy. Tối qua, thời điểm bố mình ngã xuống, cô vừa mới tán gẫu với vài bạn cũ xong chuẩn bị đi ngủ. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô lập tức chạy vội ra xem, kết quả phải chạy đôn chạy đáo đến giờ. Cô quyết định trở về nhà tắm rửa, sửa sang dung nhan của mình một chút, để tránh làm người qua đường sợ hãi.

Hạ Giai Ngón gọi điện thoại cho Đào An Nghi, Đào An Nghi nói: Từ tối qua đến giờ con vẫn chưa ngủ, tắm rửa xong thì ở nhà nghỉ ngơi đi, không cần đến bệnh viện đâu.

Còn mẹ thì sao?

Con không cần quan tâm mẹ, mẹ với bố con có thể ngủ chung trên giường bệnh, con có thể sao? Lại cùng con gái nói thêm hai ba câu, Đào An Nghi liền cúp máy.

Sau khi về nhà, Hạ Giai Ngón vệ sinh cá nhân từ đầu đến chân một lần, sau đó chui vào trong chăn ngủ bù. Mặc dù cơ thể của bố cô cũng không có gì lo ngại, nhưng trong lòng cô vẫn động lại một chút sợ hãi, nằm trên giường trần qua trở lại mãi nhưng không thể nào ngủ được. Đang định mở một bản nhạc nhẹ để thư giãn, cô mới phát hiện di động đã hết cạn pin nên tắt máy. Cô xuống giường cắm sạc điện thoại, vừa khởi động máy không đến nửa phút, di động liền vang lên.

Màn hình điện thoại hiển thị tên Lục Tiệp, Hạ Giai Ngón dựa theo lịch mới giờ, đại để có thể đoán được anh đã hạ cánh. Điện thoại vừa kết nối, giọng nói mang theo chút lo lắng của anh từ loa nghe truyền đến: Hạ Giai Ngón, tại sao lại tắt máy?

Hạ Giai Ngón giải thích: Di động hết pin, em vừa mới phát hiện ra.

Thật không? Lục Tiệp nghi ngờ hỏi,

Hạ Giai Ngón rõ ràng là đang nói thật, nhưng trong lòng tự dung lại chột dạ, dường như muốn mượn cớ để trốn tránh điều gì đó. Cô không muốn tiếp tục bàn luận với Lục Tiệp về vấn đề này, vì thế nói với anh: Anh về nước rồi sao?

Lục Tiệp Ủ, ngay sau đó hỏi cô: Bây giờ em đang ở đâu?

Cô thành thật trả lời: Em đang ở nhà?

Rất đúng lúc. Lục Tiệp nói, Tôi đang trên đường đến nhà em đây, còn năm phút nữa là đến. Em đợi mở cửa cho anh.

Hạ Giai Ngón vẫn chưa kịp trả lời, Lục Tiệp đã nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, cô cảm di động đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười. May thay trong nhà chỉ còn có mình cô, thế nên cô không phải băn khoăn, Lục Tiệp thích đến thì sẽ như ý anh.

Để che dấu sắc mặt tiêu tụy, Hạ Giai Ngón ngồi trước trước giương trang điểm nhẹ nhàng, đến khi định thoa một lớp son môi, thì điện thoại di động vang lên, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, tay run lên thật mạnh, môi dưới bên phải bị đậm màu hơn. Cô nắn thăm Lục Tiệp vài lần, sau đó mới nghe máy.

Tôi đến rồi. Lục Tiệp nói.

Nhanh vậy sao? Ngắm mình trong gương, Hạ Giai Ngón không tự chủ được nhú mi lại.

Giọng nói vừa nghiêm túc vừa có chút không đứng đắn của Lục Tiệp vang lên: Sao tôi dám chậm trễ được, nếu lỡ em chạy mất tôi phải làm sao bây giờ?

Không thể nói gì để chống chế nên Hạ Giai Ngón mạnh mẽ cúp điện thoại của anh. Bây giờ không thể lau đi lớp son môi, cô đành phải tô thêm một lớp, sau đó mới ra ngoài mở cửa cho Lục Tiệp.

Sau khi cửa chính mở ra, Lục Tiệp liền phát hiện Hạ Giai Ngón không giống với ngày thường. Anh cẩn thận quan sát vài lần, kim nén ý cười nói với cô: Hôm nay em rất đẹp.

Hạ Giai Ngón liếc anh một cái, sau đó nghiêng người cho anh vào nhà: Anh tùy tiện ngồi đi.

Thành phố Đường Hải trong vài năm qua đã thay đổi rất nhiều, phố xá đã tu sửa, các cửa hàng được di dời, những tòa nhà chọc trời mọc lên. Mặc dù như thế, nhưng Lục Tiệp vẫn dựa theo trí nhớ tìm đến nơi này, đến ngay cả biển số nhà cô cũng nhớ rõ như in. Anh nhìn xung quanh một vòng vẫn không nhìn thấy những người khác, anh cảm thấy kì lạ.

Hạ Giai Ngón vội vào nhà bếp pha trà cho anh, anh cũng đi theo, dựa vào thành cửa hỏi: Bố mẹ em đâu rồi?

Rót nước sôi vào ấm trà, Hạ Giai Ngón trả lời: Tối qua bố em phải nhập viện, mẹ em ở lại bệnh viện chăm ông ấy rồi.

Lục Tiệp hỏi: Sao lại thế?

Đẩy nắp ấm trà lại, Hạ Giai Ngón ngừng đầu thở hắt ra, buồn bã kể lại tình trạng sức khỏe của bố mình kể lại một lần. Vừa dứt lời, bàn tay cảm thấy ấm áp, Lục Tiệp không biết từ bao giờ đã đứng bên cạnh, nắm lấy hai tay đang lạnh dần của mình.

Đừng sợ. Anh nhẹ giọng nói.

Lúc này Hạ Giai Ngôn mới phát hiện, tay cô đang phát run. Cô không rút tay về, chút bối rối trong lòng vì được năng lượng và hơi ấm của anh truyền đến mà dần bình thản hơn. Cô ngạc nhiên nhìn Lục Tiệp, điều gì cũng không nói nên lời.

Lục Tiệp cũng không lên tiếng. Hôm nay mới hiểu ra, Hạ Giai Ngôn không hề kiên cường như trong tưởng tượng của chính mình; có lẽ từ nhiều năm trước, anh nên kiên định nắm tay cô cùng cô đối mặt với những niềm vui và nỗi buồn mà tháng năm đã ban tặng cho bọn họ. May thay ơn trời vẫn đối đãi với mình không tệ, để anh đi qua bao chặng đường uống phí cuối cùng vẫn tìm thấy cô giữa biển người mênh mông.

Chương 35

Trở lại phòng khách, Lục Tiệp hỏi: Có muốn chuyển qua bệnh viện tư nhân không, bố anh quen vài chuyên gia uy tín trong lĩnh vực này, có lẽ sẽ giúp được chút gì đó.

Không cần phải làm phiền nhiều người như vậy. Hạ Giai Ngôn nói, Hai ngày tới bố em sẽ ở lại bệnh viện để làm kiểm tra tổng quát, nếu không có gì trở ngại hẳn là có thể xuất viện.

Lục Tiệp nói muốn đến bệnh viện thăm hỏi Hạ Nguyên, Hạ Giai Ngôn liền từ chối. Bác sĩ đã nhắc nhở cô, tình hình hiện giờ của bố mình không nên chịu đã kích cảm xúc và cô cũng đã dặn dò mình, không được chọc giận ông ấy. Nếu cô mà cùng Lục Tiệp xuất hiện tại phòng bệnh, huyết áp của bố mình rất có thể sẽ lập tức tăng vèo vèo ấy chứ.

Hạ Giai Ngôn rõ ràng mạch lạc phân tích lợi hại với anh, Lục Tiệp lắng lắng nghe, trước sau không đáp lời nào. Cô quan sát biểu cảm của anh, thấp giọng hỏi: Giận sao?

Anh không. Lục Tiệp nhìn về phía cô, Mấy vấn đề này đều là lo lắng cho tôi, em đã thay tôi suy nghĩ kỹ như thế, sao tôi lại tức giận chứ.

Hạ Giai Ngôn cười tự nhiên.

Lục Tiệp còn nói: Tôi đã chuẩn bị tốt cho tám năm kháng chiến rồi, hi vọng sau khi kháng chiến thành công, em sẽ không chê tôi già.

Hạ Giai Ngôn hiểu ẩn ý trong lời anh, lại cố ý nói: Anh già thì mặc anh, đối với em chẳng ảnh hưởng gì cả.

Thấy đáng vẻ như không liên quan đến mình của cô, Lục Tiệp hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Lời nói vô trách nhiệm như thế mà em cũng nói được à?

Em nhớ rõ bản thân chưa từng biểu hiện bất cứ tín hiệu nào có thể khiến anh hiểu lầm, càng không hứa hẹn với anh điều gì. Mặt Hạ Giai Ngôn không chút thay đổi, lạnh lùng nói.

Lục Tiệp không lên tiếng trả lời. Hạ Giai Ngôn quay đầu, thấy trong mắt anh ánh lên chút hứng thú. Trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo lớn, cô chậm rãi cảm chiếc gối đang ôm trong lòng thả vào giữa bọn họ, ngay đang chuẩn bị không dấu vết rút tay lại, Lục Tiệp đã nhanh như cắt nắm lấy cổ tay cô, dùng một tay kéo trở lại.

Lực từ cổ tay lực lưỡng kia khiến cơ thể Hạ Giai Ngôn mất cân bằng, cô chỉ kịp kêu lên một tiếng, ngay sau đó liền chật vật rơi vào một vòng ngực ấm áp.

Cái gối vô tội lăn xuống sàn, vừa lúc dừng bên cạnh chân Lục Tiệp, anh ngay cả chân cũng lười nhấc lên, chỉ lo siết chặt người trong lòng: Trong lúc đó chúng ta còn phải dùng thứ gì để ám chỉ và hứa hẹn sao?

Bên eo bị Lục Tiệp ghì hơi đau, tay anh rắn chắc lại dùng lực, Hạ Giai Ngôn nhích người cũng không nhích được, chỉ có thể cắn răng nói: Anh có thể nói chuyện một cách đàng hoàng không? Mỗi lần đều động tay động chân, ai bằng lòng với cho anh được!

Ôm người mình yêu thương trong ngực, Lục Tiệp mỉm cười: Động tay động chân có vẻ thực tế hơn, miệng lưỡi em lợi hại như thế, sớm muộn tôi cũng bị em làm tức chết.

Lưu manh! Hạ Giai Ngôn cười mắng.

Tôi có giờ trò lưu manh cũng là do em cho phép. Lục Tiệp siết eo cô, quay người cô về phía anh, Sáng sớm hôm đó, tôi đã nói chúng ta có thể có một gia đình riêng thuộc về mình, thật ra lúc đó em đã dao động rồi không phải sao? Đêm giao thừa, tôi hỏi em có nhớ tôi không, em không trả lời, điều này rất rõ ràng là em ngầm thừa nhận. Hôm nay, tôi nói đến nhà tìm em, em cũng không từ chối, chuyện của tôi em chắc chắn đã có câu trả lời. Điều này đều không phải cho thấy thái độ của em sao?

Hạ Giai Ngôn im lặng, ánh mắt của anh chuyển chủ mà nóng rực, cô cảm thấy mặt mình sắp bị anh nhìn chòng chọc đến thủng một lỗ.

Lục Tiệp nói tiếp: Giai Nam, bước qua một bước này, thật ra không khó khăn như em tưởng tượng đâu.

Lời nói của anh chạm vào tim Hạ Giai Ngôn, cô ngẩng đầu, bình tĩnh dừng cảm nhìn vào trong mắt anh.

Nếu như tôi không đồng ý, về sau anh sẽ không bao giờ hỏi lại nữa đúng không? Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lần này em nhất định sẽ đáp ứng. Lục Tiệp trả lời.

Giọng điệu của anh vô cùng chắc chắn, Hạ Giai Ngôn đắm nhẹ vào ngực anh: Tự tin của anh rút cuộc lấy từ đâu ra thế?

Lục Tiệp nắm lấy tay cô đặt bên môi hôn nhẹ, thấp giọng nói: Tất cả đều từ em.

Cô dựa vào người Lục Tiệp, thì thào nói: Về sau cho dù tôi có bảo anh rút, anh cũng không được rời xa tôi.

Em yên tâm, tôi nhất định sẽ như mấy tên lưu manh quát quát em không buông.

Nghe vậy, Hạ Giai Ngôn đang dựa trong ngực anh ngừng đầu nói: Anh là người để người khác noi gương, sao có thể lại nói những lời thô tục như thế chứ?

Lục Tiệp đưa tay chọc chọc người cô, nhìn vào mắt cô giọng điệu mang theo vài phần đen tối: Tôi không những nói được những lời thô tục như thế, còn có thể làm một vài chuyện thấp kém nữa đây, em có muốn thử một chút không?

Hạ Giai Ngôn từ người anh đứng lên, lại một lần nữa mắng anh: Lưu manh!

Hai người mãi cãi nhau, nguyên một buổi chiều bất giác trôi đi. Đến gần chạng vạng, Hạ Giai Ngôn đuổi Lục Tiệp về, để tránh mẹ mình và anh trai đột nhiên về nhà. Trước khi đi, Lục Tiệp hẹn ngày mai gặp lại nhưng lại không báo ngay mai khi nào thì gặp nhau. Cho đến khi anh vào thang máy, cô mới đóng cửa chống trộm lại, bước vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Đêm nay Đào An Nghi vẫn chưa về nhà, trái lại thì Hạ Giai Mặc mang theo vợ con về đây, cùng cô ăn cơm. Hạ Giai Ngôn hỏi vợ chồng anh trai: Bác sĩ có nói khi nào thì bố mình có thể xuất viện không ạ?

Hạ Giai Mặc nói: Dự kiến vào ngày kia. Buổi chiều có mấy báo cáo kiểm tra đưa đến, bác sĩ nói kết quả rất tốt, hẳn là trở ngại không lớn.

Chiêm Tuệ Nhất vừa chăm Thông Thông ăn cơm, vừa nói: Chắc là bố uống rượu quá nhiều, sau này không thể để cho ông uống như vậy nữa. Chú chị cũng bị huyết áp cao, ông ấy cho chị một số món ăn có thể chữa bệnh. Giai Ngôn, em học nhiều vào, đến lúc đó có thể nấu cho bố ăn.

Vâng ạ. Hạ Giai Ngôn nói, Ngày mai hai người còn có việc đúng không ạ? Nếu thế thì em có thể đến bệnh viện chăm bố mẹ.

Chiêm Tuệ nói: Đừng gấp, buổi sáng bố còn phải làm kiểm tra, buổi chiều tụi chị cùng em đi thăm ông.

Buổi chiều hôm sau, đội Thông Thông ngủ trưa dậy, cả nhà liền lên đường đến bệnh viện thăm Hạ Nguyên. Vẫn chưa bước vào cửa phòng bệnh đã nghe từ bên trong vọng ra tiếng cười vui vẻ, Hạ Giai Mặc ẵm Thông Thông đi trước, mà Hạ Giai Ngôn và Chiêm Tuệ đang theo sau liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang theo vẻ hoang mang.

Ngồi đối diện cửa phòng Đào An Nghi là người đầu tiên nhìn thấy bọn họ, bà nhìn Hạ Nguyên và một người đang mặc một chiếc áo blue trắng: Nhắc tào tháo thì tào tháo đến.

Nghe vậy, Hạ Nguyên và người khoác áo blue trắng đồng thời quay đầu. Hạ Giai Ngôn hơi ngạc nhiên, mà Chiêm Tuệ lại không nhận được hỏi: Cao Lập Hàm, sao cậu lại ở đây.

Đào An Nghi cướp lời: Bác sĩ Cao rất có tâm, ngày trước nghe ông Hạ bị bệnh, vừa hết ca trực liền đến đâu hỏi thăm ông ấy.

Cao Lập Hàm mỉm cười: Nên thế mà ả.

Đào An Nghi còn nói: Vừa rồi còn nghe bác sĩ Cao nhắc đến mà mẹ với ông Hạ mới biết, hóa ra chúng ta đã sớm gặp nhau. Vào thời điểm Giai Mặc và tiểu Tuệ kết hôn, bác sĩ Cao cũng đến tham dự tiệc cưới, khó trách mẹ cứ có cảm giác đã gặp bác sĩ Cao ở đâu rồi ấy.

Hạ Giai Mặc gật đầu chào hỏi với Cao Lập Hàm, Cao Lập Hàm cũng gật nhẹ đầu.

Giai Ngôn, Đào An Nghi vẫy tay với con gái, Con lại ngồi bên này, nói chuyện phiếm với bác sĩ Cao đi, bằng không mẹ với bố con là hai người già cả lại khiến cậu ấy buồn chán.

Hạ Giai Ngôn nhanh chóng suy đoán tình hình, cô nghĩ bố mẹ nên biết Cao Lập Hàm chính là người đàn ông mà chị dâu đã giới thiệu, biểu hiện của anh có chút ân cần, nói không chừng giường bệnh này cũng là anh lo liệu. Vì không muốn để đôi bên khó xử, cô ngồi bên cạnh Cao Lập Hàm: Bác sĩ Cao cảm ơn anh đã đến xem khả năng hồi phục của bố tôi.

Cao Lập Hàm nói: Không có gì.

Đào An Nghi cười rộ lên: Sao hai đứa lại nói chuyện khách sáo như thế, đáng lẽ phải nói về xu hướng thời trang, hay nhà hàng chỗ nào ngon, phong cảnh chỗ nào đẹp, sau đó thì hẹn nhau cùng đi.

Thông Thông chưa từng gặp Cao Lập Hàm, cậu chạy đến bên cạnh Hạ Giai Ngôn, mở to đôi mắt tròn xoe quan sát Cao Lập Hàm.

Thấy thế, Hạ Giai Ngón thấp giọng dạy dỗ cậu: Đừng nhìn chăm chăm vào chú như thế, như vậy là không lễ phép.

Thông Thông quay đầu lại nhìn Hạ Giai Ngón, dùng giọng nói non nớt ngây thơ hỏi: Cô, chú ấy không phải chú Lục đúng không ạ?

Nghe thấy cái họ này, ngoại trừ Cao Lập Hàm, còn lại mọi người ở đây đều hơi thay đổi sắc mặt, nhưng sắc mặt lại khác nhau. Hạ Giai Ngón không dám ngẩng đầu đối mặt với bố mình, vì thế kiên trì nói với Thông Thông: Con nghe lầm rồi, chú này họ Cao, chú Cao.

Thông Thông Dạ một tiếng, rồi như vệt gọi Cao Lập Hàm: Chú Cao!

Cao Lập Hàm sờ cái đầu nhỏ của cậu, mỉm cười mang theo vài phần cưng chiều, đồng thời còn có chút hứng thú: Cậu bé ngoan.

Sau đó, Cao Lập Hàm giải thích một số trường hợp cần phải chú ý của một bệnh nhân bị cao huyết áp. Thông Thông nghe chẳng hiểu gì cả, nghe gần nửa tiếng đồng hồ liền nháo nhào đòi về, bất kể Hạ Giai Mặc và Chiêm Tuệ dỗ dành thế nào, cậu vẫn đòi về.

Hạ Nguyên rất cưng chiều cháu trai, thấy Thông Thông sắp khóc, ông liền nói với con trai: Về đi, đừng để con nít ở bệnh viện lâu. Bác sĩ Cao, cháu cũng về nghỉ ngơi đi, vừa hết ca trực hẳn là mệt lắm.

Đào An Nghi chớp được cơ hội, bà nói với Cao Lập Hàm: Bác sĩ Cao, cháu ở cạnh tiểu khu cả nhà bác, có thể chờ giúp Giai Ngón về một đoạn không?

Hạ Giai Ngón định lên tiếng, Đào An Nghi liền liếc mắt cảnh cáo cô, cô đành yên lặng nuốt những lời định nói vào bụng.

Theo Cao Lập Hàm đến bãi đỗ xe dành cho nhân viên, Hạ Giai Ngón mang theo vài phần áy náy nói với anh: Mẹ tôi rất thích làm mấy chuyện thế này, có khiến anh khó xử không?

Cao Lập Hàm nói: Không có, mẹ em rất hòa nhã, nói chuyện với bà tôi cảm thấy rất vui.

Trong lúc lái xe, Cao Lập Hàm có thói quen nghe radio trong xe. Giọng nói của phát thanh viên radio truyền ra, làm giảm bớt không khí yên lặng trong xe. Đến khi ô tô chạy đến dưới lầu nhà trọ, Hạ Giai Ngón nói lời cảm ơn: Cảm ơn anh đã đến thăm bố tôi và đưa tôi về.

Cao Lập Hàm gật đầu: Em thật sự rất khách sáo.

Vì tò mò lễ phép, sau khi Hạ Giai Ngón thấy xe anh rời khỏi mới xoay người bước đến cửa nhà trọ. Chỉ là cô chưa đi được mấy bước, thì điện thoại di động trong túi áo khoắc vang lên không ngừng. Vừa lấy ra xem, là Lục Tiếp gọi đến, cô nhận máy: Có chuyện gì sao?

Lục Tiếp Ừ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Hạ Giai Ngón cho rằng tín hiệu không tốt, vì thế đưa điện thoại đến trước mặt, nhưng thấy tín hiệu vẫn bình thường, cô lại đưa điện thoại đến bên tai: Sao anh lại không nói gì thế?

Mới từ bệnh viện về à? Lục Tiếp hỏi

Đúng rồi. Vừa trả lời xong, Hạ Giai Ngón cảm thấy không bình thường, cô dừng bước, Anh đang ở đâu?

Lục Tiếp nói: Tôi đang ở trong xe.

Hạ Giai Ngón hiểu ra, cô quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện Lục Tiếp đang ngồi trong xe phía đối diện. Cửa kính xe bên ghế lái hạ xuống, Lục Tiếp lười biếng đưa tay gác lên khung cửa sổ, cứ thế cười cười như không nhìn cô

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Chương 36

Theo vị trí Lục Tiếp đỗ xe, Hạ Giai Ngón nghĩ chắc anh đã thấy mình từ trên xe một người đàn ông khác bước xuống. Cô đi về phía Lục Tiếp, vốn tưởng rằng anh sẽ hỏi người đàn ông kia là ai, không ngờ anh chỉ nói: Xem ra tâm tình của em tốt lên không ít.

Quả thật là rất tốt, ngày mai ba em có thể xuất viện rồi. Hạ Giai Ngón trả lời.

Nghe thấy bố cô đã không còn gì đáng lo ngại, Lục Tiếp từ thâm tâm mỉm cười, hỏi cô: Sao lại chỉ có mình em trở về, những người khác đâu?

Nhớ lại dáng vẻ ân ái quá quýt si mê của bố mẹ, Hạ Giai Ngón tức giận nói: Bọn họ chê em chướng mắt, thế nên đuổi em về nhà.

Lục Tiệp cười cô: Em đúng là một cái bóng đèn cao oát lớn, sao không chường mắt chứ?

Cùng anh huyền thuyên vài câu, Hạ Giai Ngôn mới nhớ đến hỏi: Anh đến đây làm gì thế?

Tôi lo tâm tình em không tốt, không muốn ăn cơm, nên đặc biệt đến đây đón em đi kiếm gì ăn. Lục Tiệp nói, Đêm nay em ăn cơm một mình, tôi cũng ăn cơm một mình, càng nên ăn cơm cùng nhau, vừa vặn cho có bạn.

Hôm nay bác sĩ mới nói cho em biết, không nên thường xuyên ăn cơm bên ngoài, không tốt cho sức khỏe đâu. Hạ Giai Ngôn đáp lại.

Lục Tiệp cân nhắc nói: Nếu không ăn bên ngoài thì tôi xuống bếp ra tay cho em thưởng thức thấy thế nào?

Sao? Em đây cần phải ném thử mới được. Trong ấn tượng của Hạ Giai Ngôn, số lần Lục Tiệp xuống bếp có thể đếm được trên đầu ngón tay, khó có dịp anh chủ động yêu cầu, cô không thể không cho anh cơ hội.

Từ tiểu khu đến nhà trọ của Lục Tiệp mất khoảng ba mươi phút, vào thời điểm xe chạy vào khu nhà anh, Hạ Giai Ngôn đã cảm thấy đói bụng. Cô nói với Lục Tiệp: Từ sau bữa trưa hôm nay, đến giờ em vẫn chưa ăn gì cả. Thên nên cho dù anh nấu món gì, em đều hết sức nể tình mà ăn sạch, anh yên tâm đi.

Lục Tiệp đánh xe xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, vừa nhìn kính chiếu hậu, vừa nói: Em có ý gì nào, xem thường tay nghề của anh?

Hạ Giai Ngôn cũng không nói dối anh, cô phân tích rõ ràng đầu ra đáy: “Anh không phải là người lười biếng, giả dụ tài nghệ bếp núc của anh thật sự xuất chúng, em nghĩ chắc chắn là anh thường xuyên vào bếp. Bình thường anh cũng không hay nấu ăn, theo em, tay nghề bếp núc của anh cũng như bình thường thôi

Sự thật khác hoàn toàn với tưởng tượng của Hạ Giai Ngôn. Sau khi Lục Tiệp bước vào bếp không những không bối rối mà còn sử dụng thành thạo đồ làm bếp, nghiêm nhiên rất ra dáng đầu bếp.

Chỉ là, sau khi xử lý xong phần nguyên liệu nấu ăn, tất cả đều thay đổi hình dạng. Trên chảo vẫn còn dính lại vài giọt nước, Hạ Giai Ngôn nghĩ anh sẽ lau khô nó đi, không ngờ anh lại nhanh tay cho dầu ăn vào, lửa nóng làm dầu bắn tung tóe, âm thanh lách tách không ngừng vang lên. Từ lúc bắt đầu, chân mày Lục Tiệp vẫn nhíu chặt không thôi, từ đầu đến giờ đều trong trạng thái luống cuống, cuối cùng suýt chút nữa nhằm muối với đường.

Bất kể hương sắc hay mùi vị món ăn kia thế nào, chỉ cần nhìn bộ dạng anh luống cuống tay chân thế này, thì Hạ Giai Ngôn cũng không dám kỳ vọng vào bữa cơm này. Cuối cùng Lục Tiệp dưới sự giúp đỡ của cô, cũng hoàn thành làm xong bữa tối.

Lục Tiệp bị giầy vò đầu ra đầy mồ hôi, anh cảm thấy toàn thân đều bị ám mùi dầu mỡ, nhom nhóp rất khó chịu. Anh bước vào phòng tắm nhanh chóng rửa ráy một chập, sau đó thay một bộ đồ mới rồi mới bước ra.

Ngồi tại bàn ăn cơm, câu đầu tiên Hạ Giai Ngôn đã giễu cợt anh: Vất vả quá, đầu bếp Lục ạ.

Khỏe miệng Lục Tiệp co quắp: Em có thể chữa cho anh chút mặt mũi không?

Hạ Giai Ngôn quả nhiên rất nể mặt. Cô lọc từng miếng cá than, gấp một miếng thịt cá trắng nồn bỏ vào miệng, nhai một lúc lâu. Cô đánh giá: Trình bày không tệ, khả năng tiến bộ rất lớn, phải cố gắng hơn nữa..

Khả năng tiến bộ rất lớn? Lục Tiệp gấp một miếng: Tức là khó ăn?

Mặc dù Hạ Giai Ngôn rất muốn giữ chút lòng tự trọng cho anh, nhưng cô lại không thể để vị giác của mình bị uất ức được, đành phải trầm mặc không đáp lại.

Lục Tiệp nhỏ giọng thăm thi: Đúng là một nước cờ dở tệ mà, chẳng những không thể làm vui lòng người, mà còn tự vạch trần khuyết điểm của bản thân nữa.

Hạ Giai Ngôn không nghe rõ, hỏi lại: Anh nói gì thế?

Vừa giương mắt, Lục Tiệp liền thấy Hạ Giai Ngôn đang hoang mang nhìn mình chằm chằm, anh nói: Trưa hôm nay đến nhà Khương Vũ Nhân ăn cơm, tình cờ gặp Tống Tri Căn đã cùng cậu ta hàn huyên vài câu.

Tống Tri Căn dạy anh? Hạ Giai Ngôn liền hiểu ra.

Lục Tiệp có chút thất bại, anh thở dài: Nghe nói cậu ta đã theo đuổi nha đầu Khương Vũ Nhân kia như thế. Chỉ có điều, loại chuyện này không phải ai cũng có thể làm được, và tôi là một người trong số đó.

Hạ Giai Ngôn an ủi anh: Anh không phải nản lòng, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày đều bỏ ra hai tiếng tìm tòi luyện tập, em tin tưởng với trí thông minh của anh, khẳng định có thể làm tay đầu bếp điều luyện.

Lục Tiệp đưa tay đặt lên trên bàn cơm, cơ thể hơi nghiêng tới trước: Nếu tôi làm được, có được thưởng gì không?

Anh sáng từ ngọn đèn rơi xuống, ánh mắt Lục Tiệp đặc biệt sáng ngời, Hạ Giai Ngôn bị ánh mắt của anh thu hút, theo bản năng né tránh: Anh làm được đi rồi nói sau.

Sau khi ăn cơm tối, Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp cùng nhau ngồi xem tivi trong phòng khách. Hạ Giai Ngôn đang theo dõi một bộ hài kịch nhẹ, lời thoại của các nhân vật vừa thoải mái lại vừa quái đản, luôn có thể đánh bất ngờ làm cho khán giả bật cười. Cô thật sự xem rất mê say, có đôi khi cười đến nỗi khắp cơ thể đều nhẹ nhàng run lên.

Lục Tiệp ôm eo cô, tâm tư không đặt vào chương trình ti vi. Anh từng chút từng chút vuốt mái tóc dài của Hạ Giai Ngôn, ngay tại khi hết sức say mê, không kiểm soát lực khiến cô thấp giọng kêu đau.

Hạ Giai Ngôn xoay đầu nhìn về phía anh, nũng nịu: Anh làm sao thế?

Thừa dịp cô không chú ý, Lục Tiệp nhanh chóng chỉnh nhỏ âm lượng ti vi xuống, sau đó kéo cô gần thêm một chút nữa: Chúng ta khó lắm mới được ở cùng một chỗ, em nói chuyện với tôi đi.

Thấy đêm nay anh đã cố gắng tạo niềm vui cho mình như vậy, Hạ Giai Ngôn gối đầu lên vai anh, hỏi: Anh muốn với chuyện gì với em?

Trầm mặc trong giây lát, Lục Tiệp có chút xúc động nói: Nói gì cũng được, tôi chỉ muốn nghe giọng em một chút.

Anh đã nghe lâu như vậy rồi, vẫn không thấy chán sao? Hạ Giai Ngôn hỏi.

Anh chỉ muốn nghe giọng của em bây giờ thôi. Lục Tiệp vẫn nhớ rõ, khi vừa gặp lại Hạ Giai Ngôn ở trường học, thái độ của cô đối với mình thật sự lạnh nhạt đến đáng sợ. Trong lòng cô, có lẽ anh ngay cả một người xa lạ cũng chẳng bằng. Đêm dài tĩnh lặng, anh nằm trên giường, giọng nói lạnh băng của cô luôn vang vọng bên tai.

Nhớ lại trước đây, anh học tiến sĩ ở Anh, cùng Hạ Giai Ngôn xa cách nghìn trùng, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy khoảng cách có thể ngăn cản được tình yêu của bọn họ. Nhưng nay, cách trở giữa hai người trong lúc đó, là những tháng năm không bước cùng nhau, anh không thể đo lường, rốt cuộc nó có khoảng cách bao xa. Anh đã từng do dự, cũng từng đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn quyết định theo đuổi cô một lần nữa. Vào giây phút này đây, anh có thể ôm cô vào lòng, đúng là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Trên mặt anh hiện ra biểu cảm phức tạp, Hạ Giai Ngôn đưa tay chạm vào mi tâm của anh, nhẹ nhàng vuốt lên từng đường vân ngăn nổi lên: Anh đã có nếp nhăn rồi này.

Lúc tôi nghĩ đến em sẽ nhũn mảy, nên nhớ em nghĩ đến em nếp nhăn sẽ hiện ra. Lục Tiệp kéo tay cô xuống, cảm lòng bàn tay vuốt nhẹ lên vết chai bên ngón tay phải của cô.

Hạ Giai Ngôn cuối đầu cười khê: Từ khi nào mà anh trở lên dịu dàng như vậy?

Có sao? Lục Tiệp nhìn cô, Cho dù có, những vết dầu đó cũng đang múa trên môi em.

Anh lại không đáng hoàng rồi. Hạ Giai Ngôn nói.

Khỏe mắt Lục Tiệp nhướng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: Múa một lần nữa nhé?

Hạ Giai Ngôn đưa tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên. Vốn chỉ định hôn một cái như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, nhưng ngay khi cô dịch chuyển bờ môi thì trong nháy mắt Lục Tiệp đã giữ chặt lấy vai cô, khiến nụ hôn này vừa lưu luyến lại vừa sâu sắc triền miên. Hơi thở của cô dần dần nặng nề, bắt đầu loạn nhịp.

Hai người lắng nghe nhịp đập trái tim từng nhịp từng nhịp hòa vào nhau, Lục Tiệp chậm chậm dời môi xuống, anh như tôn thờ từ tác da thịt tác thịt cô, thành kính mà kiềm nén.

Khi anh đang ngạo mạn giày vò sau gáy mình thì Hạ Giai Ngôn nhấn mạnh vai anh, khàn giọng nói: Đủ rồi.

Động tác của Lục Tiệp hơi ngừng lại, ngay sau đó lại dùng răng nanh cắn mạnh lên tác da thịt mềm mại kia một cái. Hạ Giai Ngôn bị đau, đưa tay đánh vai anh: Này!

Hừ Lục Tiệp lóng ngóng đáp lại cô một tiếng, sau đó điều chỉnh lại hô hấp, ôm chặt lấy cô vào lồng ngực.

Ánh đèn mờ ảo trong phòng khách, tivi vẫn tiếp tục phát vở kịch, bọn họ rúc người trên sofa, lặng im không nói.

Qua một lúc sau, Lục Tiệp hỏi: Đêm nay người đàn ông đưa em về là ai?

Cơ thể cùng với Lục Tiệp triền miên dính chung vào một chỗ, Hạ Giai Ngôn chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, ngay cả cổ họng cũng không hiểu tại sao cũng cảm thấy khô nóng. Cô lác người nhưng lập tức Lục Tiệp càng siết chặt hơn. Cô không thể động đậy, chỉ có thể dùng đầu húc vào ngực anh, tỏ ra bất mãn. Cô nói với Lục Tiệp: Đó là bạn học thời trung học của chị dâu em, anh ta làm bác sĩ ở bệnh viện ba em đang nằm.

Vậy vì sao lại muốn đưa em về? Lục Tiệp lại hỏi

Xế chiều hôm nay anh ta đến thăm ba em, mẹ em thấy anh ta tiện đường, nên nhờ anh ta đưa em về nhà. Hạ Giai Ngôn trả lời.

Lục Tiệp vuốt ve chiếc eo mềm mại của cô, dịu giọng hỏi: Sao em không từ chối anh ta? Cả buổi tối tôi đều chờ điện thoại của em, thế mà em lại để tôi trông mắt nhìn em bước từ xe của một người đàn ông khác.

Vùng eo đang bị anh trêu chọc vô cùng ngứa ngáy, Hạ Giai Ngôn co người lại, sau đó vuốt ve tay anh: Cái gì mà người đàn ông khác chứ, nếu thật muốn phân biệt đối xử, có thể anh còn phải xếp hàng phía sau anh ấy đấy.

Sao lại nói như thế? Lục Tiệp hỏi.

Hạ Giai Ngôn cười híp mắt kể lại mọi chuyện cho anh biết, cuối cùng nói một câu châm dầu vào lửa: Thời điểm quen biết anh ấy, em với anh rõ ràng là trong sáng. Giả như cần phải chụp mũ tội danh hoành đao đoạt ái*, thì cũng phải chụp lên đầu của anh mới phải.

*cầm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 vô duyên nhảy vào công nhiên cướp đoạt ái tình của người khác (suru tatsu)

Lục Tiệp tốn hơi thừa lời nói tiếp: Em lại có thể dám trốn tôi thân thiết với người đàn ông khác!

Hạ Giai Ngôn cười anh: Hóa ra oán khí của anh lại nặng như vậy, thật khó cho anh đêm nay anh lại còn phải tự mình xuống bếp nấu cơm cho em.

Thấy bộ dạng có chút đắc ý của cô, Lục Tiệp kề bên tai đùa giỡn cô: Không khó, nếu không nhờ bữa cơm này, làm sao em có thể ngoan ngoãn trở về với anh.

Anh lại sử dụng ám chiêu! Mặt Hạ Giai Ngôn từ từ đỏ lên.

Lục Tiệp cười khê: Em có biết chiêu này gọi là gì không?

Giọng của anh vô cùng âm nhu, Hạ Giai Ngôn nghe thấy liền nổi da gà: Là chiêu gì?

Lục Tiệp giữ cô trong vòng ngực, thốt lên từng chữ một: Đóng cửa đánh chó!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Chương 37

Hạ Giai Ngôn dứt khoát hích khuỷu tay đến, liền nghe thấy Lục Tiệp khê hít một hơi, cô nói: Đóng cửa đánh chó chứ gì? Anh không sợ chó cùng dứt đuôi, kéo theo anh đồng quy vu tận sao?

Bị một hích của Hạ Giai Ngôn lần này, Lục Tiệp khôn ngoan ôm lấy hai tay cô, để trách cô lại làm loạn một lần nữa: Dù sao cũng cùng một chỗ, có gì mà phải sợ.

Hạ Giai Ngôn cảm thấy tầng tầng lớp lớp da gà lại nổi lên, cô phát run: Lục Tiệp, anh thật sự càng ngày càng buồn nôn.

Lục Tiệp cười rộ lên: Sao lại buồn nôn? Tôi cho rằng như thật giống cảm giác như thời mới yêu nhau.

Sau khi chương trình kịch trên truyền hình kết thúc, Lục Tiệp đưa Hạ Giai Ngôn về nhà. Thời điểm Hạ Giai Ngôn xuống xe, anh đặc biệt dặn dò: Lần sau đừng một mình gặp vị bác sĩ kia, nếu không anh ta hiểu sai ý, thì em đã hại người khác đó.

Em sẽ không! Nói xong, Hạ Giai Ngôn phóng khoáng đóng sầm cửa xe, đưa lưng về phía Lục Tiệp vẫy tay tạm biệt.

Tuy nói như thế, nhưng sau khi Hạ Giai Ngôn về nhà vẫn điện thoại cho Chiêm Tuệ nói rõ tình hình của cô và Cao Lập Hàm. Điện thoại rất nhanh được kết nối, nhưng người nhận máy không phải là Chiêm Tuệ, mà là Hạ Giai Mặc. Anh hỏi Hạ Giai Ngôn: Anh gọi điện thoại về nhà, nhưng không ai nhận.

Đầu bên kia dừng một chút, nói tiếp: Ở cùng một chỗ với Lục Tiệp?

Sau ba giây do dự, Hạ Giai Ngôn quyết định kể hết tình hình hiện tại cho anh biết: Vâng ạ.

Nghe được đáp án như vậy, Hạ Giai Mặc cũng không thấy lạ thường, anh hỏi: Hai đứa quay lại?

Hạ Giai Ngôn hít một hơi, sau đó thừa nhận.

Hiếm thấy Hạ Giai Mặc trầm mặc, phải một lúc sau, anh mới nói: Hẳn bố mẹ cũng đã đoán được điều gì, cuối cùng cần phải giấu giếm hay nên thẳng thắn, tự em quyết định đi.

Em không biết. Hạ Giai Ngôn có chút hoang mang.

Anh nhắc nhở Hạ Giai Ngôn: Ngày mai bố sẽ xuất viện, sau khi về nhà, chắc chắn ông sẽ hỏi cho ra ngọn ngành. Em suy nghĩ phải trả lời như thế nào đi.

Vốn Hạ Giai Ngôn định tìm một cơ hội tốt để nói rõ với bố mẹ, nhưng vì câu nói của Thông Thông, ngay lập tức cô bị đẩy đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cô có chút phiền não, dày mặt cầu cứu Hạ Giai Mặc: Anh, anh nhất định phải giúp em.

Đầu dây bên kia Hạ Giai Mặc lau trán: Anh giúp thế nào đây? Tìm đại người bạn nào họ Lục đến đây diễn kịch, nói với bố mẹ đây là chú Lục mà Thông Thông nói à?

Chủ ý này không tồi! Hạ Giai Ngôn đang trong trạng thái cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Hạ Giai Mặc bị cô chọc tức đến bật cười: Em nghĩ bố mẹ đều là đồ ngốc à, cho phép em lừa dối như thế? Nếu em xử lý không tốt, coi chừng khiến Lục Tiệp họa vô đơn chí đó.

Hạ Nguyên xuất viện vào ngày mừng tám tết, Hạ Giai Mặc và Chiêm Tuệ đã bắt đầu đi làm, còn Hạ Giai Ngôn thì ngày nghỉ được dài hơn so mới bọn họ một chút, thế nên nhiệm vụ đón bố già xuất viện liền được đặt lên vai cô.

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện bước vào phòng bệnh, cô liền cảm thấy thấp thòm.

Đào An Nghi đã thu dọn đồ dùng hằng ngày xong xuôi, đang ngồi xem tivi cùng Hạ Nguyên. Thấy con gái bước vào, bà liền nói với Hạ Nguyên: Giai Ngôn đến rồi, chúng ta về thôi.

Thời điểm bước đến giường bệnh xách hành lý, Hạ Giai Ngôn phát hiện sắc mặt của bố mình tốt hơn rất nhiều so với hai ngày trước, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Nguyên không hề bỏ qua mỗi một thay đổi biểu cảm nào của cô, về mặc ông nghiêm nghị, suốt dọc đường đi cũng không hề nói chuyện.

Đào An Nghi lặng lẽ nháy mắt với con gái, nhắc nhở cô biểu hiện cho tốt. Hạ Giai Ngôn gật mạnh hai cái, Hạ Giai Ngôn nhìn đỉnh đầu hai người, chỉ có thể nghiêng người dùng tay ra dấu ok với mẹ mình.

Sáng nay Đào An Nghi vẫn chưa đến chợ mua thức ăn, cô hỏi Hạ Giai Ngôn trong tủ lạnh còn nguyên liệu nấu ăn không, Hạ Giai Ngôn suy nghĩ một chút, nói: Chắc là không ạ.

Đào An Nghi bắt mẫn: Cái gì mà chắc, hai ngày nay con đều ở nhà, trong tủ lạnh có gì mà con không rõ sao?

Đèn giao thông vừa mới chuyển từ đèn đỏ sang đèn xanh, Hạ Giai Ngôn chăm chú lái xe chưa kịp trả lời, im lặng đã lâu đột nhiên Hạ Nguyên mở miệng: Đừng nói trong tủ lạnh có gì nó còn không biết, mà ngày cả việc có về nhà hay không cũng chưa biết đâu.

Hạ Giai Ngôn cảm thấy oán giận của bố so với mình gấp trăm ngàn lần. Cô cũng không lên tiếng cãi lại ông, một lát sau mới nói: Cho dù có, thì thịt và rau cũng không còn tươi nữa, chúng ta nên đi mua lại thôi ạ.

Sau khi đi làm, Hạ Giai Ngôn cũng rất ít có cơ hội cùng bố mẹ đi chợ. Trong trí nhớ, trước đây cô rất thích quần quít cùng bố mẹ đến chợ, bởi vì ven đường luôn luôn có đủ hàng quán, nào là đậu hũ, kẹo đường, còn có bán cả kẹo hồ lô, tất cả đều khiến cô hiểu được dư vị của đồ ăn.

Đào An Nghi luôn bảo những thứ đồ ăn đó không hợp vệ sinh, cho dù cô khóc nháo năn nỉ thế nào vẫn thờ ơ, ngược lại với Hạ Nguyên, ông không muốn nhìn thấy nước mắt của con gái, chỉ cần Hạ Giai Ngôn bẹp miệng, nước mắt lưng tròng nhìn ông, ông nhất định sẽ dao động. Dường như bọn họ đều nhớ lại chuyện xưa, biểu tình trên mặt cũng trở nên nhu hòa hơn.

Com trưa Hạ Giai Ngôn tự mình xuống bếp. Tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô đã nằm trên giường lấy thực đơn nguyên liệu nấu ăn chị dâu đưa cho mình xem qua một lần, cũng chọn ra một vài thứ mà bố mình thích ăn, định hôm nay làm cho ông nếm thử.

Cầm chiếc dao bào trên tay Hạ Giai Ngôn tự dưng nhớ lại dáng vẻ luống cuống tay chân của Lục Tiệp, bất giác cười thành tiếng.

Đào An Nghi bước vào phụ cô, vừa mới bước đến cửa chợt nghe con gái bật cười thần kinh như vậy. Bà nhũn mảy, thấp giọng trách cứ: Con cầm dao phải tập trung một chút, cắt trúng tay bây giờ.

Hạ Giai Ngôn quay đầu: Con rất nhanh nhẹn mà.

Đang nghĩ cái gì mà cười vui vẻ như vậy? Đào An Nghi hỏi.

Bố xuất viện chẳng lẽ không đáng vui sao ạ? Ý cười bên miệng Hạ Giai Ngôn muốn giấu cũng không giấu được.

Sáng nay mua chút mộc nhĩ ở cửa hàng bán hoa quả khô, Hạ Giai Ngôn đem chúng ngâm vào nước, chỉ là một cái nhỏ mà giờ đã bắt đầu nở to. Cô nghĩ có thể được rồi, vì thế tính đem chúng thái thành miếng nhỏ. Đào An Nghi thấy thế, ngăn cản cô: Mộc nhĩ phải ngâm lâu một chút, hay để lại tối ăn đi.

Dạ? Hạ Giai Ngôn nói, Con còn định làm một nhĩ chưng gà cho bố nữa đây.

Đào An Nghi nói: Cái nha đầu con, muốn dùng chút trò vật này để bố con sao? Đừng làm một nhĩ chưng gà nữa, bây giờ con ra ngoài nói với bố con rằng con và Lục Tiệp chưa từng đầu lìa ngõ ý còn vương tơ lòng, bảo đảm ông nhất định sẽ vui mừng đến nỗi bỏ cả rượu chè thuốc lá.

Hạ Giai Ngôn dùng tay chột lát, cô hỏi: Bố biết rồi ạ.

Đào An Nghi nói: Bố con chỉ té một cú thôi, tai, mắt và não ông đều bình thường. Thông Thông không phải chỉ hỏi một câu chú Lục, con liền chột dạ đến đầu cũng không dám ngẩng lên, đến tốt cùng chú Lục kia là ai, không cần phải đoán nữa chứ?

Mẹ có giận không? Bố có giận không ạ? Hạ Giai Ngôn lập tức hỏi.

Nếu nói đến tức giận, từ sau khi biết Hạ Giai Ngôn mang thai thì đã giận. Bà không thể nào tưởng tượng được, con gái được tự tay mình dạy dỗ nghiêm khắc lại có thể trong khi còn ngồi trên ghế nhà trường chưa chồng lại có thai. Có vài ngày, bà thật sự tức đến nỗi chỉ muốn bỏ Hạ Giai Ngôn tự sinh tự diệt, nhưng dù sao cũng là con gái mình đứt ruột sinh ra, bà vừa không muốn lại không thể để mặc cô. Bà lấy tay chỉ thái dương cô: Con đó, còn sợ thái độ của bố mẹ sao? Bố con vừa bàn sẽ không nghiêm khắc với con nữa, con lại có thể dám quay người liền nói lại tình xưa với Lục Tiệp, con bảo bố có thể không tức giận không?

Hạ Giai Ngôn đã sớm đoán được kết quả này, cô gọi mẹ một tiếng thật dài, nói tiếp: Bố giận con, mẹ cũng giúp con dỗ bố đi.

Bị con gái nũng nịu trong chốc lát, cuối cùng Đào An Nghi cũng mềm lòng. Bà né khỏi cái đầu cứ bám dính trên vai mình, tức giận nói: Trong tủ lạnh có một hộp hạt dẻ đã bóc sẵn, con lấy mà làm món hạt dẻ, bố con thích ăn.

Hạ Giai Ngôn vô cùng vui sướng, cô cọ cọ hai má mẹ mình: Con biết chỉ mẹ là thương con nhất mà.

Đào An Nghi cố ý làm mặt lạnh, hừ lạnh một tiếng rồi bước ra khỏi phòng bếp.

Khi Hạ Giai Ngôn gọi vào ăn cơm, Hạ Nguyên đang đứng trước bể ngắm cá vàng. Ông chậm rãi thông thả bước đến bên cạnh bàn ăn, nhìn thức ăn được bày trên mặt bàn toàn món mình thích, không khỏi giương mắt liếc con gái mình một cái. Hạ Giai Ngôn cười híp mắt, cô nói: Bố ơi, bố ném thử đi ạ, đồ ăn hôm nay tất cả đều là con làm đấy ạ.

Sau khi ngồi xuống, đầu tiên Hạ Nguyên ném thử một chút món gà hạt dẻ mà mình thích nhất. Thật ra hương vị cũng không tệ lắm, nhưng ông cố ý xoi mói: Chưa canh được lửa, thịt gà hơi bị nhừ, có rảnh thì nên về nhà học hỏi mẹ con đi, đừng thường xuyên ở bên ngoài với mấy người vợ vãn.

Hạ Giai Ngôn khúm núm gạt đầu, mà Đào An Nghi đang ngồi bên cạnh Hạ Nguyên cúi đầu cười rộ lên.

Mặc dù bữa cơm bố cô thường thức vô cùng vui vẻ, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn chưa dám đề cập đến Lục Tiệp với ông. Đợi đến khi thấy bố mình ngủ trưa dậy, cô liền cảm trái táo đã gọt vỏ ra ban công tìm ông.

Mấy ngày nay buồn chán nằm trong bệnh viện, sau khi về nhà Hạ Nguyên bỗng dưng phát hiện quang cảnh tuyệt đẹp của ban công nhà mình. Đông qua xuân đến, cây cối trong tiểu khu nảy chồi xanh mơn mẫm, tràn đầy sức sống. Ông ngắm nhìn đến mê mẩn, cho đến khi nghe thấy giọng nói của con gái, ông mới quay đầu lại.

Bố ơi, con gọt táo cho bố đây. Hạ Giai Ngôn ngồi vào chiếc ghế đối diện bố mình, sau đó cầm quả táo đưa tới.

Hạ Nguyên cầm lấy, tuy rằng khi nói chuyện vẫn giương cung bạt kiếm, nhưng giọng điệu đã hòa hoãn hơn một chút so với lúc trước: Bố đã cho rằng người làm bố này, đã sớm không còn địa vị gì trong lòng con nữa rồi.

Hạ Giai Ngôn xoa xoa hai cánh tay lạnh lạnh của mình, thề son sắt: Trong lòng con, bố và mẹ vĩnh viễn ở vị trí đầu tiên.

Nghe thấy lời này của con gái, khóe miệng Hạ Nguyên giãn ra, sau đó hiện lên một đường cong nho nhỏ. Vì muốn giấu đi, ông há miệng cắn một miếng táo, sau đó mới nói: Ngọt lắm.

Hạ Giai Ngôn thấy lần này được ủng hộ, vì thế mở miệng nói: Bố, con có chuyện muốn nói với bố.

Không ngờ, về mặt Hạ Nguyên nhanh chóng thay đổi, ông nhìn về phía con gái: Nếu có liên quan đến Lục Tiệp thì con không cần phải nói.

Hạ Giai Ngôn nheo lại, lời muốn nói kẹt giữa cổ họng, thốt ra chẳng được mà nuốt vào cũng chẳng trôi.

Cầm quả táo nặng nề đặt lên trên chiếc bàn tròn nhỏ, Hạ Nguyên đứng lên nói: Hai đứa muốn quay lại thì quay lại, muốn kết hôn thì kết hôn, bố sẽ không can thiệp chuyện của hai đứa. Nhưng mà con nhớ cho kỹ đây, con không phải nói cho bố biết, vì bố cũng không muốn biết.

Chết anh nhé anh ơi

Sì loi chương sau ạ

- Sau khi đem toàn bộ mô hình xe đã chọn xong vào xe đẩy, Lục Tiệp đưa cô: Không gả cho tôi? Vậy không biết là ai đã vì bố mẹ phản đối không cho

hai đứa bên nhau, khổ sở thiếu chút nữa sẽ khóc ầm lên ấy nhỉ?

Chương 38

Ngày đầu tiên đi làm của năm mới, Hạ Giai Ngôn đã nghe thấy tin đồn, nội dung đại khái là Lê Thiệu Trì được công ty quảng cáo cạnh tranh mời về với mức lương cao hơn, và thái độ của Lê Thiệu Trì dường như cũng rất lưỡng lự. Tổng giám đốc hành chính của công ty Thịnh Phục Cần đã tìm anh ta nói chuyện, về phần anh ta đi hay ở, bây giờ vẫn còn là một ẩn số.

Hạ Giai Ngôn bước vào phòng làm việc của Lê Thiệu Trì vì anh cần đưa lại văn kiện. Lê Thiệu Trì vẫn tất bật làm việc như trước, chỉ là ngày thường cho dù công việc có nhiều mà lại khó giải quyết, anh cũng sẽ không mang về mặt u ám như thế này. Rõ ràng kỳ nghỉ tết vừa chấm dứt, anh thoát trông cũng rất mệt mỏi.

Nhận thấy ánh mắt tò mò của Hạ Giai Ngôn, Lê Thiệu Trì đang ký tên thì dừng tay, chậm rãi giương mắt.

Anh đã ký tên xong, những vẫn chưa điền ngày. Hạ Giai Ngôn tưởng rằng anh không nhớ rõ ngày tháng, vì thế đọc rõ ngày tháng năm cho anh biết.

Lê Thiệu Trì gật gật khoe miệng, sau khi viết xong mấy con số kia xuống văn kiện, anh nói: Cô cũng nghe chút tin tức gì rồi đúng không?

Tuy rằng Hạ Giai Ngôn không muốn hóng hót, nhưng cùng với các đồng nghiệp đứng trong thang máy, hay trong lúc lấy nước sôi chế trà, tóm lại hễ chỗ nào có thể dừng lại nói chuyện phiếm toàn bộ đều có thể nghe được tin này tin kia. Cô gật đầu, nói tiếp: Mọi người đều rất quan tâm chuyện anh đi hay ở.

Công ty có ba tổ lớn, mọi người đều biết tổ của Lê Thiệu Trì luôn luôn là tổ được Thịnh Phục Cần xem trọng nhất. Lý lịch của Lê Thiệu Trì vốn chỉ là một trong ba giám đốc ý tưởng tạm thời, nhưng năng lực lại là người xuất sắc nhất, cho dù là người của tổ khác, đối với anh cũng rất kính nể. Nghe thấy anh có ý định ra đi, đa số mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Cầm văn kiện đã kí xong đưa lại cho Hạ Giai Ngôn, anh nói: Tôi thật sự muốn từ chức.

Nghe chính miệng anh nói ra đáp án chính xác, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn cảm thấy không thể tin được: Tôi còn tưởng điều này chỉ là tin đồn mà thôi.

Có một nửa là lời đồn. Lê Thiệu Trì ngã người dựa vào lưng ghế, vẻ mặt hết sức thờ lảng: Ví dụ như cái gì mà có công ty cạnh tranh trả lương cao mời gọi, lương một năm hơn trăm ngàn còn thưởng thực tế thì, chẳng có công ty quảng cáo nào mời tôi cả, tôi chỉ muốn rời Đường Hải mà thôi. Chuyện này tôi vẫn chưa nói với A Tiếp, nếu có dịp cô hãy thay tôi nói trước với cậu ta một tiếng, chờ tôi xử lý xong mọi chuyện, sẽ mời hai người ăn cơm.

Dường như Lê Thiệu Trì không muốn nói rõ nguyên nhân rời khỏi thành phố Đường Hải, nên Hạ Giai Ngôn cũng không hỏi tới, cô chỉ nói: Lê Dục cũng đi cùng anh sao?

Nhắc đến con trai, Lê Thiệu Trì thờ ắt ra, sau đó mới nói: Đúng vậy.

Lê Thiệu Trì không muốn cô tiếp tục hỏi tới, nên ngay sau đó nói: Cô cũng theo tôi mấy tháng rồi, đa số công việc hẳn đã quen thuộc. Cô có hứng thú muốn làm chỉ đạo tạo hình mỹ thuật không? Nếu không thích ở lại bộ phận ý tưởng, tôi có thể để cô về bộ phận khách hàng.

Anh nhanh chóng nhớ ra điều gì đó, bổ sung: Trừ tổ của Quan Mộ Hân.

Đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát, Hạ Giai Ngôn nói: Tôi sẽ ở lại bộ phận ý tưởng.

Được. Sau khi Lê Thiệu Trì đáp ứng xong, Cô tiếp tục ở lại tổ này đi, sau khi tôi rời khỏi vị trí công tác, Ông Đình hân sẽ tiếp nhận vị trí của tôi, đến lúc đó cô ấy sẽ dẫn dắt cô, cô có gì không hiểu cứ hỏi cô ấy.

Ông Đình cũng thuộc hàng nhân viên kỳ cựu của công ty, bây giờ chị ấy đang là một biên tập cao cấp, trước đây còn ở bộ phận khách hàng. Hạ Giai Ngôn vô tình nghe các chị trong văn phòng nhắc đến, năm đó nếu không phải Lê Thiệu Trì nhảy dù, thì vị trí giám đốc ý tưởng này đã do Ông Đình đảm nhận, đáng tiếc vận may không đến tay chị ta, chức giám đốc vụt mất như vậy. Sau khi được điều đến bộ phận ý tưởng, Hạ Giai Ngôn cũng từng làm tiếp xúc vài lần với chị ta trong công việc. Trong ấn tượng của cô, Ông Đình là một người phụ nữ chín chắn trong công việc, cư xử thân thiện với mọi người, về những phương diện khác vẫn chưa có cảm giác gì nhiều cả.

Rất nhanh, công ty liền thông báo tin tức Lê Thiệu Trì sẽ tạm rời khỏi cương vị công tác vào tháng sau. Mặc dù các đồng nghiệp đều nghị luận, nhưng điều đó không mấy ảnh hưởng đến Lê Thiệu Trì. Anh tiếp tục hoàn thành hạng mục quảng cáo cuối cùng mà mình đảm nhận, cũng làm xong công việc bàn giao. Anh chưa từng nói với người khác nguyên nhân từ chức, ngoại trừ Thịnh Phục Cần và Hạ Giai Ngôn, trên cơ bản thì những người khác đều cho rằng anh không cưỡng nổi mức lương béo bở bị công ty quảng cáo khác mua về.

Anh đem bộ sách quý của mình trên giá sách đưa hết cho Hạ Giai Ngôn, cổ vũ cô phải cố gắng phấn đấu

.

Theo như lời nói của những người bên ngoài, bộ sách này có giá trị vô cùng quý giá. Hạ Giai Ngôn vui mừng khôn siết, mà Lê Thiệu Trì lại nói: Cái này xem như quà tôi cảm ơn cô đã giúp tôi chăm sóc Dục Dục đi. Mấy ngày trước thằng bé còn nhắc đến cô đấy, nó hỏi khi nào thì cô đến nhà cùng nó chơi điều khiển xe.

Hạ Giai Ngôn rất luyến tiếc cậu bé, mặc dù Lê Dục có hơi nghịch ngợm, có chút phiền toái, nhưng lại có rất nhiều điểm đáng yêu. Ngày đó quả thật cô đã đồng ý với cậu, lần sau sẽ đến nhà cậu cùng chơi điều khiển xe và Transformers, không ngờ rằng đến giờ vẫn chưa có cơ hội.

Cuối tháng ba, Lê Thiệu Tri chính thức rời Diệu Thế Văn Hoa, cũng chuẩn bị đầu tháng tư khuếch trương về Bắc Thượng. Trước khi khởi hành, anh định mời Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn ăn cơm, xem như làm buổi tiệc chia tay.

Hạ Giai Ngôn rất vui vẻ đồng ý. Sau khi tan tầm, cô hẹn Lục Tiệp, định đến trung tâm thương mại mua đồ chơi cho Lê Dục.

Hôm nay, Lục Tiệp không phải đến trường giảng bài nên anh đến sớm hơn mười phút chờ Hạ Giai Ngôn dưới công ty. Nhân hiệu ô tô tuy bình thường, nhưng vẫn khiến cho một vài nhân viên biết hàng chú ý tới, thế nên thời điểm Hạ Giai Ngôn lên xe, không nhận được nói với anh: Lần sau anh ngừng ngay ngã tư đối diện chờ em được rồi, chiếc xe này của anh nổi bật quá.

Lục Tiệp khởi động ô tô, anh nói: Nếu không thì lần sau tôi sẽ cưỡi xe đạp tới đón em, vừa bảo vệ môi trường lại vừa không gây chú ý, em thấy sao?

Hạ Giai Ngôn cười thành tiếng: Bên cạnh công ty có tiệm xe đạp, chúng ta mỗi người có thể cưỡi một chiếc.

Lục Tiệp tranh thủ liếc cô một cái, môi mỏng phun ra ba chữ: Không thú vị.

Bọn họ ăn tối trước rồi đến trung tâm thương mại, đến khu đồ chơi, cô bán hàng hăng hái lập tức bước đến: Chúc hai vị buổi tối vui vẻ, em có thể giúp gì được cho anh chị ạ?

Chúng tôi muốn mua đồ chơi tặng cho một cậu bé khoảng bốn, năm tuổi. Lục Tiệp trả lời.

Nhân viên bán hàng đang định giới thiệu với bọn họ một vài lựa chọn nhưng Hạ Giai Ngôn lại nói: Để chúng tôi xem qua một chút, nếu có gì cần sẽ kêu em đến giúp.

Đội nhân viên bán hàng tránh đi, Hạ Giai Ngôn nhỏ giọng nói: Tặng quà cho con nít phải tự mình từ lựa chọn chứ.

Lục Tiệp nhún vai, cùng cô đi giữa những kệ trưng bày đồ chơi.

Trong lúc chọn đồ chơi, lựa theo sở thích của cậu bé, cầm lấy vài mô hình xe khác nhau. Cô hỏi Lục Tiệp: Dục Dục sẽ thích chiếc nào?

Lục Tiệp có vẻ thiên về những món đồ chơi tốt cho trí tuệ, anh nói: Mô hình xe chẳng bổ ích, nó đang trong giai đoạn phát triển trí tuệ và năng lực tư duy, vẫn nên mua cho nó một hộp thanh từ* lớn đi.

* Là những thanh từ có thể ghép lại thành hình, chúng hút vào nhau ý.

Vậy mua một chiếc xe mô hình và một hộp thanh từ lớn. Hạ Giai Ngôn cố chấp muốn anh chọn: Cuối cùng thì chiếc nào có vẻ được nhất?

Ánh mắt cô đảo qua đảo lại giữa chỗ mô hình xe, cuối cùng Lục Tiệp cũng chọn một chiếc xe thể thao màu trắng.

Hạ Giai Ngôn cười híp mắt: Anh cũng biết em thích chiếc này à?:

Lục Tiệp lắc đầu: Tôi cảm thấy chiếc này rất thích hợp làm xe cưới cho chúng ta.

Hạ Giai Ngôn ngay cả mí mắt cũng chưa nâng lên: Cái gì mà xe cưới của chúng ta, em lại không nhất định chỉ gả cho anh.

Sau khi đem toàn bộ mô hình xe đã chọn xong vào xe đẩy, Lục Tiệp đưa cô: Không gả cho tôi? Vậy không biết là ai đã vì bố mẹ phản đối không cho hai đứa bên nhau, khổ sở thiếu chút nữa sẽ khóc âm lên ấy nhỉ?

Hạ Giai Ngôn trừng mắt với Lục Tiệp, Lục Tiệp một tay phụ đẩy xe mua sắm, tay còn lại thì nắm lấy tay cô.

Dù Hạ Giai Ngôn không nói, nhưng Lục Tiệp cũng biết rõ thái độ của bố mẹ cô đối với mình như thế nào. Vốn anh định tốc chiến tốc thắng, bất kể dùng biện pháp hay thủ đoạn gì, đều phải phá được vấn đề nan giải này. Chỉ là, Hạ Giai Ngôn để ý đến mình, đồng thời cũng rất để ý đến bố mẹ, anh không hy vọng cô phải khó xử, càng không hi vọng cô vì mình mà xảy ra mâu thuẫn với bố mẹ, vì thế phải chậm lại, yên lặng chờ đợi thời cơ thuận lợi nhất làm tiêu tan hiểm khích trước kia.

Trong khoảng thời gian này, tuy bọn họ yêu thương nồng nàn vẫn phải tỏ ra bình thường. Trước đó bọn họ cũng chỉ cùng Hạ Giai Mặc và Chiêm Tuê ăn qua một bữa cơm, sau đó cũng không lại đề cập với người nhà về mối quan hệ của bọn họ. Lê Thiệu Tri cũng không chỉ một lần cười bọn họ, rõ ràng là trai chưa vợ gái chưa chồng, lại phải mang bộ dạng như yêu đương vụng trộm. Có lần Lục Tiệp ở đây, anh đáp lại một câu nhẹ như bông Còn kích thích hơn cả yêu đương vụng trộm ấy chứ, làm Lê Thiệu Tri ghen hờn không nói nên lời.

Sau khi thanh toán xong, bọn họ đứng nhìn nhân viên gói quà. Cô gái trẻ tuổi kia một bên vừa cắt giấy gói quà tinh xảo, vừa nói với bọn họ: Đây là quà cho trẻ con ạ? Có cần viết lời chúc cho cậu bé không ạ?

Không đợi bọn họ đồng ý, cô gái kia liền đưa tay lấy một tấm thiệp đưa cho bọn họ. Hạ Giai Ngôn cầm lấy, nhắc bút lên mà không biết nên viết gì. Cô quay đầu nhìn về phía Lục Tiệp, Lục Tiệp nói: Bảo nó ngoan một chút, nghe lời bố mẹ.

Hạ Giai Ngón vâng lời viết theo, viết đến nửa chừng, rốt cuộc cô cũng phải hiện có chỗ không đúng: Mẹ?

Lục Tiệp vốn tưởng cô đã biết, chẳng ngờ về mặt cô lại mờ mịt, vì thế nói với cô: Dục Dục còn một chị gái song sinh nữa, Lê Thiệu Trì cũng mới biết gần đây thôi. Từ khúc hai đứa nhỏ kia kể về bố mẹ thì Dục Dục liền âm ỹ muốn ở với mẹ không cần bố nữa, còn chị gái nó thì vứt bỏ mẹ tìm về với bố. Hai người bọn họ đều bị bọn nhỏ hành hạ kịch liệt, bây giờ vẫn đang tìm biện pháp giải quyết.

Hạ Giai Ngón tròn mắt há hốc mồm, phải một lúc sau mới hỏi: Bọn họ ly hôn rồi sao?

Vẫn chưa. Lục Tiệp trả lời, Nhưng quan hệ rất căng thẳng.

Rời khỏi trung tâm thương mại đã gần mười giờ, Lục Tiệp lái xe đưa Hạ Giai Ngón về nhà trọ. Vào lúc này, xe cô trên đường thừa thớt, suốt dọc đường đi vô cùng thoải mái.

Thời điểm dừng đợi đèn đỏ, ngón tay của anh nhịp nhịp vào vô lăng, ánh mắt nhìn khắp nơi, lại thấy trước cửa hàng tiện lợi một đôi nam nữ đang nói chuyện. Nhìn kỹ, anh không khỏi nhũn mảy. Hạ Giai Ngón đang (đang làm gì?) chiếc nơ bướm nhỏ trên hộp quà, thấy thế anh vờ như không thấy gì, một lần nữa dồn sự chú ý lên chiếc đèn tín hiệu giao thông sắp chuyển màu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Chương 39

Sáng thứ bảy, Lê Thiệu Trì hẹn Hạ Giai Ngón và Lục Tiệp đến nhà dùng cơm. Dưới sự giúp đỡ của dì giúp việc Lê Triệu Trì xuống bếp làm vài món đồ ăn sáng mang chút hương vị quê nhà cho bọn họ thưởng thức.

Đang lúc vô cùng bận rộn, Lê Thiệu Trì chợt nghe chuông cửa vang lên. Anh và dì giúp việc đều bận rộn trong bếp không thể rời đi, vì thế chỉ có thể kêu Lê Dục mở cửa cho khách.

Lê Dục đang nghịch mô hình đồ chơi trong phòng, nghe thấy bố sai bảo, ngay cả giày cậu cũng không mang vào, để chân trần chạy ra ngoài.

Cánh cửa được mở ra, Hạ Giai Ngón và Lục Tiệp đều cúi đầu nhìn nhóc con kia, nhóc con kia rất lễ phép chào hỏi bọn họ, sau đó ôm đùi Lục Tiệp để anh bế mình lên.

Lục Tiệp đứng tại chỗ, không cử động: Lại bé? Cháu cũng không phải con gái, không thể yếu ớt như vậy.

Lê Dục ngẩng đầu nhìn Lục Tiệp đầy tha thiết mong chờ, Lục Tiệp vẫn tiếp tục đứng yên, Hạ Giai Ngón liền nói: Dục Dục, đến đây với dì Giai Ngón, cho con đồ chơi này.

Nhìn thấy cái hộp quà to oí là to kia, mắt Lê Dục sáng rực lên. Hạ Giai Ngón nắm tay cậu, cậu ngoan ngoãn để cô dắt vào nhà, vừa đi vừa hỏi: Dì Giai Ngón ơi, bên trong là đồ chơi gì vậy ạ?

Nhìn bọn họ một lớn một nhỏ đi trước, như hai mẹ con, Lục Tiệp bất giác mỉm cười. Sau khi đóng cửa xong, anh liền theo hương thơm của đồ ăn bước vào bếp.

Nghe tiếng bước chân từ phía sau, nhưng Lê Thiệu Trì vẫn không quay đầu lại. Trở miếng gà cay trong chảo thì lửa bùng lên, anh đã khống chế độ lửa, vừa nêm gia vị, nhưng tất cả đều được làm đâu vào đó.

Lục Tiệp nhàn nhã dựa vào khung cửa, nhìn Lê Thiệu Trì bận rộn, anh đột nhiên lại khó chịu: Một người đàn ông, sao lại có thể ở trong bếp cầm dao múa xéng như thế?

Khói dầu không ngừng bay lên, Lê Thiệu Trì cao giọng nói: Ghen tị à?

Lục Tiệp không lên tiếng trả lời.

Dì Hoa giúp việc đứng bên cạnh Lê Thiệu Trì cười nói: Vừa làm bố vừa làm mẹ, không có chút bản lĩnh sao được.

Lê Thiệu Trì ra hiệu lấy dùm chiếc đĩa, sau đó nói với Lục Tiệp: Vấn đề của chú không phải là bố mẹ vợ không yên tâm giao con gái rệu của họ cho cậu sao? Chú hãy biểu hiện thật tốt cho họ xem, nào là nấu cơm, rửa chén, quét nhà dọn dẹp, tóm lại việc lớn việc nhỏ trong nhà đều một tay xử lý gọn ghẽ, tôi không tin bọn họ vẫn không gả con gái cho chú.

Lục Tiệp khoanh hai tay trước ngực, nếu không phát sinh sự kiện đáng tiếc kia, phương pháp này có lẽ sẽ hiệu quả. Chỉ là, bây giờ bọn họ có khúc mắc

vô cùng sâu sắc với mình, cũng không thể dễ dàng xóa bỏ như vậy.

Di Hoa vừa mới gả con gái của mình ra cửa, bà thật tâm nhắc nhở Lục Tiệp: Làm cha làm mẹ, có ai muốn gả con mình đi hầu hạ một người đàn ông khác chứ? Con gái của mình ở nhà quen được cung chiều, đương nhiên hi vọng con gái lấy được người đàn ông có thể chăm sóc cho nó, bảo vệ nó. Chúng tôi giúp con gái mình chọn chồng, cho dù anh ta có bao nhiêu bản lĩnh, có lợi hại ra sao mà không biết chăm lo cho gia đình, thì lấy về để làm gì?

Nghe xong lời nói của di Hoa, không chỉ có Lục Tiệp, ngay cả Lê Thiệu Trì cũng trầm mặc.

Di Hoa hiểu ra mình vừa đâm trúng tử huyệt của hai người đàn ông này, bà vội vàng chuyển đề tài, kể mấy chuyện nhỏ của Lê Dục cho bọn họ.

Ở trong bếp bận rộn hơn nửa buổi sáng, rốt cuộc Lê Thiệu Trì cũng mang năm món mặn một món canh bày lên. Anh giữ di Hoa lại cùng ăn cơm, di Hoa biết đây là buổi tụ tập nhỏ của bọn họ, nên khéo léo từ chối sau đó rời đi.

Sáng nay Lê Dục chỉ ăn một phần sandwich, rõ ràng bụng đã đói đến mức kêu lên, nhưng lại không nỡ bỏ đồ chơi mới, cà kê vẫn không chịu vào phòng ăn cơm. Cuối cùng Lê Thiệu Trì vẫn phải đích thân vào phòng bắt cậu ra.

Từ lúc biết đến sự tồn tại của mẹ, thái độ của Lê Dục đối với bố mình hoàn toàn khác trước. Điều này khiến Lê Thiệu Trì vô cùng đau đầu, giống như bây giờ, thằng bé kia nói không muốn ăn cơm thì sẽ không ăn cơm, chỉ cần Lê Thiệu Trì lớn giọng một chút, nó liền khóc nháo đòi mẹ.

Hạ Giai Ngôn rất ít khi thấy bộ dạng Lê Thiệu Trì sút đầu mê trán như vậy, cô cười nhạo anh: Xem ra anh phải tìm biện pháp, một lần nữa tạo dựng lại uy của bố mới được.

Vất vả lắm mới dỗ được con trai ngoan ngoãn xuống ăn cơm, Lê Thiệu Trì bất đắc dĩ nói: Thằng nhóc này chính sói con, nuôi mãi không quen!”

Lê Dục không hiểu lắm lời bọn họ nói, cậu bé ngậm miệng, chốc chốc thì nhìn bố mình, chốc chốc lại nhìn Hạ Giai Ngôn, dường như muốn nhìn đến tận cùng.

Kỳ thật tay nghề làm bếp của Lê Thiệu Trì rất tốt, Hạ Giai Ngôn rất thích mùi vị, vừa ăn vừa hỏi cách nấu chúng.

Lê Thiệu Trì nói sơ với cô một chút, sau đó trêu chọc cô: Thấy hứng thú như thế, hay là theo tôi đi Bắc Thượng phát triển đi, vừa có thể theo tôi học nấu cơm, còn có thể theo tôi học làm quảng cáo.

Hạ Giai Ngôn đáp: Đề nghị này cũng không tệ nha, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc về nó.

Lê Thiệu Trì liếc nhìn Lục Tiệp một cái, có thâm ý nói: E là chỉ suy nghĩ thôi thì không được, cô còn phải thương lượng với cái tên đang ngồi bên cạnh kia nữa? Cô xem sắc mặt cậu ta bây giờ đã đen thui rồi kia, nếu cô thật sự đồng ý, có thể cậu ta sẽ trả thù tôi ấy chứ?

Lục Tiệp không đáp trả lại lời Lê Thiệu Trì, trái lại nói với người này giờ đứng đứng lỗ tai nghe bọn họ nói chuyện: Dục Dục, sau khi gặp mẹ, nhớ nói với mẹ rằng, ba con rất thích dụ dỗ mấy dì xinh đẹp nhé.

Lê Thiệu Trì cười mắng anh không tích phúc, sau đó nói với con trai: Chú Lục thật không đứng đắn đứng không con, nói dối cái mũi sẽ dài ra, chúng ta đừng nói chuyện với chú ấy.

Nghe xong lời bố mình vừa nói, Lê Dục gật đầu, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu: Dì Giai Ngôn rất đẹp, Chú Lục không nói dối!

Mặt Lục Tiệp mang đầy vẻ ghen ghét nhìn về phía Lê Dục: Không uống công thương con nha.

Sau khi ăn trưa xong, Hạ Giai Ngôn tiếp tục cùng Lê Dục chơi đùa trong phòng. Lê Dục lấy toàn bộ đồ chơi mà mình yêu thích ra, ô tô, khủng long, người máy, gấu bông lớn, cái gì cũng có, giường của cậu gần như bị lấp đầy các món đồ chơi. Cậu còn nhớ rõ hứa hẹn của mình, bày hết các món đồ chơi ra sau đó cùng Hạ Giai Ngôn chơi điều khiển xe. Hạ Giai Ngôn đối với kiểu đồ chơi này không thạo cho lắm, nhiều lần điều khiển xe đâm vào ngăn tủ hoặc vách tường, cuối cùng còn phải chặt vật trở thân xe.

Lê Dục thấy thế rất sốt ruột, gạt điều khiển từ xa chỉ cô thao tác. Cậu điều khiển chiếc xe thể thao kia một cách tuyệt vời, Hạ Giai Ngôn hết lời khen gọi, cậu vô cùng vui vẻ, leo lên giường tìm máy tính bảng: Dì Giai Ngôn, con cho dì xem ảnh mẹ con.

Hạ Giai Ngôn rất ngạc nhiên, cô ngồi vào mép giường, cầm máy tính bảng Lê Dục đưa tới. Nhìn rõ người phụ nữ trong ảnh, cô quả thực không thể tin được, trong lời nói mang chút run rẩy: Cô ấy... cô ấy chính là mẹ con?

Dạ! Lê Dục hỏi cô, Dì cũng biết mẹ con ạ?

Cho dù không theo kịp trào lưu, Hạ Giai Ngôn không thể không biết tới nữ thần chân dài diễn giữa bầu trời này.

Cô hít vào một hơi, khó trách Lê Thiệu Trì không biết mình còn có một đứa con gái, dựa vào việc hậu phương hùng hậu đằng sau nữ thần đầu trí đầu dũng cùng đội ngũ paparazzi đông đảo kia, đừng nói là một đứa, cho dù mười đứa cũng có thể giấu nhem đi.

Khi Hạ Giai Ngôn lại đưa cậu bé ra khỏi phòng, Lê Thiệu Trì cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình cũng thay đổi. Anh hoang mang liếc nhìn Lục Tiệp, sau đó hỏi cô: Sao lại nhìn tôi như vậy?

Ngồi xuống bên cạnh Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn nói: Không có gì, chỉ cảm thấy anh rất lợi hại mà thôi.

Lê Thiệu Tri cũng không dám cáng đáng, anh nói: Nói về lợi hại, người đàn ông đang của cô kia, tôi còn phải chịu lép vế mà. Cô xem đây, đây là thiệp mời cuộc thi ý tưởng quảng cáo và báo cáo tuyên truyền toàn cầu năm nay. Chúng tôi vừa thảo luận một chút, Lục Tiệp đề nghị hướng đến phương hướng phát triển lợi ích chung của quảng cáo, tôi cảm thấy rất được.

Hạ Giai Ngôn có biết cuộc thi này, đây là một cuộc thi lớn dành cho các công ty quảng cáo và các cá nhân trên toàn thế giới tham gia, là cuộc thi có công nhận uy tín nhất, công bằng và được tin phục nhất. Mục đích tham gia cuộc thi này, không phải vì món tiền thưởng khổng lồ hay chiếc cúp, mà là vì muốn mượn dịp này quảng bá thương hiệu công ty mình, cái thu được so với lợi nhuận kinh tế là món tài sản vô hình nhưng rất có giá trị. Hàng năm, Diêu Thế Văn Hoa đều thu hoạch được một số giải thưởng có chút trọng lượng từ cuộc thi này, bắt đầu từ tháng tư, nhân viên từ cao xuống thấp trong công ty đều bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi này. Tuần trước cô cũng đặc nhận chỉ thị của cấp trên, đáng tiếc vất óc suy nghĩ nhiều ngày cũng không nghĩ ra được ý tưởng nào.

Lục Tiệp phân tích: Tôi đã từng nghiên cứu qua cơ cấu giải thưởng, Diêu Thế Văn mấy mùa trước đều chọn những bài dự thi rất xuất sắc về quảng cáo thương mại, tuy có thể lấy được giải thưởng, nhưng không có tính đột phá. Lần trước đạt được giải Kim Tượng trong cuộc thi là một đơn vị quảng cáo chính trị, nó dùng sự kiện nổi bật nhất của năm trước làm tiêu điểm, chủ đề chính là kêu gọi mọi người chú ý đến việc trưởng thành và giáo dục trẻ em về giới tính thứ ba, dàn ý tốt lắm, hình thức biểu đạt cũng rất đặc biệt, chúng ta có thể từ đó rút ra được một ít gợi ý.

Lê Thiệu Tri đồng ý với ý kiến của Lục Tiệp, anh nhắc nhở Hạ Giai Ngôn: Cuộc thi lần này, cô nhất định phải chắc chắn thành công, nếu không cô rất khó đứng vững ở bộ phận ý tưởng. Còn hơn nửa tháng nữa mới nộp đề án, trong khoảng thời gian này cô dành nhiều thời gian suy nghĩ xem, tranh thủ làm đến mức tốt nhất có thể.

Từ sau khi Lê Thiệu Tri từ chức, Hạ Giai Ngôn ở lại bộ phận ý tưởng vẫn cảm thấy áp lực rất lớn. Dù sao cô cũng nhảy việc giữa chừng, trước đây có anh chỉ bảo một hai, bây giờ chuyện gì cũng phải dựa vào chính mình, những lúc công việc không vừa ý cảm thấy vô cùng bí bách.

Cũng may, Lục Tiệp được xem như là thầy tốt bạn hiền của cô, anh đã chỉ bảo và giúp cô không ít. Ví dụ như vừa rồi, anh chỉ ra phương hướng, kế tiếp công việc của cô sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Bọn họ thảo luận sâu trong chốc lát, thì di động của Lê Thiệu Tri vang lên, anh chăm chú nhìn màn hình điện thoại sau đó nhún mày. Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đoán anh có việc riêng cần xử lý, vì thế nói lời tạm biệt.

Trên đường về nhà, Hạ Giai Ngôn lật xem tư liệu Lê Thiệu Tri cho cô. Lục Tiệp vốn định đưa cô về nhà, nhưng chạy đến nửa đường, anh nói: Tôi có vài đĩa CD liên quan đến cuộc thi, em có muốn lấy về tham khảo không?

Hạ Giai Ngôn vén tóc phủ xuống sau đó lên tiếng trả lời: Lấy chứ.

Đưa Hạ Giai Ngôn về nhà trọ, Lục Tiệp bước vào thư phòng lấy ra vài chiếc đĩa CD. Hạ Giai Ngôn trong lúc rảnh rỗi, vì thế mượn laptop của anh tìm xem mấy tác phẩm đoạt giải của mấy mùa thi trước.

Thời điểm Lục Tiệp cầm máy chiếc đĩa CD ra, Hạ Giai Ngôn đang chống cằm nghiên cứu các bài quảng cáo. Anh kéo chiếc ghế dựa qua ngồi bên cạnh cô, cùng cô tham khảo, thỉnh thoảng còn cùng cô trao đổi vài câu.

Gần như các tác phẩm đạt giải Kim Tượng trong năm năm qua đều được xem qua một lần, Hạ Giai Ngôn duỗi lưng một cái, ngửa mặt nói: Một quá, ngày mai không muốn đi học chút nào...

Trong giây phút đó, ánh nắng chiều từng tia từng tia biến mất, sắc trời liền tối sầm xuống.

Lục Tiệp giật mình xoay ghế, đối diện với Hạ Giai Ngôn: Một thi đừng đi đi về về, đêm nay ở lại đi, mai tôi đưa em đến trường?

Chương 40

Về mặt Lục Tiệp như cũ, Hạ Giai Ngôn không nhìn ra được chút gì trên mặt anh, sau đó ghé sát người Lục Tiệp hơn một chút: Ở lại làm gì cơ?

Trong thư phòng chỉ mở duy nhất một chiếc đèn bàn, ánh sáng nhu hòa chiếu thẳng vào đường nét thanh tú của Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp đưa tay giữ mép bàn, như thể giam cô trong vòm ngực của mình: Em muốn làm gì thì làm cái đó.

Thoạt trông anh rất đứng đắn, nhưng trong mắt lại ánh lên ý cười cợt nhả, Hạ Giai Ngôn nhéo tai anh: Rõ ràng anh mới là người muốn làm gì thì làm cái đó ấy!

Lục Tiệp bị lời cô chọc cười, anh kéo tay Hạ Giai Ngôn xuống, sau đó bọc trong tay mình: Tôi không ở đây vài năm, em đã học thói xấu rồi.

Hạ Giai Ngôn phản bác: Nếu anh không phải suy nghĩ theo hướng đó thì sao lại bảo em học thói xấu chứ.

Nghe thế, Lục Tiệp ưỡn ngực, đồng đặc nói: Anh tuyệt đối là một chính nhân quân tử.

Đêm đó cuối cùng Hạ Giai Ngôn cũng ngủ lại ở nhà Lục Tiệp. Sau khi ăn cơm tối, bọn họ lại trốn vào thư phòng làm đề án quảng cáo để dự thi.

Trong quá trình chọn chủ đề và thiết kế quảng cáo, Lục Tiệp quả quyết hơn Hạ Giai Ngôn rất nhiều. Những năm gần đây, anh được đào tạo chuyên sâu

tại trường đại học ở Anh đồng thời còn thường xuyên được mời làm hướng dẫn đặc biệt, đề xuất hoạch định cho một vài tập đoàn truyền thông nổi tiếng. Tuy rằng anh chỉ ra phương hướng giúp Hạ Giai Ngôn, nhưng không nêu ra ý bản chất ý tưởng, để tránh làm rối suy nghĩ của Hạ Giai Ngôn.

Hạ Giai Ngôn viết viết vẽ vẽ lên bản nháp, hơn nửa buổi tối trôi qua, vẫn chưa có gì rõ ràng. Cô cắn đầu bút, cố gắng suy nghĩ.

Thấy bộ dạng buồn rầu của cô, Lục Tiệp nói: Theo Lê Thiệu Trì lâu như vậy rồi mà em có vẻ cũng không học được bao nhiêu kinh nghiệm nhỉ?

Sao anh lại nói thế? Hạ Giai Ngôn hỏi.

Vào những lúc thiếu linh cảm hay đụng đến khó khăn, cậu ấy sẽ không giống em bây giờ đâu, ngồi cầm mặt vào bản nháp và đầu cắn bút như thế. Lần trước nhờ em trông giúp Lê Dục, còn cậu ta lên núi cắm trại dã ngoại là vì cái gì?

Nghĩ lại chốc lát, Hạ Giai Ngôn nhớ lại thời điểm ấy, bọn họ đang làm chuyên mục quảng cáo cho một trang bị vận động ngoài trời. Cô hiểu ra nhìn Lục Tiệp, Lục Tiệp lại nói tiếp: Cậu ta sử dụng trang bị này, lại không thể hiểu rõ toàn bộ ưu điểm khuyết điểm của sản phẩm, quan trọng hơn là, nếu cậu ta không tự mình cảm nhận quá trình leo núi và cắm trại dã ngoại, làm sao có thể nắm rõ chính xác nhu cầu và mong đợi của người yêu thích vận động ngoài trời là gì. Nếu trong quảng cáo không thể hiện được trọng tâm đặc điểm và chức năng thì cho dù sản phẩm tốt thế nào cũng chưa chắc có sức thu hút.

Hạ Giai Ngôn gật đầu: Thế nên, anh cảm thấy em nên đi ra ngoài một chút?

Đúng vậy. Để làm một quảng cáo tốt nhất, nhất định phải dùng tâm mà làm. Lục Tiệp chỉ đầu cô, Chứ không phải dùng cái này thôi đâu.

Rất đạo lý. Hạ Giai Ngôn đồng ý với cách nói của anh.

Lục Tiệp hơi do dự nói: Vậy ngày mai chờ em lên lớp xong, tôi đưa em ra vùng nông thôn cạnh thành phố xem, chắc chắn em sẽ tìm được gợi ý.

Cầm bản nháp và bút cất sang một bên, Hạ Giai Ngôn thở hắt ra: Cứ quyết định vậy đi.

Lục Tiệp đảo qua bản nháp của cô đầu cũng không nâng lên: Em đi tắm trước đi, hôm nay làm việc cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.

Quả thật hôm nay Hạ Giai Ngôn đã làm việc cả ngày, sáng tỉnh mơ rời giường đi học, giữa trưa đến nhà Lê Thiệu Trì ăn cơm, từ chiều đến giờ vì dự án cuộc thi quảng cáo mà hao hết tâm tư.

Học kỳ mới sắp bắt đầu, chủ nhật Hạ Giai Ngôn lại quay về trường học. So với học kỳ trước, học kỳ mới này thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa Lục Tiệp không còn là thầy giáo của cô, nên trên lớp áp lực cũng giảm bớt. Nghĩ đến sáng ngày mai phải đi sớm, cô nói: Được rồi.

Lần trước Hạ Giai Ngôn ra đi vội vã, áo ngủ và nội y phơi ở ban công đều không mang về. Lục Tiệp bước vào phòng cất quần áo giúp cô tìm ra, sau đó nói với cô: Tắm ở phòng bên cạnh đi, phòng tắm trong phòng khách lâu lắm không dùng, vòi nước đọng lại tạt chất, rất bẩn.

Nghe anh nói vậy, Hạ Giai Ngôn mượn đồ ngủ và khăn tắm vào phòng tắm chính. Cô không sử dụng bồn tắm lớn, chỉ đứng dưới vòi sen, phòng tắm của Lục Tiệp rất nhẹ sạch sẽ và gọn gàng, sau khi tắm xong, cô có cảm giác cả người đã nhiễm hơi thở của anh.

Thời điểm Hạ Giai Ngôn bước ra khỏi phòng tắm, Lục Tiệp vừa lúc đang cởi áo khoác ra, nghe thấy tiếng động, anh tùy ý vắt áo khoác lên lưng ghế liền xoay người lại.

Hình như cô không ngờ được rằng anh đang ở trong phòng, nên bước chân lập tức chậm lại.

Tắm xong rồi? Lục Tiệp hỏi.

Giữa phòng ngủ rộng lớn, Lục Tiệp dường như có thể nghe được câu nói vừa rồi vọng lại nho nhỏ. Hạ Giai Ngôn ừ một tiếng, ngẩng đầu lên liền đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của Lục Tiệp, cô hơi do dự, không biết nên tiến hay lùi.

Thấy cô đột nhiên đứng yên tại chỗ, Lục Tiệp nở nụ cười, anh nói: Đến đây.

Nhìn dáng vẻ không mang ý tốt của Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn cảnh giác: Qua cái gì mà qua, anh đã dọn dẹp xong phòng khách chưa?

Lục Tiệp không lên tiếng trả lời, chỉ bước từng bước về phía Hạ Giai Ngôn. Về mặt Hạ Giai Ngôn đề phòng nhìn chăm chú vào anh, đang định lên tiếng, thì anh lại bất ngờ ôm lấy cô, sau cơn choáng váng, cô đã bị ném lên chiếc giường lớn kia.

Vừa mới bước ra từ phòng tắm, hơi nước nóng hầm hập khiến mặt Hạ Giai Ngôn đỏ ửng, một tay Lục Tiệp ôm chặt cô, tay còn lại thì hất mái tóc dài của cô ra, nhỏ giọng nói: Tôi lười, không muốn dọn phòng khách, đêm nay em ngủ ở đây đi.

Từng ngón ấm áp của anh chạm vào gương mặt cô, Hạ Giai Ngôn run lên khe khẽ. Cô nhìn Lục Tiệp, không chớp mắt.

Em sợ gì chứ, tôi sẽ không làm gì em đâu. Lục Tiệp nói.

Hạ Giai Ngôn rũ rèm mắt xuống, thăm thẳm thì nói: Làm sao em biết được anh muốn đùa giỡn hay giờ trò mờ ám gì chứ.

Khóe miệng Lục Tiệp cong lên, nhưng không cười thành tiếng: Lần này thật sự không có. Đương nhiên, nếu em đối với tôi yêu thương nhớ nhung da

diệt, thì đó là một chuyện khác.

Anh nằm mơ! Hạ Giai Ngôn nghiêng răng nói.

Mơ em làm gì chứ. Lục Tiệp kéo chăn lên, sau đó phủ lên người Hạ Giai Ngôn: Ngủ đi, nếu không ngày mai không dậy đi học nổi đâu.

Dứt lời, Lục Tiệp tắt đèn giữa phòng ngủ đi, chỉ chừa ngọn đèn nhỏ trước cửa phòng tắm. Không hiểu sao, Hạ Giai Ngôn đột nhiên cảm thấy hơi thiếu cảm giác an toàn, khi Lục Tiệp đứng lên, cô đưa tay tóm lấy áo anh.

Lục Tiệp quay đầu, ánh sáng mờ mờ, anh không thể nhìn rõ vẻ mặt cô lúc này, bèn lên tiếng hỏi: Sao vậy em?

Hạ Giai Ngôn vẫn giữ chặt áo anh như cũ: Anh đi đâu vậy?

Không quá nửa giây Lục Tiệp liền hiểu cô muốn nói gì. Anh cầm tay cô cho vào chăn một lần nữa, giọng điệu mang ý cười: Đi tắm, xong sẽ trở lại ngay.

Hạ Giai Ngôn Vâng một tiếng thật dài, vừa dứt lời, Lục Tiệp liền cúi người hôn lên trán cô.

Hôm sau lên lớp, Chu Đình phát hiện Hạ Giai Ngôn vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, liền dùng ánh mắt mờ ám quan sát cô: Đi vui về ở chốn nào đấy?

Chu Đình dùng ánh mắt sắc sảo nhìn mình, Hạ Giai Ngôn nắm chặt cổ áo, tức giận nói: Gì chứ!

Còn không thừa nhận? Chu Đình nâng cằm, nhỏ giọng nói, Tuy rằng trên người cậu không có dấu vết khả nghi, nhưng ánh mắt chột dạ kia đã bóc trần hành động của cậu rồi!

Đến giờ tan học, Hạ Giai Ngôn và Chu Đình cùng bước đi ra cổng trường. Cách đó chừng mười mét, Chu Đình đã nhanh chóng thấy xe của Lục Tiệp, cô lộ vẻ đắc ý nhìn Hạ Giai Ngôn: Thế này rồi cậu không còn gì để nói chứ?

Hạ Giai Ngôn cười nói: Chẳng lẽ anh ấy không thể đi ngang qua đây sao?

Chu Đình bước đến gõ kính xe Lục Tiệp, cửa kính xe hạ xuống, cô cười tủm tỉm nói: Giáo sư Lục, đã lâu không gặp.

Hạ Giai Ngôn và Chu Đình cùng nhau đi ra cổng, Lục Tiệp liền nhìn thấy bóng dáng hai cô, nhưng thấy hai người đang nói chuyện nên Lục Tiệp không xuống xe, để tránh cản trở hai cô nói chuyện. Không ngờ Chu Đình lại đi đến, còn cười mờ ám, trong lòng anh có vài phần hoang mang, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường: Đã lâu không gặp.

Ngài dạy học kì trước, đánh giá môn học đó của tôi thành tích thấp! Chu Đình lên án.

Lục Tiệp sững sốt, sau đó giải thích: Tôi duyệt bài, luôn không để tồn tại bất cứ tình huống bất công nào.

Chu Đình nhún mày: Không có bất công, kể cả không nể tình riêng luôn chứ? Nếu không vì Hạ Giai Ngôn, tôi đã sớm chạy đến viện khiếu nại ngài rồi!

Vừa mới bước đến Hạ Giai Ngôn nghe thấy câu này, cô chọc chọc eo Chu Đình: Xú nha đầu, cậu chán sống rồi chứ gì?

Chu Đình làm bộ u oán: Tôi khổ quá mà, không như ai đó, không có một người bạn trai là giáo sư!

Lục Tiệp hiếm khi bị bật cười, anh nói: Tôi mời em một bữa cơm xem như bù đắp vậy!

Chu Đình vội vàng xua tay: Tôi có một nguyên tắc làm người, tuyệt đối không làm bóng đèn. Hai người đi chơi vui vẻ, bữa cơm này cho nợ, trí nhớ của tôi tốt lắm.

Nhìn Chu Đình rời đi, Hạ Giai Ngôn mới lên xe, cô giải thích với Lục Tiệp: Chu Đình tính tình như vậy đó, hay thích nói đùa, nhưng không có ý gì đâu.

Lục Tiệp lên tiếng trả lời: Tôi biết.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lục Tiệp đưa Hạ Giai Ngôn đến thăm thôn Thành Trung cách đó bốn mươi kilomet.

Thôn Thành Trung là nơi tồn tại vấn đề phổ biến của cả nước, cải tạo thôn Thành Trung tất nhiên sẽ làm nảy sinh các vấn đề mâu thuẫn và xung đột, vì vậy các phương án cải tạo có liên quan đều trì trệ chưa thể tiến hành đúng chỗ. Đi vào các hẻm lớn ngõ nhỏ trong thôn Thành Trung, Hạ Giai Ngôn cảm thấy vô cùng ngột ngạt. Nơi này phòng ốc đông đúc, bước vào trong một ngõ nhỏ, ngẩng đầu hoàn toàn không thể nhìn thấy bầu trời, rõ ràng là ban ngày, lại u ám như trời xầm tối.

Hạ Giai Ngôn chụp lại tất cả khung cảnh ở đây, trong lúc không chú ý cẩn thận thiếu chút nữa thì trượt chân, cũng may Lục Tiệp nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô. Cô cúi đầu, vì nước thấm vào đôi giày, đường xi măng dưới chân đã mọc lên một lớp đường rêu mỏng. Cách đó không xa thùng rác chất đầy đồ sinh hoạt bị vứt đi, bốc mùi tanh tưởi, thu hút lũ ruồi bọ lớn nhỏ đến bay vòng vèo trên đồng rác ấy.

Sau đó, Hạ Giai Ngôn phỏng vấn vài người dân địa phương, đa số bọn họ đều từ nông thôn lên thành thị kiếm sống. Thế nhưng nhà đất ở thành thị tăng cao, đừng nói là mua nhà, ngay cả một phòng trọ tốt bọn họ cũng thuê không nổi. Nhưng tại thôn Trung Thành này, một ngôi nhà bình thường ba tầng lại có đến mười hộ gia đình sinh sống, bởi vậy tiền thuê rất rẻ. Trong đó có một công nhân dẫn bọn họ đến trước cửa, chỉ vào một loạt đồng hồ nước và

đồng hồ điện nói cho bọn họ biết, chỗ này có bao nhiêu cái đồng hồ là có bấy nhiêu đơn vị phòng phân ra cho thuê.

Bọn họ vòng quanh chụp vài tấm ảnh, Hạ Giai Ngôn hơi mệt, kéo Lục Tiệp đến bậc thềm của một ngôi nhà cũ, cùng nhau ngồi xuống.

Giương mắt liền nhìn thấy cây đa già trước cổng thôn, cánh lá sum xuê, chắc chắn đã trải qua hơn mười mùa xuân. Hạ Giai Ngôn lại mở máy chụp một tấm, hỏi anh: Cây này không sớm thì muộn cũng sẽ bị chặt đi đúng không anh?

Lục Tiệp gật đầu: Mặc dù là phá hỏng, nhưng xét theo một góc độ khác là văn minh tiến hóa.

Hạ Giai Ngôn dựa vào người anh, mờ mắt nhìn người qua kẻ lại khắp nơi.

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu Hạ Giai Ngôn: Em đã biết phải bắt đầu viết thế nào chưa?

Hạ Giai Ngôn đứng lên, sau đó đưa tay cho anh: Biết rồi ạ. Chúng ta về nhà đi.

Lục Tiệp nắm lấy tay cô: Ok, chúng ta về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Chương 41

Mặc dù Hạ Giai Ngôn đã vì đề án quảng cáo mà vắt hết óc, vắt và cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng cuối cùng lại không được chọn.

Trải qua nhiều lần trao đổi, nghiên cứu và thảo luận của lãnh đạo, công ty quyết định sử dụng đề án của Ông Đinh để dự thi. Tác phẩm của Ông Đinh là một quảng cáo về văn hóa, Quy tắc của quảng cáo này là lấy điện ảnh làm hình thức nghệ thuật, tuyên truyền đồng thời quảng bá cảnh phim 5a vừa đạt được thành công. Cô nhảy bén khám phá được bước đột phá trong sự kết hợp giữa thương mại và văn hóa, tổng thể quảng cáo cực kỳ hài hòa, hoàn toàn sẽ không khiến khán giả thấy phản cảm*

*Chị Raun Hau giúp

Đêm đó cô cùng Lục Tiệp ăn cơm với nhau, cả bữa cơm đều rầu rĩ không vui, Lục Tiệp cười cô: Em thấy buồn thế à? Không phải đề án không được chọn thôi sao, cũng không phải thất tình mà.

Nhớ lại sự cố gắng trong hai tuần vừa qua, Hạ Giai Ngôn vẫn cảm thấy khó chịu. Cô nâng cằm hỏi Lục Tiệp: Em đang tự kiểm điểm, anh cảm thấy đề án của em khuyết điểm trọng yếu nhất là gì?

Lục Tiệp không trả lời thẳng, chỉ nói: Đừng chỉ nghĩ tới khuyết điểm. Em cực khổ như vậy làm đề án, chẳng lẽ thật không có một ai thương thức sao?

Mất Hạ Giai Ngôn sáng rực lên một chút, cô nói với Lục Tiệp: Đương nhiên là có, bộ phận chúng em có vài đồng nghiệp đều nói đề án của em không tồi.

Thế chưa được à? Em làm đề án này, mục tiêu là vì muốn chúng tỏ thực lực của bản thân của bản thân với đồng nghiệp, chứng minh em không phải dựa vào quan hệ để leo lên mà.

Sau buổi nói chuyện với Lục Tiệp, tâm tình Hạ Giai Ngôn tốt lên không ít.

Thời gian thấm thoát trôi, mới đây mà Lê Thiệu Tri và Lê Dục đã rời Đường Hải hơn nửa tháng. Hơi muộn Hạ Giai Ngôn vừa nằm xuống liền nhận được điện thoại từ Lê Thiệu Tri gọi đến, sau khi nói mấy, cô không ngờ lại nghe được giọng của Lê Dục. Cô vừa vui lại vừa sợ, cùng cậu nhóc đó nói chuyện khoảng hai mươi phút.

Nhắc đến mẹ mình, Lê Dục vui sướng như một chú chim nhỏ, lú ra lú rít không ngừng.

Hạ Giai Ngôn im lặng lắng nghe, tuy rằng hai dì cháu đang ở cách xa nhau, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự thỏa mãn và hạnh phúc của cậu. Mãi một lúc sau, Lê Dục ngáp một cái thật dài, Hạ Giai Ngôn liền dịu dàng nói: Là một cậu bé ngoan thì không được ngủ muộn đâu, chúc dì Giai Ngôn ngủ ngon nào, sau đó thì về giường ngủ đi nhé.

Lê Dục ngoan ngoãn đồng ý, sau khi cậu nói Chúc ngủ ngon, lại bổ sung: Ba con muốn nói chuyện với dì.

Bên kia đầu dây truyền đến âm thanh giao nhau, rất nhanh, Lê Thiệu Tri đã nói: Công việc gần đây thế nào, không làm cho tôi mất mặt chứ?

Đương nhiên là không rồi. Hạ Giai Ngôn trả lời. Cô là do một tay Lê Thiệu Tri đề bạt lên, tuy rằng anh đã không còn làm việc ở Diệu Thế, nhưng danh tiếng của anh vẫn còn có tầm ảnh hưởng.

Hạ Giai Ngôn có nghe Lục Tiệp nói qua tình hình của anh gần đây, gần nhất là anh đang tìm cách thành lập văn phòng làm việc của chính mình, mấy ngày trước còn nhờ Lục Tiệp giúp anh tìm kiếm nhân tài. Cô hỏi đến các vấn đề liên quan, Lê Thiệu Tri trả lời: Tôi đã xem qua các bài viết của bọn họ, có một số cá thể tương đối xuất sắc.

Nói đến bài viết, tự dung bọn họ lại nhớ đến khí thế hùng lực trước đây của chính mình nói về cuộc thi ý tưởng quảng cáo. Hạ Giai Ngôn thở dài, Lê Thiệu Tri biết cô vẫn canh cánh trong lòng điều này, vì thế đã nói: Xem ra cô thật không biết A Tiệp đã dụng tâm lương khổ*

*Muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Sao cơ? Hạ Giai Ngôn mơ hồ.

Lê Thiệu Tri thở dài một hơi, anh nói: Cô thử nghĩ một chút mà xem, một công ty lấy quảng cáo thương mại là nghiệp vụ chính thể của công ty, làm sao có thể dùng một quảng cáo công ích để dự thi được?

Hạ Giai Ngôn từ trên giường ngồi dậy, cô vẫn nhớ lời bọn họ từng nói, dùng quảng cáo công ích dự thi có thể sẽ có đột phá. Đầu óc nhanh chóng xoay vòng, cô hiểu ra: Hai người đều không hi vọng đề án của tôi được chọn?

Đúng vậy. Lê Thiệu Tri thẳng thắn đáp, sau đó còn nói tiếp: Không phải cô đã quên những thiệt thòi đã chịu ở tổ Quan Mộ Hân rồi đấy chứ? Trong lĩnh vực công tác này, có một chuyện vẫn hết sức kiêng kỵ, đó chính là xông về trước làm nổi bật bản thân. Dưới sự trợ giúp của A Tiệp, nếu cô làm một đề án quảng cáo thương mại, tuy rằng không đủ để đánh bại đề án của Ông Đình, nhưng khẳng định sẽ làm cho cô ấy ghen tị. Nếu cô ấy nhìn cô không vừa mắt, những ngày sau này của cô sẽ không yên ổn đâu.

Cùng làm việc với Ông Đình nhiều năm, Lê Thiệu Tri vẫn rất ngưỡng mộ người phụ nữ này. Cô ấy đối nhân xử thế lời đời lão luyện, Tuy làm việc không theo nguyên tắc bình thường nhưng biết cách nắm bắt chính xác có chừng có mực, quan trọng hơn là ý suy nghĩ nhạy bén, ý tưởng khéo léo xảo quyết, cũng xem như một nhân tài hiếm có. Chỉ là, cô ấy có một khuyết điểm tương đối chết người, đó chính là nhỏ nhen, đố kỵ. Ông Đình vừa mới thăng chức làm giám đốc ý tưởng, cô ấy gấp gáp thể hiện tài năng trong cuộc thi lần này, để củng cố địa vị của bản thân, nếu lúc này Hạ Giai Ngôn vượt trội hơn, rất dễ sẽ bị ghi hận.

Hạ Giai Ngôn vẫn cảm thấy hoang mang, cô hỏi: Đề tài quả giám đốc Ông cũng không phải là quảng cáo thương mại, vì sao đề án cả chị ấy lại được chọn?

Đây chính là chỗ thông minh của Ông Đình. Giọng nói Lê Thiệu Tri mang theo vài phần khen ngợi, Ông Đình vừa mới thăng chức, nguồn tài nguyên khả dụng trong tay chắc chắn sẽ thiếu rất nhiều so với hai giám đốc sáng tạo khác, vì cân bằng phát triển, công ty nhất định sẽ thỏa đáng giúp đỡ cô ấy một phen. Lần này cô ấy khác người chọn làm quảng cáo văn hóa, kỷ thực cũng là cho lãnh đạo công ty một cái thang, danh chính ngôn thuận để bọn họ leo lên. Nói thế này, không chọn dùng quảng cáo thương mại, đối với cô mà nói là tránh né, nhưng đối với Ông Đình mà nói lại là cấp tiến. Người phụ nữ này thật không đơn giản, sau này cô phải cố gắng đứng đề đắc tội với cô ấy.

Hai người nói cho tôi biết không phải sẽ tốt hơn sao? Làm hại tôi cứ rầu rĩ mãi. Hạ Giai Ngôn oán giận.

Từ lúc bắt đầu chọn đề tài đến bước sửa bản thảo cuối cùng, Lục Tiệp đều không phủ nhận chi tiết của đề án, còn thường khẳng định, điều này khiến cô tự tin hơn rất nhiều. Sau khi cô nộp đề án lên, cứ tưởng sẽ qua được vòng sàng lọc thứ nhất, thế nhưng lại không được chọn, điều này chênh lệch tâm lý thật sự quá lớn.

Nghe xong lời cô nói, Lê Thiệu Tri nở nụ cười: Cô còn chưa hiểu ra sao? Đây là người đàn ông của cô muốn dạy cho cô một bài học đó.

Sau khi Lê Thiệu Tri nói rõ, đại khái Hạ Giai Ngôn cũng biết được dụng ý của Lục Tiệp. Trong lòng như có dòng nước ăm chảy quá, cô giật giật môi, lại nói không nên lời.

Thấy Hạ Giai Ngôn trầm mặc không nói, Lê Thiệu Tri ghẹo cô: Rất ngọt ngào phải không?

Hai má hăm hăm nóng lên, Hạ Giai Ngôn vội nói sang chuyện khác: Anh và Lục Tiệp đã sớm lên kế hoạch hết rồi?

Không hề. Lê Thiệu Tri nói, A Tiệp đề nghị mở rộng theo hướng quảng cáo công ích, thì tôi liền đoán được cậu ta lo lắng điều gì, sau đó lại không cần phải nói, bởi vì rất rõ ràng.

Hạ Giai Ngôn đổi điện thoại sang tay trái, chờ anh nói tiếp.

Lê Thiệu Tri thăm thía nói: Cô vẫn còn non lắm. Không nhắc trước thì cô không biết chừng mực, riêng sự nhiệt tình mạnh mẽ của cô trong lúc làm việc, mà đã bị giáo huấn. Chúng ta làm ngành này, chỉ có thể chuẩn bị đã làm tốt nhưng bị soi mói bị ghét bỏ, còn cô lại ngược lại, nghĩ đến một bước lên trời. Nghiêm khắc mà nói cô cũng chỉ vừa mới vào nghề, loại người như cô không có kinh nghiệm, không chút đánh tiếng như cô, muốn hết khổ đầu tiên phải xây dựng tố chất tâm lý cho vững, chút khả năng chống áp lực này của người, không đủ ba tháng là bỏ cuộc.

Dùng một chút, Lê Thiệu Tri còn nói: Tôi chỉ không ngờ, cho dù đối tượng là cô, cậu ấy lại có thể nhẫn tâm đưa cô lên chín tầng mây, sau đó buông tay để cô rơi xuống đất. Nhưng mà, dù sao cô đều phải bước qua một bước này, nên cậu ấy dứt khoát tự mình dạy cô bài học này, sau này ngã vài lần, cô sẽ quen thôi.

Trước khi gác máy, Lê Thiệu Thị còn hảo tâm đề nghị cô: Chịu không nổi thì tắt yêu cầu ấy một cái, không thì dùng mỹ nhân kế, chắc chắn cậu ta sẽ thương hoa tiếc ngọc.

Hạ Giai Ngôn biết Lê Thiệu Trì lại chê cười mình, vì thế liền đáp lễ: Nghe nói cuộc sống của anh và cô vợ nữ thần không tốt lắm, anh vẫn nên tự lo cho mình đi.

Không đợi anh lên tiếng, Hạ Giai Ngôn liền nhanh chóng chấm dứt cuộc trò chuyện.

Sau đó, Hạ Giai Ngôn nhiều lần cân nhắc, cô mới phát hiện bản thân mình thật sự không biết trời cao đất rộng. Lục Tiệp giữ thể diện cho cô đưa ra nhiều chỉ dẫn để cô nhìn rõ thực tế, còn Lê Thiệu Trì lại không chút lưu tình vạch trần sự hèn nhát ngu ngốc của cô, bọn họ đều khiến cô phải một lần nữa tự suy xét bản thân. Cô đúng là nóng vội, thành công đến ngày hôm nay đều là từng dấu chân kiên định trước mọi chuyện, không ai có thể một lần là giải quyết xong.

Cuộc thi ý tưởng quảng cáo người Hoa toàn cầu đã chuẩn bị bắt đầu, hình thức dự thi rất tự do, cho dù là cá nhân hay đoàn thể, chỉ cần lên website chính thức đăng ký xong là có thể gửi tác phẩm dự thi. Để gia tăng tính công khai và công bằng của cuộc thi, tài khoản đăng kí chứng nhận đều có cơ hội bỏ phiếu cho các tác phẩm dự thi, điểm số cuối cùng, có 50% thuộc về đầu phiếu trên internet,

Sau khi cuộc thi bắt đầu, tác phẩm dự thi mỗi ngày đều tăng lên mấy nghìn bài. Diệu Thế Văn Hoa cũng gấp rút sửa chữa và hoàn thành bài quảng cáo dự thi, cố gắng cho ra tác phẩm tốt nhất trước mặt mọi người.

Hạ Giai Ngôn đã không còn đếm được phần thiết kế rút cuộc đã sửa lại bao nhiêu lần, sáng nay lại phải điều chỉnh lại, sau đó cảm bản đã sửa chữa đi tìm Ông Đình.

Hôm nay trợ lý của Ông Đình vừa mới xin nghỉ phép, ngay cả bàn làm việc của Ông Đình cũng không thu dọn, văn kiện và tư liệu nằm lộn xộn. Cầm lấy bài viết của Hạ Giai Ngôn, cô chỉ chỉ vào ghế: Ngồi đi.

Hạ Giai Ngôn ngồi xuống ghế dựa, chờ Ông Đình kêu cô đi sửa lại một lần nữa.

Bản thiết kế còn chưa lật hết, điện thoại cầm tay của Ông Đình vang lên. Cô hướng Hạ Giai Ngôn ra hiệu, sau đó bước vào văn phòng nghe máy.

Khoảng năm phút sau, Ông Đình cầm điện thoại trở lại. Cô tiếp tục lật xem bài viết, lật đến trang cuối cùng, cô ngẩng đầu: Màu sắc ở phía trên có thể hạ xuống một chút, sẽ khiến hiệu quả chỉnh thể thị giác càng hài hòa hơn. Còn lại không có gì, mặt sau để tôi sửa lại, vất vả cho cô rồi.

Yêu cầu của Ông Đình quả thật gần như vạch lá tìm sâu rồi, nhưng bây giờ cuối cùng cũng vừa lòng, trong lòng Hạ Giai Ngôn vô cùng sục sôi, cô âm thầm quyết định trưa nay phải ăn thịnh soạn hơn một chút mới được, an ủi bản thân thật tốt.

Tâm trạng tốt của Hạ Giai Ngôn duy trì được mấy ngày. Chỉ là, cô hoàn toàn không thể ngờ được, vào thời điểm bài quảng cáo dự thi sắp đăng lên, trong trang chủ cuộc thi đột nhiên xuất hiện một tác phẩm của một đơn vị giống y như đúc tác phẩm dự thi của Diệu Thế, mà người thông báo, còn lại là một nhà tên là công ty quảng cáo Mạch Điện Khuyến Tân.

Chương 42

Sáng hôm đó, Hạ Giai Ngôn lại vào trang web chính thức của cuộc thi như mọi hôm, xem tác phẩm dự thi mới nhất. Bên trên góc trái trang chủ được thiết kế dành riêng cho việc bỏ phiếu, trong đó thể hiện các tác phẩm dự thi có số phiếu bầu nhiều nhất. Cô nhìn lướt qua, lại nhìn thấy tác phẩm liên tiếp dẫn đầu mấy ngày nay lại có thể tụt xuống vị trí thứ hai.

Nhìn thấy tiêu đề của tác phẩm vừa nhảy lên đứng nhất xong thì bàn tay cầm chuột của Hạ Giai Ngôn cứng đờ, sau đó kích chuột mấy lần vào xem bên trong. Vẫn chưa xem hết, cô liền nhận được thông báo, lập tức đến phòng hội nghị số hai mở cuộc họp gấp.

Đến phòng họp, cô liền nhìn đến vẻ mặt cứng ngắt của Ông Đình đang ngồi bên trong. Sau khi đi vào, cô và đồng nghiệp quen biết dùng ánh mắt trao đổi với nhau, đồng nghiệp kia dùng khẩu hình miệng phát âm nói cho cô biết: Quảng cáo bị trộm.

Bầu không khí căng thẳng bao trùm cả cuộc họp, ở đây đều là những nhân viên có phần tham gia vào chế tác quảng cáo, nói cách khác, mỗi người ở đây đều bị tình nghi. Dù vậy tại thời điểm hiện tại, biểu hiện của Ông Đình vẫn rất bình tĩnh như thường, cô không chĩa mũi nhọn vào cấp dưới, trái lại hướng lý do bị trộm có lẽ do hệ thống phòng ngự của internet không hiệu quả, vì thế hacker mới mượn lỗ hổng này trộm mất tài liệu bí mật.

Nghe xong phỏng đoán của Ông Đình, đa số thần kinh của chúng văn viên đều thả lỏng không ít. Ông Đình cam đoan đảm bảo: Công ty nhất định sẽ điều tra rõ sự việc, sẽ không để mọi người bị oan uổng. Hiện tại đồng nghiệp bộ phận hệ thống thông tin đã bắt tay vào điều tra rồi, nếu tất cả mọi người có manh mối gì, thì hãy báo với tôi.

Từ khi Lê Thiệu Trình nhắc nhở chính mình không nên đặt tội với Ông Đình, Hạ Giai Ngôn liền hết sức chú ý đến cô. Lê Thiệu Trình nói rất đúng, Ông Đình đúng là một người phụ nữ không đơn giản. Như chuyện này mà nói, sau khi tác phẩm bị lấy trộm, đầu tiên Ông Đình liền mở cuộc họp khẩn cấp, thể hiện sự tín nhiệm của chính mình với cấp dưới, điều này so với việc truy cứu ai để lộ bí mật quan trọng hơn rất nhiều. Chị ấy vừa mới nhận chức, nếu vì mãi ngơ vờ vô căn cứ, có thể toàn bộ nhóm sẽ mất đi tinh đoàn kết, sau này sẽ rất khó làm ra tác phẩm xuất sắc.

Trước khi tan họp, Ông Đình vô cùng chân thành tha thiết nói: Mặc dù tác phẩm lần này không thể đại diện công ty dự thi, nhưng tôi chân thành cảm ơn các vị đồng nghiệp tại đây đã vô cùng cố gắng trong thời gian qua.

Sau khi ra khỏi phòng họp, Hạ Giai Ngôn chợt nghe đồng nghiệp phía sau nói: Cuộc thi lần này, nếu không dùng tác phẩm của giám đốc Hướng thì sẽ dùng tác phẩm của giám đốc Từ, tổ chúng ta sẽ trắng tay.

Một đồng nghiệp khác hòa theo: Đúng rồi, tôi nghĩ cấp trên hẳn sẽ càng thích ý tưởng của giám đốc Từ, nó chính là phong cách của công ty chúng ta.

Cũng chưa chắc, giám đốc hướng cũng không tệ, hướng chỉ năm kia chính là dùng tác phẩm của anh ấy dự thi, còn được huy chương đồng nữa.

Hạ Giai Ngôn hơi đau đầu. Hóa ra không chỉ bộ phận khách hàng, vào thời điểm đánh giá đến lợi ích của nhau, bộ phận ý tưởng cũng là một chiến trường đầy đặc mùi thuốc súng.

Qua hai người tra xét, bộ phận internet đưa ra thông báo chính thức, chứng minh hệ thống phòng ngự internet của công ty bình thường, trong hai tháng gần nhất không bị công kích. Bọn họ cùng với nội bộ công ty internet tiến hành theo dõi và phân tích, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Căn cứ vào tư liệu suy đoán trước mắt, sở dĩ quảng cáo bị tiết lộ, có khả năng trong nhân viên dùng điện thoại di động để đánh cắp tài liệu.

Ngoài ra, chuyện này rất nhanh có tiến triển mới. Chiều thứ bảy, có người dùng đại chỉ IP nặc danh đăng lên diễn đàn công ty một bức thư, đại ý là, từng thấy có một nhân viên nữ một mình ở lại trong văn phòng giám đốc, không lâu sau thì tác phẩm dự thi bị lấy trộm, nhân viên nữ này bị tình nghi rất lớn.

Sáng thứ hai đi làm, Hạ Giai Ngôn lập tức bị gọi vào văn phòng của Ông Đình. Cô còn không biết trên diễn đàn đăng thư nặc danh gì, đến khi Ông Đình đọc nội dung thư đó lên, cô ngạc nhiên nhìn Ông Đình, sau một lúc mới tìm được giọng nói của mình: Nhân viên nữ trong thư, là chỉ tôi sao?

Về mặt Ông Đình vô cùng nghiêm túc, hỏi cô: Hôm đó vì tôi phải nghe điện thoại nên cô ở lại văn phòng, cô còn nhớ không?

Hạ Giai Ngôn không thể nào ngờ được có người sẽ lấy việc còn con đó để thổi phồng lên, cô ép bản thân tỉnh táo lại, sau đó trả lời: Tôi vẫn nhớ. Nhưng mà, điều này cũng không thể nói lên điều gì. Tôi chỉ trùng hợp vào phòng tìm chị thì khi ấy chị lại vừa vận nhận điện thoại mà thôi. Và lại, cuộc điện thoại chị nhận được là điện thoại làm phiền hay sao?

Trầm mặc trong giây lát, Ông Đình nói: Điện thoại là ông xã tôi gọi đến, tôi biết cô không có gì cả. Điểm này, tôi cũng đã giải thích qua với lãnh đạo, nhưng mà, bọn họ đối với cách nói này có chút không tin tưởng.

Hai tay vô thức siết chặt, Hạ Giai Ngôn nhìn Ông Đình: Nói đến cùng, các người nghi ngờ tôi. Mỗi ngày có biết bao nhiêu người ra vào văn phòng như thế, dựa vào cái gì mà tôi ở trong văn phòng lâu hơn một chút, thì trở thành kẻ bị tình nghi? Còn kẻ viết thư nặc danh đó, tôi cảm thấy người đó còn đáng khả nghi hơn tôi, nếu người đó phát hiện manh mối quan trọng như vậy, vì sao không trực tiếp đăng báo, trái lại còn lên la lên lúc dùng địa chỉ IP nặc danh viết thư chứ!

Ông Đình bảo cô yên tâm một chút chớ nóng vội, nói tiếp: Trước tiên cô đừng nóng vội, công ty nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này. Nếu cô trong sạch, chúng tôi cũng nhất định sẽ cho cô một công đạo.

Tôi trong sạch. Hạ Giai Ngôn dè dặt tức giận nói.

Nhưng mà, nội dung bức thư kia bất lợi đối với cô. Ông Đình nói, Nhân viên ngày hôm đó đều đã lần lượt tìm đến đây hỏi, còn cô, lãnh đạo đã quyết định cho cô tạm nghỉ một thời gian. Đối với chuyện này lãnh đạo rất coi trọng, dù sao cũng liên quan đến cơ mật và lợi ích của công ty, hi vọng cô có thể hiểu.

Sắc mặt Hạ Giai Ngôn trở nên rất khó coi: Tôi tạm thời bị cách chức, không phải có ý tôi không thoát khỏi liên quan đến chuyện này sao?

Tôi xin lỗi. Đây là ý của lãnh đạo, tôi không làm chủ được. Ông Đình ra vẻ bất đắc dĩ nói. Kỳ thật như vậy đối với cô cũng không phải là chuyện xấu, tuy rằng bức thư kia đã bị xóa, nhưng nhân viên xem qua không ít, cô ở lại công ty nhất định sẽ chịu lời ong tiếng ve, như vậy sẽ tạo ra phiền toái lớn với cô.

Sau khi rời khỏi công ty, Hạ Giai Ngôn mang theo đầy phần hân bước trên đường. Bản thân nhìn lướt qua dòng người vội vã trên đường, chỉ có cô là lang thang không mục đích, như một chú chim nhỏ bị mất phương hướng.

Thời điểm nhận được điện thoại của Hạ Giai Mặc, Hạ Giai Ngôn đang đứng quầy trưng bày ở siêu thị, nhìn nhân viên PG giới thiệu nước giặt quần áo tẩy bay vết bẩn. Cô nghĩ chắc anh đã nghe được chuyện này, do dự trong ba giây, cô vẫn nhận điện thoại.

Giọng nói mang theo sự lo lắng của Hạ Giai Mặc từ ống nghe truyền đến: Em đang ở đâu?

Nghe thấy giọng nói thân thiết lại quen thuộc, Hạ Giai Ngôn cảm thấy cổ họng tắc nghẽn, âm thanh phát ra có chút run run: Em không sao đâu, giờ đang ở siêu thị mua đồ.

Nghe vậy, Hạ Giai Mặc thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó liền hỏi: Rốt cuộc sao lại thế?

Đến một góc khuất yên tĩnh, Hạ Giai Ngôn đem đầu đuôi ngọn ngành những chuyện xảy ra nói cho anh biết. Vì không muốn người nhà phải lo lắng, cô tỏ vẻ thoải mái nói: Không phải đi làm cũng không sao, nhưng mà, nếu em không có tiền xài, anh nhớ phải tiếp tế cho em đó.

Từ đầu tới cuối, Hạ Giai Mặc không hỏi cô có làm ra chuyện như vậy hay không, vì anh biết em gái của mình không phải là loại người như vậy. Lần này bị vu oan như thế, chắc chắn cô cảm thấy rất khó chịu. Anh muốn an ủi cô, cô lại lấy lý do tính tiền rồi cúp máy.

Mùa xuân luôn có những cơn mưa bất chợt, Hạ Giai Ngôn mới từ siêu thị bước ra, trời đã bay bay những hạt mưa phùn. Cô lấy ô từ túi xách ra, hạt mưa bị gió thổi nghiêng, tinh tế bay lên quần áo cô.

Nhìn sắc trời mờ mịt, tâm tình Hạ Giai Ngôn lại u ám thêm chút. Cô miễn cưỡng cầm ô đứng dưới mái hiên trước một nhà hàng đột mưa, đột nhiên rất muốn gặp người đàn ông có thể cho mình năng lượng và ấm áp ấy. Cô lấy di động ra, tìm số của anh, vừa bấm gọi, cô lại nhanh chóng cúp máy, vì cô nhớ rõ hôm nay Lục Tiệp phải lên lớp giảng bài.

Vừa lúc có taxi chạy đến, Hạ Giai Ngôn theo bản năng đưa tay. Sau khi lên xe, tài xế hỏi cô đến đâu, cô không cần nghĩ ngợi liền đọc ngay địa chỉ trường học.

Vì thời tiết không tốt, nên trên đường vào trường không có bao nhiêu học sinh qua lại. Hạ Giai Ngôn che ô đi về phía khu giảng đường, chân cô bước vội trên đường, không cẩn thận bị bọt nước bắn lên làm ướt ống quần.

Chuông tan học vang lên, Lục Tiệp đứng giờ cho học trò tan lớp. Vừa từ phòng học bước ra, anh theo thói quen xem di động một chút, vừa mở màn hình, anh liền thấy có hai cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn mới. Hai cuộc gọi nhỡ ấy một là của Lê Thiệu Trì, cuộc còn lại là của Hạ Giai Ngôn. Sau đó anh mở tin nhắn mới ra xem. Xem hết hơn mười từ ngắn ngủi kia, anh bước ra bên ngoài, gọi điện cho Hạ Giai Ngôn.

Điện thoại còn chưa kết nối, Lục Tiệp đã nhìn thấy Hạ Giai Ngôn đứng ở hành lang, ánh mắt bình thản nhìn mình. Rõ ràng cô đang mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại mang vẻ âm trầm, không có một chút sức sống. Anh bước về phía cô, phát hiện trên người cô có vài chỗ bị ướt mưa, chân mày vốn chau lại của anh lại càng nhíu chặt hơn.

Theo tầm mắt của anh, Hạ Giai Ngôn cũng cúi đầu nhìn chính mình, cô nói với Lục Tiệp: Chỉ ướt quần áo ngoài thôi, không lạnh.

Lục Tiệp sờ sờ tay cô, quả thật vẫn ẩm. Anh giờ điện thoại lên trước mặt cô, giọng có chút gấp gáp: Lê Thiệu Trì nói với tôi rồi.

Hạ Giai Ngôn nhanh chóng đọc xong tin nhắn, sau đó nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Lục Tiệp vẫn lo cô bị cảm lạnh, anh nói: Cái gì cũng không phải nói nữa, về nhà thay quần áo trước đã.

Sau khi về nhà, Hạ Giai Ngôn thay một bộ quần áo ở nhà màu xám. Lúc đi ra phòng khác, Lục Tiệp cảm thấy dường như sắc mặt của cô có hơi kém đi, anh đưa tay vòng qua eo cô, nhẹ nhàng nói: Không vui thì cứ nói ra đi em.

Hơi ẩm cách quần áo truyền đến, Hạ Giai Ngôn kim lòng không được mờ mịt hướng về phía anh. Cô vui mặt vào vòm ngực anh, không lên tiếng.

Lục Tiệp dịu dàng vuốt tóc cô, thả giọng nhẹ hơn: Đang nghĩ gì thế em?

Hạ Giai Ngôn vẫn im lặng.

Sau đó, Lục Tiệp vốn không hỏi cô thêm gì cả. Không biết qua bao lâu, anh phát hiện người trong lòng đang nhẹ nhẹ run lên, tay khựng lại, tiện đà nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Nước mắt dần dần thấm ướt áo sơ mi của anh, Lục Tiệp vẫn tiếp tục động tác nhẹ nhàng vỗ về cô, nhưng trong mắt anh lại ánh lên tia sắc bén.

Chờ sau khi cô ổn định cảm xúc, Lục Tiệp mới thu lại toàn bộ cảm xúc, hỏi cô: Có đói bụng không em? Chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé?

Em không đói. Hạ Giai Ngôn ồm ồm đáp.

Cô vẫn trốn trong ngực anh, Lục Tiệp lo cô buồn, vì thế muốn nâng mặt cô lên: Không muốn ăn cũng không thể không ăn cơm được em.

Hạ Giai Ngôn không chịu, cô túm chặt áo anh: Không muốn ăn mà.

Lục Tiệp buông tay, anh hiếm khi vì chuyện này mà dỗ Hạ Giai Ngôn: Không muốn ăn cơm vậy em muốn ăn gì? Gà chiên nhé, pizza, hay bánh ngọt?

Im lặng trong chốc lát, Hạ Giai Ngôn trả lời một nẻo: Em muốn ngủ.

Lục Tiệp bật cười: Trước khi ngủ cũng phải ăn cơm. Chảy nhiều nước mắt vậy, không cần bổ sung năng lượng sao?

Vừa dứt lời, Hạ Giai Ngôn liền nhéo mạnh trên lưng anh một cái: Do em buồn ngủ.

Lục Tiệp mở tay cô ra, sau đó bế ngang người cô lên.

Hạ Giai Ngôn kêu nhỏ, cô phản xạ ôm lấy cổ Lục Tiệp: Anh làm sao thế?

Thấy mắt và mũi cô đều ửng hồng sưng lên, Lục Tiệp cảm thấy đau lòng. Anh đá văng cửa phòng ngủ ra, sau đó bế cô đặt lên giường: Không phải em nói buồn ngủ sao?

Kéo chăn đến cằm, Hạ Giai Ngôn mong đợi nhìn anh: Anh phải đi sao?

Không đi. Lục Tiệp vỗ vỗ chỗ chăn hờ ra, nhẹ nhàng nói, Chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi, em cứ ngủ trước, đồ ăn giao đến thì dậy.

Rất cuộc Hạ Giai Ngôn cũng chịu thỏa hiệp, Lục Tiệp vốn tưởng cô chỉ nói thế mà thôi, không ngờ cô lại ngủ thật. Trong khi ngủ, mi tâm cô vẫn không giãn ra, Lục Tiệp biết cô thật sự rất oan ức, oan ức đến nỗi không nói thành lời, chỉ biết lặng lẽ rơi nước mắt.

Ra khỏi phòng ngủ, Lục Tiệp nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Đang định gọi điện đặt thức ăn ngoài, nhưng anh chợt nhớ ra gì đó cất di động lại, sau đó bước vào bếp.

Trước đây khi còn học trong nước, bạn bè trong ký túc xá thường dùng nồi cơm điện hầm cháo, Lục Tiệp nhìn vài lần cũng học được. Hạ Giai Ngôn nói không đói bụng, anh quyết định nấu cháo tiêu mỡ, để tránh cô cảm thấy khó ăn. Làm đồ ăn phức tạp rườm rà thì anh không giỏi lắm, nhưng hầm cháo, nấu trà gừng là chuyện nhỏ, chắc chắn không làm khó được anh.

Sau khi bắt đầu nấu cháo, Lục Tiệp tìm được một miếng thịt nạc trong tủ lạnh. Anh bắt đầu cắt thành miếng nhỏ, thịt vẫn còn chưa sắt xong, chuông cửa liên vang lên.

Nhớ đến Hạ Giai Ngôn vẫn còn đang ngủ, ngay cả tạp dề Lục Tiệp cũng không cởi ra, vô cùng lo lắng bước ra ngoài mở cửa. May mắn người đến chơi không phải là người hấp tấp, cũng không ấn chuông cửa liên tục.

Vừa mở cửa ra, Lục Tiệp nhìn hai người ngoài cửa, cánh tay đang mở cửa không tự giác dừng lại.

Cùng lúc đó, Hạ Nguyên và Đào An Nghi đứng ngoài cửa, sau khi nhìn rõ người đứng trước mặt, thì biểu tình trên mặt họ thiên biến vạn hóa trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Chương 43

Nhưng không quá nửa giây, Lục Tiệp đã trở lại bình thường, sau đó chào hỏi với cha mẹ Hạ Giai Ngôn.

Hạ Nguyên không phản ứng gì, còn Đào An Nghi thì nhẹ nhàng gật đầu với anh.

Nghे nói công việc của Hạ Giai Ngôn không thuận lợi, có bị đổ oan tạm thời bị cách chức, Hạ Nguyên và Đào An Nghi đều vô cùng lo lắng, vì thế trước hết đến để hỏi rõ sự tình, quan trọng hơn là, muốn khuyên con gái dọn về nhà ở. Thế giới bên ngoài lại phức tạp, nhà vĩnh viễn là bến đỗ ấm áp của cô, có thể che mưa chắn gió cho cô.

Hạ Nguyên và Đào An Nghi đều hiểu rõ tính nết của con gái mình, từ trước đến nay cô chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, nếu không phải Hạ Giai Mặc lỡ lời làm lộ chuyện, chắc chắn bọn họ sẽ chẳng hay biết gì. Khi đến trước cửa, bọn họ vẫn không báo cho Hạ Giai Ngôn biết, để tránh cô kiểm đường lấy lệ. Khi thấy Lục Tiệp mở cửa cho bọn họ thì bọn họ cảm thấy rất bất ngờ, đáy lòng trăm mối ngón ngang.

Đóng cửa lại, Hạ Nguyên và Đào An Nghi không ai bảo ai đều dùng ánh mắt lên trên kệ giày. Kệ giày không có giày da và dép mang trong nhà của nam giới, đoán được con gái vẫn chưa ở chung với Lục Tiệp, sắc mặt hai người mới dịu xuống.

Sau khi dẫn hai trường bối vào nhà, Lục Tiệp nói cho họ biết: Giai Ngôn vừa mới ngủ rồi ạ.

Đào An Nghi ngửi thấy mùi gạo nhàn nhạt, cô hỏi Lục Tiệp: Hai đứa vẫn chưa ăn cơm à?

Lục Tiệp nói: Vẫn chưa ạ. Giai Ngôn bảo không muốn ăn, ngủ dậy mới ăn ạ.

Bước vào phòng bếp, bọn họ thấy trên thớt vẫn còn gần nửa miếng thịt nạc chưa cắt xong, sau đó lại lặng lẽ quan sát Lục Tiệp.

Nhận ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn họ, Lục Tiệp hiếm khi cảm thấy lo lắng. Từ nhỏ đến lớn, anh đã tham gia nhiều cuộc thi như vậy, nhưng chưa bao giờ cảm thấy hồi hộp như lúc này. Anh ho khan: Hai bác đến phòng khách ngồi chút đi ạ, chờ con chuẩn bị cái này xong cho Giai Ngôn sẽ pha trà cho hai bác ạ.

Hạ Nguyên mở miệng nhấn mạnh khác biệt thân sơ: Nào có đạo lý để khách mời trà chứ?

Đào An Nghi liếc xéo chồng mình một cái, trong ánh mắt còn mang vài phần trách cứ. Bà kéo Hạ Nguyên qua một bên, nhỏ giọng thì thầm chỉ mình ông có thể nghe thấy: Lúc này rồi mà còn gây khó dễ cho Lục Tiệp, có phải ông cảm thấy tâm tình của con gái chưa đủ tệ đúng không?

Nghе trong lời nói không có ý thân thiện, Lục Tiệp cũng không lên tiếng trả lời, anh tập trung cắt hết miếng thịt kia thành từng miếng nhỏ, sau đó chuẩn bị

cho hết chúng vào cháo.

Thấy thế, Đào An Nghi lập tức can anh lại: Đứng cho vào!

Lục Tiệp lập tức dừng động tác, anh quay đầu, Đào An Nghi đi đến bên cạnh, cho thịt vào trong một cái chén.

Đào An Nghi mở hộp gia vị ra, sau đó múc một thìa hạt nêm trên mặt mấy miếng thịt, lấy đũa trộn đều lên. Lục Tiệp khó hiểu, anh hỏi: Đây là?

Nếu cháu cho trực tiếp thịt vào trong cháo nhất định phải nấu rất lâu. Đào An Nghi giải thích, Để bác chỉ cháu, đầu tiên cho một chút hạt nêm vào, sau đó cho ít tỏi và gừng vào xào cùng với thịt đến khi chín, như thế thịt sẽ ngon hơn.

Lục Tiệp lặng lẽ nhớ kỹ.

Đào An Nghi còn nói: Nha đầu Giai Ngôn kia có chút kén ăn, cháu nấu thịt như thế, chắc chắn nó sẽ không ăn.

Hạ Nguyên vẫn tồn tại bất mãn và thù địch với Lục Tiệp như cũ, ông xoay người rời khỏi phòng bếp, không muốn ở cùng một không gian với Lục Tiệp.

Ông bước vào phòng ngủ nhìn con gái, thấy Hạ Giai Ngôn cuộn người thành một đoàn, gằn nửa khuôn mặt vùi lún trong chăn, nhìn kỹ, ông có thể thấy dấu vết con gái đã khóc.

Lúc Hạ Nguyên quay trở lại phòng khách một lần nữa, Lục Tiệp và Đào An Nghi đang ngồi trên sofa nói chuyện với nhau. Ông ngồi xuống bên cạnh vợ mình, ánh mắt nhìn Lục Tiệp.

Lục Tiệp dùng hai tay đưa chén trà cho Hạ Nguyên, lễ phép nói: Mời bác uống trà.

Hạ Nguyên tính không nhận, nhưng Đào An Nghi lấy khiêu tay khều ông một cái, ông đành không thể không nhận.

Đào An Nghi vừa long nở nụ cười, sau đó cùng Lục Tiệp nói chuyện tiếp, bà nói với Lục Tiệp: Nói như vậy, Giai Ngôn nhà bác nhất định là bị oan.

Không đợi Lục Tiệp trả lời, Hạ Nguyên đã nói: Đương nhiên là bị oan rồi, chẳng lẽ con gái chúng ta lại làm chuyện thiếu đạo đức như thế sao?

Đúng là chuyện hèn mạt mà! Đào An Nghi thờ dãi: Bảo Giai Ngôn từ chức đi thôi, còn tiếp tục ở lại đó làm gì chứ.

Lục Tiệp nhìn ra được, bọn họ vừa lo lắng lại vừa tức giận, đều vì chuyện Hạ Giai Ngôn gặp phải cảm thấy bất công. Cũng giống như tâm trạng của anh, nhưng anh không đồng ý với suy nghĩ của Đào An Nghi, suy tư trong chốc lát, anh nói: Chuyện này phải xem ý của Giai Ngôn nữa ạ, nếu như cô ấy không muốn, chúng ta cũng không thể ép cô ấy được.

Nếp nhăn nơi khóe mắt Đào An Nghi lợi sâu thêm vài phần, bà nói: Nếu nó không muốn, cháu vẫn để nó tiếp tục ở lại công ty đó chịu si nhục sao? Cháu bỏ được, nhưng bác thì không đành lòng.

Đắn đo giây lát, Lục Tiệp mới nói: Cháu thấy, chúng ta nên tôn trọng nguyện vọng của Giai Ngôn. Sau khi cô ấy tốt nghiệp đã làm việc ở Diệu Thế, trên quãng đường đó cũng chịu không ít oan ức, cho đến hôm nay bị vu oan, cô ấy cũng không hề đề cập qua muốn từ chức. Cháu nghĩ rằng chắc chắn cô ấy đã dành rất nhiều tâm tư vào nơi làm việc này, nếu bác vẫn kiên quyết yêu cầu cô ấy thôi việc, cháu nghĩ cô ấy sẽ đồng ý, nhưng chưa chắc đã bằng lòng.

:Huống chi, trong quá trình làm việc chuyện người lừa ta gạt cũng không phải hiếm thấy, Giai Ngôn thay đổi nơi làm việc, cũng có khả năng sẽ gặp phải những người đồng nghiệp hay cấp trên tệ hơn. Trừ phi không cho cô ấy tiếp xúc với xã hội này, nếu không, việc va chạm đều không thể tránh khỏi. Lục Tiệp cảm thấy, điều bọn họ cần làm nhất, chính là giúp cô trở nên mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn, mà không phải giúp cô trốn tránh.

Lúc này Hạ Nguyên không nói gì, nhưng chân mày nhíu chặt. Đào An Nghi ngồi bên cạnh ông nhần nhần trán, giọng nói có chút mệt mỏi: Nha đầu này thật khiến người ta lo lắng mà.

Lục Tiệp cam đoan với bọn họ: Hai bác yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt chuyện này.

Bọn họ lại nói chuyện trong chốc lát, Đào An Nghi vô tình nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, sau đó nói với Hạ Nguyên: Khuya rồi, chúng ta về thôi.

Cháu đưa hai bác về ạ? Lục Tiệp nói

Hạ Nguyên ra khỏi nhà đầu tiên, Đào An Nghi đi sau nói: Không cần, hai bác lái xe đến đây.

Lục Tiệp gật đầu: Hai bác đi đường cẩn thận ạ.

Từ đầu tới cuối, Lục Tiệp cũng không có ý thể hiện bản thân trước mặt bố mẹ Hạ Giai Ngôn, thứ nhất là vì anh không có thói quen làm chuyện đấy, thứ hai anh cảm thấy chuyện đó không những giả tạo mà còn chẳng có lợi lộc gì, cho nên trong cả quá trình đều kính trọng bọn họ như bố mẹ của mình. Sau khi tiễn bọn họ về. Lục Tiệp bước đến ban công đứng trước gió, một lúc sau, anh lấy điện thoại di động ra gọi.

Cùng lúc đó, Hạ Giai Ngôn bị ác mộng làm bừng tỉnh, ngồi trên giường trong chốc lát, cô liền mặc áo khoác vào ra ngoài tìm Lục Tiệp. Khi cô bước đến phòng khách, cô nghe thấy Lục Tiệp đang đè thấp giọng mình xuống từ ban công truyền đến, giọng nói lạnh lùng ấy cô chưa từng nghe thấy: Những thứ

khác tạm thời không quan tâm, trước hết phải bắt được người cho tôi.

Cổ lắng nghe Lục Tiệp nói chuyện, Hạ Giai Ngôn không chú ý đến quyền tạp chí rơi xuống đất, không cẩn thận đã đá lên.

Lục Tiệp quay đầu, thấy Hạ Giai Ngôn đứng trong phòng khách, anh dẫn dò với người ở đầu dây bên kia một tiếng, sau đó liền cúp máy. Anh bước đến gần Hạ Giai Ngôn, hỏi cô: Em đói bụng không? Anh nấu cháo thịt, múc cho em một chén nhé?

Vâng, Hạ Giai Ngôn trả lời.

Bọn họ vây quanh bàn ăn cùng nhau ăn cháo, Lục Tiệp hỏi cô: Bố mẹ em vừa đến đây.

Sao? Hạ Giai Ngôn cảm thấy ngạc nhiên: Sao anh lại không gọi em đây?

Mẹ em nói chắc em mệt lắm, bảo anh không cần gọi em đây. Lục Tiệp trả lời, Cháo này là bác giúp anh nấu đấy.

Hạ Giai Ngôn nhoe miệng cười: Nhìn thấy anh có tức giận không, bố mẹ em hẳn chưa dành thái độ tốt đối xử với anh đâu nhỉ?

Lục Tiệp trả lời: Không có, hai bác đối với anh khách sáo lắm.

Thật sao? Về mặt Hạ Giai Ngôn nghi hoặc.

Anh lừa em làm gì chứ? Lục Tiệp hỏi ngược lại cô.

Hạ Giai Ngôn cầm lấy thìa, sau đó nói với Lục Tiệp: Bố mẹ em chỉ quá lo lắng cho em thôi, thật ra bọn họ đối với anh không có ác ý gì đâu.

Anh biết. Lục Tiệp rất rõ, bọn họ yêu thương Giai Ngôn nhiều bao nhiêu, thì sẽ không vừa lòng với mình bấy nhiêu. Điều bây giờ anh có thể làm, chính là đối xử một lòng một dạ với Hạ Giai Ngôn, bảo vệ, trân trọng cô, để bọn họ cảm nhận được thành ý và quyết tâm của mình.

Sau khi đợi Hạ Giai Ngôn ăn cơm xong, Lục Tiệp hỏi cô: Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, em có suy nghĩ muốn đổi chỗ làm không?

Nghe thấy ba chữ đổi chỗ làm, mặt Hạ Giai Ngôn cứng đờ: Em cũng rất mâu thuẫn. Em làm ở Diệu Thế lâu như vậy, nếu từ chức thật sự thấy rất luyến tiếc. Nhưng mà, em cảm thấy thất vọng với quản lý cấp cao của công ty.

Lục Tiệp hiểu được tâm trạng của cô, anh suy nghĩ một chút, hỏi cô: Em không đành vứt bỏ là công việc này, hay là công ty?

Công việc này. Em rất sợ những công việc buồn chán, làm quảng cáo thì không như thế, có đôi khi sẽ rất vất vả, nhưng mỗi ngày đi làm đều sẽ phát sinh những chuyện mới mẻ. Nói xong, Hạ Giai Ngôn đột nhiên cảm khái, Đương nhiên, không phải tất cả những chuyện mới mẻ phát sinh đều là chuyện tốt, có đôi khi cũng là họa vô đơn chí.

Lục Tiệp gật đầu.

Nhìn về mặt đăm chiêu của anh, Hạ Giai Ngôn nhớ đến câu anh nói ở ban công tối nay, vì thế thử dò hỏi: Anh đang nghĩ gì thế?

Lục Tiệp hơi cúi người về trước, ánh mắt chăm chú nhìn cô: Giai Ngôn, em có đã từng nghĩ đến sẽ thành lập công ty quảng cáo của riêng mình chưa?

Hạ Giai Ngôn ngẩn ra, thật lâu sau đấy, cô mới tìm được giọng nói của chính mình: Sao tự dưng lại hỏi chuyện này?

Em thích làm công việc đấy, nhưng lại thất vọng với Diệu Thế, biện pháp tốt nhất không phải là tự mình gây dựng sự nghiệp sao? Nếu em thích, chúng ta cũng có thể cùng hùn vốn với Lê Thiệu Tri. Lục Tiệp dừng một chút, rồi nói tiếp: Đương nhiên, việc trước mắt, anh nhất định sẽ chứng minh là em trong sạch.

Nhưng mà.. Hạ Giai Ngôn vẫn đang có chút băn khoăn.

Không nhưng nhị gì cả. Lục Tiệp cắt ngang lời cô, Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, Anh đều sẽ luôn bên em, thay em gánh vác mọi chuyện.

Chương 44

Ngày đầu tiên sau khi bị cắt chức tạm thời, Hạ Giai Ngôn kéo va li rời khỏi nhà trọ từ rất sớm. Lúc về đến nhà, Đào An Nghi vừa mừng vừa lo, miệng lại cầu nhàu: Trước khi về sao không nói trước với bố mẹ một tiếng, bố con rảnh rồi, để ông ấy lái xe đi đón con được mà.

Con cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, cũng còn là học sinh tiểu học nữa, còn phải đưa đón nữa sao. Hạ Giai Ngôn choàng vai mẹ mình, bắt đầu lời chuyện cũ ra nói: Không phải bố mẹ cũng giống con sao, hôm qua hai người đến tìm con cũng không nói trước với con, mẹ biết không khi ngủ dậy không nhìn thấy bố mẹ con đã thất vọng thế nào không ạ?

Con đó! Đào An Nghi si si trăn cô. Không đến thì không biết, biết rồi thì gật cả mình. Quan hệ của con và Lục Tiệp đã tốt đến vậy rồi sao?

Nghe thấy âm thanh bên ngoài, Hạ Nguyên đang đọc tiểu thuyết võ hiệp trong phòng sách cũng đi ra.

Đến chỗ rẽ, ông vừa nghe thấy lời Đào An Nghi vừa nói, nghiêm mặt nói: Tội muộn như vậy còn để người ta ở nhà, một chút phòng bị cũng không có.

Hạ Giai Ngôn có chút đau đầu, cô giải thích: Hôm qua trời mưa đúng không ạ? Anh ấy đưa con về nhà, tâm trạng con không tốt, anh ấy mới ở lại một chút, chỉ như vậy thôi ạ.

Đào An Nghi và Hạ Nguyên đều không tin lí do thoái thác của cô, thấy va li bên cạnh con gái, Hạ Nguyên hỏi: Con đã từ chức rồi à? Cuối cùng tính về nhà bao lâu?

Vẫn chưa ạ, nhưng công ty để cho con nghỉ ngơi, trong một khoảng thời gian ngắn con không phải đi làm, nên liền quay về nhà ạ. Tối qua Hạ Giai Ngôn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới quyết định về nhà. Sau này bắt đầu công việc mới, Hạ Giai Ngôn sẽ không có nhiều thời gian dành cho bố mẹ, khó có cơ hội như bây giờ, đương nhiên không thể lỡ mất.

Bố còn tưởng rằng con vui đến quên trời quên đất, không muốn về nhà. Hạ Nguyên nói.

Đào An Nghi trừng mắt liếc ông một cái.

Nghe thấy ý tứ trong lời nói của bố mình, Hạ Giai Ngôn cười với ông: Bố ơi, từ bao giờ bố nói chuyện lại đậm mùi dấm chua thế ạ? Nếu để người ngoài nghe thấy, còn tưởng rằng mẹ ngoại tính đấy.

Dứt lời, Hạ Giai Ngôn liền kéo va li nhanh chân bước về phòng, để lại hai vợ chồng Hạ Nguyên không biết nên khóc hay nên cười. Bọn họ đều nhìn ra được Hạ Giai Ngôn không phải cố gắng gượng cười, thế nên tâm tình cũng vì thế mà tốt lên.

Giữa trưa, Hạ Giai Ngôn ở trong bếp giúp Đào An Nghi nấu cơm.

Thấy con gái từ tốn gọt vỏ dưa, Đào An Nghi nói: Không cần gọt đẹp như vậy đâu, phải cho vào nồi, nhanh tay lên.

Hạ Giai Ngôn Dạ một tiếng, sau đó liền nhanh tay hơn. Nhớ đến bệnh tình của bố mình, cô hỏi: Gần đây mẹ có nấu mấy món ăn giúp bộ hạ huyết áp không ạ?

Đào An Nghi lập tức tỏ cáo: Bố con làm gì thích ăn mấy món nhạt đó chứ, con ở nhà thì đông ấy làm bộ ăn cho con xem, con không có ở nhà, ông ấy liền không thịt thì không vui.

Như vậy không được đâu, phải nghĩ biện pháp mới được.

Biện pháp tốt nhất, chính là mỗi ngày con ở nhà đốc thúc ông ấy. Đào An Nghi đùa.

Được ạ! Hạ Giai Ngôn son sắt trả lời, Cái này dễ lắm ạ.

Nói thì dễ lắm, chung quy con vẫn phải lập gia đình. Đào An Nghi bùi ngùi. Bà đột nhiên nhớ tới chuyện hôm qua, nhỏ giọng nói, Con thật sự đã hiểu rõ Lục Tiệp, muốn ở cùng với cậu ta sao?

Hạ Giai Ngôn dừng tay, cô quay đầu nhìn về phía mẹ mình: Con nghiêm túc đấy ạ, vô cùng nghiêm túc.

Đào An Nghi cầm lấy dao ngọt vỏ, sau đó vừa gọt vỏ, vừa thân thiết nói: Nhiều năm không gặp, Lục Tiệp vẫn trầm tĩnh và lý trí như vậy. Loại đàn ông như thế sẽ không dễ dàng thay đổi vì bất cứ ai, bao gồm cả con đấy.

Hạ Giai Ngôn nói: Con thích anh ấy như vậy mà, không cần anh ấy phải thay đổi gì cả.

Nhìn qua Lục Tiệp dường như chẳng có cảm xúc thất tình lục dục* gì cả, nó thật sự sẽ yêu thương con sao? Đào An Nghi tỏ vẻ nghi ngờ.

* Thất tình lục dục, là bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người. Thất tình bao gồm: 7 thứ tình cảm mà mỗi chúng ta đều có như: Vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn hay nói cách khác là hi, nộ, ái, lạc, ái, ố và dục

Sẽ ạ. Về mặt Hạ Giai Ngôn rất chắc chắn.

Thấy bộ dạng này của con gái, Đào An Nghi thở dài: Con xem con đi, như ăn phải bùa mê thuốc lú vậy đó.

Bận rộn trong bếp hơn một tiếng đồng hồ, Hạ Giai Ngôn mới bày đồ ăn nóng hổi lên trên bàn ăn, cũng gọi bố mình vào ăn cơm. Hạ Nguyên đang ngồi xem tivi vì trên sofa, nghe thấy tiếng gọi của con gái, ông liền thông thả đi đến phòng bếp rửa tay.

Trước khi vào bếp, Hạ Giai Ngôn tiện tay để điện thoại di động lên bàn trà trong phòng khách, bây giờ mới đi ra lấy xem.

Đèn trên đầu di động chớp rồi tắt, cô mở khóa, thấy mấy cuộc gọi nhỡ, nhin không được gương giọng nói: Bố, sao bố không nói con biết điện thoại di động của con reo chứ?

Hạ Nguyên thông thả ngồi vào bàn cơm: Trông nom cái điện thoại kia làm gì, mau đến đây ăn cơm.

Nghe thấy tiếng con gái trách cứ, Đào An Nghi cũng từ phòng bếp nhô đầu ra: Sao vậy con?

Hạ Giai Ngôn mách lại: Lục Tiệp gọi cho con hơn mười cuộc, mà bố ở ngay trong phòng khách, bố thấy mà cũng không nói cho con hay!

Có gì mà nóng vội chứ, con không nhận điện thoại thì cậu ta cũng sẽ chẳng bị làm sao cả. Hạ Nguyên dừng dừng nói.

Đương nhiên sẽ có sao đấy ạ! Hạ Giai Ngôn phản bác.

Nghe thấy bố con hai người họ cãi nhau như con nít, Đào An Nghi đành chịu, bà ngồi vào một bên, cúi đầu im lặng ăn cơm.

Hạ Nguyên hỏi: Vậy rốt cuộc nó sẽ thế nào? Cụt tay, hay cụt chân, đáng để con lo lắng như vậy à?

Anh ấy! Hạ Giai Ngôn vừa tức vừa vội, đầu óc nóng lên nói, Anh ấy sẽ báo cảnh sát.

Nghe vậy, khoe miệng Hạ Nguyên giật giật, rõ ràng là bộ dạng muốn cười nhưng cố nhịn.

Đào An Nghi cũng suýt chút nữa thì bị nghẹn, từ từ quay lại cười với con gái: Vậy con còn không đi gọi cho nó đi, kéo người ta lại gọi báo cảnh sát.

Hạ Nguyên nghe thế thì không nhịn được nữa, đưa tay che miệng cười.

Hạ Giai Ngôn đến ban công gọi điện cho Lục Tiệp, anh nhanh chóng bắt máy, hỏi cô: Em về nhà à?

Sao anh biết? Anh nhanh chóng bắt máy, mà tâm tình Hạ Giai Ngôn vẫn chưa trở lại bình thường, thế nên lúc nói chuyện giọng có chút không ổn định.

Anh đi qua nhà trọ tìm em, bảo vệ với anh hay, sáng sớm em đã kéo va li ra ngoài rồi. Lục Tiệp có thể cảm giác được cảm xúc của cô không ổn định, vì thế hỏi cô: Em làm sao thế?

Hạ Giai Ngôn kể chuyện xảy ra vừa rồi cho Lục Tiệp, Lục Tiệp cũng cười lên, sau khi cười xong, anh lại nghiêm túc nói: Nếu quả thật không tìm thấy em, anh thật sự sẽ báo cảnh sát.

Anh còn đùa được! Hạ Giai Ngôn mắng.

Cuối cùng Lục Tiệp không cười nữa, nói chuyện với Hạ Giai Ngôn thêm một chút, sau đó anh giục cô mau đi ăn cơm. Dường như Hạ Giai Ngôn không muốn cúp máy, anh liền dỗ cô: Gần đây anh có chút việc, mấy ngày nữa sẽ tìm em, trước hết em cứ ở nhà vui vẻ với bố mẹ đi.

Vậy được rồi. Nghe anh nói vậy, Hạ Giai Ngôn mới bịn rịn cúp máy.

Hạ Giai Ngôn vốn tưởng rằng vài ngày trong lời Lục Tiệp nói là hai ba ngày, không ngờ đến hơn một tuần anh mới tìm đến cô.

Khi đó cô đang cùng Đào An Nghi phơi quần áo ngoài ban công. Nghe thấy chuông điện thoại vang lên, cô không thèm để ý quần áo mắc vào móc phơi đồ bị méo xệch, tùy tiện móc lên sào phơi đồ sau đó vào nhà nghe máy.

Thấy mặt mày con gái hớn hờ cầm di động, Đào An Nghi liền đoán được là ai gọi đến. Vẫn chưa phơi quần áo xong, Hạ Giai Ngôn đã cầm túi xách từ trong phòng đi ra, Đào An Nghi hỏi cô: Hẹn với Lục Tiệp à?

Dạ. Hạ Giai Ngôn thừa nhận ngay: Con không ăn cơm trưa ở nhà đâu ạ.

Cơm tối phải về ăn đấy, không thì ba con sẽ tức giận cho xem. Đào An Nghi nhắc nhở cô.

Sau khi đáp ứng, Hạ Giai Ngôn liền vội vàng ra cửa.

Mới bước ra khỏi khu nhà, cô đã thấy ô tô của Lục Tiệp đỗ đối diện bên đường. Cô bước thật nhanh qua đó, đồng thời Lục Tiệp cũng hạ cửa sổ xe xuống: Anh tưởng sẽ phải đợi cho đến giữa trưa, không ngờ em có thể dễ dàng ra ngoài như vậy.

Bố em vừa mới lên nhà bác Trần ở lầu trên mua trà. Hạ Giai Ngôn nói.

Sau khi lên xe, Lục Tiệp hỏi cô: Em muốn đi đâu?

Suy nghĩ gần cả buổi, Hạ Giai Ngôn nói: Em cũng không biết, anh cứ quyết định đi.

Lục Tiệp nói: Nếu đã không muốn đi đâu, thì anh đưa em đi xem vài thứ.

Anh đưa Hạ Giai Ngôn về nhà của mình, trước khi vào cửa, Hạ Giai Ngôn hơi thấp thòm: Anh cho em xem gì vậy?

Lục Tiệp trả lời: Nghiêm túc mà nói, không chỉ xem không thôi đâu, còn phải giúp một số việc.

Bọn họ cùng bước vào phòng sách. Lục Tiệp lấy từ ngăn kéo ra một chiếc túi da, sau đó đưa cho Hạ Giai Ngôn: Em đến xem đi.

Suy nghĩ một chút, đại khái Hạ Giai Ngôn có thể đoán được là thứ gì, cô hỏi Lục Tiệp: Bên trong không phải là hộp đồng hay hộp đồng thỏa thuận gì

đấy chứ?

Lục Tiệp cười không nói, ý bảo cô nhanh mở ra xem.

Cầm văn kiện bên trong rút ra, đầu tiên Hạ Giai Ngôn liếc nhìn dòng chữ to ghi tên những người trong đó, cô ngẩng đầu: Anh muốn hùn vốn với Lê Thiệu Tri?

Đúng vậy. Lục Tiệp trả lời.

Hạ Giai Ngôn tiếp tục xem, cô xem bên A là tên của mình, cô phải nhìn đi nhìn lại vài lần. Chưa xua tan cơn hoang mang, cô lại nhìn tên người xuất vốn bên B mà hút một hơi: Tự dung anh lấy đâu ra nhiều tiền như thế, còn để em làm cổ đông nữa?

Của em không phải cũng là của anh à? Viết tên ai thì có gì khác nhau sao? Lục Tiệp lại giải thích: Em chính là cổ đông bí mật của công ty, nếu công ty gặp chuyện gì rắc rối, thì em vẫn rất an toàn, không phải gánh vác nhiều trách nhiệm, cùng lắm chỉ là mất sạch tiền lương thôi. Đây là lý do vì sao anh chọn hùn vốn với Lê Thiệu Tri, mà không phải là thành lập công ty mới.

Xem điều khoản hợp đồng, Hạ Giai Ngôn cảm thấy trán mình bị kéo căng ra: Em với anh chỉ là quan hệ yêu nhau bình thường, nếu em âm mưu gây rối, bất cứ lúc nào cũng có thể bán cổ phần lấy tiền mặt, đến khi đó anh sẽ mất cả chì lẫn chài đó.

Lục Tiệp sờ sờ cằm, vẻ mặt rất nghiêm túc: Em đã nhắc nhở anh như thế, anh phải nhanh nhanh chuyển em sang họ của anh mới được, nếu không thì có thể cả người lẫn của đều không còn.

Em không nói giỡn với anh đâu đó! Hạ Giai Ngôn cao giọng nói

Lục Tiệp lấy chứng minh thư của cô từ trong túi áo ra, trả lại cô: Anh cũng không nói giỡn với em mà, toàn bộ giấy tờ đã làm xong rồi, bây giờ chỉ thiếu mỗi chữ ký của em nữa thôi.

Hạ Giai Ngôn vô cùng ngạc nhiên: Anh lấy chứng minh thư của em bao giờ thế?

Đêm đó ấy, lúc em đi rửa chén, anh lén lấy trong túi xách của em. Lục Tiệp trả lời, Vì anh giữ chứng minh thi của em, nên em nên ngoan ngoãn ở nhà với bố mẹ, đừng ra ngoài đi lung tung.

Hạ Giai Ngôn không nhịn được mắng anh: Lục Tiệp, anh đúng là điên rồi!

Khóe miệng Lục Tiệp cong lên, anh dựa sát lại gần Hạ Giai Ngôn thấp giọng nói: Không phải em nên cảm động rồi lấy thân báo đáp sao?

Hai tai Hạ Giai Ngôn nóng lên: Nghĩ hay quá nhỉ! Em cũng chưa nói sẽ nhận mà, quan trọng hơn là, chuyện này mà để bố em biết được, em và anh đều gặp họa đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Chương 45

Lấy hợp đồng thỏa thuận trong tay Hạ Giai Ngôn ra, Lục Tiệp nhấn vai cô, để cô ngồi xuống chiếc sofa nhỏ chỉ dành cho một người: Em không nói, anh không nói, bố em làm sao biết được chứ? Trừ khi em ở trước mặt bố em nói xấu anh thôi, uống công anh dùng tiền mua chuộc em

Thấy Lục Tiệp từ trên cao nhìn xuống mình, Hạ Giai Ngôn cảm thấy, khí thế lại không bằng anh. Cô cố ý nghiêm mặt, cứng rắn nói: Chẳng lẽ không đúng à? Trước khi anh làm chuyện này, căn bản vẫn chưa được sự đồng ý của em.

Nếu như em dễ dàng bị mua chuộc vậy thì tốt rồi. Lục Tiệp nói, Ngoại trừ em là cổ đông bí mật, còn lại cũng giống như nhân viên bình thường, nên làm gì thì làm cái đó. Quyết sách và quản lý công ty, em cứ yên tâm giao cho Lê Thiệu Tri, cậu ta sẽ chịu trách nhiệm.

Dứt lời, Lục Tiệp cũng ngồi vào sofa, cùng cô chen chúc trên chiếc sofa đơn.

Vậy để em vào công ty Lê Thiệu Tri làm không phải được rồi sao? Anh cần gì phải làm nhiều chuyện sau lưng như vậy? Hạ Giai Ngôn hỏi.

Chỉ cách hai lớp vải, nhiệt độ cơ thể anh cuộn cuộn không ngừng truyền qua. Hạ Giai Ngôn dịch người, nhưng Lục Tiệp lại ôm lấy eo cô, ngăn cản hành động nhỏ này của cô: Làm như vậy, cho dù bị oan ức gì, em đều có thể đòi lại.

Trong lồng ngực như có dòng nước ấm chảy ra, lại từng chút từng chút lan hết toàn cơ thể, Hạ Giai Ngôn không nói gì, chỉ ngoan ngoãn dựa vào vòm

ngực của anh. Đến bây giờ, cô đều biết Lục Tiệp lo lắng cho mình, quan tâm mình, đêm đó cô trốn trong lòng ngực anh khóc, cô cảm nhận rất rõ vì anh tức giận mà hơi run lên. Cô chịu oan ức như vậy, anh nhất định cũng cảm thấy thế.

Nếu Lê Thiệu Tri chọc giận em, em cứ cảm hợp đồng thỏa thuận này đập lên mặt cậu ta, nói em rút cổ phần, tiện thể bắt chẹt cậu ấy một chút. Lục Tiệp chỉ cô. Chính anh cũng không nỡ để Hạ Giai Ngôn chịu nữa điểm oan ức, làm sao có thể đành lòng để người khác trắng trợn ức hiếp cô chứ.

Hạ Giai Ngôn buồn cười, cô hỏi Lục Tiệp: Anh ấy không thiếu anh gì đấy chứ, loại thỏa thuận đánh mất chủ quyền thế này mà cũng ký được à?

Lục Tiệp hiển nhiên không đồng ý với cách nói này của cô, anh nhéo má Hạ Giai Ngôn nói: Em không biết rằng anh mới là người chịu thiệt nhất sao?

Gỡ tay của anh ra, Hạ Giai Ngôn xoa xoa mặt mình nói: Ai mà biết được! Chuyện của hai người, em không rõ lắm, nhưng có một chuyện em rất rõ, đó là hai người sẽ không làm nếu không nắm chắc phần thắng.

Lục Tiệp thành thật nói: Anh không nắm chắc lắm, nhưng mà có Lê Thiệu Tri là được. Cậu ta rất có năng lực, cướp mấy hạng mục lớn hàng của Diệu Thế chắc không thành vấn đề.

Hạ Giai Ngôn liếc anh một cái, Hai người làm như vậy có phúc đức không đó?

Đây là cạnh tranh công bằng, có thể lấy được hay không, còn phải xem bản lĩnh của mỗi bên. Lục Tiệp hỏi.

Cái này rõ ràng là mượn việc công trả thù riêng. Hạ Giai Ngôn dứt khoát lật tẩy anh.

Lục Tiệp cuối đầu hôn lên bên mặt của cô: Em định khi nào thì từ chức?

Anh nhắc đến chuyện này, Hạ Giai Ngôn liền nói cho anh biết: Hôm kia giám đốc Ông có gọi cho em, nói cho em biết đã điều tra ra người trộm dự án, công ty cũng sẽ truy cứu trách nhiệm liên quan đến pháp luật với anh ta. Giám đốc Ông còn nói, tuần sau em có thể bắt đầu đi làm lại.

Lục Tiệp nhũn mảy: Có phải cô ta nói cho em biết, người trộm quảng cáo là trợ lý trong tổ sản xuất đúng không?

Làm sao anh biết? Hạ Giai Ngôn hơi ngạc nhiên.

Lục Tiệp nói với cô: Tên trợ lý này chỉ là thể tội mà thôi, người ra tay phía sau, chắc chắn không phải cậu ta.

Từ đêm đầu tiên Hạ Giai Ngôn bị cách chức tạm thời, Lục Tiệp đã bắt tay vào điều tra.

Thời gian còn dạy học ở Anh, Lục Tiệp từng dạy một học trò tương đối có thiên phú về kỹ thuật sử dụng máy tính. Tên cậu ta là Jonh, người Anh gốc Hoa, lúc này đang là lập trình viên cho một công ty lớn của nước ngoài.

Sau khi nhận được sự nhờ vả của Lục Tiệp, Jonh đã lợi dụng lỗ hổng an toàn của Internet để thâm nhập vào hệ thống của Diệu Thế, sau đó thu được một số dữ liệu, cậu ta lập bảng phân tích chi tiết, cậu nói cho Lục Tiệp biết, hệ thống phòng ngự Internet của công ty này chắc chắn đã bị xâm nhập. Trong đó, có một chuyện khá thú vị, đó chính là sau khi hacker công phá hệ thống phòng ngự, lại có thể biết được cách sử dụng lệnh nội bộ để khôi phục lại trình tự của lỗ hổng. Nếu không phải do sợ y quên xóa sạch dữ liệu được trong cloud dự phòng, như vậy tên hacker này thật sự có thể thoát tội. Nhờ dữ liệu trong cloud, Jonh tìm được địa chỉ IP công kích hệ thống máy tính, thuận lợi tra được người trộm tài liệu mật.

Lục Tiệp liền nhanh chóng hiểu ra, người trộm đi quảng cáo, không chỉ là nhân viên của Diệu Thế, còn là nhân viên cấp cao có thâm niên của Diệu Thế. Dưới sự sắp xếp của Lục Tiệp, Jonh đem dữ liệu cloud ghi lại đăng lên diễn đàn của công ty. Kể từ đó, chân tướng thật sự của việc quảng cáo bị trộm gần như được phơi bày, mà kẻ làm việc gian cũng không thể lẫn trốn.

Nhân viên trợ lý sản xuất này khai báo, cậu ta bị ma xui quỷ khiến, muốn kiếm chác một số tiền lớn từ việc bán tác phẩm quảng cáo. Rất nhanh, Jonh lại nhắc đến dữ liệu và số liệu liên quan đến công ty Mạch Điện Khuyên, Lục Tiệp phát hiện công ty này vẫn chưa đăng kí, nên tin tức công ti này tung ra, toàn bộ đều là giả. Một nhà chỉ có tên đại diện công ty, căn bản không cần phải hao tốn một khoản lớn để cướp một tác phẩm dự thi. Theo Lục Tiệp suy đoán, sau lưng tên trợ lý sản xuất, ắt hẳn sẽ còn một đồng bọn liên quan chặt chẽ với cậu ta.

Lục Tiệp kể sơ tình hình cho Hạ Giai Ngôn biết một chút. Hạ Giai Ngôn nghe thế mơ hồ, cô chỉ hỏi: Bây giờ cuối cùng đã tìm ra được kẻ đứng sau chuyện này chưa?

Tạm thời thì chưa, nhưng không lâu nữa có thể tìm ra. Lục Tiệp trả lời.

Công ty này thật đáng sợ. Hạ Giai Ngôn cảm khái.

Lục Tiệp đánh giá: Lúc trước Diệu Thế là một công ty quan hệ xã hội, sau khi chuyển đổi mô hình, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy nó có thể phát triển đến quy mô như bây giờ, lãnh đạo công ty chắc chắn giẫm lên sức lao động của nhân viên. Công ty này coi như là ví dụ điển hình cho kiểu bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thì thối nát đó, bản thân là một xí nghiệp bất chính, nhân viên trong đó cũng rất dễ sử dụng phương thức cạnh tranh không lành mạnh.

Hạ Giai Ngôn đồng ý với cách nói của anh: Lúc em còn ở bộ phận khách hàng, đã từng thấy đồng nghiệp đánh nhau vì tranh khách hàng đó, suýt chút nữa còn dùng dao. Lúc ấy chủ quản cũng không xử phạt gì cả, vì thành tích của bọn họ đều đứng nhất nhì trong bộ phận bán hàng.

Lục Tiệp thở dài: Nếu sớm biết bộ dạng công ty là thế này, anh sẽ không để em ở lại đến bây giờ.

Thật ra không đáng sợ như vậy đâu, đừng nói công ty như đầm rồng hang hổ vậy chứ. Hạ Giai Ngôn nói.

Lục Tiệp cười cười, nói tiếp: Đợi anh bắt tay làm xong mấy chuyện cần thiết, anh sẽ dẫn em đi gặp Lê Thiệu Trì bàn bạc kế hoạch phát triển công ty, thuận tiện đi chơi ở đó vài ngày.

Hạ Giai Ngôn nhăn mặt, cô nói: Anh đừng nghĩ dễ dàng như vậy, nhất định bố mẹ em không cho em ra đường đâu.

Vậy em trở về thử thăm dò thái độ của bố mẹ xem, nếu quá thật bọn họ phản đối, chúng ta sẽ nghĩ cách khác. Dừng một chút, Lục Tiệp lại dặn dò cô: Phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được cãi nhau với bố mẹ biết chưa.

Hạ Giai Ngôn đắm vào ngực anh: Anh tưởng anh là ai chứ, đáng để em phải cãi nhau với bố mẹ à?

Lục Tiệp bắt được tay cô, trêu cô: Còn nói anh động tay động chân, không phải em cũng vậy sao.

Dưới sự giúp đỡ của Lục Tiệp, Hạ Giai Ngôn sẽ nhanh chóng làm xong thủ tục từ chức. Ngày đó Lục Tiệp đưa cô về nhà, trên đường đi, cô nói: Tối qua em nói cho bố mẹ biết sẽ từ chức, bọn họ đều rất vui mừng.

Lục Tiệp nói: Nhân lúc bọn họ vui mừng, thì nói luôn chuyện ra ngoài cho bố mẹ biết. Nhanh chóng xác định ngày đi, anh sẽ đặt vé máy bay.

Hạ Giai Ngôn dùng móng tay cào lên dây an toàn, giọng nói có đánh chửi: Em đã nói rồi, bố em nghe xong liền quay về phòng. Lúc trước ông có nói, chuyện gì có liên quan đến anh thì không phải nói cho ông biết, ông không muốn nghe.

Địch ý của ba em đối với anh so với năm đó không hề giảm đi. Lục Tiệp tự giễu.

Ô tô nhanh chóng chạy vào cửa tiểu khu thì Lục Tiệp nhìn thấy một người phụ nữ đang rửa nồi lau mũi cho một cậu bé, anh nhìn kỹ, sau đó nhận ra người đến. Anh nói với Hạ Giai Ngôn: Mẹ em và Thông Thông kìa.

Nghe vậy, Hạ Giai Ngôn lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ: Ôi chào, đúng là hai bà cháu.

Lục Tiệp cho xe dừng lại ven đường, Hạ Giai Ngôn còi dây an toàn bước xuống xe. Đào An Nghi và Thông Thông cùng nhau quay đầu lại. Thông Thông thấy Hạ Giai Ngôn liền chạy về phía cô, còn Đào An Nghi, lại dừng tầm mắt trên người Lục Tiệp vừa mới bước xuống xe.

Cháu chào bác ạ. Lục Tiệp chào hỏi bà như trước.

Thấy mẹ mình nhìn Lục Tiệp không chớp mắt, Hạ Giai Ngôn vội vàng dời lực chú ý của bà: Mẹ , sao Thông Thông lại đến đây ạ?

Lúc này Đào An Nghi mới thu hồi tầm mắt, bà trả lời: Mẹ đến nhà trẻ đón nó. Trưa nay anh con điện thoại cho mẹ, nó nói gần đây nó và Tiểu Tuệ đều nhiều việc, nên để Thông Thông về nhà mấy hôm.

Hạ Giai Ngôn dạ một tiếng. Sao lại khéo như vậy, anh và chị dâu đều bận.

Thông Thông kéo kéo đuôi áo Hạ Giai Ngôn, ngưỡng đầu hỏi: Cô ơi, cô có chocolate không ạ, cháu đói bụng.

Đào An Nghi vội ngăn cản: Có cũng không được ăn, để cháu ăn chocolate, cháu sẽ không chịu ăn cơm.

Thông Thông biết bà và cô cùng chung chiến tuyến, cậu quay đầu, trông mong nhìn Lục Tiệp: Chú Lục, chú có chocolate không ạ?

Ánh mắt Đào An Nghi có vài phần trách cứ, bà nói: Cháu đó, từ bao giờ trở nên tham ăn như vậy?

Dứt lời, Đào An Nghi nắm tay Thông Thông, chuẩn bị dẫn cậu về nhà.

Hai bà cháu đi trước, Đào An Nghi vừa đi vừa dạy Thông Thông, mà lời bà nói lại loáng thoáng truyền đến tai Hạ giai Ngôn và Lục Tiệp: Bà nội đã dạy cháu bao nhiêu lần rồi, không thể tùy tiện xin người khác cái này cái nọ, lại càng không ăn đồ ăn của người lạ cho.

Vòng qua xe, Hạ Giai Ngôn đến bên cạnh Lục Tiệp, thấp giọng hỏi: Làm sao bây giờ hỏi người lạ?

Lục Tiệp nhún vai: Nên làm cái gì thì bây giờ liền làm cái đó.

Hạ Giai Ngôn đang muốn nói tiếp, Thông Thông đột nhiên chạy tới, cậu đứng trước mặt bọn họ, giọng nói non nớt vang lên: Chú Lục, bà nội hỏi chú có muốn đến nhà ăn cơm không ạ?

Chương 46

Hạ Giai Ngôn quả thật không thể tin vào tai của mình, cô nhìn nhìn mẹ mình đang đứng cách đó không xa, lại nhìn Lục Tiệp đang đứng bên cạnh mình, cuối cùng ngồi xổm xuống hỏi Thông Thông: Bà nội thật sự nói vậy à?

Thông Thông gật đầu, rất tự hào nói: Bà nội phê bình con xong, nói con không được ăn đồ ăn người lạ cho, con nói bà nội, chú Lục không phải người lạ.

Hạ Giai Ngôn vui vẻ đến mức hôn một cái thật mạnh lên giương mặt non nớt kia: 'Cô yêu con chết mất thôi.

Trong lúc Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đều đang vui sướng, thì giọng Đào An Nghi không mặn không nhạt truyền đến: Mấy đứa còn lè mè cái gì? Tối rồi.

Đỗ ô tô xong, Lục Tiệp bước vào khu chung cư. Thang máy vừa xuống đến, Hạ Giai Ngôn giương giọng kêu anh: Lục Tiệp, nhanh lên anh!

Sau khi chịu một cú đá kích tâm lý khá lớn, đầu não của Lục Tiệp xuất hiện hiện tượng gián đoạn hiếm gặp. Sau khi bước vào thang máy, anh nhả nút đóng cửa thành nút mở cửa, sau khi nhấn hai cái mới ý thức được mình nhấn nhầm.

Tuy rằng Lục Tiệp nhanh chóng nhấn lại, nhưng lần này hành động bất thường ấy lại rơi vào mắt Hạ Giai Ngôn. Nhờ cơ thể che lấp, cô len lén cầm tay anh.

Cảm nhận hơi ấm từ mu bàn tay truyền đến, Lục Tiệp hơi cúi đầu, thấy Hạ Giai Ngôn khẽ mím môi, mặt mũi cong lên rất tự nhiên, dường như đang cười nhạo anh. Nhìn cô không quá nửa giây, Lục Tiệp liền đứng thẳng người, ánh mắt nhìn lên tường thang máy, nhưng ngón tay lại gãi nhẹ vào lòng bàn tay của Hạ Giai Ngôn.

Hành động nhẹ nhàng như gãi ngứa ấy khiến Hạ Giai Ngôn không tự chủ được đưa cánh tay, cô không không chế tốt mức độ, vô ý đánh trúng người Đào An Nghi. Nhận được ánh mắt tìm tòi của mẹ mình, Hạ Giai Ngôn vội vàng buông tay Lục Tiệp ra, quay đầu cười lấy lòng mẹ mình: Mẹ ơi, hôm nay mẹ tính làm món gì thế ạ?

Trong thang máy chỉ có bốn người bọn họ, Đào An Nghi dùng giọng điệu bình thường trả lời: Sáng nay mẹ mua một con cá trắm cỏ nặng cả hai ký rưỡi, định làm da cá chiên giòn chua ngọt. Nhưng vừa lúc ba con lại đi đánh bài với mấy người bạn, ba người chúng ta chắc chắn ăn không hết.

Hạ Giai Ngôn biết lời Đào An Nghi vừa nói không chỉ nói cho mình cô nghe, mà còn có ý nói cho Lục Tiệp biết, bà không muốn lãng phí đồ ăn, mới có mời anh ăn cơm. Ý cười trên môi không thể nào che giấu được, Hạ Giai Ngôn hứa theo: Bây giờ chúng ta nhiều hơn một người rồi, chắc chắn sẽ ăn hết.

Biết được bố mình không có ở nhà, Hạ Giai Ngôn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến cảnh tượng ba mình và Lục Tiệp chạm mặt nhau, Hạ Giai Ngôn thật sự rất sợ hãi. Thường ngày cô vẫn hay nói bóng nói gió nhắc đến Lục Tiệp, phản ứng của bố mình cứ như là mèo bị giẫm phải đuôi, từng té bèo trên cơ thể đều tràn ngập sự phòng bị. Cô nghĩ bố mình chắc chắn bố mình bài xích Lục Tiệp tự đáy lòng, nếu không thì cũng sẽ không đến mức ngay cả nghe thấy tên anh cũng nổi giận.

Khi hai mẹ con cô bận rộn trong bếp, Lục Tiệp bị giao nhiệm vụ đọc xức Thông Thông làm bài tập. Anh ngồi trên băng ghế nhỏ trong phòng khách, còn Thông Thông viết bản tập tô chữ Hán. Những chữ Hán này đều là đơn giản nhất, một là nét ngang, một là nét phẩy, nhưng Thông Thông đều viết rất chậm.

Cậu nói với Lục Tiệp: Chú Lục ơi, chữ cháu viết tốt lắm ạ, mỗi lần đều có thể lấy điểm tuyệt đối.

Lục Tiệp đối với học trò trên cơ bản là cấp bậc, bình thường anh khen ngợi bọn họ cũng chỉ là vài câu tương đối trực tiếp. Nhưng nay đối mặt lại là bạn nhỏ còn học mới đi học nhà trẻ, đột nhiên Lục Tiệp phát hiện mình không biết phải khen ngợi và cổ vũ cậu bé như thế nào. Anh sờ đầu Thông Thông, dịu dàng nói: Tiếp tục cố gắng nhé.

Thông Thông chớp mắt nhìn anh, rất tò mò hỏi: Chú Lục, sao chú không giống với cô của cháu, nói lần sau xe mua xe ô tô đồ chơi cho cháu?

Lục Tiệp Há? một tiếng, nhướng mày nhìn Thông Thông.

Thông Thông hiểu chuyện giải thích rõ ràng: Cô thích nhất là mua đồ chơi cho con, chú là bạn trai của cô, không phải cũng nên như vậy sao ạ?

Cháu nói đúng. Thế nhưng Lục Tiệp không hề bác bỏ.

Thông Thông cười rạng rỡ: Chú và cô mua đồ chơi cho cháu, cháu sẽ giữ gìn thật tốt. Sau này cháu có em trai hay em gái, những món đồ chơi ấy có thể đưa lại cho các em ấy ạ.

Thường ngày tiếp xúc với những công việc phức tạp và quan trọng, Lục Tiệp cứ ngỡ phương thức tư duy của mình bị nhốt trong một cái vòng luẩn quẩn phức tạp, lời nói của con trẻ vừa đơn giản lại vừa ngây thơ, mềm mại đến nỗi dễ dàng chạm vào đáy lòng anh. Sống đến bây giờ, điều mong mỏi nhất, chính là xây dựng gia đình với người mình yêu, có được con cái của riêng mình, bắt đầu một cuộc sống mới bình thường giản dị.

Rất nhiều năm về trước, Lục Tiệp luôn cảm thấy tình yêu là chuyện hết sức phức tạp, gian nan. Anh luôn hoạch định trước con đường của mình trong tương lai, mong sao mỗi phân mỗi tấc trên con đường ấy, đều có thể bình yên và bằng phẳng như mình dự định. Nhưng sau này lại phát hiện, cho dù có tính trước đến đâu, chung quy anh cũng không thể tránh khỏi sự sắp đặt của số phận. Cuộc sống vốn dĩ luôn tràn đầy bất ngờ, bởi vì tất cả chúng ta đều không thể đoán trước được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Một khi đã như vậy, sao anh không giống như Thông Thông, dùng sự đơn thuần nhất nhưng lại là tâm tình thấu đáo nhất để xử lý với tình cảm của mình?

Thấy Hạ Giai Ngôn từ trong bếp đi ra, Thông Thông liền ném chiếc bút chì rồi chạy đến phong khách. Chiếc bút chì lăn trên bàn trà vài vòng, khi chuẩn bị rơi xuống, Lục Tiệp nhanh tay đề nó lại. Ngang đầu lên thấy Hạ Giai Ngôn đang dùng khăn lau bàn ăn, anh đi đến bên cạnh, cầm lấy chiếc khăn trong tay cô: Để anh giúp em.

Hạ Giai Ngôn khoanh hai tay trước ngực, thấp giọng nói với anh: Định trước mặt mẹ em ra về nịnh bợ à? Ông bà già nhà em cũng xem như là hỏa nhãn kim tinh* đó, chắc chắn nhìn ra được chút tiểu xảo này của anh.

*Đại khái là mắt nhìn thấy vạn vật của Tôn Ngộ Không ý.

Anh luyện tập trước một chút không được sao? Anh có dự cảm, sau này những việc như vậy đều do anh làm. Lục Tiệp còn nói, Huống chi, mấy tiểu xảo này anh cũng chỉ dám giờ trò trước mặt em mà thôi, bởi vì chỉ có em sẽ mắc mưu.

Mới nghe nửa câu đầu, trong lòng Hạ Giai Ngôn còn lên vui mừng, nhưng nghe anh nói hết nửa câu sau, cô lập tức trừng mắt với Lục Tiệp: Tí nữa sẽ tính sổ với anh!

Thời điểm dùng cơm, Thông Thông ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Đào An Nghi, nhìn chăm chăm bà đang nhặt sạch xương cá ra, sau đó gấp một miếng thịt cá trắng tươi bỏ vào bát của mình.

Sau đó, Đào An Nghi lại gấp cá đã nhặt xương xong chia vào trong bát của Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn đã quen, còn Lục Tiệp thì được ưu ái mà vừa mừng vừa lo, anh phân xạ nó: Cháu cảm ơn bác.

Mặt Đào An Nghi vẫn không biểu cảm gì, bà nói: Ăn nhiều một chút, không cần khách sáo. Bác nghe Giai Ngôn nói, chuyện này này, ít nhiều cũng nhờ có con giúp đỡ, nên mới thuận lợi giải quyết như vậy.

Lục Tiệp không đoán ra ý của bà, vì thế chỉ trả lời một câu: Cháu nên làm mà ạ.

Bác và ba của Giai Ngôn đều không thích thiếu nợ người khác, bữa cơm này xem như là cảm ơn đi. Đào An Nghi lại gấp một miếng cá, không mặn không nhạt nói, Nhà bác là nhà nghèo, không có gì cao sang tiếp đãi cháu, hi vọng cháu bỏ qua cho.

Nghe thế, về mặt Lục Tiệp khó coi như mắc phải xương cá.

Dưới gầm bàn Hạ Giai Ngôn đá nhẹ chân anh một cái, ý bảo anh không nên nói lung tung, anh ổn định cảm xúc, nhận ra mình đang ở thế bị động: Sao lại thế được ạ?

Đào An Nghi nói: Vậy là tốt rồi.

Lòng Hạ Giai Ngôn hoang mang, cô vừa ăn cơm, vừa lén lút quan sát sắc mặt của mẹ mình.

Suốt cả bữa cơm này Lục Tiệp đều rầu rĩ không vui, dù tay nghề của Đào An Nghi rất tốt, nhưng anh cũng không có chút cảm giác gì.

Thời điểm Lục Tiệp ra về, Hạ Giai Ngôn chủ động tiễn anh. Đến khi đứng cách ô tô không xa, bọn họ nắm tay cùng nhau đi qua, Hạ Giai Ngôn biết anh không vui, vì thế cô ý trêu anh: Không phải đau dạ dày đấy chứ? Chúng ta đến hiệu thuốc gần đây, em giúp anh mua hai hộp thuốc.

Chỗ này của anh hơi đau. Lục Tiệp kéo tay cô lên để trước ngực mình.

Biết đêm nay Lục Tiệp bị giày vò không ít, Hạ Giai Ngôn xoa xoa tay, dịu dàng dỗ anh: Cái này thì dễ lắm, không phải em là thuốc của tim anh sao?

Lúc này Lục Tiệp mới thoải mái hơn một chút, anh thở dài: Vừa rồi mẹ em nói không thích thiếu nợ người khác, phản ứng đầu tiên của anh là nhớ lại lời em nói với anh trước đây không lâu, đúng thật là hai mẹ con mà, nói chuyện cũng dứt khoát quyết tuyệt cũng giống nhau như đúc. Nhưng mà, anh có thể hiểu bà. Em yêu anh như vậy, mà cũng dằn vặt một thời gian ngắn mới chịu tiếp nhận anh một lần nữa, còn ba mẹ em chắc vẫn không thích anh, cứ như vậy, hẳn phải dằn vặt một thời gian dài.

Hạ Giai Ngôn bật cười: Đừng có tự kỷ, em nào yêu anh nhiều chứ.

Vừa lúc đến bên xe, Lục Tiệp nghiêm túc nói: Anh nói sai, là anh yêu em nhiều, được không?

Vừa dứt lời, Lục Tiệp cuối đầu hôn cô, cô không tránh, khi anh giữ chặt vai mình càng lúc hôn càng sâu, cô đẩy anh một cái, nhỏ giọng nói: Có camera đấy.

Sau khi Hạ Giai Ngôn về nhà, Đào An Nghi liếc mắt một cái cũng nhìn ra cô và Lục Tiệp đã làm chuyện gì. Bị mẹ mình nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, cô liền hỏi: Thông Thông đâu ạ?

Vừa mới ngủ. Đào An Nghi trả lời.

Ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, Hạ Giai Ngôn vài lần muốn nói rồi lại thôi, phải một lúc sau mới cố lấy can đảm hỏi: Mẹ, mẹ không thể chấp nhận Lục Tiệp sao ạ?

Đào An Nghi liếc cô một cái, hỏi: Nếu mẹ nói không thể, thì con có bỏ trốn cùng nó không?

Trong lòng thắc mạnh một cái, Hạ Giai Ngôn ngạc nhiên quay đầu, đối diện với ánh mắt của mẹ mình, cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại: Mẹ đừng làm con sợ.

Đào An Nghi không chút nương tay gõ lên đầu cô một cái, giọng điệu chưa đựng tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: Con chỉ vậy là giỏi!

Mẹ... Hạ Giai Ngôn tựa đầu cô lên vai Đào An Nghi, giống như trước đây thường làm nũng với bà như vậy.

Nếu con không khăng khăng một mực muốn như vậy, thật sự mẹ sẽ không chấp nhận cậu ta. Một lúc sau, Đào An Nghi mới mở miệng. Người tình mắt đều nhìn ra được, Lục Tiệp ảnh hưởng rất nhiều đến Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn bị vu oan, Lục Tiệp ở cùng cô một buổi tối, khiến cô giảm bớt lo lắng; Hạ Giai Ngôn rầu rĩ ở nhà, vừa nhận được điện thoại của Lục Tiệp, cô như một một gốc cây được mặt trời chiếu rọi, trong chớp mắt liền bùng bùng sức sống. Bà và Hạ Nguyên cũng không hi vọng bọn họ đến với nhau, nhưng mà, bọn họ càng không muốn con gái không thể đến với người mình yêu thương.

Ý của mẹ là.. Hạ Giai Ngôn ngập tràn mong chờ nhìn bà.

Đào An Nghi thở hắt ra, nghiêm mặt nói: Vẫn tiếp tục khảo sát.

Vai Hạ Giai Ngôn hạ xuống, cô cọ cọ vào Đào An Nghi, Đào An Nghi thấy cô như thế, miễn cưỡng nói: Máy ngày nữa mẹ và bố con về quê uống rượu mừng, hai đứa muốn đi đâu thì tranh thủ thời gian ấy mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Chương 47

Hỏi thêm, Hạ Giai Ngôn mới biết được thứ bảy tuần này bà con xa của mẹ mình đãi tiệc mừng đám cưới. Cô nhân cơ hội này nói với Đào An Nghi: Trước kia mẹ thường xuyên muốn con tìm người yêu, bây giờ con tìm được thì mẹ lại phản đối, đến cuối cùng là mẹ có muốn gả con ra ngoài không ạ?

Những năm gần đây, Đào An Nghi đã tham gia không ít tiệc đám cưới, mỗi lần nhìn thấy khung cảnh vui mừng ấy, bà luôn nhớ đến con gái mình. Thời điểm Hạ Giai Mặc còn chưa kết hôn, bà luôn lo lắng thay con trai, rồi sau khi Hạ Giai Mặc có gia đình, bà lại vì Hạ Giai Ngôn mà lo lắng. Mắt thấy Hạ Giai Ngôn sắp đến ba mươi tuổi, bà chỉ mong con gái có thể tìm được một tấm chồng, sau đó làm một tiệc cưới vô cùng vui vẻ.

Chỉ là, đối tượng lại là Lục Tiệp, sự chờ mong của Đào An Nghi lại chỉ nhận được thất vọng tràn trề. Dù sao, trong bọn họ không ai có thể biết được chuyện này là khởi đầu cho hạnh phúc, hay là ác mộng.

Còn về Lục Tiệp, Đào An Nghi trước tiên là đè nén mạnh mẽ sự hăng hái, không phải cả thế giới đều hoan nghênh loại thiếu gia như cậu. Bất luận nhân phẩm Lục Tiệp tốt thế nào đi nữa, chắc chắn đều sẽ có chút kiêu ngạo, mặc dù nhà họ Hạ không hiển hách bằng nhà họ Lục, nhưng bà và Hạ Nguyên cũng sẽ không cho phép con gái mình phải chịu một chút xúi tuỵ thân nào, lại càng không cho phép bọn họ có chút hành động nào cạy thế mà xúc phạm người khác.

Thấy mẹ mình không nói gì, cô nhẹ giọng gọi mẹ mình một tiếng.

Nghe thấy giọng của con gái vang lên, Đào An Nghi thoát khỏi dòng suy nghĩ, bà trả lời :Đương nhiên mẹ muốn con đi lấy chồng chứ, nhưng nếu lấy cũng không phải lấy như vậy. Con là cục vàng của bố mẹ, sao có thể dễ dàng gả cho người đàn ông khác như vậy.

Anh ấy không phải là người đàn ông khác, anh ấy là người con yêu. Hạ Giai Ngôn nhỏ giọng nói.

Đào An Nghi bật cười: Con làm mẹ tức chết mất thôi! Trong đầu con trừ Lục Tiệp ra thì chẳng chứa gì khác nữa sao?

Làm gì có, con còn nghĩ đến ba mẹ nữa nha. Hạ Giai Ngôn tủi thân nói, Con bị kẹt giữa hai bên, thật sự rất mệt mỏi và đau khổ.

Chẳng phải ba mẹ đều vì nuông tốt cho con đó sao? Đào An Nghi thở dài, Con đó, người ta chỉ dỗ con mấy câu, con liền mềm lòng ngay; cái gì dễ dàng lấy được, bọn họ sẽ không biết trân trọng. Con khôn ngoan một chút, đừng tùy tiện đồng ý cậu ta cái gì hết, nhất là cầu hôn đấy.

Con không thể luôn theo anh ấy, lỡ anh ấy chạy mất, con phải làm sao bây giờ? Hạ Giai Ngôn lại làm nũng với mẹ mình, bọn họ vất vả lắm mới có thể trở về với nhau, bây giờ, cô không còn sợ gì nữa, chỉ sợ sẽ mất đi anh.

Mới như thế đã bị dọa chạy mất, loại đàn ông như vậy còn cần làm gì? Đào An Nghi đẩy đầu con gái ra, ý bảo cô ngồi thẳng dậy, Khó trách Lục Tiệp luôn không lo ngại gì như thế, hóa ra là do con nuông chiều.

Hạ Giai Ngôn thay Lục Tiệp giải thích: Anh ấy luôn có chừng mực, làm việc không phải không kiêng nể gì như mẹ nghĩ đâu ạ.

Đào An Nghi xụ mặt xuống, bà hỏi: Nếu nó làm việc thật sự có chừng mực như con nói, năm đó vì sao còn làm ra chuyện như vậy với con chứ? Con cho rằng nó làm như thế, là vì quá yêu con nên không thể kìm chế đúng không? Nó chỉ vì sự thỏa mãn của chính bản thân nó thôi, nếu nó thật sự suy nghĩ

cho con, bất kể thế nào nó đều sẽ dừng lại trước giới hạn cuối cùng.

Nhắc đến chuyện này, Đào An Nghi lại cảm thấy tức giận, giọng điệu không khỏi nặng hơn: Con nói Lục Tiệp có chừng mực, cuối cùng nó có chừng mực thế nào? Nó không biết con vẫn là học sinh à? Nó có biết làm như thế sẽ có ảnh hưởng thế nào với con không? Nó có biết hậu quả xấu nhất của việc phá thai là gì không? Còn con nữa, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, lí trí của con đâu mất rồi? Nó muốn làm cái gì con cũng chiều theo nó, trước kia cũng thế, mà bây giờ không phải cũng chuẩn bị giẫm lên vết xe đổ đó nữa đấy chứ?"

Không biết tự bao giờ mà hốc mắt Hạ Giai Ngôn đã đỏ lên. Chuyện này luôn như một cây gai đâm vào tận đáy lòng, cho dù bị chạm vào như thế nào, đều khiến cô cảm thấy đau đớn.

Đang lúc hai người đều rơi vào im lặng, ngoài cửa loáng thoáng truyền đến âm thanh va chạm của chìa khóa, gần mười giây sau, cửa chính được mở ra. Hạ Nguyên nhìn vợ và con gái đang ngồi trên ghế trong phòng khách, đóng cửa xong liền hỏi: Đang đợi tôi à?

Khi này nói quá nhanh, ngực Đào An Nghi vẫn còn hơi phập phồng: Ừ, đang đợi ông về.

Hạ Giai Ngôn cắn môi, cố gắng không để nước mắt chảy ra. Trước khi bố mình đi đến, cô đứng lên, bỏ lại một câu Con về phòng đây ạ liền bước nhanh rời khỏi phòng khách.

Chỉ nhìn thoáng qua con gái trong chốc lát, ánh mắt Hạ Nguyên sắc bén nhìn thấy hốc mắt cô có nước mắt. Đợi cô đóng cửa phong lại, ông ngồi xuống bên cạnh Đào An Nghi, thấp giọng hỏi: Nói gì mà xúc động như vậy, đến nỗi con bé khóc luôn thế?

Đào An Nghi tức giận nói: Xúc động như thế còn có thể nói về ai chứ?

Thật ra, những lời này Đào An Nghi đã kìm nén nhiều năm, khi biết Hạ Giai Ngôn mang thai bà đã muốn nói, chỉ là, lúc ấy cơ thể và tâm trạng cô đều rất yếu, Đào An Nghi không đành lòng đã kích cô thêm, vì thế chôn vùi những lời này xuống đáy lòng. Về sau, cô chủ động chia tay với Lục Tiệp, Đào An Nghi càng không phải nói những lời này nữa. Nhưng đêm nay, dường như Hạ Giai Ngôn lại mang bộ dạng yếu đuối như nhiều năm trước kia, Đào An Nghi không nhận được mối nặng nề quở trách cô một chút.

Hạ Nguyên hiểu được, ông vỗ vỗ vai vợ mình, không nói gì.

Khi này con gái đứng lên, Đào An Nghi liếc nhìn cô một cái, cũng nhìn thấy hốc mắt đỏ lên của cô. Đào An Nghi không phải không đau lòng, bà nhấn nhấn thái dương: Đêm nay chắc chắn nha đầu kia sẽ khóc sưng cả mắt cho xem.

Lần tới đừng dùng thuốc mạnh như vậy.* Hạ Nguyên Nói

Đào An Nghi kể lại khái quát nội dung cuộc nói chuyện của hai mẹ con cho chồng mình nghe cuối cùng còn nói: Mấy ngày trước Giai Ngôn có nói muốn cùng Lục Tiệp ra ngoài tìm bạn gái đó đấy? Tôi đã đồng ý cho con bé đi rồi, ông cũng đừng nói gì cả.

Khóe miệng Lục Nguyên hơi giật giật, sau đó hừ lạnh một tiếng: Con gái không vui, giận dữ, chúng ta lại không dỗ được con bé sao?

Đào An Nghi cũng không cãi lại ông, chỉ nói: Vậy ông đi dỗ đi, nếu ông không bị nha đầu kia chọc giận đến giậm chân, thì ông hãy nói.

Trong nháy mắt đáng về bề bề của Hạ Nguyên dịu hơn phần nữa, chỉ cần Hạ Giai Ngôn nhắc đến Lục Tiệp, ông liền không dám đảm bảo sẽ không tức giận: Thôi để con bé yên tĩnh một chút đi.

Sáng hôm sau, Hạ Giai Ngôn rời giường rửa mặt, chuẩn bị đưa Thông Thông đến nhà trẻ.

Đào An Nghi rời giường chuẩn bị bữa sáng như mọi ngày, bà đặt bát làm nui và chân giò hun khói. Hạ Giai Ngôn đi vào phòng bếp khi bà đang cắt chân giò hun khói thành từng miếng: Sao lại dậy sớm vậy con? Đưa Thông Thông đến nhà trẻ trước tám rưỡi là được, con có thể ngủ thêm hai mươi phút đấy.

Mở nắp nồi ra, Hạ Giai Ngôn khuấy nui trong nồi: "Dậy rồi không muốn ngủ tiếp ạ."

Mỗi lần bị mẹ quở trách, Hạ Giai Ngôn chỉ cần một đêm ổn định cảm xúc, sau đó là có thể hòa thuận như lúc ban đầu.

Cô đã không còn là một đứa trẻ nông nổi bốc đồng nữa rồi, đã biết phân biệt phải trái đúng sai. Dù sao, trên thế giới này, cho dù là ai, cũng không thể hết lòng lo lắng cho mình bằng bố mẹ.

Hai mẹ con đều ăn ý không hề nhắc đến chuyện tối qua. Sau khi làm chân giò hun khói và mì ống xong, Hạ Giai Ngôn múc chúng vào trong bát, còn Đào An Nghi thì đi gọi Thông Thông đến ăn điểm tâm.

Đưa Thông Thông đến nhà trẻ xong, Hạ Giai Ngôn không lập tức lái xe về nhà ngay, vì lúc cô mới ra khỏi nhà, Lục Tiệp có nhắn tin cho cô, nói anh chờ cô ở cửa hàng bách hóa gần nhà trẻ.

Lục Tiệp đã sớm đỗ xe đợi bên ngoài cửa hàng tiệm bách hóa, thấy phía trước có chiếc ô tô đang nháy đèn, đồng thời còn giảm dần tốc độ, anh liền xuống xe. Thấy đôi mắt Hạ Giai Ngôn hơi sưng, Lục Tiệp hỏi cô: Đã khóc à?

Trong lòng biết bộ dạng của mình không lừa được người khác, Hạ Giai Ngôn liền gạt đầu.

Lục Tiệp lại đau lòng: Lại vì anh sao?

Hạ Giai Ngôn giả vờ thoải mái nói: Đương nhiên không phải chỉ vì anh thôi.

Vậy là vì cái gì? Lục Tiệp hỏi.

Vì em ngốc. Hạ Giai Ngôn nửa thật nửa đùa nói.

Đây là trách nhiệm của anh, không phải sao? Lục Tiệp đưa tay vuốt tóc cô.

Mua hai ly đồ uống nóng trong quán cà phê, bọn họ ngồi trên thềm đá bên cạnh bãi đỗ xe, một bên cầm đồ uống nóng nói chuyện phiếm, một bên nhìn dòng người vội vã trên đường. Trong phút chốc, bọn họ như trở về nhiều năm trước đây, thời học sinh vô tư, bận rộn với bài vở cũng có thể dành ra chút thời gian rỗi rãi, để hẹn hò vô cùng giản đơn như vậy.

Hôm nay trời hơi nắng, chiếc bóng của bọn họ in trên mặt đất, nghiêng nghiêng chồng lên nhau. Hạ Giai Ngôn nói cho anh biết: Thứ sáu này bố mẹ em sẽ về quê uống rượu mừng.

Lục Tiệp nhanh chóng hiểu ra, anh hỏi: Vậy anh đặt vé máy bay thứ sáu luôn nhé?

Hạ Giai Ngôn gật đầu: Dạ.

Vì chuyện này mà chọc ba mẹ em tức giận à? Lục Tiệp gõ nhẹ lên trán cô một cái, Loại chuyện mất công mà không được lòng này, lần sau nhất định phải để anh làm.

Uống hết ly, Hạ Giai Ngôn nói muốn về nhà, Lục Tiệp đưa cô đến chỗ đỗ xe. Sau khi lên xe, cô lại hạ cửa sổ xe xuống: Anh cũng về đi thôi.

Chống tay lên khung cửa sổ, Lục Tiệp cuối người nhìn thẳng vào cô: Em đã phải chau mày quá lâu rồi, từ nay về sau đừng chau mày nữa, nếu không sẽ thành nếp nhăn dài đấy.

Làm gì có! Hạ Giai Ngôn không thừa nhận, đồng thời rất lo lắng đưa tay vuốt chỗ giữa đôi lông mày.

Lục Tiệp cười cô, sau đó dịu dàng nói: Không được suy nghĩ nhiều nữa, em đã có anh rồi. Chuyện gì em không giải quyết được, cứ để anh giải quyết.

Gần mười giờ, Hạ Giai Ngôn mới về đến nhà.

Đào An Nghi và Hạ Nguyên đang ngồi trong phòng khách xem tivi, bọn họ đều biết vì sao con gái về trễ, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Trên ti vi mỗi giờ đều sẽ thông báo tin tức và dự báo thời tiết. lúc MC đọc bản tin, Đào An Nghi theo thói quen kể lại nhiệt độ và thời tiết của thành phố Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn sắp đến, sau đó còn dặn dò con gái: Nơi đó nhiệt độ thấp, quần áo nhiều, nên mang hai túi

Hạ Nguyên cũng nói: Khi về, nhớ mua mấy thứ đặc sản đó.

Hạ Giai Ngôn thấy trong lòng ấm áp, đây là bố mẹ cô, ngoài lạnh trong nóng, nhưng lúc nào cũng đều yêu thương cô.

Chương 48

Bắt đầu dựa theo kế hoạch, vào thứ sáu Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp bay chuyến bay sớm đến Lư Kinh. Trước khi đi, Đào An Nghi kéo cô vào một góc, thấp giọng cảnh cáo cô: Hai đứa đi chơi thì đi, làm gì thì làm, nhưng trăm ngàn lần đừng làm ra một đứa bé nữa.

Hạ Giai Ngôn không biết nên khóc hay nên cười, cô không lên tiếng trả lời, Đào An Nghi tiếp tục nói: Nếu con lại có thai, đứa bé này không thể không giữ.

Mẹ! Hạ Giai Ngôn không nhịn được nói, Chúng con sẽ không làm chuyện sai lầm như trước nữa đâu ạ.

Đào An Nghi ép giọng nhỏ hơn, dường như không muốn để cho Hạ Nguyên đang ngồi đọc báo ngoài ban công nghe thấy: Mẹ biết hai đứa cũng không ngốc, cho nên mới nhắc riêng với con. Con và Lục Tiệp vẫn có vấn đề chưa giải quyết hết. Ngay cả người nhà của cậu ta chúng ta cũng đã gặp qua đâu. Con trăm ngàn lần không nên muốn gì thì làm nấy, càng không được làm điều ngốc nghếch, có biết chưa?

Thấy bộ dạng lo lắng của mẹ mình, Hạ Giai Ngôn hỏi bà: Mẹ sợ con có ý mang thai để ép ba mẹ chấp nhận Lục Tiệp sao?

Đào An Nghi cau mày, tuy rằng bà không gật đầu, nhưng vẻ mặt đã thể hiện rõ ràng ý tứ của bà.

Hạ Giai Ngôn rất nghiêm túc nói: Nếu chúng con thật sự có ý định này, thì con đã sớm mang thai. Mẹ đừng lo lắng, con sẽ nghe lời mẹ, con có thể đi chưa ạ?

Nói được phải làm được đó. Đào An Nghi miễn cưỡng gật đầu.

Bởi vì nói chuyện với mẹ mình mà ra khỏi nhà hơi muộn một chút, khi Hạ Giai Ngôn ra khỏi chung cư, thì Lục Tiệp đã đỗ xe đợi cô. Cô kéo vali bước nhanh qua, Lục Tiệp giúp cô mang va li bỏ vào cốp xe, hỏi cô: Bố mẹ em lại giáo dục tư tưởng cho em à?

Khỏe miệng Lục Tiệp cong lên, trong ánh mắt còn ẩn giấu vài phần ý cười, Hạ Giai Ngôn biết tâm trạng của anh không tồi. Sau khi lên xe, cô bất ngờ phát hiện lái xe lại là người quen cũ, cô còn chưa kịp chào hỏi, đối phương đã lên tiếng trước: Chị Hạ.

Gặp Khương Vũ Nhân, Hạ Giai Ngôn cảm thấy bất ngờ: Sao lại không biết xấu hổ làm phiền cô rồi.

Giúp cô đóng cửa xe, Lục Tiệp vòng qua lên một chỗ khác trên xe, anh vừa nghe thấy lời Hạ Giai Ngôn nói, vì thế giải thích: Nó đi đón chồng, thuận tiện chở chúng ta một đoạn đường mà thôi.

Khương Vũ Nhân cười tủm tỉm gật đầu: Vâng ạ, không phiền chút nào ạ.

Hạ Giai Ngôn dựa sát vào anh nói nhỏ: Mặt mũi anh vẫn còn lớn quá nhỉ.

Sau khi đến sân bay, Khương Vũ Nhân liền theo chân bọn họ nói lời tạm biệt, cũng nhắc nhở Lục Tiệp: Anh phải giúp em lấy ảnh có chữ kí của Chúc Đồng đây, em rất mê phim điện ảnh của cô ấy.

Khương Vũ Nhân hẳn là nghe Tống Tri Cẩn nói qua, đại ảnh hậu mới Chúc Đồng - người được gọi là vật cách ly scandal, chồng cô ấy chính là Lê Thiệu Tri tiếng tăm lừng lẫy trong giới quảng cáo. Tối hôm qua cùng vài bạn học cũ đến nhà hàng dùng cơm, sau khi tan cuộc gặp Lục Tiệp ở bãi đỗ xe, còn nghe anh nhắc đến kế hoạch hôm nay.

Không lâu trước đây, Khương Vũ Nhân từng nhờ Khương Diên hỏi xin một nữ ca sĩ ký tên lên đĩa nhạc, nhưng Khương Diên nhất mực từ chối, anh nói rằng một người đàn ông hỏi xin nữ ca sĩ ký tên lên đĩa nhạc là rất mất mặt. Rất nhanh, cô lại nhờ trợ lý của Khương Diên giúp đỡ, trợ lý còn tận lực giúp cô làm thỏa đáng. Nhưng không ngờ, mấy quyền tạp chí sắp phát hành vào thứ hai lại đều có tiêu đề Khương Diên thâm có tình cảm với mới ca sĩ nào đó, may mắn bộ phận cộng đồng đã xử lý kịp thời, cuối cùng toàn bộ đều bị chặn lại.

Từ đấy về sau, Khương Diên nghe đủ loại yêu cầu ký tên đặt mua vé xem ca nhạc, anh đều một mực từ chối. Khương Vũ Nhân thêm nhờ dãi tập ảnh chụp của Chúc Đồng từ rất lâu, đáng tiếc vẫn chưa lấy được, lần này khó có được cơ hội, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Lục Tiệp rốt cục đã hiểu ra, vì sao Khương Vũ Nhân chủ động xin đi giết giặc muốn đưa bọn họ ra sân bay, hóa ra vì cô có ý này. Anh nheo mắt không vừa lòng, Hạ Giai Ngôn đứng bên cạnh anh cười trộm, còn Khương Vũ Nhân nhân lúc anh không chú ý làm mặt quỷ.

Sau khi đăng ký, Hạ Giai Ngôn vừa lật tạp chí trên máy bay, vừa hỏi Lục Tiệp: Đường như quan hệ của hai người cũng không tệ ha?

Tiếp viên hàng không vừa mang lên một ly nước nóng, Lục Tiệp nói cảm ơn sau đó chợt nghe lời Hạ Giai Ngôn vừa nói, anh suy nghĩ hai giây mới phản ứng kịp, Hai người trong lời cô, chính là nói mình và Khương Vũ Nhân. Anh dựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn về phía cô: Anh thật sự chỉ xem cô ấy như em gái, không phải em ghen đấy chứ?

Hạ Giai Ngôn liếc miệng qua, phủ nhận: Làm gì có, em chỉ cảm thấy kỳ lạ, sao cô ấy không tìm Khương Diên giúp, dựa theo danh tiếng của Khương Diên trong giới giải trí, đây không phải là một việc khó?

Lục Tiệp cười cô: Còn dám nói em không ghen à?

Em ghen thì anh rất vui rất tự hào đúng không? Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lục Tiệp tránh không đáp, anh nói với Hạ Giai Ngôn: Anh thật sự không có ý nghĩ nào vượt qua giới hạn với cô ấy cả, cần anh khai báo quan hệ của anh với Khương Vũ Nhân một lần nữa cho em nghe không?

Hạ Giai Ngôn khép tạp chí lại, gồi đầu lên vai Lục Tiệp: Anh đã nói vậy, em sẽ cố gắng lắng nghe một chút, dù sao cũng phải ngồi ba tiếng trên máy bay mà.

Hạ Giai Ngôn nghĩ Lục Tiệp chỉ khai báo vài câu đơn giản, nhưng không ngờ anh lại kể hết những chuyện vặt vãnh của anh và Khương Vũ Nhân khi còn ở chung tại Anh. Khương Vũ Nhân bị anh bắt nạt đến đáng thương, một cô gái xinh đẹp như cô ấy, thật không biết cô phải làm thế nào để kiên trì nữa. Cô cười Lục Tiệp: Khó trách cô ấy lại sợ anh như vậy, anh quả thật là kiểu mẫu giáo sư ác quỷ mà.

Giáo sư ác quỷ? Lục Tiệp nghiền ngẫm thuật ngữ này, May thay em không đánh giá anh là bạn trai ác quỷ, nếu không chắc chắn anh sẽ tìm mọi cách làm được.

Nghe xong lời anh, Hạ Giai Ngôn đung nhệ anh một cái, Lục Tiệp nhún nhún thái dương của cô, mang ý cười hỏi: Đụng đau chứ?

Ngón thay hơi thô nhưng ấm áp lướt đến giữa trán, Hạ Giai Ngôn ngoan ngoãn làm tổ trong người anh, như một chú mèo thoải mái dưới sự cưng nựng. Trăm mặt chỉ trong chốc lát, cô hỏi: Vì sao?

Câu cô hỏi đơn giản, nhưng Lục Tiệp vẫn có thể hiểu được ý cô. Anh trả lời: Những năm gần đây, Khương Vũ Nhân là người con gái duy nhất mà

anh tiếp xúc tương đối nhiều. Anh kể lại toàn bộ chuyện của anh và cô ấy cho em biết, là vì không muốn em lại tưởng tượng linh tinh, miễn cho em chợt nghĩ nhiều rồi ghen

Hạ Giai Ngôn chọc tay vào eo của anh, trong giọng nói đậm chất ngọt ngào: Em không phải là người nhỏ mọn như vậy!

Kết thúc chuyến bay dài thì Hạ Giai Ngôn đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng: Trước đó anh đã nói với Lê Thiệu Tri chúng ta sẽ đến gặp anh ấy chưa?

Lục Tiệp nói: Có. Anh nói cho cậu ta biết, sáng mai chúng ta sẽ qua đây.

Hạ Giai Ngôn Ừm một tiếng, hỏi tiếp: Vậy hôm nay chúng ta làm gì bây giờ?

Hôm nay? Lục Tiệp nói, Đương nhiên là thế giới dành cho hai người rồi.

Tiết trời ở Lư Kinh se lạnh, Hạ Giai Ngôn vừa từ máy bay bước ra, mũi hơi ngứa lập tức hắt xì một cái. Lục Tiệp vươn tay ôm eo cô, nhiệt độ cơ thể từng chút từng chút truyền qua, cô bắt giác cong khéo môi.

Đã ba năm Hạ Giai Ngôn không đến thành phố Lư Kinh, lần trước đến đây là vì đi công tác, lịch trình tương đối gấp gáp, căn bản không bao nhiêu thời gian thăm thú danh lam thắng cảnh ở đây.

Lư Kinh là một thành phố nằm ven biển phía bắc, mức độ tăng trưởng kinh tế ngang ngửa với thành phố Đường Hải, sau khi vào trung tâm, xung quanh đều là tòa nhà chọc trời san sát nhau, trên đường luôn luôn đông nghẹt xe cộ và người qua lại. Bọn họ chọn một khách sạn tương đối yên tĩnh ở lại, sau khi cất va li xong, bọn họ dùng cơm ở nhà hàng bên cạnh, ném thử đồ ăn sáng ở Lư Kinh.

Bọn họ không có kế hoạch dạo chơi cụ thể, vì thế hành trình của bọn họ rất tùy ý. Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đều thích cảm giác không ràng buộc thế này, rõ ràng là người từ nơi khác đến, loại thoải mái tự do giống như ở nhà mình vậy.

Lãng phí cả một buổi sáng ở sân bay và trên máy bay, Hạ Giai Ngôn có hơi mệt mỏi. Lục Tiệp đưa cô về khách sạn nghỉ trưa, bọn họ nằm trên giường nói cười, ngủ một chút lại trôi qua cả buổi chiều. Cho đến khi mặt trời dần ngả về phía tây, bọn họ mới lười biếng rời giường, định đến phố Lâm Hải ăn hải sản.

Xe đạp chạy dọc theo con đường nhỏ, mười ngón tay bọn họ đan chặt vào nhau, thông thả bước chậm về phía quán ăn. Ánh chiều tà trước mặt bọn họ chậm chậm xuống núi, ngoài khơi mặt biển nhuộm một màu đỏ quýt, ánh sáng phản xạ tựa như một viên kim cương khổng lồ rực rỡ chói mắt.

Thời gian chính là như vậy, xa xỉ không gì sánh được. Ánh chiều tà đẹp vô cùng, dù đã gần đến hoàng hôn thì có làm sao, dù sao ngày mai bọn họ còn có thể may mắn kẻ vai cùng ngắm mặt trời mọc, thế thì đêm tối buông xuống cũng chẳng có gì phải sợ hãi. Hạ Giai Ngôn luôn quay đầu nhìn anh, anh đã sớm nhận ra, không biết sau bao nhiêu lần, anh không nhịn được hỏi cô: Rất cuộc em đang nhìn gì vậy?

Trán Hạ Giai Ngôn giãn ra, cười vô cùng rực rỡ: Em đang nhìn xem có phải anh cũng đang vui vẻ như em không?

Vì vẫn chưa đến thời gian tan tầm, nên thực khách trong các tiệm cơm cũng không nhiều lắm. Bọn họ chọn một quán có vị trí thoáng đáng để ngắm cảnh biển, vừa ngồi xuống không lâu, bà chủ quán ăn cầm thực đơn đến ghi lại thức ăn của bọn họ. Lục Tiệp để Hạ Giai Ngôn quyết định, Hạ Giai Ngôn vẫn dựa theo khẩu vị của anh chọn một con cá biển và hai phần dưa cải.

Tuy Hạ Giai Ngôn chỉ gọi có ba món, nhưng bọn họ cũng không thể ăn xong ngay. Lãng phí thức ăn rất mang tội, bọn họ ăn rồi dừng, dừng rồi ăn, cuối cùng mới ăn hết toàn bộ thức ăn trên bàn.

Gần chín giờ tối, bọn họ mới tính tiền rồi đi. Hạ Giai Ngôn nhìn bãi cát cách đó không xa có ánh sáng, vì thế liền kéo Lục Tiệp chạy qua đó. Sau khi đến gần, cô mới biết được hóa ra có người đang thả đèn Không Minh.

Trên mặt đèn Không Minh viết một hàng chữ thật to, Hạ Giai Ngôn mất một chút thời gian mới thấy rõ được, đó là Đản nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên*.

Rất nhanh, đèn Không Minh xuôi theo chiều gió bay xa, cuối cùng chỉ còn một đốm sáng nhỏ xíu. Hạ Giai Ngôn thôi không nhìn theo nữa, sau đó kéo Lục Tiệp ngồi lên bờ cát.

Lục Tiệp không mấy bằng lòng: Bẩn lắm!

Sợ gì chứ! Hạ Giai Ngôn rất kiên trì, nhất định bắt anh ngồi xuống.

Giống co ba giây, Lục Tiệp vẫn thỏa hiệp. Sau khi anh ngồi xuống, Hạ Giai Ngôn kéo cánh tay anh, lắng lắng lắng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Xa Xa thì thoảng truyền đến tiếng còi tàu, kèm theo tiếng sóng nhấp nhô không dứt, nghe cũng có chút cảm giác tang thương.

Gió biển mang theo hương vị mặn, Hạ Giai Ngôn nhìn ánh trăng mỏng lung bị mây che lấp hơn phân nửa, dịu dàng hỏi anh: Lục Tiệp, khi nhìn lên ánh trăng, anh có nghĩ đến em không?

Tuy những lời này không có trạng ngữ chỉ thời gian, nhưng Lục Tiệp vẫn biết cô đang nói về cuộc sống sau khi chia tay, anh ôm chặt cánh tay của cô, trong giọng nói có chút thờ dãi: Sao có thể không chứ.

Vậy khi không nhìn ánh trăng có nhớ không? Hạ Giai Ngôn lại hỏi.

Lục Tiếp đưa mắt nhìn về mặt biển xa thẳm, anh nói với Hạ Giai Ngôn: Anh nhớ. Khi em nghĩ về anh, anh cũng sẽ nhớ đến em.

*Xuất phát từ thời tống, của Tô Thức trong Thủy Diệu Ca Đầu. Bên dưới là thơ đã dịch

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm chén rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cười gió đi,

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,

Nơi cao rét không chịu nổi.

Đứng lên mưa, bóng trắng theo người,

Gì vui hơn ở dưới cõi đời.

Soi khắp gác tía,

Ta tà xuống cửa che màn gấm,

Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngu.

Trăng giận gì người,

Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.

Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,

Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,

Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.

Những mong người lâu dài,

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

Đại ý hai câu thơ trên là hi vọng người mình mong nhớ được bình an lâu dài. cho dù bị chia cách bởi nghìn núi muôn sông, cũng có thể cùng nhau ngắm nhìn ánh trăng trong sáng đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 48

Chương 48:

Bắt đầu dựa theo kế hoạch, vào thứ sáu Hạ Giai Ngôn và Lục Tiếp bay chuyến bay sớm đến Lưu Kinh. Trước khi đi, Đào An Nghi kéo cô vào một góc, thấp giọng cảnh cáo cô: “Hai đứa đi chơi thì đi, làm gì thì làm, nhưng trăm ngàn lần đừng làm ra một đứa bé nữa.”

Hạ Giai Ngôn không biết nên khóc hay nên cười, cô không lên tiếng trả lời, Đào An Nghi tiếp tục nói: “Nếu con lại có thai, đứa bé này không thể không giữ.”

“Mẹ!” Hạ Giai Ngôn không nhịn được nói, “Chúng con sẽ không làm chuyện sai lầm như trước nữa đâu ạ.”

Đào An Nghi ép giọng nhỏ hơn, dường như không muốn để cho Hạ Nguyên đang ngồi đọc báo ngoài ban công nghe thấy: “Mẹ biết hai đứa cũng không ngốc, cho nên mới nhắc riêng với con. Con và Lục Tiếp vẫn có vấn đề chưa giải quyết hết. Ngay cả người nhà của cậu ta chúng ta cũng đã gặp qua đâu.

Con trăm ngàn lần không nên muốn gì thì làm vậy, càng không được làm điều ngốc nghếch, có biết chưa?”

Thấy bộ dạng lo lắng của mẹ mình, Hạ Giai Ngôn hỏi bà: “Mẹ sợ con có ý mang thai để ép ba mẹ chấp nhận Lục Tiệp sao?”

Đào An Nghi cau mày, tuy rằng bà không gạt đầu, nhưng vẻ mặt đã thể hiện rõ ràng ý tứ của bà. Hạ Giai Ngôn rất nghiêm túc nói: “Nếu chúng con thật sự có ý định này, thì con đã sớm mang thai. Mẹ đừng lo lắng, con sẽ nghe lời mẹ, con có thể đi chưa ạ?”

“Nói được phải làm được đó.” Đào An Nghi miễn cưỡng gạt đầu.

Bởi vì nói chuyện với mẹ mình mà ra khỏi nhà hơi muộn một chút, khi Hạ Giai Ngôn ra khỏi chung cư, thì Lục Tiệp đã đỗ xe đợi cô. Cô kéo vali bước nhanh qua, Lục Tiệp giúp cô mang va li bỏ vào cốp xe, hỏi cô: “Bố mẹ em lại giáo dục tư tưởng cho em à?”

Khóe miệng Lục Tiệp cong lên, trong ánh mắt còn ẩn giấu vài phần ý cười, Hạ Giai Ngôn biết tâm trạng của anh không tồi. Sau khi lên xe, cô bất ngờ phát hiện lái xe lại là người quen cũ, cô còn chưa kịp chào hỏi, đối phương đã lên tiếng trước: “Chị Hạ.”

Gặp Khương Vũ Nhân, Hạ Giai Ngôn cảm thấy bất ngờ: “Sao lại không biết xấu hổ làm phiền cô rồi.”

Giúp cô đóng cửa xe, Lục Tiệp vòng qua lên một chỗ khác trên xe, anh vừa nghe thấy lời Hạ Giai Ngôn nói, vì thế giải thích: “Nó đi đón chồng, thuận tiện chở chúng ta một đoạn đường mà thôi.”

Khương Vũ Nhân cười tủm tỉm gạt đầu: “Vâng ạ, không phiền chút nào ạ.”

Hạ Giai Ngôn dựa sát vào anh nói nhỏ: “Mặt mũi anh vẫn còn lớn quá nhỉ.”

Sau khi đến sân bay, Khương Vũ Nhân liền theo chân bọn họ nói lời tạm biệt, cũng nhắc nhở Lục Tiệp: “Anh phải giúp em lấy ảnh có chữ kí của Chúc Đồng đây, em rất mê phim điện ảnh của cô ấy.”

Khương Vũ Nhân hẳn là nghe Tổng Trì Cẩn nói qua, đại ảnh hậu mới Chúc Đồng - người được gọi là “vật cách ly scandal”, chồng cô ấy chính là Lê Thiệu Trì tiếng tăm lừng lẫy trong giới quảng cáo. Tối hôm qua cùng vài bạn học cũ đến nhà hàng dùng cơm, sau khi tan cuộc gặp Lục Tiệp ở bãi đỗ xe, còn nghe anh nhắc đến kế hoạch hôm nay.

Không lâu trước đây, Khương Vũ Nhân từng nhờ Khương Diên hỏi xin một nữ ca sĩ ký tên lên đĩa nhạc, nhưng Khương Diên nhất mực từ chối, anh nói rằng một người đàn ông hỏi xin nữ ca sĩ ký tên lên đĩa nhạc là rất mất mặt. Rất nhanh, cô lại nhờ trợ lý của Khương Diên giúp đỡ, trợ lý còn tận lực giúp cô làm thỏa đáng. Nhưng không ngờ, mấy quyển tạp chí sắp phát hành vào thứ hai lại đều có tiêu đề Khương Diên thâm có tình cảm với nữ ca sĩ nào đó, may mắn bộ phận cộng đồng đã xử lý kịp thời, cuối cùng toàn bộ đều bị chặn lại.

Từ đây về sau, Khương Diên nghe đủ loại yêu cầu ký tên đặt mua vé xem ca nhạc, anh đều một mực từ chối. Khương Vũ Nhân thêm nhờ dài tập ảnh chụp của Chúc Đồng từ rất lâu, đáng tiếc vẫn chưa lấy được, lần này khó có được cơ hội, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Lục Tiệp rốt cục đã hiểu ra, vì sao Khương Vũ Nhân chủ động xin đi giật gặc muốn đưa bọn họ ra sân bay, hóa ra vì cô có ý này. Anh nheo mắt không vừa lòng, Hạ Giai Ngôn đứng bên cạnh anh cười trộm, còn Khương Vũ Nhân nhân lúc anh không chú ý làm mặt quỷ.

©2017 Kites.vn | 9 x4 w5 Y# G! `) ?& LAll rights reserved

Sau khi đăng ký, Hạ Giai Ngôn vừa lật tạp chí trên máy bay, vừa hỏi Lục Tiệp: “Dường như quan hệ của hai người cũng không tệ ha?”

Tiếp viên hàng không vừa mang lên một ly nước nóng, Lục Tiệp nói cảm ơn sau đó chợt nghe lời Hạ Giai Ngôn vừa nói, anh suy nghĩ hai giây mới phản ứng kịp, “Hai người” trong lời cô, chính là nói mình và Khương Vũ Nhân. Anh dựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn về phía cô: “Anh thật sự chỉ xem cô ấy như em gái, không phải em ghen đấy chứ?”

Hạ Giai Ngôn liếc miệng qua, phủ nhận: “Làm gì có, em chỉ cảm thấy kỳ lạ, sao cô ấy không tìm Khương Diên giúp, dựa theo danh tiếng của Khương Diên trong giới giải trí, đây không phải là một việc khó?”

:

Lục Tiệp cười cô: “Còn dám nói em không ghen à?”

“Em ghen thì anh rất vui rất tự hào đúng không?” Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lục Tiệp tránh không đáp, anh nói với Hạ Giai Ngôn: “Anh thật sự không có ý nghĩ nào vượt qua giới hạn với cô ấy cả, cần anh khai báo quan hệ của anh với Khương Vũ Nhân một lần nữa cho em nghe không?”

Hạ Giai Ngôn khép tạp chí lại, gồi đầu lên vai Lục Tiệp: “Anh đã nói vậy, em sẽ cố gắng lắng nghe một chút, dù sao cũng phải ngồi ba tiếng trên máy bay mà.”

Hạ Giai Ngôn nghĩ Lục Tiệp chỉ khai báo vài câu đơn giản, nhưng không ngờ anh lại kể hết những chuyện vụn vặt của anh và Khương Vũ Nhân khi còn ở chung tại Anh. Khương Vũ Nhân bị anh bắt nạt đến đáng thương, một cô gái xinh đẹp như cô ấy, thật không biết cô phải làm thế nào để kiên trì nữa. Cô cười Lục Tiệp: “Khó trách cô ấy lại sợ anh như vậy, anh quả thật là kiểu mẫu giáo sư ác quỷ mà.”

“Giáo sư ác quỷ?” Lục Tiệp nghiêng ngẫm thuật ngữ này, “May thay em không đánh giá anh là bạn trai ác quỷ, nếu không chắc chắn anh sẽ tìm mọi cách làm được.”

Nghe xong lời anh, Hạ Giai Ngôn đứng nhẹ anh một cái, Lục Tiệp nhún nhún thái dương của cô, mang ý cười hỏi: “Đụng đau chứ?”

Ngón thay hơi thô nhưng ấm áp lướt đến giữa trán, Hạ Giai Ngôn ngoan ngoãn làm tổ trong người anh, như một chú mèo thoải mái dưới sự cưng nựng. Trầm mặt chỉ trong chốc lát, cô hỏi: “Vì sao?”

Câu cô hỏi đơn giản, nhưng Lục Tiệp vẫn có thể hiểu được ý cô. Anh trả lời: “Những năm gần đây, Khương Vũ Nhân là người con gái duy nhất mà

anh tiếp xúc tương đối nhiều. Anh kể lại toàn bộ chuyện của anh và cô ấy cho em biết, là vì không muốn em lại tưởng tượng linh tinh, miễn cho em chột nghĩ nhiều rồi ghen”

Hạ Giai Ngôn chọc tay vào eo của anh, trong giọng nói đậm chất ngọt ngào: “Em không phải là người nhỏ mọn như vậy!”

Kết thúc chuyến bay dài thì Hạ Giai Ngôn đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng: “Trước đó anh đã nói với Lê Thiệu Trì chúng ta sẽ đến gặp anh ấy chưa?”

Lục Tiệp nói: “Có. Anh nói cho cậu ta biết, sáng mai chúng ta sẽ qua đây.”

Hạ Giai Ngôn “Ừm” một tiếng, hỏi tiếp: “Vậy hôm nay chúng ta làm gì bây giờ?”

“Hôm nay?” Lục Tiệp nói, “Đương nhiên là thế giới dành cho hai người rồi.”

Tiết trời ở Lưu Kinh se lạnh, Hạ Giai Ngôn vừa từ máy bay bước ra, mũi hơi ngứa lập tức hắt xì một cái. Lục Tiệp vươn tay ôm eo cô, nhiệt độ cơ thể từng chút từng chút truyền qua, cô bắt giác cong khéo môi.

Đã ba năm Hạ Giai Ngôn không đến thành phố Lưu Kinh, lần trước đến đây là vì đi công tác, lịch trình tương đối gấp gáp, căn bản không bao nhiêu thời gian thăm thú danh lam thắng cảnh ở đây.

Lưu Kinh là một thành phố nằm ven biển phía bắc, mức độ tăng trưởng kinh tế ngang ngửa với thành phố Đường Hải, sau khi vào trung tâm, xung quanh đều là tòa nhà chọc trời san sát nhau, trên đường luôn luôn đông nghẹt xe cộ và người qua lại. Bọn họ chọn một khách sạn tương đối yên tĩnh ở lại, sau khi cất va li xong, bọn họ dùng cơm ở nhà hàng bên cạnh, ném thử đồ ăn sáng ở Lưu Kinh.

Bọn họ không có kế hoạch dạo chơi cụ thể, vì thế hành trình của bọn họ rất tùy ý. Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đều thích cảm giác không ràng buộc thế này, rõ ràng là người từ nơi khác đến, loại thoải mái tự do giống như ở nhà mình vậy.

Lãng phí cả một buổi sáng ở sân bay và trên máy bay, Hạ Giai Ngôn có hơi mệt mỏi. Lục Tiệp đưa cô về khách sạn nghỉ trưa, bọn họ nằm trên giường nói cười, ngủ một chút lại trôi qua cả buổi chiều. Cho đến khi mặt trời dần ngả về phía tây, bọn họ mới lười biếng rời giường, định đến phố Lâm Hải ăn hải sản.

Xe đạp chạy dọc theo con đường nhỏ, mười ngón tay bọn họ đan chặt vào nhau, thong thả bước chậm về phía quán ăn. Ánh chiều tà trước mặt bọn họ chậm chậm xuống núi, ngoài khơi mặt biển nhuộm một màu đỏ quýt, ánh sáng phản xạ tựa như một viên kim cương khổng lồ rực rỡ chói mắt.

Thời gian chính là như vậy, xa xỉ không gì sánh được. Ánh chiều tà đẹp vô cùng, dù đã gần đến hoàng hôn thì có làm sao, dù sao ngày mai bọn họ còn có thể may mắn kẻ vai cùng ngắm mặt trời mọc, thế thì đêm tối buông xuống cũng chẳng có gì phải sợ hãi. Hạ Giai Ngôn luôn quay đầu nhìn anh, anh đã sớm nhận ra, không biết sau bao nhiêu lần, anh không nhịn được hỏi cô: “Rốt cuộc em đang nhìn gì vậy?”

Trán Hạ Giai Ngôn giãn ra, cười vô cùng rực rỡ: “Em đang nhìn xem có phải anh cũng đang vui vẻ như em không?”

Vì vẫn chưa đến thời gian tan tằm, nên thực khách trong các tiệm cơm cũng không nhiều lắm. Bọn họ chọn một quán có vị trí thoáng đáng để ngắm cảnh biển, vừa ngồi xuống không lâu, bà chủ quán ăn cầm thực đơn đến ghi lại thức ăn của bọn họ. Lục Tiệp để Hạ Giai Ngôn quyết định, Hạ Giai Ngôn vẫn dựa theo khẩu vị của anh chọn một con cá biển và hai phần dưa cải.

Tuy Hạ Giai Ngôn chỉ gọi có ba món, nhưng bọn họ cũng không thể ăn xong ngay. Lãng phí thức ăn rất mang tội, bọn họ ăn rồi dừng, dừng rồi ăn, cuối cùng mới ăn hết toàn bộ thức ăn trên bàn.

Gần chín giờ tối, bọn họ mới tính tiền rồi đi. Hạ Giai Ngôn nhìn bãi cát cách đó không xa có ánh sáng, vì thế liền kéo Lục Tiệp chạy qua đó. Sau khi đến gần, cô mới biết được hóa ra có người đang thả đèn Không Minh.

Trên mặt đèn Không Minh viết một hàng chữ thật to, Hạ Giai Ngôn mất một chút thời gian mới thấy rõ được, đó là Đản nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên duyên*.

Rất nhanh, đèn Không Minh xuôi theo chiều gió bay xa, cuối cùng chỉ còn một đốm sáng nhỏ xíu. Hạ Giai Ngôn thôi không nhìn theo nữa, sau đó kéo Lục Tiệp ngồi lên bờ cát.

Lục Tiệp không mấy bằng lòng: “Bẩn lắm!”

“Sợ gì chứ!” Hạ Giai Ngôn rất kiên trì, nhất định bắt anh ngồi xuống.

Giằng co ba giây, Lục Tiệp vẫn thỏa hiệp. Sau khi anh ngồi xuống, Hạ Giai Ngôn kéo cánh tay anh, lẳng lặng lắng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Xa xa thì thoảng truyền đến tiếng còi tàu, kèm theo tiếng sóng nhấp nhô không dứt, nghe cũng có chút cảm giác tang thương.

Gió biển mang theo hương vị mặn, Hạ Giai Ngôn nhìn ánh trăng mờ lung bị mây che lấp hơn phân nửa, dịu dàng hỏi anh: “Lục Tiệp, khi nhìn lên ánh trăng, anh có nghĩ đến em không?”

Tuy những lời này không có trạng ngữ chỉ thời gian, nhưng Lục Tiệp vẫn biết cô đang nói về cuộc sống sau khi chia tay, anh ôm chặt cánh tay của cô, trong giọng nói có chút thờ dãi: “Sao có thể không chứ.”

“Vậy khi không nhìn ánh trăng có nhớ không?” Hạ Giai Ngôn lại hỏi.

Lục Tiệp đưa mắt nhìn về mặt biển xa thẳm, anh nói với Hạ Giai Ngôn: “Anh nhớ. Khi em nghĩ về anh, anh cũng sẽ nhớ đến em.”

*Xuất phát từ thời tổng, của Tô Thức trong “Thủy Diệu Ca Đầu. Bên dưới là thơ đã dịch

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm chén rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cười gió đi,

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,

Nơi cao rét không chịu nổi.

Đứng lên mưa, bóng trắng theo người,

Gì vui hơn ở dưới cõi đời.

Soi khắp gác tía,

Ta tà xuống cửa che màn gấm,

Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.

Trăng giận gì người,

Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.

Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,

Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

Đại ý hai câu thơ trên là hi vọng người mình mong nhớ được bình an lâu dài. cho dù bị chia cách bởi nghìn núi muôn sông, cũng có thể cùng nhau ngắm nhìn ánh trăng trong sáng đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 49

Nhớ nhưng là một sự dày vò ngọt ngào. Đến tận hôm nay, Hạ Giai Ngôn còn nhớ rất rõ, cái cảm giác trần trọc trở mình vì nhớ nhưng, đêm ngủ không yên giấc thì một mối cớ nào. Đêm không hết những đêm như thế mới khiến trái tim cô nguội lạnh dần, cô bắt đầu thử tập quên đi tất cả, hy vọng có thể quên được Lục Tiệp. Nếu như Lục Tiệp về muộn hơn hoặc giả như cô sớm tìm được một người càng yêu mình hơn, thì kết cục của bọn họ sẽ không thể

hạnh phúc như bây giờ.

Lại một con thuyền chở hàng chạy nhanh qua, đèn ngoài khoang điều khiển chột đỏ chột tắt, bọn họ nhìn theo chiếc thuyền chở hàng đến khi đi xa, ai cũng không chủ động nói chuyện trước.

Gió biển dần dần thổi mạnh hơn, vô tình cuộn theo những hạt cát nhỏ trên bờ cát, Lục Tiệp che mặt cô trong vòm ngực mình. Đuôi tóc tung bay lướt qua mặt anh, tựa như một con sóng dịu dàng, anh ôm lấy cô, sau một lúc thật lâu mới gọi tên cô.

Hạ Giai Ngôn nhẹ nhàng cọ cọ trong ngực anh, sau đó lên tiếng trả lời: “Dạ?”

“Em không vui à?” Lục Tiệp hỏi.

Hạ Giai Ngôn không lên tiếng trả lời, cô vòng hai tay ra phía sau Lục Tiệp, sau đó ôm lấy eo của anh.

Lục Tiệp thở dài, anh lại hỏi: “Còn đang lo bố mẹ em không đồng ý hai chúng ta ở bên nhau sao?”

Nghe vậy, Hạ Giai Ngôn từ trong ngực anh chui ra, cô hỏi ngược lại anh: “Anh sợ sao?”

“Không sợ.” Lục Tiệp không chút lo lắng trả lời: “Chỉ cần lập trường của em cũng kiên định như anh, quyết tâm của em cũng kiên định như anh, thì anh không có gì phải sợ cả.”

Hạ Giai Ngôn nở nụ cười nhột nhột, cô hỏi: Trên thế giới này chẳng lẽ không có chuyện gì khiến anh phải sợ sao?”

Lục Tiệp trầm ngâm, trả lời: “Có. Bây giờ anh rất sợ chuyện em không chịu nổi áp lực của gia đình, sau đó lại nói chia tay với anh.”

Thời còn học đại học, Lục Tiệp từng chứng kiến cảnh nam sinh vì bị thất tình mà mượn rượu giải sầu, cuối cùng uống đến say bết nhè. Lúc ấy anh cảm thấy rất khó hiểu, không phải chỉ là chia tay thôi sao, cũng không phải chuyện gì to tát, đau lòng một đêm sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ phấn khởi lại.

Mãi đến khi bản thân trở thành nhân vật chính của chuyện thất tình, Lục Tiệp mới phát hiện, không có lời nào có thể diễn tả được cảm giác mệt mỏi này. Cảm giác này khiến anh cảm thấy thất bại, khiến tinh thần anh sa sút, ngay cả khi anh rất ít khi hút thuốc lá, cũng vào lúc này mà hút nhiều hơn. Anh đột nhiên xúc động, khẽ nói với Hạ Giai Ngôn: “Đồng ý với anh, đừng bao giờ nói chia tay với anh nữa.”

Hạ Giai Ngôn tìm bàn tay của anh, nhẹ nhàng cầm lấy: “Nếu anh không chọc em tức giận, em sẽ không nói.”

Lục Tiệp chọc cô ngứa ngứa: “Em đã học hư hỏng thế này từ khi nào vậy?”

“Không có, anh chỉ bảo em, thế nên em đã bị tiêm nhiễm đấy.” Hạ Giai Ngôn cười nói.

Hạ Giai Ngôn né trái tránh phải, đồng thời nghĩ cách chặn tay anh lại. Nhưng phản ứng của anh rất nhanh nhẹn, từ đầu tới cuối Hạ Giai Ngôn đều bị lép vế, cuối cùng ngã vào lòng anh, cười đến phát run. Lục Tiệp cũng đang cười, tiếng cười tầm thấp từ giữa lồng ngực truyền đến, cô

“Anh phát hiện em rất thích cắn người.” Lục Tiệp còn nhớ, đây không phải là lần đầu tiên cô cắn anh.

“Cắn anh so với đánh anh thì tiết kiệm sức hơn.” Hạ Giai Ngôn giải thích.

Lục Tiệp buồn cười: “Em cắn anh là được rồi, tuyệt đối không được cắn những người khác.”

Tàn bộ trong chốc lát, bọn họ liền quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Lục Tiệp nhường phòng tắm lại cho Hạ Giai Ngôn tắm trước, nhưng Hạ Giai Ngôn lại nói: “Thôi anh tắm trước đi.”

Lục Tiệp đang chuẩn bị mở laptop lên, nghe thấy lời cô, anh khó hiểu ngẩng đầu lên.

“Không phải vừa rồi anh ngại bẩn à?” Hạ Giai Ngôn chỉ chỗ cát chưa phủi sạch trên người anh.

Lục Tiệp thu hồi tầm mắt, anh khởi động laptop, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói: “Em có tắm không? Không tắm thì chúng ta cùng nhau tắm.”

Mặt dù anh không ngẩng đầu lên, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn hung hăng trừng anh một cái: “Lưu manh!”

Nghe thấy tiếng cánh cửa bằng thủy tinh của nhà tắm đóng lại vang lên, Lục Tiệp mới ngẩng đầu. Anh dời tầm mắt đến chiếc giường đôi to lớn kia, hai thái dương của anh nháy lên không thể kiềm chế được.

Khoảng hai mươi phút sau, Hạ Giai Ngôn từ phòng tắm bước ra, Lục Tiệp nhìn chằm chằm không dời mắt khỏi laptop, nhưng suy nghĩ đã bị hương sữa tắm cách đó không xa bay đến phá mất sự tập trung. Ngón tay dừng trên bàn phím, ánh mắt đảo sơ qua, anh liền thấy Hạ Giai Ngôn đang mang khăn tắm mắc lên giá áo bằng gỗ bên cạnh.

Đêm nay Hạ Giai Ngôn mặc một bộ đồ ngủ, thời điểm cánh tay đưa lên, ống tay áo rộng thùng thình đổ xuống, lộ ra hơn phân nửa cổ tay trắng nõn. Đây không phải là động tác dụ dỗ gì cả, nhưng trong lòng Lục Tiệp lại cảm thấy hết sức ngứa ngáy.

Móc khăn tắm xong, Hạ Giai Ngôn xoay người liền phát hiện Lục Tiệp đang đắm chiều nhìn mình, chân cô bước qua một chút, cách vài bước im lặng nhìn anh.

Tùy tay để laptop qua bên cạnh, Lục Tiệp vẫy tay với cô: “Sao lại ngăn người thế?”

Do dự ba giây, Hạ Giai Ngôn vẫn bước qua: “Đi tắm đi.”

Lục Tiệp dựa lưng vào sofa, một tay chống cằm nói: “Anh đang lo lắng một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Hạ Giai Ngôn hỏi.

“Rốt cuộc anh có nên đổi một phòng khác hay không ý mà.” Lục Tiệp nghiêm túc nói.

Hạ Giai Ngôn chau mày: “Phòng này không tốt à?”

“Tốt lắm.” Lục Tiệp trả lời, “Thế nên đêm nay em ngủ ở đây.”

Hạ Giai Ngôn rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của anh, vẻ mặt ngấm ngấm chịu đựng kia của anh khiến cô cảm thấy ngạc nhiên, trong ấn tượng của cô, Lục Tiệp hiếm khi thể hiện rõ tâm trạng của mình như vậy. Cô để hai chân lên trên sofa, đưa tay ôm cổ Lục Tiệp: “Sao nào, sợ em ăn thịt anh?”

Lục Tiệp hơi hơi ngửa người về sau, vô cùng lí trí giữ một khoảng cách với cô: “Em đừng đắc ý.”

Nhớ lại mấy lời mẹ mình nói, Hạ Giai Ngôn còn rất không thương tiếc châm thêm dầu vào lửa: “Mẹ em nói, chúng ta chơi gì thì chơi, muốn làm gì thì làm, trăm ngàn lần không được lại làm ra một đứa nhỏ đấy. Không phải anh muốn trực tiếp khiêu chiến với quyền uy của mẹ em đấy chứ?”

Lục Tiệp đỡ trán: “Anh ngủ ở phòng khác thôi.”

Dứt lời, anh quả thật làm bộ muốn đi ra ngoài. Hạ Giai Ngôn không chịu để anh đi, vội vàng kéo anh lại: “Đừng đi mà, em ở một mình sẽ sợ lắm.”

Quay đầu lại thấy mặt cô tràn đầy ý cười, Lục Tiệp tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh cầm lấy áo ngủ đặt ở đầu giường, sau đó đi vào phòng tắm.

Bầu không khí trong khách sạn luôn đặc biệt kích thích người ta phạm tội, trong không khí ngập tràn hương hoa nhàn nhạt, chiếc đèn hoa lệ tỏa ra ánh sáng hết sức nhu hòa ấm áp, còn có chiếc giường đôi rộng lớn trải tấm ga mềm mại, mọi thứ như có thể chạm vào phòng tuyến lí trí. Dù như thế, Lục Tiệp cũng không làm vậy, sau khi xốc chân lên, anh chỉ đứng đắn nằm bên cạnh Hạ Giai Ngôn.

Hạ Giai Ngôn đưa tay tắt đèn, trong phòng lập tức tối đen, lúc này, bọn họ dường như có thể nghe thấy hô hấp của nhau.

Cô xoay người, Lục Tiệp lập tức giữ lấy thắt lưng của cô, không nặng không nhẹ kéo cô đến gần mình hơn.

“Này!” Hạ Giai Ngôn đè tay anh.

Lục Tiệp vui đầu vào sau gáy cô, lời nói có chút úp úp mở mở: “Em cảm thấy chúng ta có thể xui xẻo giống như trước đây sao?”

“Gì cơ?” Hạ Giai Ngôn lơ mơ.

“Rõ ràng anh có dùng biện pháp, vì sao em lại có thể mang thai...” Anh trả lời.

Hạ Giai Ngôn im lặng, không biết qua bao lâu, cô mới mở miệng: “Vấn đề này, thật ra em cũng đã suy nghĩ rất nhiều năm.”

Lục Tiệp hỏi: “Em đã có đáp án gì chưa?”

Cô xoay người đối mặt với Lục Tiệp, đưa tay chọc chọc vào trong ngực anh: “Nhất định là vấn đề của anh.”

“Sao em không nghĩ là do áo mưa có vấn đề chứ?” Lục Tiệp thật chẳng biết làm sao.

“Áo mưa có vấn đề, xét đến cùng vẫn là anh có vấn đề, áo mưa đấy không phải anh đi lấy sao?” Hạ Giai Ngôn rất nghiêm túc thảo luận với anh, “Do đó mà, em vừa không tin tưởng dụng cụ phòng tránh thai, cũng không tin tưởng anh.”

Cũng giống với Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp cũng không tin tưởng áo mưa, cũng tại vật nhỏ đó, mà hạnh phúc của anh thiếu chút nữa đã mất đi. Anh cầm tay Hạ Giai Ngôn đặt lên môi hôn, trong giọng nói mang theo sự thấp thỏm: “Nếu anh không ích kỷ như vậy, em cũng không phải chịu khổ thế này, em còn trách anh không?”

Sau khi tái hợp lại, Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đều cùng tự lảng tránh vấn đề này, bọn họ đều không có dũng cảm đối mặt với sự sợ hãi, nói cho cùng cái thai bị phá đi đó, nếu xử lí không khéo, bọn họ vất vả xây dựng lại tình cảm, thật có khả năng sẽ sụp đổ trong một cái chớp mắt.

Nhưng mà, vấn đề này không giải quyết ổn thỏa, như vậy giữa bọn họ mãi mãi tồn tại một chút chướng ngại. Ngày qua ngày, chút chướng ngại ấy sẽ lớn dần trở thành khoảng cách không thể vượt qua. Gần đây Lục Tiệp đều vất vả trấn suy nghĩ, rốt cuộc lúc nào thích hợp để nói chuyện với cô một chút, không

nghỉ đến cuối cùng loại chuyện này vẫn là giải quyết ở trên giường.

Trong bóng tối, Hạ Giai Ngôn vẫn có thể nương theo ánh sáng mờ mờ tìm kiếm ánh mắt anh, cô vuốt ve mặt anh: “Anh biết không? Trên lưng em có gánh nặng, trong lòng em còn gút mắt.”

Lục Tiệp nghe thế liền lo lắng, anh đang định nói chuyện, Hạ Giai Ngôn đã giành nói trước: “Gánh nặng và gút mắt này, em cũng có trách nhiệm. Em trách anh, đồng thời cũng trách chính mình.”

“Không cần tự trách, anh thả để em đem hết mọi trách nhiệm đổ lên người anh.” Lục Tiệp trầm giọng nói.

“Anh đừng lo lắng.” Hạ Giai Ngôn dịu dàng nói, “Thật ra, em đã cẩn thận suy nghĩ. Mấy năm nay không có anh, một mình em cố gắng theo gánh nặng, rất mệt, rất vất vả. Em muốn buông nó xuống, nhưng gánh nặng này quá lớn, nhưng sức lực bản thân em căn bản không thể kéo nó xuống được. May mắn anh đã trở về, nếu không thì gánh nặng này, em cũng không biết phải đeo trên lưng đến khi nào.”

“Gánh nặng có thể buông xuống, nhưng gút mắt đã gần như trở thành một bộ phận trong cơ thể em, bỏ không được.” Hạ Giai Ngôn nói rất chậm.” Nhưng mà, bỏ không được thì có liên quan gì đâu? Anh chính là thuốc của em, lúc em đau đớn, anh ở cùng em, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng Hạ Giai Ngôn run lên. Lục Tiệp tựa cằm lên trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ dành cô như dỗ dành một đứa bé: “Sau này anh sẽ luôn ở bên em, cho dù thế nào cũng đều ở bên em.”

“Anh không được lừa em!” Hạ Giai Ngôn cong khóe môi, trong mắt lại hơi ướt át.

Lục Tiệp rất nghiêm túc nói: “Anh không lừa em.”

Hết phần 8

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 50

Đêm hôm qua đến tận khuya bọn họ mới đi ngủ, nhưng ngày hôm sau Lục Tiệp vẫn dậy sớm như thường ngày, còn Hạ Giai Ngôn thì ngủ rất ngon, gần chín giờ mới bị anh kéo xuống giường.

Lục Tiệp rửa mặt thay quần áo xong tinh thần sáng khoái, anh nghiêng đầu, trêu chọc bộ dạng còn buồn ngủ của Hạ Giai Ngôn: “Bộ dạng này của em, vừa nhìn là biết tối qua làm điều sai trái rồi.”

Hạ Giai Ngôn đưa tay chụp cái gối bên cạnh mình, ra sức ném, trúng vai trái của Lục Tiệp: “Sáng sớm đã không đứng đắn rồi.”

- “Không đứng đắn hẳn là phải như thế này.”

Dứt lời, Lục Tiệp liền cúi người hôn cô, cô vội quay đầu đi, tựa vào ngực anh, : “Em vẫn chưa đánh răng.”

Lục Tiệp giữ đỉnh đầu của cô, sau đó xoay đầu cô lại, vô cùng thân mật cọ vào mặt cô: “Anh đã không để ý, em còn để ý cái gì?”

Mặt Hạ Giai Ngôn nghiêm túc, nhưng trong mắt đều mang theo ý cười: “Em rất chú trọng đến vấn đề vệ sinh cá nhân.”

“Chẳng lẽ anh không đáng được chú trọng sao?” Lục Tiệp giữ cô trong vòng ngực của mình, giọng điệu vừa có chút dọa dẫm vừa có chút thi vị.

Nhớ đến việc tối qua anh không mấy tự nguyện ngồi xuống bờ cát, Hạ Giai Ngôn nói: “Ngài chú ý vệ sinh nhất, có thể sánh với người mắc bệnh cuồng sạch sẽ, đáp án này ngài có hài lòng không ạ?”

- “Hôn anh.” Lục Tiệp thoáng nghiêng mặt qua, “Hôn xong liền vừa lòng.”

Hạ Giai Ngôn ấn nhanh trên mặt anh một cái, cười anh: “Em bản thể này mà anh vẫn để em hôn, chuyện anh thích sạch sẽ là giả vờ đúng không?”

Vuốt mái tóc rối bời của cô, Lục Tiệp lảng tránh không đáp, chỉ thúc giục: “Nhanh rời giường đi. Anh đã hẹn với Lê Thiệu Tri rồi, mười giờ anh ấy sẽ đến đón chúng ta.”

Hạ Giai Ngôn lập tức xuống giường, Lục Tiệp nhìn theo cô đi vào phòng tắm, sau đó thu dọn hành lý lại.

Vì không muốn để Lê Thiệu Tri đợi lâu, bữa sáng Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp ăn có chút vội. Bọn họ từ sảnh lớn của khách sạn đi ra thì Lê Thiệu Tri đã đỗ xe bên ngoài đợi bọn họ được vài phút, anh mở cốp xe ra, sau đó trêu chọc bọn họ: “Đêm xuân ngắn ngủi có ngắn. Buổi mai từ ấy thành quân bỏ

châu” – Trường hận ca (Bạch Cư Dị)

Hạ Giai Ngôn đầy vạch đen, Lục Tiệp bình tĩnh đối đáp: “Câu thơ này vẫn nên giữ lại cho chính mình đi, hôm qua tôi hẹn là chín giờ, cậu nói mười giờ mới có thể ra cửa.”

Lê Thiệu Tri thuận tay giúp Hạ Giai Ngôn chuyển va li vào cốp xe, sau đó trả lời: “Sao tôi có thể giống cậu được? Tôi phải chăm con nít, hôm nay là thứ bảy, hai đứa nó không phải đến nhà trẻ.”

“Sao không đưa bọn nhỏ theo?” Hạ Giai Ngôn vẫn chưa gấp con gái của Lê Thiệu Tri, nên rất tò mò.

“Dẫn theo con trai, chắc chắn cũng phải dẫn con gái theo, một mình tôi trông không xuê.” Nhớ đến hai đứa nhỏ đùa giỡn âm ỉ trong căn nhà kia, đầu Lê Thiệu Tri lại bắt đầu đau.

Lục Tiệp chọc thêm một dao: “Cũng đưa bà xã của cậu theo.”

Lê Thiệu Tri biết hai người bọn họ đều chờ xem mình bị chê cười, anh không để bọn họ như ý, chỉ giục bọn họ lên xe: “Đi thôi, đưa hai người đi xem văn phòng.”

Hôm nay Lê Thiệu Tri không mang lái xe, anh ngồi vào ghế tài xế, còn Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp thì ngồi vào ghế sau. Hạ Giai Ngôn không biết sắp xếp của bọn họ, vì thế hỏi: “Nhìn văn phòng gì cơ?”

Lê Thiệu Tri có chút giật mình: “Hằng ngày hai người ở cùng một chỗ đều đề nói chuyện yêu đương thôi sao? Trừ chuyện anh em em ra, những chuyện còn lại đều không bàn tới à?”

Hạ Giai Ngôn ai oán liếc xéo Lục Tiệp một cái, Lục Tiệp ho khan, sau đó nói: “Văn phòng mới của công ty đã được chọn xong, nằm ngay khu trung tâm thương mại của Lư Kinh.”

“Nhanh như vậy đã chọn xong?” Hạ Giai Ngôn cảm thấy kinh ngạc với hiệu suất làm việc của Lê Thiệu Tri, nhưng mà nghĩ lại, có tài chính và tài nguyên, xử lý mọi chuyện suôn sẻ không bị trở ngại, hiệu suất cao cũng là bình thường.

Theo nguồn kinh tế không ngừng phát triển, trung tâm thương mại của Lư Kinh đã mở rộng so mới trước kia vài phần. Lê Thiệu Tri chọn văn phòng ở một tòa nhà cao tầng vừa mới xây xong, từ cửa sổ thủy tinh nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy gần một nửa cảnh sắc phồn hoa của thành phố.

Lê Thiệu Tri dẫn bọn họ đi thăm quan xung quanh, nói cho bọn họ biết ý tưởng về bố cục của mình.

Giai Ngôn cảm thấy nghe qua thì rất không tồi, các khu vực điều hành được phân chia rất hợp lý, sau này làm việc ở đây chắc sẽ rất thuận lợi. Lục Tiệp cũng không có thêm bất cứ ý kiến nào khác, sau khi dạo qua một vòng tầng làm việc, thời gian cách giờ cơm trưa vừa vặn không nhiều lắm. Lê Thiệu Tri đang định hỏi bọn họ muốn ăn cơm ở đâu, điện thoại di động của Lục Tiệp vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Lục Tiệp ra hiệu bảo bọn họ chờ một chút, sau đó cầm điện thoại di động đến một góc không xa nghe máy.

Lê Thiệu Tri và Hạ Giai Ngôn đứng trước cửa sổ sát đất ngắm phong cảnh, anh hỏi Hạ Giai Ngôn: “Cô có nghe chuyện Hường Thanh Vô từ chức chưa?”

“Giám đốc Hứa? Chuyện xảy ra khi nào?” Hạ Giai Ngôn vẫn nhớ rõ anh ta, anh ta là giám đốc ý tưởng làm việc lâu nhất ở Diệu Thế.

“Mới hôm qua thôi. Quảng cáo của Ông Định bị trộm, Hường Thanh Vô chính là tên đầu sỏ đứng sau. Ở hai tổ khác Hường Thanh Vô đều cài cơ sở ngầm vào, lần này tên trợ lý sản xuất bị bắt được ở tổ chúng ta là tay chân của anh ta. Trước đây tôi cũng từng bị mất mấy bản thảo, khoảng thời gian đó có đến mấy hạng mục dồn cùng một lúc, tôi thật sự quá bận, hơn nữa những bài viết đó cũng không có tác dụng lớn lắm, không đáng để truy cứu. Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn cũng do người này ra tay.” Lê Thiệu Tri nói.

Hạ Giai Ngôn nhớ lại dáng vẻ của Hường Thanh Vô, cô cảm khái: “Giám đốc Hường nhìn qua rất chính trực, không nghĩ đến lại là một người như thế.”

Lê Thiệu Tri đánh giá tương đối đúng trọng tâm “Có thể ngồi vào vị trí giám đốc ý tưởng của Diệu Thế, nếu không có một chút thủ đoạn thì không thể được. Dã tâm của Hường Thanh Vô rất lớn, giám đốc ý tưởng không thỏa mãn được anh ta, anh ta còn muốn chức vị cao hơn. Đáng tiếc, còn chưa thành công, đã bị người ta đạp xuống.”

Hạ Giai Ngôn quay đầu nhìn anh, ý bảo anh nói tiếp.

“Kỳ thật, việc này cũng không khó để suy đoán. Công ty quảng cáo Gia Mạch Điền Khuyên là công ty ma, như vậy việc quảng cáo bị đánh cắp người được lợi không ngoài ba giám đốc ý tưởng. Nếu không phải Ông Định bày kế hiểm, như vậy người được lợi ích nhiều nhất chính là Hường Thanh Vô và Từ Anh.” Lê Thiệu Tri lời ít mà ý nhiều giải thích với cô, “Tên trợ lý sản xuất đó yêu cầu tòa án giải hòa, sẽ bồi thường một số tiền lớn cho Diệu Thế, Diệu Thế cũng nể chút tình nghĩa, sau đó chấp nhận đề nghị của cậu ta. Hai người bọn họ cũng không hay biết mình đã bị theo dõi, khi Hường Thanh Vô đến ngân hàng điều động một khoảng tiền lớn, Lục Tiệp đã có thể khẳng định chính anh ta là tên đầu sỏ đứng phía sau. Sau khi tìm đủ chứng cứ, A Tiệp để người bắt bọn họ kí nhận đưa cho Hường Thanh Vô.”

“Nói như vậy, Hường Thanh Vô là bị ép từ chức.” Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lê Thiệu Trì gật đầu: “A Tiếp không muốn đuổi cùng giết tận, nếu anh ta chủ động từ chức, chuyện này sẽ kết thúc tại đây. Còn nữa, trong quá trình người đàn ông của cô xử lý chuyện này cũng rất lặng lẽ. Nghe nói khi cô vào Diệu Thế cũng nhờ đến mối quan hệ, nếu A Tiếp trực tiếp ra mặt với Hương Thanh Võ, bây giờ cô và anh của cô không thể thanh thân như thế này đâu.”

Nếu không phải Lê Thiệu Trì nói toạc ra, căn bản Hạ Giai Ngôn không biết được còn có nguyên nhân bên trong như vậy.

Nói chuyện điện thoại gần năm phút, sau khi kết thúc Lục Tiếp liền đi qua tìm Hạ Giai Ngôn và Lê Thiệu Trì, nhận thấy Hạ Giai Ngôn nhìn mình chăm chăm, anh liền hỏi: “Đang nói chuyện xấu gì của tôi à?”

Lê Thiệu Trì trả lời: “Không, đang nói công lao to lớn của anh.”

Không quá nửa giây, Lục Tiếp liền phản ứng kịp, anh không chút để ý nói: “Tôi còn tưởng rằng chuyện to tát gì.”

Sau đó, Lục Tiếp lại giải thích với Hạ Giai Ngôn một chút: “Gần đây bận quá, anh quên nói với em.”

Hạ Giai Ngôn biết, Lục Tiếp đã làm rất nhiều chuyện vì cô, anh không mong đền đáp điều gì, thậm chí phải trả giá cũng sẽ không nói với cô. Thời điểm chuẩn bị đi chuyển, Lê Thiệu Trì đến bãi đỗ xe lấy xe, còn bọn họ đứng trước sân chờ. Hạ Giai Ngôn nắm lấy tay anh, từ chút từng chút một, đan vào tay anh. Lục Tiếp cúi đầu nhìn thoáng qua, tuy Hạ Giai Ngôn không nói gì, nhưng anh vẫn có thể hiểu được ý của cô.

Lê Thiệu Trì nhanh chóng lái xe ô tô đến, trên đường đi, anh hỏi: “Hai người đã ăn đặc sản của Lưu Kinh chưa? Nếu chưa, tôi đưa hai người đi ăn?”

Nhớ đến đồ ăn buổi trưa ngày hôm qua, Hạ Giai Ngôn lập tức lắc đầu: “Không cần đâu, chúng tôi đã ăn rồi.”

Nghe trong giọng cô có ý không thích, Lê Thiệu Trì hỏi: “Không hợp khẩu vị à?”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “Tôi vẫn thích ăn nhẹ hơn.”

Lê Thiệu Trì đề nghị: “Vậy chúng ta đừng ăn ở ngoài nữa. Di giúp việc trong nhà nấu ăn không tồi lắm, có muốn nếm thử không?”

Hạ Giai Ngôn lật tẩy anh: “Anh nhớ đến hai đứa nhỏ ở nhà thì có?”

“Cũng có nguyên nhân này.” Lê Thiệu Trì thẳng thắn thừa nhận. Sáng nay lúc ra cửa, hai đứa nhỏ kia âm ỹ đòi theo anh ra ngoài, anh đã đồng ý với chúng nó sẽ về nhà sớm một chút, chúng nó mới bằng lòng ngoan ngoãn ở nhà.

Lê Thiệu Trì thành thạo vượt qua các cầu vượt đan xen nhau, Hạ Giai Ngôn nhìn khung cảnh thay đổi không ngừng, khẽ nói với Lục Tiếp: “Đường vòng vèo thế này làm em choáng đầu quá”

Lục Tiếp đang suy nghĩ chuyện khác, nghe thấy lời Hạ Giai Ngôn vừa nói, anh mới liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe một cái. Dòng xe cộ lưu thông trên đoạn đường này không nhiều lắm, hai bên đường cũng không náo nhiệt và sầm uất như trong nội thành, anh nhẹ nhàng gõ vào khung cửa sổ bên cạnh, đột nhiên hỏi Lê Thiệu Trì: “Cậu và Chúc Đồng ở cùng nhau à?”

“Nếu không thì ở đâu? Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, tất nhiên không thể ở riêng được rồi.” Lê Thiệu Trì tự nhiên đáp.

Rốt cuộc Hạ Giai Ngôn mới hiểu nhà là nơi nào, cô phần khởi hỏi: “Cô ấy có ở nhà à?”

Lê Thiệu Trì chớp mắt, anh nói: “Sáng nay cô ấy đã ra ngoài.”

Hạ Giai Ngôn có chút thất vọng, Lục Tiếp vỗ về cô: “Chúng ta ở nhà cậu ta đến hai ngày, chồng và con đều ở đấy, em còn lo cô ấy không trở lại à?”

Ô tô chạy gần ba mươi phút mới đến nơi, bọn họ còn chưa vào đến cửa nhà, hai đứa nhóc nhà Lê Thiệu Trì đã nhộn nhạo từ trong phòng xông ra. Nhìn hai gương mặt nhỏ gần như giống nhau như đúc, Hạ Giai Ngôn liền cảm thấy mở cờ trong bụng.

Chạy phía trước là con gái của Lê Thiệu Trì, cô bé mặc một chiếc váy hoa màu hồng nhạt rất đẹp, tóc đen nhánh được thắt thành hai bím, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu. Cô bé chạy một mạch bỏ nhào vào lòng Lê Thiệu Trì, Lê Thiệu Trì bế cô bé lên, động tác vô cùng thân thiết chạm mặt mình vào trán cô bé: “Lần sau đừng chạy nhanh như vậy, sẽ ngã đó.”

Lê Dục đi ở sau, thấy Lục Tiếp và Hạ Giai Ngôn, rất lễ phép chào hỏi bọn họ.

Một thời gian ngắn không gặp, dường như Lê Dục chừng chạc hơn không ít. Hạ Giai Ngôn vuốt cái đầu nhỏ của cậu, cười hỏi anh: “Có nhớ chú và di không?”

Lần này Lê Dục cũng không ôm, cậu bé ngửa đầu trả lời: “Có, con còn giới thiệu chú và di cho Diễm Diễm biết nữa ạ.”

Nghe thấy tên của mình, tiểu nha đầu trong lòng Lê Thiệu Trì cười khanh khách. Lê Thiệu Trì nhẹ nhàng vuốt xuôi cái mũi nhỏ của cô bé, sau đó nói với bọn họ: “Con gái tôi, tên là Chúc Diễm.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 51

Chương 51:

Ở trước mặt Lê Thiệu Tri, Chúc Diễm thoát trông vừa hoạt bát vừa lanh lợi. Qua một buổi dùng cơm trưa cùng nhau, Hạ Giai Ngôn đã nhận ra nha đầu kia cũng giống như Lê Dục, cũng là một tên nghịch ngợm không hơn không kém. Rốt cuộc cô đã hiểu được vì sao Lê Thiệu Tri vừa hạnh phúc lại mang chút phiền não, dù sao, muốn dạy bảo hai đứa nhóc này, quả thật phải mất rất nhiều tâm tư và sức lực.

Sau khi dùng cơm, Lê Thiệu Tri dẫn Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đến thư phòng, tiếp tục bàn bạc những công việc liên quan đến công ty mới. Lục Tiệp rất yên tâm đối với phương án của Lê Thiệu Tri, đồng thời cũng rất vừa lòng, anh chỉ đặt ra thêm một số đề nghị trong việc lập công ty con ở Đường Hải.

Sau khi làm xong chuyện quan trọng nhất là xác định vài hạng mục lớn, Lục Tiệp hỏi Hạ Giai Ngôn: “Em có ý kiến gì không?”

Hạ Giai Ngôn nói: “Kế hoạch của hai người hoàn hảo như vậy, cho dù em muốn cũng không tìm ra được.”

Lê Thiệu Tri đảo mắt qua lại không ngớt nhìn hai người bọn họ, anh nói: “Xem ra tôi là được hưởng lây của người khác, cho nên mới nhận được câu khen ngợi này.”

Nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của Lê Thiệu Tri, Hạ Giai Ngôn có ý bày ra vẻ nghiêm túc: “Ai hưởng lây của ai, chuyện này còn chưa nói được đâu.”

Bọn họ trêu nhau một lúc, thì cửa thư phòng bị gõ nhẹ vài cái. Lê Thiệu Tri phát hiện ra đầu tiên, anh ra hiệu bảo Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn im lặng, sau đó lại tập trung lắng nghe.”

Lúc này Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đều nghe được tiếng gõ cửa, Hạ Giai Ngôn cười: “Bảo bối nhà anh muốn tìm ba nó kìa.”

Vừa rồi bảo mẫu đưa Lê Dục và Chúc Diễm về phòng trẻ em nghỉ trưa, Lê Thiệu Tri nghĩ chắc chúng nó thừa lúc bảo mẫu rời đi đã lén chạy ra ngoài. Anh đi đến cạnh cửa, cẩn thận mở cửa ra. Chúc Diễm dựa hơn nửa người vào cánh cửa, anh giữ cửa lại, sau đó nói với con gái: “Diễm Diễm, sao con lại dựa sập lên cánh cửa rồi? Không phải bố đã nói với con nhiều lần rồi sao, như thế rất dễ bị ngã.”

Chúc Diễm đứng thẳng người dậy, cô bé đẩy cửa phòng ra, nghênh ngang đi vào thư phòng, còn ngồi vào vị trí Lê Thiệu Tri vừa ngồi, bộ dạng nghiêm túc mở văn kiện trên bàn ra chăm chú đọc

Hạ Giai Ngôn dịu dàng hỏi cô bé: “Diễm Diễm, con biết chữ à?”

“Dạ.” Chúc Diễm chống khuỷu tay lên bàn học, vừa chỉ vào những từ đơn giản, vừa đọc cho bọn họ nghe.

Lê Thiệu Tri tưởng Lê Dục cũng chạy đến, anh đi hết một vòng bên ngoài nhưng vẫn không thấy bóng dáng con trai đâu, sau khi vào thư phòng liền hỏi Chúc Diễm: “Dục Dục đâu con?”

“Anh ấy đang ngủ ạ” Trả lời bỏ dút lời, Chúc Diễm lại tiếp tục đọc những từ mình biết lên.

Lục Tiệp nâng cằm, giương mắt nhìn Lê Thiệu Tri nói: “Con gái của cậu rất có tiền đồ đấy.”

Lê Thiệu Tri bế con gái ngồi lên đùi mình, nở nụ cười kiêu ngạo: “Đó là đương nhiên.”

Vừa mới dút lời, Lê Thiệu Tri liền che miệng hắt xì hơi một cái, sau đó cũng không thả tay ra: “Diễm Diễm, con lại đi theo chơi với Ha Ha?”

Ha Ha là con chó mặt xệ Chúc Đồng nuôi, nó rất nghe lời, Chúc Đồng vô cùng cưng nó. Chúc Diễm và Ha Ha cũng rất thân thiết, khi Chúc Đồng không có ở nhà, Ha Ha chính là bạn chơi cùng với con bé.

Con gái vẫn chưa trả lời, Lê Thiệu Tri lại liên tiếp hắt xì vài cái. Mũi anh rất mẫn cảm, ngửi được loại mùi này đầu mũi sẽ bị ngứa, không thể kiểm soát con hắt xì.

Tình trạng này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, Lê Thiệu Tri trước đó đã từng dặn dò cô bé, sau khi cùng chơi với Ha Ha, cố gắng đừng đến gần anh, nếu không mũi anh sẽ bị dị ứng. Chúc Diễm từ trên đùi bố mình trượt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ áy náy: “Xin lỗi bố, con lại quên rồi”

Lê Thiệu Tri đang định nói không sao, nhưng mũi vẫn còn đang ngứa, lời còn chưa ra khỏi miệng đã nặng nề hắt xì một cái.

Thấy thế, Hạ Giai Ngôn ngoác Chúc Diễm: “Đến chỗ này với dì Giai Ngôn đi, đừng để bố con ngửi được mùi trên người con.”

Trong không khí tràn ngập thoang thoang một mùi hương lạ, ngoại trừ Lê Thiệu Tri ra, những người khác đều không ngửi thấy. Lê Thiệu Tri mở hết cửa sổ trong thư phòng ra, hy vọng mùi hương trong phòng có thể nhanh chóng tản mất.

Chúc Diễm ngoan ngoan đi đến bên cạnh Hạ Giai Ngôn, nhón đôi chân nhỏ định ngồi lên ghế. Hạ Giai Ngôn kéo cô bé một cái sau khi ngồi xong, cô bé hỏi Hạ Giai Ngôn: “Dì có thích có con không?”

“Thích nè.” Hạ Giai Ngôn trả lời, cô ở trong thư phòng có chút buồn chán, nên nói với Chúc Diễm: “Con dẫn đi đi xem Ha Ha được không?”

Lê Thiệu Trì vừa xoa mũi, vừa nói với con gái: “Diễm Diễm, nhanh dẫn đi Giai Ngôn đi đi.”

Chúc Diễm không mấy tình nguyện rời xa bố mình, nhưng thấy bố dường như rất khó chịu, vì thế nên đồng ý.

Hạ Giai Ngôn dắt cô bé, sau khi rời khỏi tầm mắt của Lê Thiệu Trì, đưa bé kia liền tránh khỏi tay cô, bước chân nhẹ nhàng chạy đằng trước. Chiếc váy màu hồng nhạt hơi bay bay, trong lúc chạy Chúc Diễm còn khẽ ngân nga, giống như một thiên thần nhỏ đáng yêu động lòng người.

Ha Ha ở trong nhà chó ở phía sân sau, Ha Ha nghe thấy âm thanh từ bên ngoài truyền đến, đã sớm đưa đầu ra dò xét. Hạ Giai Ngôn không ngờ Chúc Đồng sẽ nuôi một chú cún buồn cười như thế này, nhìn cái mặt xệ của nó, cô nén không được cười rộ lên.

Chúc Diễm đưa bàn tay bé nhỏ vuốt đầu Ha Ha, Ha Ha rất hưởng thụ sự âu yếm của cô bé, đồng thời cũng rất cảnh giác người xa lạ đang đứng bên cạnh. Cô nhẹ nhàng nói vài câu với Ha Ha, Ha Ha lạnh lạnh “Gâu” một tiếng, sau đó liền chạy đến cọ chân Hạ Giai Ngôn.

Tuy rằng chú chó mặt xệ này không lớn, nhưng thấy nó chạy về phía mình, Hạ Giai Ngôn vẫn có chút sợ hãi. Cô lùi nửa bước, sau đó chợt nghe tiếng Chúc Diễm nói: “Nó rất ngoan, sẽ không cắn người đâu ạ.”

Chú chó mặt xệ ấy quả thật rất ngoan rất nghe lời, bọn cô chơi cùng Ha Ha trên cỏ gần nửa buổi chiều, cuối cùng bảo mẫu đi ra, cô nói rõ với Hạ Giai Ngôn một tiếng, sau đó dẫn người đang trốn là Chúc Diễm về phòng tắm rửa.

Trên người Hạ Giai Ngôn cũng có mùi, cô trở về phòng dành cho khách tắm rửa một lúc, khi đi ra thì Lục Tiệp đã ở trong phòng. Anh đứng trước cửa sổ thủy tinh hướng ra phía sân sau, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại: “Chơi vui không em?”

“Cũng được.” Hạ Giai Ngôn đến bên cạnh anh, tầm mắt dừng bên ngoài cửa sổ, cô thấy Ha Ha đang thích ý phơi nắng trên cỏ, xem ra vừa rồi thật sự nó đã chạy rất mệt.

Vừa tắm rửa xong, mặt Hạ Giai Ngôn sáng ngời, Lục Tiệp ôm eo cô, nhin không được cúi đầu hôn lên môi cô.

Hạ Giai Ngôn hơi rụt vai, cười duyên: “Rất ngứa...”

Hôn hôn một lúc, họ cứ thế hôn lên tận giường. Lục Tiệp chống hai tay trên người cô, còn Hạ Giai Ngôn thì đưa tay ôm lấy cổ anh: “Anh cảm thấy Diễm Diễm đáng yêu hơn, hay Dục Dục đáng yêu hơn?”

“Bọn chúng nó đều phiền toái.” Lục Tiệp đánh giá, “Có lẽ Diễm Diễm bị ảnh hưởng từ Chúc Đồng, nên cô bé kiêu ngạo hơn Dục Dục một chút.”

“Mặc dù cô bé có chút kiêu ngạo, nhưng vẫn là một đứa trẻ rất ngoan.” Nhớ lại cảnh khi Chúc Diễm cùng Ha Ha chơi đùa làm trò thú vị, Hạ Giai Ngôn mỉm cười.

Lục Tiệp nhìn thấu tâm tư của cô, vì thế nói: “Em thích con gái hơn một chút đúng không?”

“Đúng rồi.” Hạ Giai Ngôn trả lời.

“Vậy” Lục Tiệp đưa tay đặt lên bụng cô, dán vào tai cô nói, “Chúng ta tranh thủ thời gian, nhanh chóng sinh một đứa nhé?”

Hạ Giai Ngôn nắm tay anh, tràn đầy ý cười nói: “Đừng hòng phá hỏng chủ ý, em kiên quyết không thông đồng với anh làm bất đâu.”

Lục Tiệp có chút tủi thân: “Anh phát hiện anh bắt đầu ghen tị với Lê Thiệu Trì rồi.”

Nhìn ánh mắt anh, Hạ Giai Ngôn thấp giọng hỏi: “Bây giờ anh hối hận chứ?”

Lục Tiệp nằm xuống bên cạnh Hạ Giai Ngôn, anh nhìn chằm chằm lên bóng đèn trên trần nhà, giọng nói vừa như than thở lại vừa như nhẹ nhàng: “Anh luôn luôn hối hận, hối hận vì sao lúc đó lại xúc động và lỗ mãng, nếu không chúng ta cũng sẽ không lãng phí nhiều năm như vậy.”

Hành trình lần này tương đối mỹ mãn, ở cùng với con trai, con gái của Lê Thiệu Trì hai ngày, Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đối với hai đứa nhỏ vừa hứng thú lại vừa say mê, nhất là Lục Tiệp. Nếu muốn nói điều không được hoàn mỹ phải kể đến là Chúc Đồng ra nước ngoài công tác, tạm thời bọn họ chưa có cơ hội gặp nhau. Trước khi đi, Lục Tiệp không quên nhắc nhở của Vũ Nhân, anh hỏi Lê Thiệu Trì cần mấy cuốn album ảnh có chữ ký của Chúc Đồng để trở về báo cáo kết quả công tác.

Lê Thiệu Trì lục lọi trong thư phòng tìm vài bản album cũ khác nhau đưa cho Lục Tiệp, anh bắt đầu nói: “Trình độ chụp ảnh của cô ấy chỉ thế này thôi, vậy mà cũng có người yêu thích.”

Lục Tiệp thuận tay lật vài tờ, anh không có đánh giá gì, chỉ ý vị thâm trường nói: “Chúc cậu may mắn.”

Trên máy bay trở về, Hạ Giai Ngôn đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, cô nói với người bên cạnh: “Công ty mới chỉ mới chuẩn bị mà thôi, ít nhất cũng phải mất ba năm nữa mới có thể ổn định sau đó mới có thể mở chi nhánh ở Đường Hải đúng không?”

“Như thế thì sao?” Lục Tiệp đang lật tờ tạp chí, lơ đãng lên tiếng trả lời.

“Bây giờ em đang thất nghiệp, anh định để em ở không trong ba năm sao?” Hạ Giai Ngôn càng nghĩ càng cảm thấy không vừa ý, tiếp tục nói: “Không được, mấy ngày nữa em phải dạo qua hội chợ giới thiệu việc làm mới được.”

“Gấp gì chứ?” Lục Tiệp cười cô, “Em đừng nghĩ đến việc sẽ nhàn rồi, sắp đến sẽ có rất nhiều việc để làm.”

Cô hỏi: “Việc gì?”

Lục Tiệp cân nhắc xong, sau đó rất tỉ mỉ giảng giải hoạch định sắp tới: “Anh định mang em đi gặp ba mẹ anh. Sau khi gặp xong, anh nghĩ chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị cho hôn lễ, hôn lễ xong xuôi, dành mười ngày để hưởng tuần trăng mật cũng không tính là quá đáng, nói không chừng trên đường còn có thể trúng thưởng, đến lúc đó nhiệm vụ quan trọng nhất của em là dưỡng thai. Đợi đến khi sinh đứa bé xong nhất định em sẽ bận rộn làm mẹ, lấy đâu ra thời gian mà làm việc. Cho nên anh cảm thấy sau khi công ty hoạt động được ba năm, thật sự là thích hợp nhất. Đương nhiên, thời gian rảnh rỗi, em có thể đảm đương làm trợ lý cho anh, thay anh chia sẻ một số công việc, anh cam đoan em sẽ không thấy nhàm chán.”

Hạ Giai Ngôn không nén được cười rộ lên, cô chỉ chỉ chớp mũi Lục Tiệp: “Ai nói em muốn gả cho anh chứ?”

“Không lấy chồng cũng phải gả, em trốn không thoát đâu.” Lục Tiệp nói với cô.

Hành trình lần này trước sau tổng cộng năm ngày, trở về thành phố Đường Hải, Hạ Giai Ngôn liền quyết định về nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Trông mong con gái về nhà, Đào An Nghi đặc biệt vì cô chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon. Thông Thông đã sớm ngồi vào bàn ăn trước cầm chiếc muỗng nhỏ chơi, thấy bụng ra toàn món ngon, hai mắt cậu bé sáng ngời.

Hạ Giai Ngôn ở trong bếp xới cơm, cô cảm thấy nghi hoặc, vì thế hỏi Đào An Nghi: “Anh và chị dâu còn đang đi công tác sao ạ?”

Đào An Nghi đang đem chiếc tạp dề vừa được cời ra treo lên móc, nghe thấy Hạ Giai Ngôn hỏi, tay bà không khỏi dừng lại một chút: “Mẹ cũng không rõ lắm, anh của con hôm qua mới gọi điện đến cho mẹ, nó nói mấy ngày nữa nó mới đến đón Thông Thông về.”

Hạ Giai Ngôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, cô định thời gian, tìm Hạ Giai Mặc hay Chiêm Tuệ nói chuyện. Chỉ là, Hạ Giai Ngôn còn chưa kịp gặp mặt bọn họ, thì bọn họ đã xảy ra chuyện trước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hạ Giai Ngôn quả thật không thể tin vào tai của mình, cô nhìn nhìn mẹ mình đang đứng cách đó không xa, lại nhìn Lục Tiệp đang đứng bên cạnh mình, cuối cùng ngồi xổm xuống hỏi Thông Thông: “Bà nội thật sự nói vậy à?”

Thông Thông gật đầu, rất tự hào nói: “Bà nội phê bình con xong, nói con không được ăn đồ ăn người lạ cho, con nói bà nội, chú Lục không phải người lạ.”

Hạ Giai Ngôn vui vẻ đến mức hôn một cái thật mạnh lên giương mặt non nớt kia: “Cô yêu con chết mất thôi.”

Trong lúc Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đều đang vui sướng, thì giọng Đào An Nghi không mặn không nhạt truyền đến: “Mấy đứa còn lè mề cái gì? Tối rồi.”

Đỗ ô tô xong, Lục Tiệp bước vào khu chung cư. Thang máy vừa xuống đến, Hạ Giai Ngôn giương giọng kêu anh: “Lục Tiệp, nhanh lên anh!”

Sau khi chịu một cú đả kích tâm lý khá lớn, đầu não của Lục Tiệp xuất hiện hiện tượng gián đoạn hiếm gặp. Sau khi bước vào thang máy, anh nhắm nút đóng cửa thành nút mở cửa, sau khi nhấn hai cái mới ý thức được mình nhấn nhầm.

Tuy rằng Lục Tiệp nhanh chóng nhấn lại, nhưng lần này hành động bất thường ấy lại rơi vào mắt Hạ Giai Ngôn. Nhờ cơ thể che lấp, cô len lén cầm tay anh.

Cảm nhận hơi ấm từ mu bàn tay truyền đến, Lục Tiệp hơi cúi đầu, thấy Hạ Giai Ngôn khẽ mím môi, mặt mũi cong lên rất tự nhiên, dường như đang cười nhạo anh. Nhìn cô không quá nửa giây, Lục Tiệp liền đứng thẳng người, ánh mắt nhìn lên tường thang máy, nhưng ngón tay lại gãi nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay của Hạ Giai Ngôn.

Hành động nhẹ nhàng như gãi ngứa ấy khiến Hạ Giai Ngôn không tự chủ được đưa cánh tay, cô không không chế tốt mức độ, vô ý đánh trúng người Đào An Nghi. Nhận được ánh mắt tìm tòi của mẹ mình, Hạ Giai Ngôn vội vàng buông tay Lục Tiệp ra, quay đầu cười lấy lòng mẹ mình: “Mẹ ơi, hôm nay mẹ tính làm món gì thế ạ?”

Trong thang máy chỉ có bốn người bọn họ, Đào An Nghi dùng giọng điệu bình thường trả lời: “Sáng nay mẹ mua một con cá trắm cỏ nặng cả hai ký rưỡi, định làm da cá chiên giòn chua ngọt. Nhưng vừa lúc ba con lại đi đánh bài với mấy người bạn, ba người chúng ta chắc chắn ăn không hết.”

Hạ Giai Ngôn biết lời Đào An Nghi vừa nói không chỉ nói cho mình cô nghe, mà còn có ý nói cho Lục Tiệp biết, bà không muốn lãng phí đồ ăn, mới có mời anh ăn cơm. Ý cười trên môi không thể nào che giấu được, Hạ Giai Ngôn hứa theo: “Bây giờ chúng ta nhiều hơn một người rồi, chắc chắn sẽ ăn hết.”

Biết được bố mình không có ở nhà, Hạ Giai Ngôn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến cảnh tượng ba mình và Lục Tiệp chạm mặt nhau, Hạ Giai Ngôn thật sự rất sợ hãi. Thường ngày cô vẫn hay nói bóng nói gió nhắc đến Lục Tiệp, phản ứng của bố mình cứ như là mèo bị giẫm phải đuôi, từng té bảu trên cơ thể đều tràn ngập sự phòng bị. Cô nghĩ bố mình chắc chắn bố mình bài xích Lục Tiệp tự đáy lòng, nếu không thì cũng sẽ không đến mức ngay cả nghe thấy tên anh cũng nổi giận.

Khi hai mẹ con cô bận rộn trong bếp, Lục Tiệp bị giao nhiệm vụ đốc thúc Thông Thông làm bài tập. Anh ngồi trên băng ghế nhỏ trong phòng khách, còn Thông Thông viết bài tập tô chữ Hán. Những chữ Hán này đều là đơn giản nhất, một là nét ngang, một là nét phẩy, nhưng Thông Thông đều viết rất chậm.

Cậu nói với Lục Tiệp: “Chú Lục ơi, chữ cháu viết tốt lắm ạ, mỗi lần đều có thể lấy điểm tuyệt đối.”

Lục Tiệp đối với học trò trên cơ bản là cấp bậc, bình thường anh khen ngợi bọn họ cũng chỉ là vài câu tương đối trực tiếp. Nhưng nay đối mặt lại là bạn nhỏ còn học mới đi học nhà trẻ, đột nhiên Lục Tiệp phát hiện mình không biết phải khen ngợi và cô vũ cậu bé như thế nào. Anh sờ đầu Thông Thông, dịu dàng nói: “Tiếp tục cố gắng nhé.”

Thông Thông chớp mắt nhìn anh, rất tò mò hỏi: “Chú Lục, sao chú không giống với cô của cháu, nói lần sau xe mua xe ô tô đồ chơi cho cháu?”

Lục Tiệp “Hả? một tiếng, nhướn mày nhìn Thông Thông.

Thông Thông hiểu chuyện giải thích rõ ràng: “Cô thích nhất là mua đồ chơi cho con, chú là bạn trai của cô, không phải cũng nên như vậy sao ạ?”

“Cháu nói đúng.” Thế nhưng Lục Tiệp không hề bác bỏ.

Thông Thông cười rạng rỡ: “Chú và cô mua đồ chơi cho cháu, cháu sẽ giữ gìn thật tốt. Sau này cháu có em trai hay em gái, những món đồ chơi ấy có thể đưa lại cho các em ấy ạ.”

Thường ngày tiếp xúc với những công việc phức tạp và quan trọng, Lục Tiệp cứ ngỡ phương thức tư duy của mình bị nhốt trong một cái vòng luẩn quẩn phức tạp, lời nói của con trẻ vừa đơn giản lại vừa ngây thơ, mềm mại đến nỗi dễ dàng chạm vào đáy lòng anh. Sống đến bây giờ, điều mong mỏi nhất, chính là xây dựng gia đình với người mình yêu, có được con cái của riêng mình, bắt đầu một cuộc sống mới bình thường giản dị.

Rất nhiều năm về trước, Lục Tiệp luôn cảm thấy tình yêu là chuyện hết sức phức tạp, gian nan. Anh luôn hoạch định trước con đường của mình trong tương lai, mong sao mỗi phân mỗi tấc trên con đường ấy, đều có thể bình yên và bằng phẳng như mình dự định. Nhưng sau này lại phát hiện, cho dù có tính trước đến đâu, chung quy anh cũng không thể tránh khỏi sự sắp đặt của số phận. Cuộc sống vốn dĩ luôn tràn đầy bất ngờ, bởi vì tất cả chúng ta đều không thể đoán trước được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Một khi đã như vậy, sao anh không giống như Thông Thông, dùng sự đơn thuần nhất nhưng lại là tâm tình thấu đáo nhất để xử lý với tình cảm của mình?

Thấy Hạ Giai Ngôn từ trong bếp đi ra, Thông Thông liền ném chiếc bút chì rồi chạy đến phong khách. Chiếc bút chì lăn trên bàn trà vài vòng, khi chuẩn bị rơi xuống, Lục Tiệp nhanh tay đề nó lại. Ngang đầu lên thấy Hạ Giai Ngôn đang dùng khăn lau bàn ăn, anh đi đến bên cạnh, cầm lấy chiếc khăn trong tay cô: “Đề anh giúp em.”

Hạ Giai Ngôn khoanh hai tay trước ngực, thấp giọng nói với anh: “Định trước mặt mẹ em ra về nịnh bợ à? Ông bà già nhà em cũng xem như là hỏa nhãn kim tinh* đó, chắc chắn nhìn ra được chút tiểu xảo này của anh.”

*Đại khái là mắt nhìn thấy vạn vật của Tôn Ngộ Không ý.

“Anh luyện tập trước một chút không được sao? Anh có dự cảm, sau này những việc như vậy đều do anh làm.” Lục Tiệp còn nói, “Huống chi, mấy tiểu xảo này anh cũng chỉ dám giở trò trước mặt em mà thôi, bởi vì chỉ có em sẽ mắc mưu.”

Mới nghe nửa câu đầu, trong lòng Hạ Giai Ngôn còn lên vui mừng, nhưng nghe anh nói hết nửa câu sau, cô lập tức trừng mắt với Lục Tiệp: “Tí nữa sẽ tính sổ với anh!”

Thời điểm dùng cơm, Thông Thông ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Đào An Nghi, nhìn chăm chăm bà đang nhặt sạch xương cá ra, sau đó gấp một miếng thịt cá trắng tươi bỏ vào bát của mình.

Sau đó, Đào An Nghi lại gấp cá đã nhặt xương xong chia vào trong bát của Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn đã quen, còn Lục Tiệp thì được ưu ái mà vừa mừng vừa lo, anh phân xạ nó: “Cháu cảm ơn bác.”

Mặt Đào An Nghi vẫn không biểu cảm gì, bà nói: “Ăn nhiều một chút, không cần khách sáo. Bác nghe Giai Ngôn nói, chuyện này này, ít nhiều cũng nhờ

có con giúp đỡ, nên mới thuận lợi giải quyết như vậy”

Lục Tiệp không đoán ra ý của bà, vì thế chỉ trả lời một câu: “Cháu nên làm mà ạ.”

“Bác và ba của Giai Ngôn đều không thích thiếu nợ người khác, bữa cơm này xem như là cảm ơn đi.” Đào An Nghi lại gấp một miếng cá, không mặn không nhạt nói, “Nhà bác là nhà nghèo, không có gì cao sang tiếp đãi cháu, hi vọng cháu bỏ qua cho.”

Nghe thế, vẻ mặt Lục Tiệp khó coi như mắc phải xương cá.

Dưới gầm bàn Hạ Giai Ngôn đá nhẹ chân anh một cái, ý bảo anh không nên nói lung tung, anh ổn định cảm xúc, nhận ra mình đang ở thế bị động: “Sao lại thế được ạ?”

Đào An Nghi nói: “Vậy là tốt rồi.”

Lòng Hạ Giai Ngôn hoang mang, cô vừa ăn cơm, vừa lén lút quan sát sắc mặt của mẹ mình.

Suốt cả bữa cơm này Lục Tiệp đều rầu rĩ không vui, dù tay nghề của Đào An Nghi rất tốt, nhưng anh cũng không có chút cảm giác gì.

Thời điểm Lục Tiệp ra về, Hạ Giai Ngôn chủ động tiễn anh. Đến khi đứng cách ô tô không xa, bọn họ nắm tay cùng nhau đi qua, Hạ Giai Ngôn biết anh không vui, vì thế cố ý trêu anh: “Không phải đau dạ dày đấy chứ? Chúng ta đến hiệu thuốc gần đây, em giúp anh mua hai hộp thuốc.”

“Chỗ này của anh hơi đau.” Lục Tiệp kéo tay cô lên để trước ngực mình.

Biết đêm nay Lục Tiệp bị giày vò không ít, Hạ Giai Ngôn xoa xoa tay, dịu dàng dỗ anh: “Cái này thì dễ lắm, không phải em là thuốc của tim anh sao?”

Lúc này Lục Tiệp mới thoải mái hơn một chút, anh thở dài: “Vừa rồi mẹ em nói không thích thiếu nợ người khác, phản ứng đầu tiên của anh là nhớ lại lời em nói với anh trước đây không lâu, đúng thật là hai mẹ con mà, nói chuyện cũng dứt khoát quyết tuyệt cũng giống nhau như đúc. Nhưng mà, anh có thể hiểu bà. Em yêu anh như vậy, mà cũng dằn vặt một thời gian ngắn mới chịu tiếp nhận anh một lần nữa, còn ba mẹ em chắc vẫn không thích anh, cứ như vậy, hẳn phải dằn vặt một thời gian dài.”

Hạ Giai Ngôn bật cười: “Đừng có tự kỷ, em nào yêu anh nhiều chứ.”

Vừa lúc đến bên xe, Lục Tiệp nghiêm túc nói: “Anh nói sai, là anh yêu em nhiều, được không?”

Vừa dứt lời, Lục Tiệp cuối đầu hôn cô, cô không tránh, khi anh giữ chặt vai mình càng lúc hôn càng sâu, cô đẩy anh một cái, nhỏ giọng nói: “Có camera đấy.”

Sau khi Hạ Giai Ngôn về nhà, Đào An Nghi liếc mắt một cái cũng nhìn ra cô và Lục Tiệp đã làm chuyện gì. Bị mẹ mình nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, cô liền hỏi: “Thông Thông đâu ạ?”

“Vừa mới ngủ.” Đào An Nghi trả lời.

Ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, Hạ Giai Ngôn vài lần muốn nói rồi lại thôi, phải một lúc sau mới cố lấy can đảm hỏi: “Mẹ, mẹ không thể chấp nhận Lục Tiệp sao ạ?”

Đào An Nghi liếc cô một cái, hỏi: “Nếu mẹ nói không thể, thì con có bỏ trốn cùng nó không?”

Trong lòng thắc thẩn một cái, Hạ Giai Ngôn ngạc nhiên quay đầu, đối diện với ánh mắt của mẹ mình, cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại: “Mẹ đừng làm con sợ.”

Đào An Nghi không chút nương tay gõ lên đầu cô một cái, giọng điệu chưa đựng tức giận chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Con chỉ vậy là giỏi!”

“Mẹ...” Hạ Giai Ngôn tựa đầu cô lên vai Đào An Nghi, giống như trước đây thường làm nũng với bà như vậy.

“Nếu con không khẳng định một mực muốn như vậy, thật sự mẹ sẽ không chấp nhận cậu ta.” Một lúc sau, Đào An Nghi mới mở miệng. Người tình mất đều nhìn ra được, Lục Tiệp ảnh hưởng rất nhiều đến Hạ Giai Ngôn. Hạ Giai Ngôn bị vu oan, Lục Tiệp ở cùng cô một buổi tối, khiến cô giảm bớt lo lắng; Hạ Giai Ngôn rầu rĩ ở nhà, vừa nhận được điện thoại của Lục Tiệp, cô như một một gốc cây được mặt trời chiếu rọi, trong chớp mắt liền bùng bùng sức sống. Bà và Hạ Nguyên cũng không hi vọng bọn họ đến với nhau, nhưng mà, bọn họ càng không muốn con gái không thể đến với người mình yêu thương.

“Ý của mẹ là...” Hạ Giai Ngôn ngập tràn mong chờ nhìn bà.

Đào An Nghi thở hắt ra, nghiêm mặt nói: “Vẫn tiếp tục khảo sát.”

Vai Hạ Giai Ngôn hạ xuống, cô cọ cọ vào Đào An Nghi, Đào An Nghi thấy cô như thế, miễn cưỡng nói: “Mấy ngày nữa mẹ và bố con về quê uống rượu mừng, hai đứa muốn đi đâu thì tranh thủ thời gian ấy mà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Hỏi thêm, Hạ Giai Ngôn mới biết được thứ bảy tuần này bà con xa của mẹ mình đãi tiệc mừng đám cưới. Cô nhân cơ hội này nói với Đào An Nghi: “Trước kia mẹ thường xuyên muốn con tìm người yêu, bây giờ con tìm được thì mẹ lại phản đối, đến cuối cùng là mẹ có muốn gả con ra ngoài không ạ?”

Những năm gần đây, Đào An Nghi đã tham gia không ít tiệc đám cưới, mỗi lần nhìn thấy khung cảnh vui mừng ấy, bà luôn nhớ đến con gái mình. Thời điểm Hạ Giai Mặc còn chưa kết hôn, bà luôn lo lắng thay con trai, rồi sau khi Hạ Giai Mặc có gia đình, bà lại vì Hạ Giai Ngôn mà lo lắng. Mắt thấy Hạ Giai Ngôn sắp đến ba mươi tuổi, bà chỉ mong con gái có thể tìm được một tấm chồng, sau đó làm một tiệc cưới vô cùng vui vẻ.

Chỉ là, đối tượng lại là Lục Tiệp, sự chờ mong của Đào An Nghi lại chỉ nhận được thất vọng tràn trề. Dù sao, trong bọn họ không ai có thể biết được chuyện này là khởi đầu cho hạnh phúc, hay là ác mộng.

Còn về Lục Tiệp, Đào An Nghi trước tiên là đè nén mạnh mẽ sự hăng hái, không phải cả thế giới đều hoan nghênh loại thiếu gia như cậu. Bất luận nhân phẩm Lục Tiệp tốt thế nào đi nữa, chắc chắn đều sẽ có chút kiêu ngạo, mặc dù nhà họ Hạ không hiển hách bằng nhà họ Lục, nhưng bà và Hạ Nguyên cũng sẽ không cho phép con gái mình phải chịu một chút xúi tuối thân nào, lại càng không cho phép bọn họ có chút hành động nào cậy thế mà xúc phạm người khác.

Thấy mẹ mình không nói gì, cô nhẹ giọng gọi mẹ mình một tiếng.

Nghe thấy giọng của con gái vang lên, Đào An Nghi thoát khỏi dòng suy nghĩ, bà trả lời: “Đương nhiên mẹ muốn con đi lấy chồng chứ, nhưng nếu lấy cũng không phải lấy như vậy. Con là cục vàng của bố mẹ, sao có thể dễ dàng gả cho người đàn ông khác như vậy?”

“Anh ấy không phải là người đàn ông khác, anh ấy là người con yêu.” Hạ Giai Ngôn nhỏ giọng nói.

Đào An Nghi bật cười: “Con làm mẹ tức chết mất thôi! Trong đầu con trừ Lục Tiệp ra thì chẳng chứa gì khác nữa sao?”

“Làm gì có, con còn nghĩ đến ba mẹ nữa nha.” Hạ Giai Ngôn tủi thân nói, “Con bị kẹt giữa hai bên, thật sự rất mệt mỏi và đau khổ.”

“Chẳng phải ba mẹ đều vì muốn tốt cho con đó sao?” Đào An Nghi thở dài, “Con đó, người ta chỉ dỗ con mấy câu, con liền mềm lòng ngay; cái gì dễ dàng lấy được, bọn họ sẽ không biết trân trọng. Con khôn ngoan một chút, đừng tùy tiện đồng ý cậu ta cái gì hết, nhất là cầu hôn đấy.”

“Con không thể luôn theo anh ấy, lỡ anh ấy chạy mất, con phải làm sao bây giờ?” Hạ Giai Ngôn lại làm nũng với mẹ mình, bọn họ vất vả lắm mới có thể trở về với nhau, bây giờ, cô không còn sợ gì nữa, chỉ sợ sẽ mất đi anh.

“Mới như thế đã bị dọa chạy mất, loại đàn ông như vậy còn cần làm gì?” Đào An Nghi đẩy đầu con gái ra, ý bảo cô ngồi thẳng dậy, “Khó trách Lục Tiệp luôn không lo ngại gì như thế, hóa ra là do con nuông chiều.”

Hạ Giai Ngôn thay Lục Tiệp giải thích: “Anh ấy luôn có chừng mực, làm việc không phải không kiêng nể gì như mẹ nghĩ đâu ạ.”

Đào An Nghi xụ mặt xuống, bà hỏi: “Nếu nó làm việc thật sự có chừng mực như con nói, năm đó vì sao còn làm ra chuyện như vậy với con chứ? Con cho rằng nó làm như thế, là vì quá yêu con nên không thể kìm chế đúng không? Nó chỉ vì sự thỏa mãn của chính bản thân nó thôi, nếu nó thật sự suy nghĩ cho con, bất kể thế nào nó đều sẽ dừng lại trước giới hạn cuối cùng.”

Nhắc đến chuyện này, Đào An Nghi lại cảm thấy tức giận, giọng điệu không khỏi nặng hơn: “Con nói Lục Tiệp có chừng mực, cuối cùng nó có chừng mực thế nào? Nó không biết con vẫn là học sinh à? Nó có biết làm như thế sẽ có ảnh hưởng thế nào với con không? Nó có biết hậu quả xấu nhất của vi phạm pháp luật là gì không? Còn con nữa, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, lí trí của con đâu mất rồi? Nó muốn làm cái gì con cũng chiều theo nó, trước kia cũng thế, mà bây giờ không phải cũng chuẩn bị giẫm lên vết xe đổ đó nữa đấy chứ?”

Không biết tự bao giờ mà hốc mắt Hạ Giai Ngôn đã đỏ lên. Chuyện này luôn như một cây gai đâm vào tận đáy lòng, cho dù bị chạm vào như thế nào, đều khiến cô cảm thấy đau đớn.

Đang lúc hai người đều rơi vào im lặng, ngoài cửa loáng thoáng truyền đến âm thanh va chạm của chìa khóa, gần mười giây sau, cửa chính được mở ra. Hạ Nguyên nhìn vợ và con gái đang ngồi trên ghế trong phòng khác, đóng cửa xong liền hỏi: “Đang đợi tôi à?”

Khi này nói quá nhanh, ngực Đào An Nghi vẫn còn hơi phập phồng: “Ừ, đang đợi ông về.”

Hạ Giai Ngôn cắn môi, cố gắng không để nước mắt chảy ra. Trước khi bố mình đi đến, cô đứng lên, bỏ lại một câu: “Con về phòng đây ạ” liền bước nhanh rời khỏi phòng khách.

Chỉ nhìn thoáng qua con gái trong chốc lát, ánh mắt Hạ Nguyên sắc bén nhìn thấy hốc mắt cô có nước mắt. Đợi cô đóng cửa phòng lại, ông ngồi xuống bên cạnh Đào An Nghi, thấp giọng hỏi: “Nói gì mà xúc động như vậy, đến nỗi con bé khóc luôn thế?”

Đào An Nghi tức giận nói: “Xúc động như thế còn có thể nói về ai chứ?”

Thật ra, những lời này Đào An Nghi đã kìm nén nhiều năm, khi biết Hạ Giai Ngôn mang thai bà đã muốn nói, chỉ là, lúc ấy cơ thể và tâm trạng cô đều rất yếu, Đào An Nghi không đành lòng đã kích cô thêm, vì thế chôn vùi những lời này xuống đáy lòng. Về sau, cô chủ động chia tay với Lục Tiệp, Đào An Nghi càng không phải nói những lời này nữa. Nhưng đêm nay, dường như Hạ Giai Ngôn lại mang bộ dạng yếu đuối như nhiều năm trước kia, Đào An Nghi không nhận được mới nặng nề quở trách cô một chút.

Hạ Nguyên hiểu được, ông vỗ vỗ vai vợ mình, không nói gì.

Khi này con gái đứng lên, Đào An Nghi liếc nhìn cô một cái, cũng nhìn thấy hốc mắt đỏ lên của cô. Đào An Nghi không phải không đau lòng, bà nhấn nhá thái dương: “Đêm nay chắc chắn nha đầu kia sẽ khóc sưng cả mắt cho xem.”

“Lần tới đừng dùng thuốc mạnh như vậy.*” Hạ Nguyên Nói

Đào An Nghi kể lại khái quát nội dung cuộc nói chuyện của hai mẹ con cho chồng mình nghe cuối cùng còn nói: “Mấy ngày trước Giai Ngôn có nói muốn cùng Lục Tiệp ra ngoài tỉnh thăm bạn gì đó đấy? Tôi đã đồng ý cho con bé đi rồi, ông cũng đừng nói gì cả.”

Khỏe miệng Lục Nguyên hơi giật giật, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Con gái không vui, giận dữ, chúng ta lại không dỗ được con bé sao?”

Đào An Nghi cũng không cãi lại ông, chỉ nói: “Vậy ông đi dỗ đi, nếu ông không bị nha đầu kia chọc giận đến giậm chân, thì ông hãy nói.”

Trong nháy mắt đáng về bề bề của Hạ Nguyên dụi hơn phân nữa, chỉ cần Hạ Giai Ngôn nhắc đến Lục Tiệp, ông liền không dám đảm bảo sẽ không tức giận: “Thôi để con bé yên tĩnh một chút đi.”

Sáng hôm sau, Hạ Giai Ngôn rời giường rửa mặt, chuẩn bị đưa Thông Thông đến nhà trẻ.

Đào An Nghi rời giường chuẩn bị bữa sáng như mọi ngày, bà đặt biết làm nui và chân giò hun khói. Hạ Giai Ngôn đi vào phòng bếp khi bà đang cắt chân giò hun khói thành từng miếng: “Sao lại dậy sớm vậy con? Đưa Thông Thông đến nhà trẻ trước tám rưỡi là được, con có thể ngủ thêm hai mươi phút đấy.”

Mở nắp nồi ra, Hạ Giai Ngôn khuấy nui trong nồi: “Dậy rồi không muốn ngủ tiếp a.”

Mỗi lần bị mẹ quở trách, Hạ Giai Ngôn chỉ cần một đêm ổn định cảm xúc, sau đó là có thể hòa thuận như lúc ban đầu.

Cô đã không còn là một đứa trẻ nông nổi bốc đồng nữa rồi, đã biết phân biệt phải trái đúng sai. Dù sao, trên thế giới này, cho dù là ai, cũng không thể hết lòng lo lắng cho mình bằng bố mẹ.

Hai mẹ con đều ăn ý không hề nhắc đến chuyện tối qua. Sau khi làm chân giò hun khói và mì ống xong, Hạ Giai Ngôn múc chúng vào trong bát, còn Đào An Nghi thì đi gọi Thông Thông đến ăn điểm tâm.

Đưa Thông Thông đến nhà trẻ xong, Hạ Giai Ngôn không lập tức lái xe về nhà ngay, vì lúc cô mới ra khỏi nhà, Lục Tiệp có nhắn tin cho cô, nói anh chờ cô ở cửa hàng bách hóa gần nhà trẻ.

Lục Tiệp đã sớm đỗ xe đợi bên ngoài cửa hàng tiệm bách hóa, thấy phía trước có chiếc ô tô đang nháy đèn, đồng thời còn giảm dần tốc độ, anh liền xuống xe. Thấy đôi mắt Hạ Giai Ngôn hơi sưng, Lục Tiệp hỏi cô: “Đã khóc à?”

Trong lòng biết bộ dạng của mình không lừa được người khác, Hạ Giai Ngôn liền gật đầu.

Lục Tiệp lại đau lòng: “Lại vì anh sao?”

Hạ Giai Ngôn giả vờ thoải mái nói: “Đương nhiên không phải chỉ vì anh thôi.”

“Vậy là vì cái gì?” Lục Tiệp hỏi.

“Vì em ngốc.” Hạ Giai Ngôn nửa thật nửa đùa nói.

“Đây là trách nhiệm của anh, không phải sao?” Lục Tiệp đưa tay vuốt tóc cô.

Mua hai ly đồ uống nóng trong quán cà phê, bọn họ ngồi trên thềm đá bên cạnh bãi đỗ xe, một bên cầm đồ uống nóng nói chuyện phiếm, một bên nhìn dòng người vội vã trên đường. Trong phút chốc, bọn họ như trở về nhiều năm trước đây, thời học sinh vô tư, bận rộn với bài vở cũng có thể dành ra chút thời gian rỗi rãi, để hẹn hò vô cùng giản đơn như vậy.

Hôm nay trời hơi nắng, chiếc bóng của bọn họ in trên mặt đất, nghiêng nghiêng chồng lên nhau. Hạ Giai Ngôn nói cho anh biết: “Thứ sáu này bố mẹ em sẽ về quê uống rượu mừng.”

Lục Tiệp nhanh chóng hiểu ra, anh hỏi: “Vậy anh đặt vé máy bay thứ sáu luôn nhé?”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “Dạ.”

“Vi chuyện này mà chọc ba mẹ em tức giận à?” Lục Tiệp gõ nhẹ lên trán cô một cái, “Loại chuyện mất công mà không được lòng này, lần sau nhất định phải để anh làm.”

Uống hết ly, Hạ Giai Ngôn nói muốn về nhà, Lục Tiệp đưa cô đến chỗ đỗ xe. Sau khi lên xe, cô lại hạ cửa sổ xe xuống: “Anh cũng về đi thôi.”

Chống tay lên khung cửa sổ, Lục Tiệp cuối người nhìn thẳng vào cô: “Em đã phải chau mày quá lâu rồi, từ nay về sau đừng chau mày nữa, nếu không sẽ thành nếp nhăn dài đấy.”

“Làm gì có!” Hạ Giai Ngôn không thừa nhận, đồng thời rất lo lắng đưa tay vuốt chỗ giữa đôi lông mày.

Lục Tiệp cười cô, sau đó dịu dàng nói: “Không được suy nghĩ nhiều nữa, em đã có anh rồi. Chuyện gì em không giải quyết được, cứ để anh giải quyết.”

Gần mười giờ, Hạ Giai Ngôn mới về đến nhà.

Đào An Nghi và Hạ Nguyên đang ngồi trong phòng khách xem tivi, bọn họ đều biết vì sao con gái về trễ, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Trên ti vi mỗi giờ đều sẽ thông báo tin tức và dự báo thời tiết. lúc MC đọc bản tin, Đào An Nghi theo thói quen kể lại nhiệt độ và thời tiết của thành phố Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn sắp đến, sau đó còn dặn dò con gái: “Nơi đó nhiệt độ thấp, quần áo nhiều, nên mang hai túi”

Hạ Nguyên cũng nói: “Khi về, nhớ mua mấy thứ đặc sản đó.”

Hạ Giai Ngôn thấy trong lòng ấm áp, đây là bố mẹ cô, ngoài lạnh trong nóng, nhưng lúc nào cũng đều yêu thương cô.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Bắt đầu dựa theo kế hoạch, vào thứ sáu Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp bay chuyến bay sớm đến Lư Kinh. Trước khi đi, Đào An Nghi kéo cô vào một góc, thấp giọng cảnh cáo cô: “Hai đứa đi chơi thì đi, làm gì thì làm, nhưng trăm ngàn lần đừng làm ra một đứa bé nữa.”

Hạ Giai Ngôn không biết nên khóc hay nên cười, cô không lên tiếng trả lời, Đào An Nghi tiếp tục nói: “Nếu con lại có thai, đứa bé này không thể không giữ.”

“Mẹ!” Hạ Giai Ngôn không nhịn được nói, “Chúng con sẽ không làm chuyện sai lầm như trước nữa đâu ạ.”

Đào An Nghi ép giọng nhỏ hơn, dường như không muốn để cho Hạ Nguyên đang ngồi đọc báo ngoài ban công nghe thấy: “Mẹ biết hai đứa cũng không ngốc, cho nên mới nhắc riêng với con. Con và Lục Tiệp vẫn có vấn đề chưa giải quyết hết. Ngay cả người nhà của cậu ta chúng ta cũng đã gặp qua đâu. Con trăm ngàn lần không nên muốn gì thì làm nấy, càng không được làm điều ngốc nghếch, có biết chưa?”

Thấy bộ dạng lo lắng của mẹ mình, Hạ Giai Ngôn hỏi bà: “Mẹ sợ con có ý mang thai để ép ba mẹ chấp nhận Lục Tiệp sao?”

Đào An Nghi cau mày, tuy rằng bà không gật đầu, nhưng vẻ mặt đã thể hiện rõ ràng ý tứ của bà.

Hạ Giai Ngôn rất nghiêm túc nói: “Nếu chúng con thật sự có ý định này, thì con đã sớm mang thai. Mẹ đừng lo lắng, con sẽ nghe lời mẹ, con có thể đi chưa ạ?”

“Nói được phải làm được đó.” Đào An Nghi miễn cưỡng gật đầu.

Bởi vì nói chuyện với mẹ mình mà ra khỏi nhà hơi muộn một chút, khi Hạ Giai Ngôn ra khỏi chung cư, thì Lục Tiệp đã đỗ xe đợi cô. Cô kéo vali bước nhanh qua, Lục Tiệp giúp cô mang va li bỏ vào cốp xe, hỏi cô: “Bố mẹ em lại giáo dục tư tưởng cho em à?”

Khóe miệng Lục Tiệp cong lên, trong ánh mắt còn ẩn giấu vài phần ý cười, Hạ Giai Ngôn biết tâm trạng của anh không tồi. Sau khi lên xe, cô bất ngờ phát hiện lái xe lại là người quen cũ, cô còn chưa kịp chào hỏi, đối phương đã lên tiếng trước: “Chị Hạ.”

Gặp Khương Vũ Nhân, Hạ Giai Ngôn cảm thấy bất ngờ: “Sao lại không biết xấu hổ làm phiền cô rồi.”

Giúp cô đóng cửa xe, Lục Tiệp vòng qua lên một chỗ khác trên xe, anh vừa nghe thấy lời Hạ Giai Ngôn nói, vì thế giải thích: “Nó đi đón chồng, thuận tiện chở chúng ta một đoạn đường mà thôi.”

Khương Vũ Nhân cười tủm tỉm gật đầu: “Vâng ạ, không phiền chút nào ạ.”

Hạ Giai Ngôn dựa sát vào anh nói nhỏ: “Mặt mũi anh vẫn còn lớn quá nhỉ.”

Sau khi đến sân bay, Khương Vũ Nhân liền theo chân bọn họ nói lời tạm biệt, cũng nhắc nhở Lục Tiệp: “Anh phải giúp em lấy ảnh có chữ kí của Chúc Đồng đây, em rất mê phim điện ảnh của cô ấy.”

Khương Vũ Nhân hẳn là nghe Tống Tri Cẩn nói qua, đại ảnh hậu mới Chúc Đồng - người được gọi là “vật cách ly scandal”, chồng cô ấy chính là Lê Thiệu Tri tiếng tăm lừng lẫy trong giới quảng cáo. Tối hôm qua cùng vài bạn học cũ đến nhà hàng dùng cơm, sau khi tan cuộc gặp Lục Tiệp ở bãi đỗ xe, còn nghe anh nhắc đến kế hoạch hôm nay.

Không lâu trước đây, Khương Vũ Nhân từng nhờ Khương Diên hỏi xin một nữ ca sĩ ký tên lên đĩa nhạc, nhưng Khương Diên nhất mực từ chối, anh nói rằng một người đàn ông hỏi xin nữ ca sĩ ký tên lên đĩa nhạc là rất mất mặt. Rất nhanh, cô lại nhờ trợ lý của Khương Diên giúp đỡ, trợ lý còn tận lực giúp cô làm thỏa đáng. Nhưng không ngờ, mấy quyển tạp chí sắp phát hành vào thứ hai lại đều có tiêu đề Khương Diên thâm có tình cảm với một ca sĩ nào đó, may mắn bộ phận cộng đồng đã xử lý kịp thời, cuối cùng toàn bộ đều bị chặn lại.

Từ đây về sau, Khương Diên nghe đủ loại yêu cầu ký tên đặt mua vé xem ca nhạc, anh đều một mực từ chối. Khương Vũ Nhân thêm nhờ dãi tạp ảnh chụp của Chúc Đồng từ rất lâu, đáng tiếc vẫn chưa lấy được, lần này khó có được cơ hội, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Lục Tiệp rốt cục đã hiểu ra, vì sao Khương Vũ Nhân chủ động xin đi giết giấc muốn đưa bọn họ ra sân bay, hóa ra vì cô có ý này. Anh nheo mắt không vừa lòng, Hạ Giai Ngôn đứng bên cạnh anh cười trộm, còn Khương Vũ Nhân nhân lúc anh không chú ý làm mặt quỷ.

Sau khi đăng ký, Hạ Giai Ngôn vừa lật tạp chí trên máy bay, vừa hỏi Lục Tiệp: “Đường như quan hệ của hai người cũng không tệ ha?”

Tiếp viên hàng không vừa mang lên một ly nước nóng, Lục Tiệp nói cảm ơn sau đó chợt nghe lời Hạ Giai Ngôn vừa nói, anh suy nghĩ hai giây mới phản ứng kịp, “Hai người” trong lời cô, chính là nói mình và Khương Vũ Nhân. Anh dựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn về phía cô: “Anh thật sự chỉ xem cô ấy như em gái, không phải em ghen đây chứ?”

Hạ Giai Ngôn liếc miệng qua, phủ nhận: “Làm gì có, em chỉ cảm thấy kỳ lạ, sao cô ấy không tìm Khương Diên giúp, dựa theo danh tiếng của Khương Diên trong giới giải trí, đây không phải là một việc khó?”

Lục Tiệp cười cô: “Còn dám nói em không ghen à?”

“Em ghen thì anh rất vui rất tự hào đúng không?” Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lục Tiệp tránh không đáp, anh nói với Hạ Giai Ngôn: “Anh thật sự không có ý nghĩ nào vượt qua giới hạn với cô ấy cả, cần anh khai báo quan hệ của anh với Khương Vũ Nhân một lần nữa cho em nghe không?”

Hạ Giai Ngôn khép tạp chí lại, gồi đầu lên vai Lục Tiệp: “Anh đã nói vậy, em sẽ cố gắng lắng nghe một chút, dù sao cũng phải ngồi ba tiếng trên máy bay mà.”

Hạ Giai Ngôn nghĩ Lục Tiệp chỉ khai báo vài câu đơn giản, nhưng không ngờ anh lại kể hết những chuyện vặt vãnh của anh và Khương Vũ Nhân khi còn ở chung tại Anh. Khương Vũ Nhân bị anh bắt nạt đến đáng thương, một cô gái xinh đẹp như cô ấy, thật không biết cô phải làm thế nào để kiên trì nữa. Cô cười Lục Tiệp: “Khó trách cô ấy lại sợ anh như vậy, anh quả thật là kiểu mẫu giáo sư ác quỷ mà.”

“Giáo sư ác quỷ?” Lục Tiệp nghiền ngẫm thuật ngữ này, “May thay em không đánh giá anh là bạn trai ác quỷ, nếu không chắc chắn anh sẽ tìm mọi cách làm được.”

Nghe xong lời anh, Hạ Giai Ngôn đung nhẹ anh một cái, Lục Tiệp nhún nhún thái dương của cô, mang ý cười hỏi: “Đụng đau chứ?”

Ngón tay hơi thô nhưng ấm áp lướt đến giữa trán, Hạ Giai Ngôn ngoan ngoãn làm tỏ trong người anh, như một chú mèo thoải mái dưới sự cưng nựng. Trăm mặt chỉ trong chốc lát, cô hỏi: “Vì sao?”

Câu cô hỏi đơn giản, nhưng Lục Tiệp vẫn có thể hiểu được ý cô. Anh trả lời: “Những năm gần đây, Khương Vũ Nhân là người con gái duy nhất mà

anh tiếp xúc tương đối nhiều. Anh kể lại toàn bộ chuyện của anh và cô ấy cho em biết, là vì không muốn em lại tưởng tượng linh tinh, miễn cho em chợt nghĩ nhiều rồi ghen”

Hạ Giai Ngôn chọc tay vào eo của anh, trong giọng nói đậm chất ngọt ngào: “Em không phải là người nhỏ mọn như vậy!”

Kết thúc chuyến bay dài thì Hạ Giai Ngôn đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng: “Trước đó anh đã nói với Lê Thiệu Tri chúng ta sẽ đến gặp anh ấy chưa?”

Lục Tiệp nói: “Có. Anh nói cho cậu ta biết, sáng mai chúng ta sẽ qua đây.”

Hạ Giai Ngôn “Ừm” một tiếng, hỏi tiếp: “Vậy hôm nay chúng ta làm gì bây giờ?”

“Hôm nay?” Lục Tiệp nói, “Đương nhiên là thế giới dành cho hai người rồi.”

Tiết trời ở Lưu Kinh se lạnh, Hạ Giai Ngôn vừa từ máy bay bước ra, mũi hơi ngứa lập tức hắt xì một cái. Lục Tiệp vươn tay ôm eo cô, nhiệt độ cơ thể từng chút từng chút truyền qua, cô bắt giác cong khéo môi.

Đã ba năm Hạ Giai Ngôn không đến thành phố Lưu Kinh, lần trước đến đây là vì đi công tác, lịch trình tương đối gấp gáp, căn bản không bao nhiêu thời gian thăm thú danh lam thắng cảnh ở đây.

Lưu Kinh là một thành phố nằm ven biển phía bắc, mức độ tăng trưởng kinh tế ngang ngửa với thành phố Đường Hải, sau khi vào trung tâm, xung quanh đều là tòa nhà chọc trời san sát nhau, trên đường luôn luôn đông nghẹt xe cộ và người qua lại. Bọn họ chọn một khách sạn tương đối yên tĩnh ở lại, sau khi cất va li xong, bọn họ dùng cơm ở nhà hàng bên cạnh, ném thử đồ ăn sáng ở Lưu Kinh.

Bọn họ không có kế hoạch dạo chơi cụ thể, vì thế hành trình của bọn họ rất tùy ý. Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đều thích cảm giác không ràng buộc thế này, rõ ràng là người từ nơi khác đến, loại thoải mái tự do giống như ở nhà mình vậy.

Lãng phí cả một buổi sáng ở sân bay và trên máy bay, Hạ Giai Ngôn có hơi mệt mỏi. Lục Tiệp đưa cô về khách sạn nghỉ trưa, bọn họ nằm trên giường nói cười, ngủ một chút lại trôi qua cả buổi chiều. Cho đến khi mặt trời dần ngả về phía tây, bọn họ mới lười biếng rời giường, định đến phố Lâm Hải ăn hải sản.

Xe đạp chạy dọc theo con đường nhỏ, mười ngón tay bọn họ đan chặt vào nhau, thông thả bước chậm về phía quán ăn. Ánh chiều tà trước mặt bọn họ chậm chậm xuống núi, ngoài khơi mặt biển nhuộm một màu đỏ quýt, ánh sáng phản xạ tựa như một viên kim cương khổng lồ rực rỡ chói mắt.

Thời gian chính là như vậy, xa xỉ không gì sánh được. Ánh chiều tà đẹp vô cùng, dù đã gần đến hoàng hôn thì có làm sao, dù sao ngày mai bọn họ còn có thể may mắn kẻ vai cùng ngắm mặt trời mọc, thế thì đêm tối buông xuống cũng chẳng có gì phải sợ hãi. Hạ Giai Ngôn luôn quay đầu nhìn anh, anh đã sớm nhận ra, không biết sau bao nhiêu lần, anh không nhịn được hỏi cô: “Rốt cuộc em đang nhìn gì vậy?”

Trán Hạ Giai Ngôn giãn ra, cười vô cùng rực rỡ: “Em đang nhìn xem có phải anh cũng đang vui vẻ như em không?”

Vì vẫn chưa đến thời gian tan tằm, nên thực khách trong các tiệm cơm cũng không nhiều lắm. Bọn họ chọn một quán có vị trí thoáng đáng để ngắm cảnh biển, vừa ngồi xuống không lâu, bà chủ quán ăn cầm thực đơn đến ghi lại thức ăn của bọn họ. Lục Tiệp để Hạ Giai Ngôn quyết định, Hạ Giai Ngôn vẫn dựa theo khẩu vị của anh chọn một con cá biển và hai phần dưa cải.

Tuy Hạ Giai Ngôn chỉ gọi có ba món, nhưng bọn họ cũng không thể ăn xong ngay. Lãng phí thức ăn rất mang tội, bọn họ ăn rồi dừng, dừng rồi ăn, cuối cùng mới ăn hết toàn bộ thức ăn trên bàn.

Gần chín giờ tối, bọn họ mới tính tiền rồi đi. Hạ Giai Ngôn nhìn bãi cát cách đó không xa có ánh sáng, vì thế liền kéo Lục Tiệp chạy qua đó. Sau khi đến gần, cô mới biết được hóa ra có người đang thả đèn Khổng Minh.

Trên mặt đèn Khổng Minh viết một hàng chữ thật to, Hạ Giai Ngôn mất một chút thời gian mới thấy rõ được, đó là Đản nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên duyên*.

Rất nhanh, đèn Khổng Minh xuôi theo chiều gió bay xa, cuối cùng chỉ còn một đốm sáng nhỏ xíu. Hạ Giai Ngôn thôi không nhìn theo nữa, sau đó kéo Lục Tiệp ngồi lên bờ cát.

Lục Tiệp không mấy bằng lòng: “Bẩn lắm!”

“Sợ gì chứ!” Hạ Giai Ngôn rất kiên trì, nhất định bắt anh ngồi xuống.

Giăng co ba giây, Lục Tiệp vẫn thỏa hiệp. Sau khi anh ngồi xuống, Hạ Giai Ngôn kéo cánh tay anh, lẳng lặng lắng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Xa xa thì thoảng truyền đến tiếng còi tàu, kèm theo tiếng sóng nhấp nhô không dứt, nghe cũng có chút cảm giác tang thương.

Gió biển mang theo hương vị mặn, Hạ Giai Ngôn nhìn ánh trăng mờ lung bị mây che lấp hơn phân nửa, dịu dàng hỏi anh: “Lục Tiệp, khi nhìn lên ánh trăng, anh có nghĩ đến em không?”

Tuy những lời này không có trạng ngữ chỉ thời gian, nhưng Lục Tiệp vẫn biết cô đang nói về cuộc sống sau khi chia tay, anh ôm chặt cánh tay của cô, trong giọng nói có chút thờ dãi: “Sao có thể không chứ.”

“Vậy khi không nhìn ánh trăng có nhớ không? Hạ Giai Ngôn lại hỏi.

Lục Tiệp đưa mắt nhìn về mặt biển xa thẳm, anh nói với Hạ Giai Ngôn: “Anh nhớ. Khi em nghĩ về anh, anh cũng sẽ nhớ đến em.”

*Xuất phát từ thời Tống, của Tô Thức trong “Thủy Diệu Ca Đầu. Bên dưới là thơ đã dịch

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm chén rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cưỡi gió đi,
Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,
Nơi cao rét không chịu nổi.
Đứng lên mưa, bóng trắng theo người,
Gi vui hơn ở dưới cõi đời.
Soi khắp gác tía,
Ta tà xuống cửa che màn gấm,
Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.
Trăng giận gì người,
Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.
Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,
Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,
Việc này xưa nay khó bề trợn vện.
Những mong người lâu dài,
Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.
Đại ý hai câu thơ trên là hi vọng người mình mong nhớ được bình an lâu dài. cho dù bị chia cách bởi nghìn núi muôn sông, cũng có thể cùng nhau ngắm nhìn ánh trăng trong sáng đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Nhớ nhưng là một sự dày vò ngọt ngào. Đến tận hôm nay, Hạ Giai Ngôn còn nhớ rất rõ, cái cảm giác trần trọc trở mình vì nhớ nhưng, đêm ngủ không yên giấc thì một mối cỡ nào. Đêm không hết những đêm như thế mới khiến trái tim cô nguội lạnh dần, cô bắt đầu thử tập quên đi tất cả, hy vọng có thể quên được Lục Tiệp. Nếu như Lục Tiệp về muộn hơn hoặc giả như cô sớm tìm được một người càng yêu mình hơn, thì kết cục của bọn họ sẽ không thể hạnh phúc như bây giờ.

Lại một con thuyền chở hàng chạy nhanh qua, đèn ngoài khoang điều khiển chột đỏ chột tắt, bọn họ nhìn theo chiếc thuyền chở hàng đến khi đi xa, ai cũng không chủ động nói chuyện trước.

Gió biển dần dần thổi mạnh hơn, vô tình cuốn theo những hạt cát nhỏ trên bờ cát, Lục Tiệp che mặt cô trong vòm ngực mình. Đuôi tóc tung bay lướt qua mặt anh, tựa như một con sóng dịu dàng, anh ôm lấy cô, sau một lúc thật lâu mới gọi tên cô.

Hạ Giai Ngôn nhẹ nhàng cọ cọ trong ngực anh, sau đó lên tiếng trả lời: “Dạ?”

“Em không vui à?” Lục Tiệp hỏi.

Hạ Giai Ngôn không lên tiếng trả lời, cô vòng hai tay ra phía sau Lục Tiệp, sau đó ôm lấy eo của anh.

Lục Tiệp thờ dài, anh lại hỏi: “Còn đang lo bố mẹ em không đồng ý hai chúng ta ở bên nhau sao?”

Nghe vậy, Hạ Giai Ngôn từ trong ngực anh chui ra, cô hỏi ngược lại anh: “Anh sợ sao?”

“Không sợ.” Lục Tiệp không chút lo lắng trả lời: “Chỉ cần lập trường của em cũng kiên định như anh, quyết tâm của em cũng kiên định như anh, thì anh không có gì phải sợ cả.”

Hạ Giai Ngôn nở nụ cười nhợt nhạt, cô hỏi: Trên thế giới này chẳng lẽ không có chuyện gì khiến anh phải sợ sao?”

Lục Tiệp trầm ngâm, trả lời: “Có. Bây giờ anh rất sợ chuyện em không chịu nổi áp lực của gia đình, sau đó lại nói chia tay với anh.”

Thời còn học đại học, Lục Tiệp từng chứng kiến cảnh nam sinh vì bị thất tình mà mượn rượu giải sầu, cuối cùng uống đến say bết nhè. Lúc ấy anh cảm thấy rất khó hiểu, không phải chỉ là chia tay thôi sao, cũng không phải chuyện gì to tát, đau lòng một đêm sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ phấn khởi lại.

Mãi đến khi bản thân trở thành nhân vật chính của chuyện thất tình, Lục Tiệp mới phát hiện, không có lời nào có thể diễn tả được cảm giác mệt mỏi này. Cảm giác này khiến anh cảm thấy thất bại, khiến tinh thần anh sa sút, ngay cả khi anh rất ít khi hút thuốc lá, cũng vào lúc này mà hút nhiều hơn. Anh đột nhiên xúc động, khẽ nói với Hạ Giai Ngôn: “Đồng ý với anh, đừng bao giờ nói chia tay với anh nữa.”

Hạ Giai Ngôn tìm bàn tay của anh, nhẹ nhàng cầm lấy: “Nếu anh không chộc em tức giận, em sẽ không nói.”

Lục Tiệp chộc cô ngửa ngáy: “Em đã học hư hỏng thế này từ khi nào vậy?”

“Không có, anh chỉ bảo em, thế nên em đã bị tiêm nhiễm đấy.” Hạ Giai Ngôn cười nói.

Hạ Giai Ngôn né trái tránh phải, đồng thời nghĩ cách chặn tay anh lại. Nhưng phản ứng của anh rất nhanh nhẹn, từ đầu tới cuối Hạ Giai Ngôn đều bị lép vế, cuối cùng ngã vào lòng anh, cười đến phát run. Lục Tiệp cũng đang cười, tiếng cười tầm thấp từ giữa lồng ngực truyền đến, cô

“Anh phát hiện em rất thích cắn người.” Lục Tiệp còn nhớ, đây không phải là lần đầu tiên cô cắn anh.

“Cắn anh so với đánh anh thì tiết kiệm sức hơn.” Hạ Giai Ngôn giải thích.

Lục Tiệp buồn cười: “Em cắn anh là được rồi, tuyệt đối không được cắn những người khác.”

Tần bộ trong chốc lát, bọn họ liền quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Lục Tiệp nhường phòng tắm lại cho Hạ Giai Ngôn tắm trước, nhưng Hạ Giai Ngôn lại nói: “Thôi anh tắm trước đi.”

Lục Tiệp đang chuẩn bị mở laptop lên, nghe thấy lời cô, anh khó hiểu ngẩng đầu lên.

“Không phải vừa rồi anh ngại bẩn à?” Hạ Giai Ngôn chỉ chỗ cát chưa gội sạch trên người anh.

Lục Tiệp thu hồi tầm mắt, anh khởi động laptop, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói: “Em có tắm không? Không tắm thì chúng ta cùng nhau tắm.”

Mặt dù anh không ngẩng đầu lên, nhưng Hạ Giai Ngôn vẫn hung hăng trừng anh một cái: “Luuu mạnh!”

Nghe thấy tiếng cánh cửa bằng thủy tinh của nhà tắm đóng lại vang lên, Lục Tiệp mới ngẩng đầu. Anh dời tầm mắt đến chiếc giường đôi to lớn kia, hai thái dương của anh nhảy lên không thể kiềm chế được.

Khoảng hai mươi phút sau, Hạ Giai Ngôn từ phòng tắm bước ra, Lục Tiệp nhìn chằm chằm không dời mắt khỏi laptop, nhưng suy nghĩ đã bị hương sữa tắm cách đó không xa bay đến phá mất sự tập trung. Ngón tay dừng trên bàn phím, ánh mắt đảo sơ qua, anh liền thấy Hạ Giai Ngôn đang mang khăn tắm mắc lên giá áo bằng gỗ bên cạnh.

Đêm nay Hạ Giai Ngôn mặc một bộ đồ ngủ, thời điểm cánh tay đưa lên, ống tay áo rộng thùng thình đồ xuống, lộ ra hơn phân nửa cổ tay trắng nõn. Đây không phải là động tác dụ dỗ gì cả, nhưng trong lòng Lục Tiệp lại cảm thấy hết sức ngứa ngáy.

Móc khăn tắm xong, Hạ Giai Ngôn xoay người liền phát hiện Lục Tiệp đang đắm chiều nhìn mình, chân cô bước qua một chút, cách vài bước im lặng nhìn anh.

Tùy tay để laptop qua bên cạnh, Lục Tiệp vẫy tay với cô: “Sao lại ngẩn người thế?”

Do dự ba giây, Hạ Giai Ngôn vẫn bước qua: “Đi tắm đi.”

Lục Tiệp dựa lưng vào sofa, một tay chống cằm nói: “Anh đang lo lắng một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Hạ Giai Ngôn hỏi.

“Rốt cuộc anh có nên đổi một phòng khác hay không ý mà.” Lục Tiệp nghiêm túc nói.

Hạ Giai Ngôn chau mày: “Phòng này không tốt à?”

“Tốt lắm.” Lục Tiệp trả lời, “Thế nên đêm nay em ngủ ở đây.”

Hạ Giai Ngôn rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của anh, vẻ mặt ngấm ngấm chịu đựng kia của anh khiến cô cảm thấy ngạc nhiên, trong ấn tượng của cô, Lục Tiệp hiếm khi thể hiện rõ tâm trạng của mình như vậy. Cô để hai chân lên trên sofa, đưa tay ôm cổ Lục Tiệp: “Sao nào, sợ em ăn thịt anh?”

Lục Tiệp hơi hơi ngửa người về sau, vô cùng lí trí giữ một khoảng cách với cô: “Em đừng đắc ý.”

Nhớ lại mấy lời mẹ mình nói, Hạ Giai Ngôn còn rất không thương tiếc châm thêm dầu vào lửa: “Mẹ em nói, chúng ta chơi gì thì chơi, muốn làm gì thì làm, trăm ngàn lần không được lại làm ra một đứa nhỏ đấy. Không phải anh muốn trực tiếp khiêu chiến với quyền uy của mẹ em đấy chứ?”

Lục Tiệp đỡ trán: “Anh ngủ ở phòng khác thôi.”

Dứt lời, anh quả thật làm bộ muốn đi ra ngoài. Hạ Giai Ngôn không chịu để anh đi, vội vàng kéo anh lại: “Đừng đi mà, em ở một mình sẽ sợ lắm.”

Quay đầu lại thấy mặt cô tràn đầy ý cười, Lục Tiệp tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh cầm lấy áo ngủ đặt ở đầu giường, sau đó đi vào phòng tắm.

Bầu không khí trong khách sạn luôn đặc biệt kích thích người ta phạm tội, trong không khí ngập tràn hương hoa nhàn nhạt, chiếc đèn hoa lệ tỏa ra ánh sáng hết sức nhu hòa ấm áp, còn có chiếc giường đôi rộng lớn trải tấm ga mềm mại, mọi thứ như có thể chạm vào phòng tuyến lí trí. Dù như thế, Lục Tiệp cũng không làm bậy, sau khi xúc chấn lên, anh chỉ đứng đắn nằm bên cạnh Hạ Giai Ngôn.

Hạ Giai Ngôn đưa tay tắt đèn, trong phòng lập tức tối đen, lúc này, bọn họ dường như có thể nghe thấy hô hấp của nhau.

Cô xoay người, Lục Tiệp lập tức giữ lấy thắt lưng của cô, không nặng không nhẹ kéo cô đến gần mình hơn.

“Này!” Hạ Giai Ngôn đè tay anh.

Lục Tiệp vui đầu vào sau gáy cô, lời nói có chút úp úp mở mở: “Em cảm thấy chúng ta có thể xui xẻo giống như trước đây sao?”

“Gi cơ?” Hạ Giai Ngôn lờ mờ.

“Rõ ràng anh có dùng biện pháp, vì sao em lại có thể mang thai...” Anh trả lời.

Hạ Giai Ngôn im lặng, không biết qua bao lâu, cô mới mở miệng: “Vấn đề này, thật ra em cũng đã suy nghĩ rất nhiều năm.”

Lục Tiệp hỏi: “Em đã có đáp án gì chưa?”

Cô xoay người đối mặt với Lục Tiệp, đưa tay chọc chọc vào trong ngực anh: “Nhất định là vấn đề của anh.”

“Sao em không nghĩ là do áo mưa có vấn đề chứ?” Lục Tiệp thật chẳng biết làm sao.

“Áo mưa có vấn đề, xét đến cùng vẫn là anh có vấn đề, áo mưa đây không phải anh đi lấy sao?” Hạ Giai Ngôn rất nghiêm túc thảo luận với anh, “Do đó mà, em vừa không tin tưởng dụng cụ phòng tránh thai, cũng không tin tưởng anh.”

Cũng giống với Hạ Giai Ngôn, Lục Tiệp cũng không tin tưởng áo mưa, cũng tại vật nhỏ đó, mà hạnh phúc của anh thiếu chút nữa đã mất đi. Anh cầm tay Hạ Giai Ngôn đặt lên môi hôn, trong giọng nói mang theo sự thấp thỏm: “Nếu anh không ích kỷ như vậy, em cũng không phải chịu khổ thế này, em còn trách anh không?”

Sau khi tái hợp lại, Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp đều cùng tự lảng tránh vấn đề này, bọn họ đều không có dũng cảm đối mặt với sợ hãi, nói cho cùng cái thai bị phá đi đó, nếu xử lí không khéo, bọn họ vất vả và xây dựng lại tình cảm, thật có khả năng sẽ sụp đổ trong một cái chớp mắt.

Nhưng mà, vấn đề này không giải quyết ổn thỏa, như vậy giữa bọn họ mãi mãi tồn tại một chút chướng ngại. Ngày qua ngày, chút chướng ngại ấy sẽ lớn dần trở thành khoảng cách không thể vượt qua. Gần đây Lục Tiệp đều vắt trán suy nghĩ, rốt cuộc lúc nào thích hợp để nói chuyện với cô một chút, không nghĩ đến cuối cùng loại chuyện này vẫn là giải quyết ở trên giường.

Trong bóng tối, Hạ Giai Ngôn vẫn có thể nương theo ánh sáng mờ mờ tìm kiếm ánh mắt anh, cô vuốt ve mặt anh: “Anh biết không? Trên lưng em có gánh nặng, trong lòng em còn gút mắt.”

Lục Tiệp nghe thế liền lo lắng, anh đang định nói chuyện, Hạ Giai Ngôn đã giành nói trước: “Gánh nặng và gút mắt này, em cũng có trách nhiệm. Em trách anh, đồng thời cũng trách chính mình.”

“Không cần tự trách, anh thà để em đem hết mọi trách nhiệm đổ lên người anh.” Lục Tiệp trầm giọng nói.

“Anh đừng lo lắng.” Hạ Giai Ngôn dịu dàng nói, “Thật ra, em đã cẩn thận suy nghĩ. Mấy năm nay không có anh, một mình em công theo gánh nặng, rất mệt, rất vất vả. Em muốn buông nó xuống, nhưng gánh nặng này quá lớn, nhưng sức lực bản thân em căn bản không thể kéo nó xuống được. May mắn anh đã trở về, nếu không thì gánh nặng này, em cũng không biết phải đeo trên lưng đến khi nào.”

“Gánh nặng có thể buông xuống, nhưng gút mắt đã gần như trở thành một bộ phận trong cơ thể em, bỏ không được.” Hạ Giai Ngôn nói rất chậm. “Nhưng mà, bỏ không được thì có liên quan gì đâu? Anh chính là thuốc của em, lúc em đau đớn, anh ở cùng em, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng Hạ Giai Ngôn run lên. Lục Tiệp tựa cằm lên trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ dành cô như dỗ dành một đứa bé: “Sau này anh sẽ luôn ở bên em, cho dù thế nào cũng đều ở bên em.”

“Anh không được lừa em!” Hạ Giai Ngôn cong khóe môi, trong mắt lại hơi ướt át.

Lục Tiệp rất nghiêm túc nói: “Anh không lừa em.”

Hết phần 8

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Đêm hôm qua đến tận khuya bọn họ mới đi ngủ, nhưng ngày hôm sau Lục Tiệp vẫn dậy sớm như thường ngày, còn Hạ Giai Ngôn thì ngủ rất ngon, gần chín giờ mới bị anh kéo xuống giường.

Lục Tiệp rửa mặt thay quần áo xong tinh thần sáng khoái, anh nghiêng đầu, trêu chọc bộ dạng còn buồn ngủ của Hạ Giai Ngôn: “Bộ dạng này của em, vừa nhìn là biết tối qua làm điều sai trái rồi.”

Hạ Giai Ngôn đưa tay chụp cái gối bên cạnh mình, ra sức ném, trúng vai trái của Lục Tiệp: “Sáng sớm đã không đứng đắn rồi.”

- “Không đứng đắn hẳn là phải như thế này.”

Dứt lời, Lục Tiệp liền cúi người hôn cô, cô vội quay đầu đi, tựa vào ngực anh, “Em vẫn chưa đánh răng.”

Lục Tiệp giữ đỉnh đầu của cô, sau đó xoay đầu cô lại, vô cùng thân mật cọ vào mặt cô: “Anh đã không để ý, em còn để ý cái gì”

Mặt Hạ Giai Ngôn nghiêm túc, nhưng trong mắt đều mang theo ý cười: “Em rất chú trọng đến vấn đề vệ sinh cá nhân.”

“Chẳng lẽ anh không đáng được chú trọng sao?” Lục Tiệp giữ cô trong vòng ngực của mình, giọng điệu vừa có chút dọa dẫm vừa có chút thi vị.

Nhớ đến việc tối qua anh không mấy tự nguyện ngồi xuống bờ cát, Hạ Giai Ngôn nói: “Ngài chú ý vệ sinh nhất, có thể sánh với người mắc bệnh cuồng sạch sẽ, đáp án này ngài có hài lòng không ạ?”

- “Hôn anh.” Lục Tiệp thoáng nghiêng mặt qua, “Hôn xong liền vừa lòng.”

Hạ Giai Ngôn ấn nhanh trên mặt anh một cái, cười anh: “Em bản thể này mà anh vẫn để em hôn, chuyện anh thích sạch sẽ là giả vờ đúng không?”

Vuốt mái tóc rối bời của cô, Lục Tiệp lảng tránh không đáp, chỉ thúc giục: “Nhanh rời giường đi. Anh đã hẹn với Lê Thiệu Tri rồi, mười giờ anh ấy sẽ đến đón chúng ta.”

Hạ Giai Ngôn lập tức xuống giường, Lục Tiệp nhìn theo cô đi vào phòng tắm, sau đó thu dọn hành lý lại.

Vì không muốn để Lê Thiệu Tri đợi lâu, bữa sáng Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp ăn có chút vội. Bọn họ từ sảnh lớn của khách sạn đi ra thì Lê Thiệu Tri đã đỗ xe bên ngoài đợi bọn họ được vài phút, anh mở cốp xe ra, sau đó trêu chọc bọn họ: “Đêm xuân ngắn ngủi có ngắn. Buổi mai từ ấy thành quân bố châu” – Trường hận ca (Bạch Cư Dị)

Hạ Giai Ngôn đầy vạch đen, Lục Tiệp bình tĩnh đối đáp: “Câu thơ này vẫn nên giữ lại cho chính mình đi, hôm qua tôi hẹn là chín giờ, cậu nói mười giờ mới có thể ra cửa.”

Lê Thiệu Tri thuận tay giúp Hạ Giai Ngôn chuyển va li vào cốp xe, sau đó trả lời: “Sao tôi có thể giống cậu được? Tôi phải chăm con nít, hôm nay là thứ bảy, hai đứa nó không phải đến nhà trẻ.”

“Sao không đưa bọn nhỏ theo?” Hạ Giai Ngôn vẫn chưa gặp con gái của Lê Thiệu Tri, nên rất tò mò.

“Dẫn theo con trai, chắc chắn cũng phải dẫn con gái theo, một mình tôi trông không xuê.” Nhớ đến hai đứa nhỏ đùa giỡn âm ỉ trong căn nhà kia, đầu Lê Thiệu Tri lại bắt đầu đau.

Lục Tiệp chọc thêm một dao: “Cũng đưa bà xã của cậu theo.”

Lê Thiệu Tri biết hai người bọn họ đều chờ xem mình bị chê cười, anh không để bọn họ như ý, chỉ giục bọn họ lên xe: “Đi thôi, đưa hai người đi xem văn phòng.”

Hôm nay Lê Thiệu Tri không mang lái xe, anh ngồi vào ghế tài xế, còn Hạ Giai Ngôn và Lục Tiệp thì ngồi vào ghế sau. Hạ Giai Ngôn không biết sắp xếp của bọn họ, vì thế hỏi: “Nhìn văn phòng gì cơ?”

Lê Thiệu Trì có chút giật mình: “Hàng ngày hai người ở cùng một chỗ đều để nói chuyện yêu đương thôi sao? Trừ chuyện anh em em ra, những chuyện còn lại đều không bàn tới à?”

Hạ Giai Ngôn ai oán liếc xéo Lục Tiệp một cái, Lục Tiệp ho khan, sau đó nói: “Văn phòng mới của công ty đã được chọn xong, nằm ngay khu trung tâm thương mại của Lưu Kinh.”

“Nhanh như vậy đã chọn xong?” Hạ Giai Ngôn cảm thấy kinh ngạc với hiệu suất làm việc của Lê Thiệu Trì, nhưng mà nghĩ lại, có tài chính và tài nguyên, xử lý mọi chuyện suôn sẻ không bị trở ngại, hiệu suất cao cũng là bình thường.

Theo nguồn kinh tế không ngừng phát triển, trung tâm thương mại của Lưu Kinh đã mở rộng so với trước kia vài phần. Lê Thiệu Trì chọn văn phòng ở một tòa nhà cao tầng vừa mới xây xong, từ cửa sổ thủy tinh nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy gần một nửa cảnh sắc phồn hoa của thành phố.

Lê Thiệu Trì dẫn bọn họ đi thăm quan xung quanh, nói cho bọn họ biết ý tưởng về bố cục của mình.

Giai Ngôn cảm thấy nghe qua thì rất không tồi, các khu vực điều hành được phân chia rất hợp lý, sau này làm việc ở đây chắc sẽ rất thuận lợi. Lục Tiệp cũng không có thêm bất cứ ý kiến nào khác, sau khi dạo qua một vòng tầng làm việc, thời gian cách giờ cơm trưa vừa vặn không nhiều lắm. Lê Thiệu Trì đang định hỏi bọn họ muốn ăn cơm ở đâu, điện thoại di động của Lục Tiệp vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Lục Tiệp ra hiệu bảo bọn họ chờ một chút, sau đó cầm điện thoại di động đến một góc không xa nghe máy.

Lê Thiệu Trì và Hạ Giai Ngôn đứng trước cửa sổ sát đất ngắm phong cảnh, anh hỏi Hạ Giai Ngôn: “Cô có nghe chuyện Hường Thanh Võ từ chức chưa?”

“Giám đốc Hứa? Chuyện xảy ra khi nào?” Hạ Giai Ngôn vẫn nhớ rõ anh ta, anh ta là giám đốc ý tưởng làm việc lâu nhất ở Diệu Thế.

“Mới hôm qua thôi. Quảng cáo của Ông Định bị trộm, Hường Thanh Võ chính là tên đầu sỏ đứng sau. Ở hai tổ khác Hường Thanh Võ đều cài cơ sở ngầm vào, lần này tên trợ lý sản xuất bị bắt được ở tổ chúng ta là tay chân của anh ta. Trước đây tôi cũng từng bị mất mấy bản thảo, khoảng thời gian đó có đến mấy hạng mục dồn cùng một lúc, tôi thật sự quá bận, hơn nữa những bài viết đó cũng không có tác dụng lớn lắm, không đáng để truy cứu. Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn cũng do người này ra tay.” Lê Thiệu Trì nói.

Hạ Giai Ngôn nhớ lại dáng vẻ của Hường Thanh Võ, cô cảm khái: “Giám đốc Hường nhìn qua rất chính trực, không nghĩ đến lại là một người như thế.”

Lê Thiệu Trì đánh giá tương đối đúng trọng tâm: “Có thể ngồi vào vị trí giám đốc ý tưởng của Diệu Thế, nếu không có một chút thủ đoạn thì không thể được. Dã tâm của Hường Thanh Võ rất lớn, giám đốc ý tưởng không thỏa mãn được anh ta, anh ta còn muốn chức vị cao hơn. Đáng tiếc, còn chưa thành công, đã bị người ta đạp xuống.”

Hạ Giai Ngôn quay đầu nhìn anh, ý bảo anh nói tiếp.

“Kỳ thật, việc này cũng không khó để suy đoán. Công ty quảng cáo Gia Mạch Điền Khuyên là công ty ma, như vậy việc quảng cáo bị đánh cắp người được lợi không ngoài ba giám đốc ý tưởng. Nếu không phải Ông Định bày kế hiểm, như vậy người được lợi ích nhiều nhất chính là Hường Thanh Võ và Từ Anh.” Lê Thiệu Trì lời ít mà ý nhiều giải thích với cô, “Tên trợ lý sản xuất đó yêu cầu tòa án giải hòa, sẽ bồi thường một số tiền lớn cho Diệu Thế, Diệu Thế cũng nể chút tình nghĩa, sau đó chấp nhận đề nghị của cậu ta. Hai người bọn họ cũng không hay biết mình đã bị theo dõi, khi Hường Thanh Võ đến ngân hàng điều động một khoảng tiền lớn, Lục Tiệp đã có thể khẳng định chính anh ta là tên đầu sỏ đứng phía sau. Sau khi tìm đủ chứng cứ, A Tiệp để người bắt bọn họ kí nhận đưa cho Hường Thanh Võ.”

“Nói như vậy, Hường Thanh Võ là bị ép từ chức.” Hạ Giai Ngôn hỏi.

Lê Thiệu Trì gật đầu: “A Tiệp không muốn đuổi cùng giết tận, nếu anh ta chủ động từ chức, chuyện này sẽ kết thúc tại đây. Còn nữa, trong quá trình người đàn ông của cô xử lý chuyện này cũng rất lạnh lẽ. Nghe nói khi cô vào Diệu Thế cũng nhờ đến mối quan hệ, nếu A Tiệp trực tiếp ra mặt với Hường Thanh Võ, bây giờ cô và anh của cô không thể thanh thản như thế này đâu.”

Nếu không phải Lê Thiệu Trì nói toạc ra, căn bản Hạ Giai Ngôn không biết được còn có nguyên nhân bên trong như vậy.

Nói chuyện điện thoại gần năm phút, sau khi kết thúc Lục Tiệp liền đi qua tìm Hạ Giai Ngôn và Lê Thiệu Trì, nhận thấy Hạ Giai Ngôn nhìn mình chăm chăm, anh liền hỏi: “Đang nói chuyện xấu gì của tôi à?”

Lê Thiệu Trì trả lời: “Không, đang nói công lao to lớn của anh.”

Không quá nửa giây, Lục Tiệp liền phản ứng kịp, anh không chút để ý nói: “Tôi còn tưởng rằng chuyện to tát gì.”

Sau đó, Lục Tiệp lại giải thích với Hạ Giai Ngôn một chút: “Gần đây bận quá, anh quên nói với em.”

Hạ Giai Ngôn biết, Lục Tiệp đã làm rất nhiều chuyện vì cô, anh không mong đền đáp điều gì, thậm chí phải trả giá cũng sẽ không nói với cô. Thời điểm chuẩn bị đi chuyển, Lê Thiệu Trì đến bãi đỗ xe lấy xe, còn bọn họ đứng trước sân chờ. Hạ Giai Ngôn nắm lấy tay anh, từ chút từng chút một, đan vào tay anh. Lục Tiệp cúi đầu nhìn thoáng qua, tuy Hạ Giai Ngôn không nói gì, nhưng anh vẫn có thể hiểu được ý của cô.

Lê Thiệu Trì nhanh chóng lái xe ô tô đến, trên đường đi, anh hỏi: “Hai người đã ăn đặc sản của Lưu Kinh chưa? Nếu chưa, tôi đưa hai người đi ăn?”

Nhớ đến đồ ăn buổi trưa ngày hôm qua, Hạ Giai Ngôn lập tức lắc đầu: “Không cần đâu, chúng tôi đã ăn rồi.”

Nghe trong giọng cô có ý không thích, Lê Thiệu Trì hỏi: “Không hợp khẩu vị à?”

Hạ Giai Ngôn gật đầu: “Tôi vẫn thích ăn nhẹ hơn.”

Lê Thiệu Trì đề nghị: “Vậy chúng ta đừng ăn ở ngoài nữa. Di giúp việc trong nhà nấu ăn không tồi lắm, có muốn nếm thử không?”

Hạ Giai Ngôn lật tẩy anh: “Anh nhớ đến hai đứa nhỏ ở nhà thì có?”

“Cũng có nguyên nhân này.” Lê Thiệu Trì thẳng thắn thừa nhận. Sáng nay lúc ra cửa, hai đứa nhỏ kia âm ỷ đòi theo anh ra ngoài, anh đã đồng ý với chúng nó sẽ về nhà sớm một chút, chúng nó mới bằng lòng ngoan ngoãn ở nhà.

Lê Thiệu Trì thành thạo vượt qua các cầu vượt đan xen nhau, Hạ Giai Ngôn nhìn khung cảnh thay đổi không ngừng, khẽ nói với Lục Tiệp: “Đường vòng vèo thế này làm em choáng đầu quá”

Lục Tiệp đang suy nghĩ chuyện khác, nghe thấy lời Hạ Giai Ngôn vừa nói, anh mới liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe một cái. Dòng xe cộ lưu thông trên đoạn đường này không nhiều lắm, hai bên đường cũng không náo nhiệt và sầm uất như trong nội thành, anh nhẹ nhàng gõ vào khung cửa sổ bên cạnh, đột nhiên hỏi Lê Thiệu Trì: “Cậu và Chúc Đồng ở cùng nhau à?”

“Nếu không thì ở đâu? Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, tất nhiên không thể ở riêng được rồi.” Lê Thiệu Trì tự nhiên đáp.

Rốt cuộc Hạ Giai Ngôn mới hiểu nhà là nơi nào, cô phàn khởi hỏi: “Cô ấy có ở nhà à?”

Lê Thiệu Trì chớp mắt, anh nói: “Sáng nay cô ấy đã ra ngoài.”

Hạ Giai Ngôn có chút thất vọng, Lục Tiệp vỗ về cô: “Chúng ta ở nhà cậu ta đến hai ngày, chồng và con đều ở đây, em còn lo cô ấy không trở lại à?”

Ô tô chạy gần ba mươi phút mới đến nơi, bọn họ còn chưa vào đến cửa nhà, hai đứa nhóc nhà Lê Thiệu Trì đã nhộn nhạo từ trong phòng xông ra. Nhìn hai gương mặt nhỏ gần như giống nhau như đúc, Hạ Giai Ngôn liền cảm thấy mở cờ trong bụng.

Chạy phía trước là con gái của Lê Thiệu Trì, cô bé mặc một chiếc váy hoa màu hồng nhạt rất đẹp, tóc đen nhánh được thắt thành hai bím, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu. Cô bé chạy một mạch bỏ nhào vào lòng Lê Thiệu Trì, Lê Thiệu Trì bế cô bé lên, động tác vô cùng thân thiết chạm mặt mình vào trán cô bé: “Lần sau đừng chạy nhanh như vậy, sẽ ngã đó.”

Lê Dục đi ở sau, thấy Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn, rất lễ phép chào hỏi bọn họ.

Một thời gian ngắn không gặp, dường như Lê Dục chừng chạc hơn không ít. Hạ Giai Ngôn vuốt cái đầu nhỏ của cậu, cười hỏi anh: “Có nhớ chú và di không?”

Lần này Lê Dục cũng không ôm, cậu bé ngửa đầu trả lời: “Có, con còn giới thiệu chú và di cho Diễm Diễm biết nữa ạ.”

Nghe thấy tên của mình, tiểu nha đầu trong lòng Lê Thiệu Trì cười khanh khách. Lê Thiệu Trì nhẹ nhàng vuốt xuôi cái mũi nhỏ của cô bé, sau đó nói với bọn họ: “Con gái tôi, tên là Chúc Diễm.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Lúc Mạc Thị Lang vào hoàng cung đã là sáng sớm ngày thứ hai, cũng là lần lên triều thường lệ của Nam Xuyên.

Từ sau khi Hách Liên tri trở về, liền ra quyết định sẽ giữ nguyên thông lệ, năm ngày lên triều một lần, hơn nữa ba ngày sau là đại lễ lên ngôi của hoàng đế, hôm nay coi như là lần thượng triều cuối cùng theo luật cũ, sau này sẽ thay đổi thế nào cũng không thể biết.

Mạc Thị Lang tập hợp đám triều thần thân cận, đứng trước mặt Hách Liên Ý lên án việc làm của Vân Tử Lạc, hẳn ta còn nhấn mạnh con gái mình bị ra tay tàn ác cỡ nào, khắp người toàn là máu, thỉnh cầu Hách Liên Ý đòi công bằng cho mình.

“Vậy người muốn thế nào?”

“Phế bỏ hoàng hậu hiện tại, chọn một nữ nhân có đức hạnh tài năng hơn thay thế”

Hách Liên Ý không khỏi cười thành tiếng: “Phế bỏ hoàng hậu? Mạc ái khanh, khẩu khí của khanh thật lớn! Con gái của khanh nói năng hàm hồ trước

mặt tiểu công chúa, dạy hư con cháu hoàng thất, trăm vẫn chưa tính tội của Khanh đâu!”

“Chuyện này không có chứng cứ, Hoàng thượng, Người không thể nghe người khác ăn nói hàm hồ được!” Mạc Thị Lang quỳ trước điện dập đầu.

“Làm càn! Là tiểu công chúa tự nói, cũng là ăn nói hàm hồ sao?”

Sắc mặt Hách Liên Ý đột nhiên thay đổi, giận dữ quát một tiếng, đôi mắt phượng xẹt qua luồng sát khí.

Mạc Thị Lang đương nhiên không dám quở trách tiểu công chúa, áp ứng nói: “Tiểu công chúa tuổi còn nhỏ, có lẽ là không nhớ rõ mọi chuyện”

“Câm miệng!” Hách Liên Ý quát lớn.

Nếu như không phải vì suy tính cho cơ nghiệp trăm năm của Nam Xuyên, nếu như không phải đám người này là trụ cột của Nam Xuyên, cũng coi là công thần, chẳng sao có thể để bọn chúng ăn nói hàm hồ như vậy trước mặt mình được!

Nghĩ đến chuyện chàng đã nhìn nhin ở Kỳ Hạ, đến khi chàng nắm quyền, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, phàm là những người chàng không vừa mắt, nếu chàng muốn hất chết canh ba, hất tuyệt đối sẽ không chết canh năm. Đâu có phải nhìn nhin như ở Nam Xuyên.

Hách Liên Ý rất tức giận.

Hoi thờ lạnh băng trong nháy mắt bao trùm toàn đại điện, nhìn thân ảnh cao lớn trên ngai vàng, đám quần thần không dám phát ra một tiếng.

Hách Liên Ý nắm chặt quả đấm đến mức lộ cả gân xanh, nhưng ngoài mặt chàng vẫn cực kỳ trấn tĩnh, trầm giọng nói: “Dám nhắc tới chuyện phế bỏ Hoàng hậu trước mặt trẫm, chỉ riêng chuyện Mạc tiểu thư dám khiêu khích quyền uy của Hoàng hậu cũng đủ đưa nàng ta tới chỗ chết. Đuổi ra khỏi Nam Xuyên đã là nhân từ quá rồi! Từ nay về sau, nếu có người dám bất kính trước mặt Hoàng hậu, sẽ bị xử tội như Mạc tiểu thư!”

Giọng nói có uy lực, cực kỳ có khí phách.

Mạc Thị Lang hít một ngụm khí lạnh, hẳn không ngờ rằng Hoàng thượng lại coi trọng nữ nhân kia đến vậy! Chẳng lẽ chỉ vì thân phận của nàng ta là Băng Thành công chúa của Bắc Đê sao? Không giống, giống như Hoàng thượng thực sự đã động tình với công chúa họ Vân kia?

Chuyện này cũng không hay, quân vương của một nước sao lại đồng tình với nữ nhân cơ chứ?”

Hách Liên Ý thu thần sắc của hẳn vào đáy mắt, nhận thức được những mưu kế dưới ánh mắt hẳn, chàng không khỏi thoáng ý cười châm chọc: “Lui cả đi, Mạc Thị Lang ở lại”

Mạc Thị Lang toát mồ hôi, có thể tưởng tượng ra tâm tình của Hoàng thượng lúc này, nhưng hẳn vẫn ngoan ngoãn theo Hách Liên Ý vào nội điện.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng không thể sủng ái Hoàng hậu như vậy, nếu như vậy....”

Hách Liên Ý quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng nhìn hẳn: “Mạc Thị Lang, tuy lúc nhỏ ngươi chăm sóc chiếu cố ta, nhưng cũng không có nghĩa ngươi có thể nhúng tay vào chuyện riêng của ta”

Cái gọi là chiếu cố, chẳng qua chỉ là gọi cho thuận miệng mà thôi, nói rõ ràng thì Mạc Thị Lang lấy thân phận trường bối, đã tận tâm tận lực “chiếu cố” chàng, đến mức giao chàng vào tay người Kỳ Hạ.

Chàng không quên, lúc trước, những người này đứng trước mặt mẫu thân chàng, nói vì an nguy của Nam Xuyên, vì muốn hóa giải mâu thuẫn giữa hai nước, chỉ đành phải đưa thế tử đến hoàng cung Kỳ Hạ làm con tin, như thế mới có thể cứu vãn tình thế lúc đó.

Thật nực cười!

Nếu vĩ đại như vậy, sao bọn họ lại không đi? Ngoại trừ, Quý gia, những người khác ngay cả ý định đến Nam Xuyên cùng chàng cũng không có!

Nói đến trung nghĩa, đám người đó đều là ngụy quân tử!

Bây giờ, chàng quay lại, đám người này lại dám nhúng tay vào quản lý chuyện hậu cung, ánh mắt Hách Liên Ý lạnh băng nhìn chằm chằm về phía Mạc Thị Lang, bình tĩnh không lên tiếng.

Bọn họ cho rằng chàng vẫn là tiểu thế tử của mười mấy năm trước sao?

Chàng chỉ có một nguyện vọng là sống cùng Lạc nhi trọn một đời, giang sơn này thuộc về ai, chàng không quan tâm, nhưng nếu muốn đoạt khỏi tay chàng, có bản lĩnh, cứ thử xem!

Bây giờ đám người này lại dám nhắm vào Lạc nhi, không những nhắm vào Lạc nhi mà còn nhắm vào con gái của chàng, uy hiếp cả nhà chàng! Chàng có thể bỏ qua không? Nhất định không!

Mạc Thị Lang, muốn trách, thì trách ngươi cùng con gái ngươi làm điều không nên làm!

Trong lòng chàng đã ra quyết định, Hách Liên Ý ngẩng đầu lên, nói với ám vệ ngoài cửa: “Ban rượu cho Mạc Thị Lang”

Mạc Thị Lang còn đang miên man suy nghĩ, những lời vì đại nghĩa quên thân liên tục phun ra đầu môi.

Cho đến khi ám vệ vột tình bùng một chén ngọc lộ đến trước mặt hắn: “Mạc Thị Lang, mời..”

Mạc Thị Lang cuối cùng cũng dừng câu chuyện lại, vừa định nhận lấy, thì hắn bỗng chau mày, nhìn về phía bóng lưng Hách Liên Ý.

“Hoàng thượng, đây là....”

Một tiếng cười lạnh thấu xương vang lên khắp nội điện.

Mạc Thị Lang lập tức nghi ngờ, liền lùi về sau hai bước.”Mạc Thị Lang, Lạc nhi là thể tử của ta, Tình nhi là con gái của ta. Ngươi cảm thấy, ta sẽ là giữ lại một cái gái, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp đến sự an toàn của họ sao?”

“Hoàng...”

Mạc Thị Lang kinh hãi, hắn đã hiểu, Hách Liên Ý lại muốn hạ thủ với hắn.

Chỉ tiếc, hắn vừa mới kêu được một tiếng, ám vệ kia đã đem chén rượu độc đồ độc đồ hòng của hắn.

Mùi rượu làm Mạc Thị Lang sắc súa, cùng với đó độc tính cũng phát tác, hai chân hắn run rẩy, đôi mắt đỏ au trừng lớn, gắt gao nhìn về phía Hách Liên Ý, muốn nói điều gì nhưng chỉ ô ô ba tiếng không phát thành lời.

Cuối cùng, hắn không cam lòng giữ lấy cổ mình, thống khổ hự một tiếng, ngã quy xuống đất.

Tiếng hự kia đã cực thấp, nghe cũng không giống âm thanh.

Đến khi nghe được sau lưng mình không còn tiếng động, Hách Liên Ý thân nhiên nói: “Ngươi hoa trang thành Mạc Thị Lang, nhưng không về phủ, việc tiếp theo ngươi biết xử lý thế nào chưa?”

Tên ám vệ kia khom người: “Thuộc hạ hiểu”

Nói xong, hắn ôm lấy thi thể của Mạc Thị Lang, như một con gió chạy ra ngoài.

Độc dược này rất mạnh, người uống nội tạng sẽ như muốn nổ tung, cuối cùng đau đớn mà chết. Nhưng cũng không hề đổ máu, chỉ vài phút sau, máu mới tràn từ khóe miệng ra.

Cho nên, trong đại điện tương đối sạch sẽ.

Hách Liên Ý chậm rãi đi ra ngoài, tắm rửa xong rồi mới đến gặp Vân Từ Lạc.

Vân Từ Lạc đang ngồi trên giường chơi đùa cùng Tình nhi cùng Hồng nhi, khi chàng kéo màn bước vào, mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu đã xộc vào mũi nàng.

“Lạc nhi”

Khóe miệng Hách Liên Ý không tự chủ được cong lên.

“Chàng vừa mới tắm?” Vân Từ Lạc hồ nghi nhìn về phía chàng, từ trên giường bước xuống, đến gần chàng ngửi ngửi, chau mày nói: “Chàng đã làm chuyện gì muốn người khác không biết? Thành thật nói mau”

Hách Liên Ý giang tay ôm nàng vào lòng, giọng ngọt ngào: “Đã xử lý xong chuyện Mạc Thị Lang”

Vân Từ Lạc trong lòng không khỏi chấn kinh, nàng cũng không nghĩ đến tình huống này, đột nhiên lại có cảm chàng ôm mình hơi đau: “Ý, chàng làm ta đau” Nàng khẽ đẩy chàng ra.

Hách Liên Ý cúi đầu, cười bên tai nàng một tiếng, “Chỗ đó so với trước kia hình như lớn lên không ít”

Vân Từ Lạc như bị mê hoặc.

Chàng đưa tay, dừng lại trên ngực nàng, hài lòng nói: “Chỗ này của Hồng nhi, ta cũng muốn...”

“Hách Liên Ý”

Vân Từ Lạc xấu hổ đỏ mặt, cắt ngang lời chàng.

“Lạc nhi” Hách Liên Ý rất hưởng thụ bộ dạng này của nàng, dịu dàng ôm lấy nàng, cúi đầu nói: “Ta đang nghĩ khi nào mới có thể xuống tay với nàng, ăn

trệt để nàng, bộ dạng này của nàng, nhất định sẽ rất đặc sắc...”

Tim Vân Từ Lạc đập loạn, Hách Liên Ý đã nói tiếp: “vậy thì tối hôm nay”

Vân Từ Lạc cắn môi, nhất thời không biết nói gì, Hách Liên Ý lúc này đã buông nàng ra, bước đến bên giường, giữ Hách Liên Vân Tình.

“Ngoan nào, không được lộn xộn”

Hách Liên Vân Tình được chàng ôm, không chút sợ hãi còn cười lớn: “Ha ha, phụ thân...”

Tâm tình Hách Liên Ý sung sướng, tay phải ôm lấy Hách Liên Vân Hồng đang mở lớn mắt nhìn chàng, mỗi tay một đứa, trái ôm phải hôn, cuối cùng, chàng nhìn về phía Vân Từ Lạc, cười xán lạn: “Lạc nhi, cảm ơn nàng”

Trong điện, ngập tràn mùi vị của hạnh phúc.

Ba ngày sau, hai mươi sáu tháng mười hai, tân hoàng đế Nam Xuyên đăng cơ, cảnh tượng phồn thịnh của Nam Xuyên như xuất hiện lại, cả kinh thành khắp nơi đều là một mảnh vui mừng.

Từng đoàn người ngựa lần lượt tiến cung, lễ đăng cơ tiến hành rất long trọng, dân chúng toàn thành vây kín cửa ngo môn, nhìn khung cảnh từ phía xa, khung cảnh đó làm lay động lòng người.

Tại điện Kim Loan, thái giám đang tỷ mỉ thay long bào cho Hách Liên Ý, long bào được thêu bằng tơ vàng, mặt trước có hình một con rồng rất đẹp, long bào vô cùng tinh xảo.

Hách Liên Ý bước từng bước lên ngai vàng, cho đến khi đến trước ngai vàng, chàng mới từ từ quay đầu lại.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Triều thần phía dưới quỳ rạp hô to.

“Mời Hoàng thượng sắc phong hoàng hậu”

Thái giám cao giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Nhận được điện thoại của Lục Tiệp thì Hạ Giai Ngôn không dám tin vào tai mình. Lục Tiệp nói với cô, Hạ Giai Mặc đánh nhau với người ta ở đại sảnh công ty, đánh đến nỗi hai người đều bị thương nhẹ, bây giờ đang trên đường đến bệnh viện.

Hạ Giai Ngôn vốn định gạt bỏ mẹ nhưng sau khi cô nghe được tin này đã không kiểm soát được tâm tình của mình, đang ngồi ở phòng khách xem TV Hạ Nguyên nhận ra cô vừa xúc động lại vừa lo lắng, đã đoán được có chuyện xảy ra. Đợi cô cúp điện thoại từ ban công vào thì ông lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Đào An Nghi cũng từ bếp đi ra, bà vẫn còn cầm chiếc giẻ lau trong tay, rất hồi hộp hỏi: “Công ty lại vu cáo cho con sao?”

Lường lự trong giây lát, Hạ Giai Ngôn liền úp mở trả lời: “Vừa rồi Lục Tiệp nói cho con hay, anh bị thương nhẹ, bây giờ đang vào bệnh viện.”

Nghe thấy con trai phải vào bệnh viện, Đào An Nghi cau mày: “Mẹ nói, gần đây không biết rốt cuộc nhà chúng ta gặp phải vận xui xẻo gì, tiếp theo sẽ không phải là mẹ đó chứ?”

“Nói bậy gì đó!” Hạ Nguyên lập tức khiển trách.

“Được rồi, được rồi, con đến bệnh viện xem tình hình thế nào trước, bố mẹ ở nhà chờ tin tức của con.” Dứt lời, Hạ Giai Ngôn liền vào phòng thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

Thời điểm Hạ Giai Ngôn vội vàng đến bệnh viện, Lục Tiệp đã đứng ở cổng chính bệnh viện chờ cô. Cô chạy đến, thấy Lục Tiệp liền hỏi: “Anh trai em thế nào rồi?”

Lục Tiệp chỉ khước miệng của mình: “Bị thương ở chỗ này.”

Hạ Giai Ngôn không tin, cô hỏi tiếp: “Còn ở đâu không?”

“Còn có?” Lục Tiệp chỉ bụng của mình, “Chỗ này hình như cũng bị trúng vài cái. Nhưng mà em đừng lo lắng, hiện tại cậu ấy không sao, ở trong phòng với chị dâu em.”

Lục Tiệp dẫn Hạ Giai Ngôn đi tìm Hạ Giai Mặc, cô vừa đi vừa nói: “Làm sao anh biết anh trai em đánh nhau với người ta?”

Sớm đoán được cô sẽ hỏi vấn đề này, Lục Tiệp trả lời: “Trước đây, anh từng thấy chị dâu em cãi nhau với một người đàn ông trên đường, cử chỉ của bọn họ có vẻ thân mật. Lúc ấy anh không nói cho em biết, để tránh em suy nghĩ lung tung, sau này anh điều tra một chút, phát hiện người đàn ông này luôn quấy rầy chị dâu em.”

Cô cảm thấy lo lắng, cho nên giọng nói không tự giác lớn hơn một chút: “Tên đàn ông nào không có sĩ diện như vậy?”

Đại sảnh của bệnh viện chỉ có ba bác sĩ và nhân viên chăm sóc cùng với một vài bệnh nhân, nghe thấy âm thanh cao vút bên này, mọi người tò mò đều đem sự chú ý đặt lên người hai bọn họ.

“Nhỏ giọng một chút.” Lục Tiệp đưa tay lên miệng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, “Người đàn ông này em cũng biết đó, anh ta chính là người đàn ông lần trước đã đưa em về dưới lầu nhà trọ đó, cũng là người thân thiết của em.”

“Cao Lập Hàm?” Hạ Giai Ngôn vẫn nhớ rõ tên anh, “Sao lại có thể là anh ta?”

Trầm mặc trong chốc lát, Lục Tiệp chỉ nói: “Việc này, hay là em hỏi anh trai hay chị dâu của em đi.”

Hạ Giai Ngôn cũng không ép anh, việc này nếu từ trong miệng Lục Tiệp nói ra, cho dù anh nào thế nào cũng sẽ mang sắc thái quan điểm cá nhân, cô vẫn nên đợi Hạ Giai Mặc hoặc Chiêm Tuệ tự nói với mình có vẻ thích hợp hơn.

Bọn họ vào phòng thì bác sĩ và y tá đã rời đi. Hạ Giai Mặc ngồi trên giường bệnh, còn Chiêm Tuệ đang đứng bên cạnh hình như đang nói gì đó với anh, còn anh thì quay mặt đi, tỏ vẻ không thêm quan tâm cô thế nào. Liếc mắt nhìn Lục Tiệp một cái, Hạ Giai Ngôn đưa tay lên cánh cửa

Hạ Giai Mặc và Chiêm Tuệ đang ở bên trong đều xoay đầu lại, thấy hai người ngoài cửa, bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ.

Quả nhiên Hạ Giai Mặc giống như lời Lục Tiệp nói, khóe miệng bị thương. Đến gần nhìn kỹ hơn, Hạ Giai Ngôn mới phát hiện mặt của anh trai mình còn có chút máu bầm, may mắn là trông không quá nghiêm trọng. Cô ngồi vào ghế, trong lòng lo lắng nhưng vẫn nói giỡn với anh: “Đánh nhau đến nổi mặt mày bầm dập thế này nên làm thế nào bây giờ?”

Hạ Giai Mặc nhẹ nhàng gõ vào thái dương, gương mặt vốn mang đường nét vừa cứng nhắc vừa lạnh lùng, ấy vậy mà thoáng dịu dàng hơn một chút: “Bầm dập thì dầm dập, anh cũng chẳng phải dựa vào gương mặt này để kiếm cơm.”

Chiêm Tuệ vội kéo chiếc ghế dựa bên cạnh đưa đến cho Lục Tiệp ngồi, Lục Tiệp nói lời cảm ơn sau đó ngồi xuống, cô miễn cưỡng cong môi, sau đó nói với bọn họ: “Các người tán gẫu trước đi, tôi đi nhìn xem còn thủ tục gì chưa làm xong không.”

Thấy thế, Hạ Giai Ngôn cũng đi theo ra ngoài, rất nhanh đuổi theo Chiêm Tuệ.

Các cô sóng vai cùng đi, Chiêm Tuệ hỏi cô: “Sao em không nói chuyện với anh em?”

Do dự chốc lát, Hạ Giai Ngôn mở miệng: “Chuyện của anh chị, em có nghe Lục Tiệp nói một chút.”

Chiêm Tuệ thờ dài, cô muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Hạ Giai Ngôn hỏi: “Chị với anh em, đã cãi nhau rất lâu rồi đúng không ạ? Bằng không hai người cũng sẽ không nhờ bố mẹ chăm sóc Thông Thông.”

“Đúng vậy.” Chiêm Tuệ cũng không giấu diếm cô, “Chị đã hơn nửa tháng chưa về nhà, tình hình hiện giờ, anh chị nên tách ra để bình tĩnh lại sẽ tốt hơn.”

“Vi Cao Lập Hàm ư?” Hạ Giai Ngôn khó hiểu.

Chiêm Tuệ đút hai tay vào túi áo khoác, cô nói: “Không hẳn là do Cao Lập Hàm, chị và anh em cũng có vấn đề.”

Dưới sự truy vấn của Hạ Giai Ngôn, cuối cùng Chiêm Tuệ cũng đem hết mọi chuyện đã xảy ra kể lại.

Chiêm Tuệ và Cao Lập Hàm là bạn thời trung học, sau đó còn thi đậu cùng một trường đại học. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô và Cao Lập Hàm đều ở lại thành phố Đường Hải phát triển. Cô ra bên ngoài làm việc cho một công ty thương mại, còn anh ta ở lại thực tập trong bệnh viện, hai người đều bước vào giai đoạn khởi đầu của sự nghiệp, nên hiếm khi liên lạc. Sau này, cô ở công ty quen được Hạ Giai Mặc, yêu đương, rồi kết hôn, sau đó là sinh con, mọi chuyện hết thấy đều trọn vẹn.

Mãi đến một ngày, Chiêm Tuệ nhận được điện thoại của Cao Lập Hàm, anh ta tự nói với cô, anh vẫn còn độc thân. Cô tưởng Cao Lập Hàm vì không tìm được bạn đời mà thấy mất mát, vừa hay lúc ấy Hạ Giai Ngôn lại đang giận dữ với Lục Tiệp vì thế cô coi như làm bà mai một lần, định tác hợp cho hai người bọn họ.

Quen biết Cao Lập Hàm nhiều năm như vậy, Chiêm Tuệ cảm thấy anh ta là người không tồi, anh là người hiền lành, không tự cao, không khoe khoang, hẳn cũng được coi là một người đàn ông có phẩm hạnh tốt đẹp. Cô mới giới thiệu anh ta cho Hạ Giai Ngôn, đương nhiên, kết quả vẫn không ngoài mình dự đoán, Hạ Giai Ngôn không chấp nhận anh.

Trước khi Chiêm Tuệ quen Hạ Giai Mặc, quan hệ giữa cô và Cao Lập Hàm chỉ là bạn học cùng và bạn bè bình thường. Như thế nào cô cũng không nghĩ ra, sẽ có một ngày Cao Lập Hàm bày tỏ yêu thương với mình, lại là lúc mình đã kết hôn và sinh con.

Từ lúc Cao Lập Hàm nói thắng chuyện này, Chiêm Tuệ đã đưa anh ta vào danh sách đen. Mặc dù thế, cô cũng không ngăn cản được hành vi điên cuồng của Cao Lập Hàm. Anh ta xuất hiện những nơi cô thường đi, dưới lầu công ty, siêu thị gần tiểu khu, nhà hàng cô và Hạ Giai Mặc thích ăn. Tóm lại, cô và Cao Lập Hàm luôn tương đối dễ dàng gặp mặt.

Điều này, Chiêm Tuệ cảm thấy vô cùng bối rối. Cô từng thử nói chuyện với Cao Lập Hàm, nhưng suy nghĩ của Cao Lập Hàm quả thật không thể tưởng tượng nổi, anh ta nói mỗi một câu, đều là dụ dỗ mình ngoại tình. Chiêm Tuệ rất tức giận, hất ly trà sữa nóng vào mặt anh ta.

Từ ngày đó trở đi, Chiêm Tuệ liền cố gắng tránh xuất hiện ở những nơi mà Cao Lập Hàm biết. Có lẽ biểu hiện gần đây của cô thất thường, Hạ Giai Mặc nhanh chóng phát hiện cô không bình thường, bị anh hỏi, sau khi cô suy nghĩ kỹ vẫn quyết định đem chuyện mình bị gây rối nói ra.

Lúc đầu, Hạ Giai Mặc rất quan tâm vỗ về cô, hỏi cô có muốn để anh ra mặt xử lý không. Cân nhắc đến tình hình và lập trường của hai bên, Chiêm Tuệ cũng không muốn làm lớn chuyện, vì thế khuyên anh không cần nhúng tay vào. Hạ Giai Mặc tôn trọng quyết định của cô, chỉ là, cho dù anh có rộng lượng, chuyện như thế này vẫn khiến cho anh vô cùng khó chịu. Rất nhanh, bọn họ vì một chút chuyện nhỏ vặt vãnh mà mâu thuẫn, sau đó còn trở thành cãi vã, có lần anh nói bừa, nhắc đến Cao Lập Hàm, hoàn toàn chọc giận Chiêm Tuệ.

Thời điểm đó, Chiêm Tuệ như một chú lạc đà gánh nặng trách nhiệm trên lưng, chỉ cần thêm một cọng rom cũng sẽ sụp đổ, mà cọng rom này, chung quy cũng do Hạ Giai Mặc đề lên. Sau đó, cô dời về kí túc xá của công ty ở tạm, thứ nhất để cho mọi người có thời gian bình tĩnh, thứ hai là bọn họ không hy vọng bọn họ cãi nhau ảnh hưởng đến cảm xúc của con trẻ.

Hạ Giai Ngôn không ngờ sự việc lại phức tạp như thế, cô cũng không biết phải làm thế nào với chuyện này, chỉ có thể hỏi Chiêm Tuệ: “Vậy bây giờ chị với Cao Lập Hàm thế nào ạ?”

Chiêm Tuệ nhìn bảng thông báo treo trong đại sảnh, mãi một lúc sau mới trả lời: “Chị đã nói rõ với anh ta, nếu anh ta không dừng lại, chị sẽ kiện anh ta tội quấy rối. Tất nhiên, chị cũng không muốn phải đi đến bước này, đối với chị như vậy, đối với anh em, thậm chí là đối với Thông Thông, nhất định sẽ gây ra một số phiền phức với tất cả.”

Điều này, Hạ Giai Ngôn rất tán thành. Trên luật pháp, tội quấy rối vốn rất khó quyết định, trong đó, bên gái rất khó chứng minh mình không tự nguyện, mặt khác, lại rất khó chứng minh đối phương đã từng có hành vi xâm phạm với mình. Huống hồ, Cao Lập Hàm rất thông minh, không sử dụng ứng dụng tin nhắn hay bưu phẩm, tất cả đều là trao đổi bằng miệng. Điều này cũng giống như bị người khác nhục mạ, sau đó muốn kiện người đó, nhưng lại không tìm được chứng cứ ở đâu. Mà quan trọng hơn là, nếu nhà gái không có cách nào chứng minh rằng mình không phải tự nguyện, rất có thể sẽ bị luật sư của đối phương phản bác thành quyền rũ, như vậy đối với danh dự và con người của bên gái đều bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Chiêm Tuệ còn nói: “Anh của em chuyện gì cũng không chịu nói cho chị biết, bọn họ đã bí mật nói chuyện gì, vì sao lại đánh nhau, chị hoàn toàn không biết. Bây giờ điều chị lo lắng nhất đó là Cao Lập Hàm sẽ kiện anh em gây thương tích cho người khác, chị nghe bảo vệ nói, người ra tay trước là anh em, hơn nữa đại sảnh còn có camera”

Hạ Giai Ngôn chau mày, cô không có cách đối phó, nhưng vẫn cố gắng khuyên Chiêm Tuệ bớt buồn.

Hai cô trở lại phòng bệnh thì Hạ Giai Mặc đang nói chuyện với Lục Tiệp, Hạ Giai Mặc không nhìn Chiêm Tuệ, chỉ nói với Hạ Giai Ngôn: “Thủ tục làm xong rồi à?”

Hạ Giai Ngôn gật đầu, nói tiếp: “Chúng ta có thể đi rồi.”

Lúc này bị Cao Lập Hàm đánh lén, bụng Hạ Giai Mặc bị trúng một quyền rất nặng, bây giờ không thể thẳng lưng lên được. Lục Tiệp liếc mắt nhìn Chiêm Tuệ một cái, Chiêm Tuệ hiểu ý của anh, sau đó qua đỡ Hạ Giai Mặc.

Lục Tiệp và Hạ Giai Ngôn đi phía sau bọn họ, mới đi được vài bước, Hạ Giai Mặc quay đầu lại: “Giai Ngôn, ba mẹ biết chuyện rồi à?”

“Ba mẹ chỉ biết anh vào bệnh viện thôi.” Hạ Giai Ngôn trả lời.

Hạ Giai Mặc nhẹ nhàng thở ra, anh dặn dò Hạ Giai Ngôn: “Cố gắng giúp anh giấu bố mẹ, mấy ngày tới anh sẽ không trở về nhà.”

Hạ Giai Ngôn gật đầu, cô nghĩ hẳn là anh không muốn chuyện này ảnh hưởng đến hình tượng của chị dâu trong lòng bố mẹ, càng không muốn trong lòng bọn họ có khúc mắc. Kỳ thật, hai người bọn họ đều là người bị hại trong chuyện này, nếu vì thế mà dẫn đến kết cục hôn nhân tan vỡ, thật sự vô cùng không đáng. Cô vừa đi vừa nghĩ làm thế nào để giúp bọn họ nối lại tình xưa, vô tình kéo tay của Lục Tiệp, không ngờ lại nghe thấy Lục Tiệp cúi đầu rên lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cũ Tự Cháy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

